

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

His house. Her rules.
But who's in charge?

THE HOUSE SITTER

ELIZABETH
DRUMMOND

EV BAKICISI ELIZABETH DRUMMOND



Bir Bölüm Daha
HarperCollinsPublishers Ltd'nin bir
bölümü 1 London Bridge Street
Londra SE1 9GF

www.harpercollins.co.uk

İlk olarak İngiltere'de *HarperCollinsPublishers* tarafından yayımlanmıştır

2024 Telif Hakkı © Elizabeth Drummond 2024

Kapak tasarımı Lucy Bennett © *HarperCollinsPublishers* Ltd 2023

Kapak illüstrasyonu © Sandra Chiu

Elizabeth Drummond bu eserin yazarı olarak tanımlanmanın ahlaki bir hak olduğunu

ileri sürmektedir Bu kitabın katalog kaydı British Library'den temin edilebilir

Bu roman tamamen bir kurgu eseridir. İçinde tasvir edilen isimler, karakterler ve olaylar yazarın hayal gücünün eseridir. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, olaylarla veya kişilerle herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.

Uluslararası ve Pan-Amerikan Telif Hakkı Sözleşmeleri uyarınca tüm hakları saklıdır. Gerekli ücretlerin ödenmesiyle, bu e-kitap metnine erişmek ve ekranda okumak için size münhasır olmayan, devredilemez bir hak verilmiştir. Bu metnin hiçbir bölümü HarperCollins'in açık yazılı izni olmaksızın çoğaltılamaz, aktarılamaz, indirilemez, derlenemez, tersine mühendislik uygulanamaz veya herhangi bir bilgi depolama ve geri alma sisteminde saklanamaz veya bu sisteme sokulamaz, elektronik veya mekanik, şu anda bilinen veya bundan sonra icat edilecek herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla.

Kaynak ISBN: 9780008520083

E-kitap Baskısı © Şubat 2024 ISBN: 9780008520076

Sürüm: 2024-01-25

İçindekiler

[Önsöz Bölüm 1](#)

[Bölüm 2 Bölüm](#)

[3 Bölüm 4](#)

[Bölüm 5 Bölüm](#)

[6 Bölüm 7](#)

[Bölüm 8 Bölüm](#)

[9 Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Sonsöz](#)

[Teşekkür](#)

[Ayrıca Elizabeth Drummond](#)

[Okuduğunuz için teşekkürler...](#)

[Yazar Hakkında](#)

[Bir Bölüm Daha...](#)

[Yayıncı Hakkında](#)

Anne ve Baba için

Önsöz

Pippa Munro bekledi; sabırsız bakışları tepelik yola sabitlenmişti. Hurst Köprüsü'nden kadının durduğu yere doğru ilerliyordu. Erkek arkadaşının arabası görünürde yoktu. Hafif bir yaz esintisi terli ve yapış yapış tenini öperken, Pippa'ya kendi yüzü kadar tanıdık gelen dar, çakmak taşlarıyla çevrili yollarda ve çayırlarda göz gezdiriyordu. Arkasında, Squires House'un ihtişamı gururla yükseliyordu; eski, salkım söğütlerle kaplı tuğlalar güneşin ışığında parlıyordu. Akşam yaklaşıyordu ama güneş hâlâ evim diyecek kadar şanslı hissettiği bu kasabaya ilahi bir parıltı yayacak kadar yüksekteydi. Bu küçük Yorkshire kasabasının her karışını biliyor ve seviyordu. Henüz on yedi yaşında olabilirdi ama Pippa dünyanın başka hiçbir yerinde Hurst Bridge kadar mükemmel bir yer olmadığından çoktan emindi.

"Nerede o?" diye mırıldandı. Alex ödülünü alacağı o büyük anı kaçıracaktı! Pippa, ona göre Yorkshire'ın en güzel evi olan Squires'ı sık sık ziyaret edemezdi ama burada, dışarıda erkek arkadaşını bekleyerek değerli saniyelerini harcıyordu.

Pippa'nın başının arkasına bir şey çarptı ve ayaklarının dibine düştü; kuzeni Frankie'den başkası tarafından fırlatılmamış kuru bir dal. "Alex'ten haber var mı?" diye sordu kapılardan geçip onun yanında dururken. Şekerleme ve güneş kremi kokuyordu.

"Henüz değil," diye itiraf etti Pippa.

Frankie'nin kendisinininkine çok benzeyen solgun gözleri kalın çerçeveli gözlüklerinin arkasında parıldıyordu. Pippa'dan sadece birkaç ay büyük olan Frankie'nin koyu renk saçları ve ince yapısı aynıydı. Çilleri olmasa ilk bakışta neredeyse ikiz sanılabilirlerdi. "Onu tutan ne?"

"Bilmiyorum." Pippa'nın Alex'e olan sevgisi korumacı bir şekilde kabardı. "Burada olacağını söylemişti." Telefonunu milyonuncu kez kontrol etti ama bir yıllık erkek arkadaşından hâlâ ne bir mesaj ne de bir arama vardı. Arkasından, eski evin muhteşem bahçelerinde dolaşan kasaba sakinlerinin gürültülü konuşmalarını duyabiliyordu. Aralarında bir yerlerde anne ve babası da vardı; komşularıyla konuşup Trudy Squires'in son tasarım kıyafetinin dedikodusunu yaparken Bayan Allen'ın ev yapımı elma şarabının tadını çıkarıyorlardı.

"Şanlı zaferinizi kaçırdığına inanamıyorum." Frankie dudak büktü. "Kazanmanın senin için ne anlama geldiğini biliyordu."

"O kadar da önemli değil," diye yalan söyledi Pippa, çünkü ona göre önemliydi. "Sadece ucuz bir madalya. Ve eminim fuara katılmamasının iyi bir nedeni vardır."

Hurst Bridge'in yıllık Yaz Panayırı Pippa'nın yılın en sevdiği zamanıydı. Her Temmuz ayında kasabanın yeşillikleri, en lezzetli yiyecekleri satan yiyecek kamyonetleri ve tezgahların yanı sıra inanılmaz kalitede mücevherler, çömlekler ve mumlar satmak için kilometrelerce uzaktan gelen zanaatkarlarla dolardı ve her zaman canlı müzik olurdu. Tüm bunlar yetmezmiş gibi fuar, iki kişilik takımların sırayla birbirlerini el arabalarıyla iterek farklı zorluk derecelerindeki parkurlarda ilerlediği bir dizi El Arabası Yarışı ile doruğa ulaştı. Övünme hakları nihai hedefti, kazananlar için gülünecek kadar küçük bir madalyadan bahsetmiyorum bile. En heyecan verici olanı, o gün Pippa ve en iyi arkadaşı Mae'nin gençler yarışını kazanmış olmasıydı - öğleden sonra güneşinin sıcağında bu hiç de kolay bir başarı değildi. Frankie, onlar için hazırladığı devasa tabeladan da anlaşılacağı üzere, coşkulu bir destekçiydi ve yarış boyunca büyük bir özveriyle el sallamıştı.

Şu anda, her zamanki gibi Squires House'un etkileyici bahçesinde düzenlenen geleneksel fuar sonrası kutlamaları tüm hızıyla devam ediyordu. Pippa şu anda büyük demir kapıların dışında duruyordu. Ve bekliyordu. Hala.

Mae Grant yaklaşıırken, "Berbat kokuyorum," dedi. Sırık gibi kolunu Pippa'nın omuzlarına attı, kırılmış pas rengi saçları diken diken olmuştu. Taze terin keskin kokusu Pippa'nın burnuna hücum etti ve Mae'ye iyi huylu bir dirsek attı.

"İğrenç. Bırak beni. Şimdi."

Mae kıkırdadı ve Pippa'ya daha da sıkı sarıldı. "Seni kırmak istemem ama şu anda pek gül gibi kokmuyorsun." Nefes verdi ve kızarmış yanaklarını serinletmek için nafile bir çabayla elini çırttı. "Vay canına! Kendimi yeşil alana geri götürüp gölete atmamın bir sakıncası var mı?"

"Ördeklerin bu konuda bir fikri olabilir," diye sırttı Pippa.

"Ben onlarla savaşırım." Mae omuz silkti.

Frankie, "Ben olsam o leziz fare bokunu içmekten daha çok endişelenirdim," diye söylendi. "Yaz günü biraz Leptospirosis'ten daha iyi bir şey olamaz."

Pippa tiksintiyle ciyakladı. "Gölete dalmayı pas geçiyorum, teşekkürler." Mae onu dürttü. "Sanırım Alex henüz gelmedi?"

Pippa başını salladı. "Bir kaza geçirmiş olmasından, yaralanmış olmasından biraz endişeliyim."

"Olmayacağına eminim." Mae kaşlarını çattı. "Sana bunu söyleten nedir?" "Burada değil," diye yanıtladı Pippa. "Geleceğini söylemişti. Söz vermişti."

Ciddi bir şey olmasa neden burada olmasın ki?" "Eminim iyi olacaktır," dedi Mae telaşla. "Onu aradın mı?"

"Birkaç kez," dedi Pippa. En iyi arkadaşıyla göz göze geldi ve içini çekti. "Eminim iyi olacaktır. Muhtemelen aptallık ediyorum." Koltuk altını kokladı ve burnunu kırıştırdı. "Bir daha düşündüm de, muhtemelen burada olmaması daha iyi. İğrenç."

"O bir çiftçi," dedi Frankie. "Daha kötü kokmuş olmalı."

"Oh, sakin ol kalbim." Mae kollarını havaya kaldırdı. "Ama parti arkadaşken biz neden burada dikiliyoruz?" Parmağıyla arkasını gösterdi. "Bu benim yarışlara katıldığım son yıl, en iyi şekilde değerlendirmeliyiz!"

Pippa inanmayan bir kaşını kaldırdı. "Son yarışınız mı? Gerçekten mi? Hiç mi?"

"Şey, bilmiyorum. Muhtemelen," dedi Mae. "Önümüzdeki yaz A Level'larım biter bitmez Hindistan'a gidiyorum. Ne zaman döneceğimi ya da dönüp dönmeyeceğimi kim bilebilir?"

Pippa ve Frankie birbirlerine kederli bakışlar fırlattılar. Mae yıllardır gezginlik eğilimlerini dile getirmesine rağmen, yakında ayrılacak olması sanki çok erken gelmiş gibi hissettiriyordu. Pippa vedalaşmaya hazır olduğundan emin değildi. Ne de olsa Mae anaokulundan beri onun en iyi arkadaşıydı. "Geri geleceksin." Pippa etrafını işaret etti. "Buna sonsuza dek nasıl veda edebilirsin?"

"Bu kasaba hiçbir yere gitmiyor. Zamanın sonuna kadar kırların aynı sessiz küçük köşesi olarak kalacak." Mae soğukkanlılıkla omuz silkti ama gözleri şefkatle parlıyordu. "En çok siz aptalları özleyeceğim."

"Tek istediğimiz de bu," dedi Frankie, ses tonundaki hafifliğe ihanet eden bir titremeyle.

Pippa kuzeniyle kol kola girdi ve kuzeni onu nazikçe sıktı. Kuzeninin de kasabayı en az kendisi kadar sevdiğini biliyordu. Pippa buradan sonsuza dek ayrılmayı hayal bile edemiyordu. Seyahatler ve tatiller iyi ve güzeldi ama burası *eviydi*.

"Beni yanlış anlamayın, Hurst Köprüsü harika bir yer." Mae'nin sesi samimiyetle derinleşti. "Ama hayatımın geri kalanında ne yapacağıma karar vermeden önce yaşamam gereken maceralar var. Hadi Pip, bu kadar ciddi olma." Mae onun ellerini tuttu. "Benimle kaç."

Pippa en iyi arkadaşının ellerini sıktı. "Bir süreliğine Goa'da sana katılacağımı söyledim," dedi.

"Bir haftadır falan!" Mae dudak büktü. "Sana söylüyorum, Rajasthan muhteşem olacak. Ve sonra Nepal... hadi ama, Nepal'i görmek istiyor olmalısın?"

"Tabii ki istiyorum," dedi Pippa. "Sorun şu ki, sadece bir haftalık tatili karşılayabilirim. Yazı tura attım ve Goa çıktı."

"Daha fazla paraya ihtiyacın varsa dışarıda bir iş bul, ben bulacağım!" Mae söyledi. "Garsonluk, temizlik... her neyse. Gördüğüm kadarıyla hayatımızın geri kalanında bu kadar genç ve özgür olamayacağız, o yüzden bir macera yaşayalım."

Frankie, "Pip, devasa birikimlerin olmalı," diye araya girdi. "Geçen yıl kışını yırtarak çalıştın."

Pippa, sağlıklı birikim hesabını düşünürken mütevazı bir şekilde omuz silkti. Geçtiğimiz yıl bulduğu her fırsatta yerel bir kafede çalışmış ve bazı yerel ilkokul çocuklarına matematik dersleri vermişti. Paranın bir kısmını Goa'da Mae ile buluşmak için ayırsa da, geri kalanı için planları vardı. Bunlar Mae'ninki kadar egzotik olmayabilirdi ama Pippa için farklı türden bir maceraydı. "Alex ve ben yeni bir araba için yarı yarıya anlaşmıştık, hatırladın mı? Yani Mae'yle seyahat etmek için harcamadığım para buna gidecek."

Mae kollarını kavuşturdu. "Ah, doğru ya. O zaman hâlâ bunu yapıyorsun."

Pippa dudaklarını ısırıldı. Alex ve Mae birbirlerine tahammül etseler de hiçbir zaman iyi geçinememişlerdi. En sevdiği iki insanın anlaşamaması onu rahatsız ediyordu ama Pippa'ya kalırsa bir an önce anlaşmayı öğrenseler iyi olacaktı. Pippa, Alex Goodman'ın "O Kişi" olduğunu on altı yaşındayken ilk öpüşmelerinden beri biliyordu.

"Evet," dedi sesindeki sıkıntıyı gizleyemeyerek. "Arabalar pahalı, ikimiz de araba kullanıyoruz... bu yüzden yeni bir arabayı yarı yarıya birlikte almak mantıklı." Alex'in babası Ted, bölgedeki en büyük çiftliklerden birinin sahibiydi ve oğlu için başına geçebilecek duruma gelir gelmez çiftliğin yönetiminden çekilmeye hazırdı. "Planladığımız şey için bir taneye ihtiyacımız olacak. Alex'in arabası ölüm tuzağı gibi bir şey."

Mae'nin gözleri büyüdü. "Anladım. Eğer ikiniz de tarım dünyasının devleri olacaksanız, yol güvenliğı olan bir arabaya ihtiyacınız olacak. Ama yarı yarıya mı? Daha çok 80/20 gibi değıl mi, sen 80'i koyuyorsun?"

Pippa onu görmezden geldi. Ayrıntıların bir önemi yoktu, değil mi? Genç olabilirlerdi ama Pippa ve Alex aynı fikirdeydiler; bu işte birlikteydiler. Pippa'nın bir okul yılı daha vardı ve sonrasında bir işi yürütmenin finansal yönü hakkında öğrenebileceği her şeyi öğrenmek için bir muhasebe kursuna katılacaktı. Pippa'dan yaşça büyük olan Alex ise Bradford'daki ziraat fakültesindeki ilk yılını çoktan tamamlamıştı. İkisi de mezun olduktan sonra, Goodman's Farm'ı devralmak ve işi yeni seviyelere taşımak amacıyla Ted'le birlikte eğitim alacaklardı. Bu, Ted'in yaşlılığında ona bakmak zorunda kalacakları anlamına geliyordu ama Pippa buna aldırmadı. Goodman'lar artık ailesinin bir parçasıydı ve anne babasının bir gün yurtdışında emekli olmayı düşündükleri düşünülürse bu çok mantıklıydı. Sadece Mae ve Frankie'nin de bunu kendisi gibi görebilmelerini diliyordu. "Goodman's Farm'da çok fazla potansiyel var. Alex burayı şu anda olduğundan çok daha başarılı olacak şekilde genişletebileceğini düşünüyor."

"Ki bu harika." Frankie öne doğru eğildi. Koyu renk bukleleri gözlüklerini gizliyordu ve uzun, zarif parmaklarıyla onları itti. "*Onun için.*"

"Ve ben." Pippa yüzünün kızardığını hissetti.

"Hurst Köprüsü'nü sevdiğini ve hayatının geri kalanında burada kalmak istediğini biliyorum. Ama Mae'nin dediği gibi, bunu anlamak için zamanın var," dedi Frankie. "Yani, bir çiftlik işletmek mi? Gerçekten mi?"

"Evet!" Pippa dudak büktü. Goodman'ın çiftliği, bir kısmı büyükbaş hayvanlara ayrılmış iki yüz dönümden fazla arazisi olan büyük bir çiftlikti, ancak Ted'in sağlık durumunun kötüleşmesi nedeniyle birkaç dönümlük arazi kullanılamaz hale gelmişti. Çiftliği daha kârlı hale getirmek için çok çalışmak gerekiyordu ve Pippa'nın bir yığın fikri vardı ama iş becerilerini geliştirecek doğru eğitim olmadan hiçbir işe yaramayacağını biliyordu. "Size saçma gelebilir ama başlamak için sabırsızlanıyorum." Mae ve Frankie buna neden inanamıyordu? Alex'le yaşadığı şeyle ilgili her şey doğal ve doğru geliyordu. Bir gün evleneceklerdi, Pippa'nın bundan hiç şüphesi yoktu ama aceleleri yoktu. İlk olarak, evliliğin

Çiftliğin başarısı ve bir imparatorluk haline gelmesi. İngiltere'nin değilse bile Yorkshire'ın en başarılı çiftliği. Birlikte. Onlar bir takımdı. Hayat boyu. "Ve biliyorsun, bir kez iş kurduktan sonra, dünyayı bir aile olarak görebileceğiz. Benim istediğim de bu."

"Sanırım bu yüzden bütün zamanını Goodman'larla geçiriyorsun," diye mırıldandı Mae.

Frankie birden tırnaklarını dikkatle incelemeye başladı, ama Pippa onun Mae'yle paylaştığı hızlı bakışmayı kaçırmadı.

"Her zaman değil," diye homurdandı Pippa.

"Eğer Alex Hurst Köprüsü'nün gelecekteki kralıysa, o zaman nerede?" Mae sordu. "Yarışlarda olması gerekmiyor muydu? Squires ailesinin yanında olması gerekmez miydi? En azından izliyor olmalıydı."

"Burada olacaktı," dedi Pippa, gerçi şimdi düşününce belki de doğru hatırlamıyor olabilirdi. Yine arabasını tamir ettirmesi gerektiğini ve daha sonra uğramaya çalışacağını söylemişti. Ama sonra son mesajında, Hurst Bridge'e dönmeden önce üniversiteden birkaç arkadaşıyla Sheffield'da yeni bir yerde hamburger yemeye gideceğini söylemişti. "Yolunu kaybetmiş olmalı, hepsi bu."

"Utanç verici." Mae esnedi ve sırık gibi bedenini gerdi. Tişörtünün eteğinin altından bir yıldız takımyıldızı dövmesi görünüyordu.

"O meşgul, tamam mı?" Pippa ilişkisini savunmak zorunda kalmaktan cidden bıkmaya başlamıştı. "Herkes yurtdışına kaçamaz, Mae. Babasına karşı sorumlulukları var ve ben de bunun bir parçası olmak istiyorum."

Mae iç çekti. "Sadece seni düşünüyorum."

"Evet, belki de değişiklik olsun diye kendi hayatına odaklanmalısın," diye tersledi Pippa. Mae'nin gözleri isyan edercesine kısıldı.

Frankie hemen harekete geçti. "Tamam, tamam." Ellerini kaldırdı. "Kavga etmeyelim. Senin adına mutluyuz, Pip. Değil mi? Mae?" Mae vahşi bir homurtu çıkardı ve Frankie homurdandı. "Hadi ikiniz, içeri dönelim." O da

başparmağını arkasındaki büyük eski eve doğru uzattı. "Vincent Squires fuar sonrası en destansı partileri düzenliyor ve biz burada her şeyi kaçırıyoruz."

Pippa yenilgiyi kabul etmek zorunda kaldı. Alex geldiğinde burada olacaktı. Bu arada bütün eğlenceyi kaçırmamanın anlamı yoktu. Frankie haklıydı; Vincent Squires nasıl parti verileceğini biliyordu. Seksenini aşmış olabilirdi ama malikânesini yarı yaşındaki bir adamın canlılığıyla yönetiyordu, büyük ölçüde güvendiği malikâne müdürü Grantham sayesinde. Tek oğlu Carmichael malikâne yönetiminde daha az, çok pahalı arabaları kullanmakta ise daha becerikli olduğunu kanıtlıyordu. Bununla birlikte, Squires ailesinin her yıl Hurst Bridge halkı için fuar sonrası kutlamalara ve El Arabası Yarışı ödülleri ev sahipliği yapması onlarca yıldır bir gelenek haline gelmişti.

Pippa bu göz alıcı eski evdeki etkinlikleri her zaman çok sevmiştir; dahası, çocukluklarını burada geçirebildikleri için on sekiz yaşındaki Squires ikizlerine imreniyordu. Uzun, karmaşık kapıların ardında, servi ağaçlarıyla kaplı uzun bir araba yolu vardı ve bu yol, aile arabalarını barındıran alçak, tuğlalı bir bina ile dengelenmiş, düzgün, güllerle çevrili bir daire ile son buluyordu. Evin kendisi en az üç yüz yıllıktı, yıpranmış Yorkshire tuğlasından yapılmıştı ve salkım söğütlerle kaplıydı, tertemiz çimenlerin ve heyecan verici bir şekilde küçük de olsa bir labirentin ortasında yer alıyordu. Küçük kasabanın atan kalbiydi. Pippa yarışlara katıldığı onca yıla rağmen, eski eve her baktığında içini kaplayan hayranlık duygusunu hiç kaybetmemişti. Böyle bir yere ev demek nasıl bir şey olmalıydı?

Üçlü uzun yolda ilerlerken, Pippa'nın hırpalanmış telefonu çaldı. Çıkardığında Alex'ten gelen bir mesaj gördü.

Dave ve Ollie ile bara gittik. Ödüllerden sonra buluşur muyuz?

Erkek arkadaşının madalyasını alırken yanında olamayacağı için hayal kırıklığına uğrayan Pippa mesajına cevap verdi.

Arabaya ne oldu?

Belki bir ay daha dayanır. Yakında alışverişe çıkalım! X

Pippa iç geçirerek telefonunu şortunun cebine geri soktu. En azından Alex'i daha sonra görebilecekti ama ona öyle geliyordu ki, Dave ve Ollie'yle takılmak için vakti varsa, fuara gelmek için de vakti vardı.

Mae, Pippa'nın yüzüne baktı. "Alex gelmiyor mu?" Pippa sert bir sesle, "Birazdan gelir," diye cevap verdi.

Mae dudaklarını inceltti. "Zaferinizi görmek için burada olmaması çok yazık," dedi. "Bunun için çok sıkı çalıştık."

"Evet, biliyor ve gerçekten gurur duyuyor," diye yumuşak bir yalan söyledi Pippa. Alex'in en azından yarışın nasıl geçtiğini sormasını diledi, çünkü Pippa en iyi zamanlarda bile fazla atletik değildi. Bu onun için büyük bir başarıydı. Ama sonra mutlu şenlik sesleri duymazdan gelinemeyecek kadar yüksek çıkmaya başladı ve kızgınlığı eriyip gitti. Arkadaşlar evin arka tarafına doğru ilerlediler; burada yemyeşil dönümlerce bahçe açık bozkıra doğru hafifçe eğimliydi. Orada, çimlerin üzerinde en iyi konumda küçük bir sahne alanı vardı ve yerel bir grup, ellerinde içkilerle çimenlerin etrafında dolaşan kalabalığın mutlu ruh haline mükemmel bir şekilde uyan tatlı, caz standartlarını çalıyordu.

Frankie, Pippa'nın kolunu kavradı. "Bu Wolfie Squires mı?"

Mae ve Pippa, Frankie'nin bakışlarını takip etme telaşıyla neredeyse boyunlarını dışarı atacaklardı. Sahnenin yanında, kollarını kavuşturmuş ve somurtkan bir ifadeyle, buradan başka bir yerde olmak istediği her halinden belli olan, buğday sarısı saçları olan uzun boylu, zayıf bir delikanlı duruyordu. Aynı boyda, aynı keskin yüz hatlarına sahip bir kız da telefonuna dalmış, onun yanında oyalanıyordu.

Mae kötü bir doğa belgeseli taklidiyle, "Burada, ikiz muadiliyle birlikte daha az benekli ergen Squires Junior var," diye fısıldadı. "Her ne kadar normal yaşam alanı posho özel

Güneydeki okullarda zaman zaman Hurst Köprüsü'nün atmosferini kokuturken görülebilir."

Frankie, kıkırdamalarını engellemekte daha az başarılı olmasına rağmen Mae'ninkinden çok daha kibirli bir ses tonuyla, "Terzilikteki keskin zevki ve son derece *louche* duruşuyla tanınabilir," diye ekledi. "Ancak yaklaşımaya kalkışmayın, çünkü neredeyse kesinlikle burnunun ucuyla bakacak ve buz gibi bakışlarıyla sizi donduracaktır."

"O neden burada?" Pippa yüksek sesle merak etti. "Eve hiç gelmez." Bu, ünlü birini fark etmek gibi bir şeydi. Squires ikizleri, babaları Carmichael onları okuldan alıp Carmichael'in ebeveynleri Vincent ve Trudy'yi dehşete düşürerek güneydeki yatılı okullara göndermeden önce tam bir hafta boyunca yerel ilkokula devam etmişlerdi. Tüm kasaba, Carmichael'in yerel okulun çocuklarının sosyalleşmesi için uygun nitelikte öğrenciler sunmadığını düşündüğü dedikodusuyla çalkalanıyordu. Başka bir deyişle, yeterince havalı değildi. Bu çok aptalcaydı, çünkü Hurst Bridge ilçedeki en iyi ilkokullardan birine sahipti. İnsanlar çocuklarını bu okula gönderme umuduyla kasabada ve civar bölgelerde evler satın alıyordu. Ama sonra, Carmichael Squires Hurst Bridge'e babası kadar aşık görünmüyordu. Bunu herkes biliyordu ve görünüşe bakılırsa çocukları da aynı şeyi hissediyordu.

"Wolfie burada olmaktan pek mutlu görünmüyor," diye gözlemledi Mae. Wolfie'nin kız kardeşi Emilia ise şimdi mutlu bir şekilde arkadaşlarıyla sohbet ediyor ve bir bardak punç içiyordu.

"Hayır," diye kabul etti Pippa.

Kalabalığın gürültüsünden onun sesini duymasına imkân olmamasına rağmen Wolfie başını kaldırdı ve kızın bakışlarıyla yüz yüze geldi. Gözleri far lambaları gibiydi, kocaman, kobalt mavisi ve parlak. Tıpkı Frankie'nin şaka yaptığı gibi, soğuk bir kibirle onun gözlerinin içine bakıyorlardı. Bu onu anında kızdırdı. "Hadi ama," diye burnunu çekti. "Bayan Squires elmalı kek dağıtıyor."

Madalyalar verildikten sonra sahne boşaltıldı ve bando herkesin eğlenmesi için çalmaya devam etti. Yaşlı konuklar, kırların üzerindeki ışıltılı akşam gökyüzünün fonunda, çimenlerin etrafında sakın bir şekilde vals yapmaya başladılar. Pippa ve arkadaşları çimlerin üzerinde oturmuş, ev yapımı elmalı kek ve limonatayı mideye indirmiş, öğleden sonra hızla akşam olurken kıkırdayıp birbirlerini azarlıyorlardı.

"Pip, aşkım?" Eileen Munro elma Çırası ve güneş ışığının etkisiyle biraz sarsılmış bir halde ona doğru yöneldi. "Çay içmek için eve geliyor musun?"

Pippa annesine, "Hayır, ben Mae'lere gideceğim," dedi. Alex hâlâ ortaya çıkmamıştı ve arkadaşlarına ihtiyacı vardı.

"Sandy için sorun olur mu, Mae?" Eileen sordu.

"Annem için sorun yok Bayan Munro," diye güvence verdi Mae.

"Haklısın," dedi Eileen. "Pip, eve döndüğünde bana mesaj at."

"Evet, anne." Pippa ona mahcup bir şekilde elini çırpı. Eileen ona bir öpücük kondurduktan sonra Pippa'nın babasının yanına koştu, o da yüksek sesle bazı komşularına balıkçılık maceralarını anlatıyordu.

Mae, Eileen'i duymazdan gelir gelmez, "Açık konuşmak gerekirse," dedi. "Çay, dondurulmuş pizza ve Sandy'nin birinci sınıf votkasından biraz, çünkü gece yarısına kadar çalışıyor." Frankie'yi dürttü. "Sen de davetlisin."

"Umarım öyledir," dedi.

Pippa ayağa kalktı, tıka basa yediği elmalı keklere rağmen midesi pizza beklentisiyle homurdanmaya başlamıştı bile. "Tamam, tuvalete gidiyorum." Vincent Squires arazisi konusunda ne kadar cömert olsa da, insanların evine girmesine izin vermiyordu. Pippa evin içini görmek için yanıp tutuşuyordu. Lüks mobilyalarla ilgili söylentiler, elmas avizeler ve ipek duvar kâğıtlarıyla ilgili hikâyeler ortalıkta dolaşıyordu. Ama ne yazık ki, Pippa'nın ihtiyacı olduğunda, Vincent'ın kiraladığı ve labirentin girişindeki bahçenin bir kenarına kurduğu birkaç taneden biri olan bir Portaloo kullanmak zorunda kaldı.

Tesislerle işi bittikten sonra Pippa arkadaşlarının yanına dönmek istedi ama durdu. Orada, labirentten klasik müzik sesi duydu. Özellikle de piyano müziği. Vincent Squires labirentin ortasına gizlenmiş bir eğlence programı mı hazırlamıştı? Öyle olsaydı, ödülleri dağıtırken mutlaka bir şeyler söylerdi. Bir tür özel hazine avı olabilir miydi?

"Alo?" Pippa içeri doğru birkaç adım attı. Müzik kesinlikle labirentin içinde bir yerden geliyordu. Neyse ki büyük bir labirent değildi ve kalbe ulaşması sadece bir dakika sürdü. "Oh." Labirentin ortasında, yoğun bir koku yayan, tertemiz bakımlı gül ağaçlarının bulunduğu küçük bir çimenlik vardı ve orada, liken kaplı bir bankta uzanmış Wolfie duruyordu. Elinde taşınabilir bir müzik seti vardı ve müzik buradan yayılıyordu. Onu görünce ters ters baktı ve müziğin sesini kısıtı.

"Size nasıl yardımcı olabilirim?" Aksanında Yorkshire'ın izleri vardı, ama doğrudan seçkin eğitiminden söz eden dolgun bir kalite de vardı.

"Özür dilerim, müziği duydum ve merak ettim." Pippa onun kabalığı karşısında şaşkına döndü. Ailesi her yıl bahçelerini Hurst Bridge halkına açıyordu; onu orada görmek büyük bir şok olamazdı.

Wolfie müzik setinin düğmelerini karıştırdı. Akşamın ılık ışığı zayıf çenesinin köşelerine gölgeler düşürüyordu. Bu kadar huysuz olmasaydı, son derece yakışıklı olurdu, diye düşündü Pippa. "Buraya biraz huzur bulmak için geldim," dedi ona.

"Huzur mu?" Pippa onun karamsar olmaktan da öte, düpedüz mutsuz olduğunu düşündü. Bir insan nasıl olur da Yaz Panayırı'ndan keyif almazdı?

"Evet." Ayrıntıya girmede.

Pippa şaşkındı. Ne tuhaf bir şeydi bu. Evet, panayır kasabanın kalabalık olduğu anlamına geliyordu ama bu beklenen bir şeydi çünkü Hurst Bridge gelmiş geçmiş en iyi Yaz Panayırılarından birine sahipti. Squires ailesinin yaratılmasında önemli rol oynadığı bir şeydi bu.

"O zaman neden evdesin?" Pippa hararetle sordu. "Eğer burası bir kabussa."

Vahşi bir gülümseme yüzünü buruşturdu. "Okul bitti."

"Sanırım Eylül'de üniversiteye gideceksin," dedi Pippa. "Buradan çok uzakta, mesela."

"Buradan çok uzaklara gideceğim, orası kesin." Büyük ve becerikli elleri müzik setini kurcalamaya geri döndü.

Pippa onun konuşmayı bitirdiğini hissetti -bu konuda iyi olduğundan değil- ve gitmek için döndü. Sonra durdu. Kendi *labirenti* olan biri nasıl bu kadar mutsuz olabilirdi? Ve neden etrafındaki her şeye burun kıvrmanın uygun olduğunu düşündüğünü bilmiyordu. "Ne kadar şanslı olduğunu bilmiyorsun."

Wolfie telsizi göğsüne bastırarak sertçe Pippa'ya baktı. "Affedersiniz?"

Bu kadar içgüdüsel bir tepki beklemiyordu. "Neden böyle bir pislik gibi davranıyorsun?"

"*Sik mi?*" Wolfie'nin yüzünde bir eğlence ifadesi belirdi.

"Hayatınla ilgili her şey çok kötüymüş gibi davranıyorsun." Pippa'nın yanakları yandı. Belki ev sahibinin oğluna hıyar demek görgü kurallarına uygun değildi ama Wolfie'nin tavrı cidden çok kötüydü. "Okul için fazla havalı olmaya çalışmayı bırak. Gerçekten güzel bir kasabada yaşıyoruz."

"Ha! Çok havalı-!" Wolfie bir kahkaha attı. "Daha önce hiç böyle bir şeyle suçlandığımı sanmıyorum."

Pippa daha bitirmemişti. "Ve eviniz! Tanrım, Squires gibi bir yerde yaşamayı çok *isterdim*. Çok şanslısın."

Wolfie birden ölüm sessizliğine büründü, neşesi kayboldu. "Evet." Elindeki müzik setine baktı, uzun parmakları müzik setini sıkıca kavradı. "Evet, öyle." Müziğin sesi yeniden yükselmeye başladı ve Pippa, Wolfie'nin kovulduğu hissine kapıldı.

Birinci Bölüm

ON ÜÇ YIL SONRA

Pippa bir iniltiyle dizüstü bilgisayarını kapattı. Bu devasa bir görevdi. Geçen ayın gelir ve giderlerini dengeliyordu ama sonunda bir yolunu bulmuştu. Bir Cuma gecesini geçirmenin en heyecan verici yolu bu değildi ama son zamanlarda bu, çalışma haftasının çılgınlığı gibi bir norm haline gelmişti. Yine de fikirlerinin iyi sonuçlar verdiğini görmek tatmin ediciydi. Meyve bahçesini etkinlikler için kiralamak tahmin ettiği kadar kârlı olmuş ve büyükbaş hayvan yemi tedarikçisiyle yaptığı görüşmeler ciddi tasarruflar sağlamıştı. Pippa sıırıttı, memnuniyeti damarlarında dolaşıyordu. Yorucu da olsa iyi bir gün geçirmişti. Ve belki, sadece belki, daha da iyi olmak üzereydi. Şu anda çıplak olan yüzük parmağına baktı ve coşkulu bir çığlık attı.

Alex bir şeylerin peşindeydi; Pippa bunu biliyordu. Onu birkaç kez 'gizli' yüz ifadesiyle yakalamıştı - bir şey planlarken takındığı yüz ifadesiyle - ve ne zaman çiftlikle ilgili bir konuda onunla konuşmaya çalışsa, her zamankinden daha dalgın görünüyordu. Son zamanlarda 'yeni bir gelecek' ve 'sonraki adımlar' hakkında bazı yüklü yorumlar vardı. Sadece bu da değil, o sabah evden çıkarken ona bazı önemli işleri olduğunu söylemişti.

eve geldiğinde konuşacakları şeyler vardı. Bunun ne anlama gelebileceğini hayal ederken Pippa'nın damarlarında heyecan dolaşıyordu. Pippa hayal kurmaya izin verdi. Çiftliği işlettiği ilk yıllar acımasız geçmişti - ilişkilerinin baş döndürücü, idealist ilk günlerinde hayal ettiği her şeyin çok ötesindeydi. Çiftlik her zaman meşgul olsa da, o zamanlar sınırlar felaketin kıyısından dönecek kadar dardı. Üniversite sonrası ilk birkaç yıl, kazanılan her kuruşun işe geri döndüğünü görmüş ve Pippa'nın evlenip bir aile kurma hayalleri ertelenmek zorunda kalmıştı. Ancak Pippa bunu sevinçle kabul etmiş ve kendini ortak hayallerini gerçekleştirmeye adanmıştı.

Gerçek şu ki, on yılı aşkın bir süre sonra çabalarının karşılığını almışlardı ve bunu Pippa'dan daha iyi kimse bilemezdi. Çiftlik çok başarılıydı ve bir süredir de öyleydi. Pippa az önce incelediği hesapları düşündü; hayal edebileceklerinden çok daha iyi bir durumdaydılar. Şimdi biraz rahatlayıp başarılarının tadını çıkarabilirler miydi? Belki de birkaç kez boş boş konuştukları o uzun tatile bile çıkabilirlerdi? Belki de balayı olarak? Pippa emin değildi ama Alex'in de aynı fikirde olabileceğinden şüpheleniyordu. Bu yüzden, her ihtimale karşı tırnaklarını törpülemek ve boyamak için gününün değerli zamanını ayırmıştı.

Yeni ve artık en sevdiği elbisesinin içinde mutfakta kısa bir tur atmasına izin verdi; baldıra kadar uzanan beyaz pamuklu bir elbise, kat kat, uçuşan bir etek ucu ve kendisini Regency dizilerinden fırlamış bir kadın kahraman gibi hissettiren bir yakası vardı. Gizli kemerler belini kavrayıp göğsünü yukarı kaldırırken, büzgülü kollar omuzlarından kayarak altındaki krem rengi, çilli teni ortaya çıkaracak kadar seksiydi. Moda hiçbir zaman Pippa'nın güçlü yönü olmamıştı ama bir hafta önce şehirde ayak işlerini yaparken bir butiğin vitrininde bu elbiseyi görmüştü. Tarzına böyle bir yatırım yapmak onun yapacağı bir şey değildi ama o an için bu onun iyiliği için elzem görünüyordu. Alex'in de en az kendisi kadar bu elbiseden hoşlanacağını umuyordu.

giymeyi seviyordu. Dahası, onu beyaz bir elbise içinde görmenin, bunca zamandır beklediği soruyu sormasına neden olacağını umuyordu.

"Aklını mı kaçırdın yoksa?" Ted'in sesi Pippa'yı ürküttü ve bir sarsıntıyla dönmeyi bıraktı. Alex'in babası kapıda duruyordu, her zamanki eski kadife pantolonu ve eşek ceketini giymişti, gür beyaz kaşlarının altından koyu renk gözleri parlıyordu.

"Sadece biraz esniyordum!" Pippa inandırıcı olmayan bir şekilde kollarını salladı ve hızla konuyu değiştirdi. "Sen ne yapıyorsun?"

"Hmm." Ted homurdandı. "Dışarı."

"Emin misin?" Pippa mutfak penceresinden dışarı, Mart akşamına baktı. "Dışarısı on derecenin altında."

"Ben iyi olacağım." Ted'in bakışları onu terslemeye cesaretlendirdi. "Dart takımıyla çay içeceğim."

"Anlıyorum." Pippa, Ted'in rahatsızlığı ne olursa olsun, her zaman dart takımındaki arkadaşlarıyla birkaç viski içebilecek kadar güç topladığını ilk kez gözlemlemiyordu.

"Beni on buçuk gibi alabilirsen harika olur." Ted bacaklarını karıştırdı. "Dizlerim bu soğuk rüzgâra dayanamıyor."

"Geri dönmek için taksi bulamaz mısın?" Pippa bir kızgınlık dalgasıyla savaştı. Eğer bu akşam umduğu gibi geçerse, viski içen yaşlı bir adamı almak için ayrılmak kesinlikle her şeye gölge düşürecekti.

"Taksi mi?" Ted'in çenesi titredi. "Bu fiyatlarla olmaz! Hazır olduğumda sana mesaj atarım. Bir de Perşembe günü danışmana daha erken gitmem gerekiyor," diye devam etti. "Akşam 4'teki randevularla uğraşamam, çok yorucu oluyorlar. Sabah 11'den önce, bu bana uyar."

"Ne yapabileceğime bakarım," diye cevap verdi Pippa, yapabileceği hiçbir şey olmadığını çok iyi biliyordu. Bu özel geriatri danışmanından randevu almak zordu, bu yüzden alabildiklerini almak zorundaydılar.

"Hmm." Ted şüpheyile homurdandı ve Pippa bu nankörlük gösterisi karşısında yumruklarını sıktı. Adam yaşlıydı, diye hatırlattı kendine ve bu korkutucu olmalıydı.

çok fazla hastalıkla uğraşıyordu. Diyabet, osteoporoz... dışarıda geçirdiği onlarca yılın etkisi, avuç dolusu günlük ilaç ve sürekli değişen bir danışman grubuyla sayısız randevu gibi hissettiren şeylerle sonuçlanmıştı. O da huysuz olurdu! Yine de ara sıra bir teşekkür iyi olurdu. "Ben gideyim o zaman," dedi Ted ve son bir kez başını sallayarak dışarı çıktı.

"Bir şeye ihtiyacın olursa beni ara!" Pippa arkasından bağırdı, ancak kapı çarpılarak açıldı. Derin bir nefes aldı. Ted huysuzdu; bunu herkes söylerdi. Ama Pippa yıllar boyunca onun çaresizliğinin genellikle kendisine uyacak şekilde dikkatlice zamanlandığını fark etmişti. Mesela bu gece, dışarıda bir gece geçirmek için soğuk akşamın üstesinden gelebilecek kadar iyiydi ama Tanrı korusun eczaneye tek başına gitmiş ya da tek başına bir check-up'a katılmıştı. Alex'in Ted'in bakımında daha büyük bir rol oynamasını diliyordu. Ted'in özellikle endişelendiği geçen ayki kolonoskopi için bile her zaman bir günlük çatışması varmış gibi görünüyordu. Dürüst olmak gerekirse, Ted'le mide sorunları ve sıkıntıları hakkında konuşmak en hafif tabirle eziyet vericiydi. Pippa iç çekti. Alex'in babasının günlük bakım işlerine daha fazla katılması gerekiyordu. Kendi payına düşeni yapmaktan ve yardım etmekten gerçekten mutluydu ama tüm sorumlulukları yerine getirmek zordu. Ve bu çocuklardan *önceydi*!

Mutfak masasından kalkan Pippa gerindi ve boynundaki çatlaktan dolayı irkildi. Ev her zaman soğuktu. Pippa hangi numarayı yaparsa yapsın, ev cereyan yapmaya devam ediyordu. Hırkasına uzandı, ön kapının gıcırdayarak açıldığını duyunca karnı guruldadı.

"Sadece ben!" Alex aradı.

"Mutfakta." Pippa sanki nişan yüzüğünün Alex'in hangi cebinde saklı olduğunu merak etmiyormuş gibi sesini alçak tutmaya çalıştı.

"İşte o r a d a ." Alex'in geniş omuzları kapı aralığını dolduruyordu ve o kara gözler bilerek parıldıyordu. "Dünyayı yönetmekle geçen bir gün daha!"

"Evet." Pippa'nın kalbi onu görünce daha da büyüdü. Gülümsemesi her zamanki gibi hoyrat, vaatkâr ve Pippa'nın onu ilk gördüğü andaki kadar seksiydi. Uzun kirpikli gözleri ona her zamanki gibi parıldıyordu,

Sanki hayatın sunduğu en büyük sırları sadece ve sadece ona açıklıyormuş gibi. Alex'in yürüyüşünü bile seviyordu; hayatın her alanında köklü bir özgüvene sahip olduğunu gösteren geniş bacaklı bir çalımdı bu. "Müzayede nasıldı?" Alex Hull'a bir iflas müzayedesine bakmak ve kelepircik bir şeyler kapmak umuduyla gitmişti. Pippa kullanabilecekleri eşyaların bir listesini hazırlamış ve maksimum teklifleri de belirtmişti.

"Gerçekten zaman kaybı." Ceketini bir sandalyenin üzerine attı ve ellerini düzgün siyah saçlarında gezdirdi. "Her şey çok yırtık pırtık görünüyordu. Sonunda birkaç dakika içinde çıktım ve Graham Cafferky ile geç bir öğle yemeği yedim - onu okuldan hatırlıyor musun?"

"Evet... zar zor." Alex yediği biftek hakkında gevezelik ederken, Pippa keşke onca zamanı bir teklif listesi hazırlayarak harcamasaydım diye hayıflandı. Listedeki ürünlerden biri, gerçekten işe yarayabilecek, çok ucuza satılan bir karavandı. "Katalogda eşyalar iyi durumda görünüyordu. O kadar kötü olduğuna emin misin? Yani, emin olmak için yeterince uzun kaldınız mı?"

"Oradaydım, değil mi?" Kaşlarını çatarak söyledi. "Ve sana bunun anlamsız olduğunu söylüyorum. Saçmalıktı."

"Tamam." Pippa hayal kırıklığıyla içini çekti. "Araman gerekirdi. Belki öğle yemeğinde sana katılabilirdim." Artık iş dışında çok nadiren birlikte sosyalleşiyorlardı. Kendisi sıkıcı hesaplarla uğraşırken, yıllardır görüşmediği eski bir okul arkadaşının Alex'le lezzetli bir bifteği paylaşma şansına sahip olması hiç de adil görünmüyordu.

Alex hafifçe, "Özür dilerim aşkım," dedi. "Çok haklısın. Her şey son dakikada oldu. Ayrıca, her zamanki gibi meşgul olacağını biliyordum. Babam iyi mi?"

"Evet," diye yanıtladı. "Gerçi gelecek haftaki doktor randevusunu değiştirmek istiyor."

Alex yüzünü buruşturarak, "Öğleden sonraki seanslardan nefret ediyor," dedi.

"Peki, zor." Pippa kupa dolabını açtı. "Onu götürmek zorunda olan benim ve ben sorun olmadığını söylüyorum."

Alex etrafına bakındı. "O burada mı?"

Pippa başını salladı. "Onu saniyelerle kaçırdın. Şu anda dart ekibiyle pasta ve püre yiyor. Onu saat on gibi alabileceğini düşünüyor musun?"

"Yorgunum!" Alex esnedi. "Bütün gün araba kullanmışım gibi geliyor. Bunu yapabileceğini sanmıyorum?"

Pippa kapalı dizüstü bilgisayara baktı ve o gün dengelediği kitapları düşündü. "Ben de oldukça yorgunum," dedi. "Ama sanırım onu almak için dışarı çıkabilirim. Ne de olsa yolun hemen aşağısında."

"Sensiz ne yapardım ben?" Alex onun arkasına geçti ve boynuna sokuldu, kirli sakalının karıncalanması onu zevkle ürpertti. Baş başa vakit geçirmeyeli uzun zaman olmuştu ve Ted'in evde olmamasına şükreliyordu. Belki bu gece sonunda sessizlik içinde bitkin bir şipşaktan daha tatmin edici bir şey yapabilirlerdi. Geceleri Ted'in kakofonik horlamasının müziği eşliğinde sevişmek çok zordu ve gündüzleri buna hiç fırsat olmuyordu. Pippa Alex'in öpücüklerine karşılık verirken, sandalyenin üzerinde asılı duran ceketini gördü. Hayal mi görüyordu yoksa sol cebi biraz büyük mü görünüyordu? Orada bir yüzük kutusu olabilir miydi? Alex geri çekildi ve onun poposunu okşadı. "Nefesim kesildi, aşkım. Bize bir fincan çay yapamaz mıydın?"

"Köle sürüşü hiç durmuyor." Pippa isteksizce onun kollarından kurtuldu ve çaydanlığı açtı. "Neyse, anne babadan bahsetmişken, annem ne zaman ziyarete gidebileceğimizi merak ediyordu."

Alex gözlerini kırptırdı. "Öyle miydi? Ne zaman olduğunu söyledi mi?"

Pippa omuz silkti. "Ne zaman sığdırabilirsek. Onlar kolay." Suçluluk duygusu içini kemiriyordu. Anne babasıyla kaliteli zaman geçirmeyeli altı aydan fazla olmuştu.

"Florida'ya giden uçaklar pahalı." Alex yüzünü buruşturdu. "Buraya bir daha ne zaman gelecekler?"

"Emin değilim. Ama unutmayın, yaz sonunda buradaydılar," dedi Pippa. "Her zaman bize gelemezler; onlar için çaba sarf etmeliyiz"

"

Alex dudaklarını büzerek, "Yurtdışında emekli olmayı seçenler onlardı," dedi.

Yüzünü buruşturdu. Evet, biletler pahalıydı ve çiftlikten zaman ayırmak anlamına geliyordu ama her zaman buna değerdi. "Onlar benim ailem," dedi. "Ayrıca, onlar-" Pippa dilini ısırdı. Neredeyse nişanlarını kutlamak isteyeceklerini ağzından kaçıracaktı ama bu büyük bir küstahlık olurdu. Alex beklentiyle ona bakıyordu. "Bizi  zlemişler," dedi onun yerine.

"Göreceğiz." Alex dizüstü bilgisayar başıyla onay verdi. "Maaşları ayarladın mı?" "Elbette," diye yanıtladı Pippa. "Peki ya annem ve babam, onlar-"

Alex onun elini tuttu. "Bunu yarın konuşalım." Dudaklarını kızın parmak eklemlerinde gezdirdi. "Muhteşem görünüyorsun. Bu elbise ne?"

"Bu yeni." Pippa ellerini kalçalarına koyarak poz verdi. "Beğendin mi?"

"Evet! Yani, rastgele bir TV programında inek sağmaya gitmiş gibi görünüyorsun." Kaşlarını onun göğüslerine doğru salladı. "Ama seksi bir şekilde."

"Perve." Pippa kıkırdadı ve çay fincanları için baş üstü dolaplarına uzandı. "Bayıldım buna."

Alex kollarını onun beline arkadan doladı. "Ben de  yle! Stil hakkında hiçbir şey bilmediğimi biliyorsun. Sen benim için her zaman güzelsin, ne olursa olsun. Beline kadar inek bokuna batmış olsan bile."

"Kelimelerle aran çok iyi," diye mırıldandı Pippa, fincanlara kaynar su doldurup çay poşetlerini atarken.

"Beni affeder misin?"

Pippa hoşgörüyle i  çekti. "Bu sefer."

"Güzel." Alex tekrar onun boynuna sokuldu. "  nk  senin için bir sürprizim var."

Pippa ıslak bir çay poşeti düşürdü. Bu muydu? Sonunda mı? "Tamam."  ceceklerini hazırlamayı bitirirken soğukkanlı davranıyordu, ama beklenti

neredeysse nefessiz kalıyordu.

"Hadi, otur." Alex ay fincanlarını masaya koydu, sonra da sandalyesini çekti. Yerleştiklerinde öne doğru eğildi ve kızın kafasını tanıdık açık hava ve yumuşatıcı kokusuyla doldurdu. Elini tuttu, sert parmakları onunkilere dolandı. "ılgın birkaç yıl oldu, değil mi?" dedi.

"yle." Pippa'nın iç organları havai fişek gibi zıpladı.

"Ve burayı nasıl elden geçirdiğimiz konusunda çok gururluyum. Biz harika bir ekibiz." Adam kadının elini sıkıca kavradı.

"Ben de az önce aynı şeyi düşünüyordum," dedi Pippa mutlulukla.

Alex'in eli ceketinin cebine doğru gitti. Pippa yutkundu. Bu o muydu? "Bir aydınlanma yaşadım," diye devam etti, eli hareketsizleşmişti. "Burada başardıklarımızdan sonra istediğimiz her şeyi yapabileceğimizi fark ettim."

"Tamamen katılıyorum." Pippa hevesle başını salladı, sanki başının hareketi adamın elinin cebe doğru ilerlemesini sağlayacakmış gibi.

Çilli ve tanıdık olan gamzeli gülümsemesi genişledi. "Bunu yapacağını biliyordum. Peki... tamamen yeni bir maceraya ne dersin?"

Pippa onun geleceklerinin bir macera olduğuna inanmasına bayılıyordu. Çünkü yleydi, değil mi? Evlilik, ocuklar, yeni iş fikirleri... birlikte üstesinden gelebilecekleri keşfedilmemiş topraklar. "Dinliyorum..."

"Yani, artık otuz bir yaşındayım. Ne istediğimi biliyorum." Alex elinin tersini ovuşturdu.

Pippa titreyerek nefes aldı. İşte buydu. Olmak zorundaydı. Yeni güzel elbisesini bu an için giydiğine o kadar memnundu ki.

"Heyecan istiyorum. Yeni ve ilginç olanı istiyorum." Alex'in yakışıklı yüzü geniş bir sırtışa dnuştu. "En büyük zorlukları istiyorum ve bunları sadece seninle paylaşmak istiyorum."

Pippa sevinçten ağlayabileceğini düşündü. "Bunu benim de istediğimi biliyorsun."

Alex kızın dalgalı saçlarından bir tutamı yüzünden uzaklaştırarak dzelitti. "Sevgilim, güzelim, Pip."

"Alex." Beklenti, doruğa çıkmak isteyen bir dalga gibi kabardı.

Alex heyecanla sıırttı ve eğildi. Pippa gerildi, hazırıldı. "Mick Dunstan'ın geçen ay nasıl geldiğini biliyor musun?"

Pippa'nın heyecanı bozulmuş bir motor gibi durdu. Yanlış mı duymuştu? Alex neden Mick'ten bahsediyordu ki? Mick Dunstan hektarlarca tarım arazisine sahipti ve Kuzeydoğu'nun değilse bile Yorkshire'ın en zengin çiftçisiydi. Bu adamın evlilik teklifiyle ne ilgisi vardı?

"Mick?" diye tekrarladı, Alex'i doğru duyduğundan emin olmak için.

"Evet, Mick Dunstan." Alex sanki dünyadaki en bariz konuşma geçişi buymuş gibi konuştu.

"Doğru. Tabii. Mick," dedi Pippa belli belirsiz.

"Şey, o ve ben konuşmaya başladık." Alex onun elini sıkıca sıktı. "Düğünler hakkında mı?" Pippa ağzından kaçırıldı.

"Ev-?" Alex şaşkınlıkla başını salladı. "Pip, hayır. Ne? Çiftliği satın alıyor!"

Pippa gözlerini kırıştırdı. Sanki kulakları pekmezle tıkanmış gibiydi, çünkü Alex'in ağzından çıkan bu sözleri duymuş olamazdı. "Hangi çiftlik?"

"Çiftliğim." Alex etrafına bakındı. "Burası."

Pippa sandalyesinde geriye doğru sallandı. "Sen... burayı sattın mı? Burayı sattın mı?"

-?" Ağzı aniden kurudu ve ağzını kavuran sıcaklığı umursamadan çaydan derin bir yudum aldı. Bir şeyler çok yanılttı. "Bu bir tür şaka mı?"

Alex'in ağzı büzüldü. "Hayır, Pip. Bu kadar önemli bir konuda asla şaka yapmam."

"Ama biz hiç..." Pippa'nın beyni çalkalandı. Bu seçeneği bir kez bile tartışmamışlardı, varsayım olarak bile. Altında fay hatlarının açıldığını, dünyanın onun izni olmadan kendini yeniden düzenlediğini hissetti. "Bunun hakkında konuşmadık."

"Konuşacak ne var ki?" Alex talep etti. "Bu *benim* çiftliğim. Pip." Onun gözlerini aradı. "Bir buçuk milyon sterlin değerinde bir anlaşma."

Pippa konsantre olmakta zorlandı. Tüm gelecekleriyle kıyaslandığında paranın ne önemi vardı? Çiftlik çocuklarının büyüyeceği, kendisinin yaşlanacağı ve torunlarıyla oynayacağı yerd. "Anlamıyorum... Özür dilerim... Anlamakta zorlanıyorum." Bakışlarını, şimdi gelmeyeceğini ve belki de hiç gelmeyeceğini anladığı elmas yüzüğü almaya hazırlanan elinin onun elinin üzerinde durduğu yere çevirdi.

Çayından büyük bir yudum aldı. "Mick ev, arazi ve çiftlik hayvanları için harika bir teklif yaptı. Düşünmek için zaman ayırdım ama gerçekten düşünecek ne var ki?"

"Düşünecek ne var ki?" Pippa gözyaşlarını yutkunarak yineledi. "Burası benim - bizim - evimiz."

"Haydi Pip." Alex sanki önündeki anlaşılmazlığı kendi elleriyle çözebilecekmiş gibi ellerini ona doğru uzattı. "Mantıksız olma. Her zaman burayı inşa edeceğimizi söyledik. Genişleteceğimizi. Kâr edip yeniden yatırım yapmayacaksak bunun ne anlamı var?"

"*Mantıksız mı?!*" Pippa anlam vermeye çalışıyordu. Sanki gelecekle ilgili yaptıkları pek çok konuşma hiç gerçekleşmemiş gibi, sanki Goodman'ın çiftliğinin sonsuza dek onun evi olacağını hayal etmiş gibi konuşuyordu. "Bu şekilde tepki verdiğim için mantıksız olduğumu mu düşünüyorsun? Alex, az önce hayatımın en büyük bombasını patlattın ve ne yani, bunu sorgulamadan kabul etmem mi gerekiyor?"

Alex, "Bu fikre adil bir şans veriyormuşsun gibi gelmiyor, hayır," diye cevap verdi. "Bunu neden tartışmadık? Neden daha önce benimle bu konu hakkında konuşmadın?"

Bir şeye karar verdin mi?" diye sordu.

"Şimdi konuşuyoruz, değil mi?" Alex'in gözleri geniş ve baştan çıkarıcıydı.

Pippa sanki denizde kaybolmuş ve görünürde hiçbir kara parçası yokmuş gibi karaya bağlı değildi. Mantık aramaya koyuldu. "Peki ya baban? Burası nesillerdir onun ailesine ait. Burası onun da evi."

Alex, "Finn onu yanına alacak ve babam da bu konuda hemfikir," dedi. Küçük kardeşi ve karısı, küçük oğulları Dylan'la birlikte şehrin diğer yakasında yaşıyorlardı.

Pippa aniden çok üşüdüğünü hissetti ve bunun eski çiftlik evinin kötü yalıtımıyla hiçbir ilgisi yoktu. "Bunu Ted'le çoktan konuştun mu?"

Alex kaşlarını çattı. "Tabii ki."

"Baban zaten biliyor." Bu bir soru değildi. Pippa kendini hasta hissetti. Ted daha birkaç dakika önce o kapının önünde durmuş ondan bir şeyler talep ediyordu. Adam onu neyin beklediğini biliyordu ve zerre kadar düşünmemişti. Bundan bahsetmek aklına bile gelmemişti. Tıpkı oğlu gibi, onun görüşlerini de geçerli saymamıştı. "Bu ... son mu?"

"Evet, bu sabahdan beri. Müzayedeye giderken belgeleri imzaladım!" Alex çayını yudumlarken kaşları havaya kalktı. "Bu verimliliği takdir edeceğine düşünmüştüm."

Pippa ona boş boş baktı. Demek müzayedeyi ciddiye almamasının gerçek nedeni buydu. "Her şeyi düşündün, değil mi?"

Alex yutkundu. "Yani, evet. Öyle değil mi?"

"Benim dışımda her şey," dedi üzüntüyle. "Beni hiç hesaba katmadın. Bunu herhangi bir şekilde, biçimde veya formda bana sormayı düşünmedi."

Alex başını salladı. "Sürprizden hoşlanacağını düşünmüştüm! Ama seni düşündüm, Pip. Mick teklifi yaptığında, bir plan yapmadan satamayacağımı biliyordum. Bundan nefret ederdin."

Bu konudaki her şeyden zaten nefret ediyorum, diye düşündü Pippa sefilce. "Yani bir plan mı var? Bu ne olabilir?"

Alex sonunda ceketinin cebini karıştırdı ve bir şey çıkardı. "Satış konusunda anlaşılmaya varıldığına göre, şu anda Kent'teki emlakçılarla görüşüyorum. Al." Masanın üzerinden ona bir şey fırlattı.

Elleri titreyen Pippa onu aldı ve açtı. Eskiden küçük bir perakende parkı olduğu belli olan ve geliştirilmeye hazır bir alanın reklamını yapan bir broşürdü. Pippa göz gezdirdi. İlk sayfada beton bir bina görülüyordu.

Yıpranmış vitrinler ve yabancı otlarla dolu bir otoparkın bulunduğu ön avlu. "Bu mu?" diye fısıldadı. "Çiftliği terk etmek istiyorsun... Hurst Köprüsü'nü terk etmek ... bunun için mi?"

"Burası bir *perakende parkı*!" dedi yanlış yönlendirilmiş bir saygıyla. "Bu bir rüya! Hayal gücünüzü kullanın. Otoyolun hemen dışında, harika bir konumda. Sadece biraz canlandırılması, yeni perakendecilerin davet edilmesi gerekiyor... Burayı lokantalar, hatta belki bir sinema olacak şekilde genişletebiliriz. Sınır yok!"

Otoyolun hemen dışında mı? Pippa'nın bildiği tek şey yemyeşil bozkırlarken otoyol kenarında yaşamak gibi bir arzusu yoktu. "Neden?"

"Neden *olmasın*?" Eliyle geniş bir işaret yaptı. Alex sessizce, "Çiftliği hiçbir zaman babam gibi sevmedim ve o bunu neden yaptığımı anlıyor," dedi. "Asıl soru şu: Sen seviyor musun?"

Pippa sarsıldı ve gözlerini onunkilere dikti. "Çiftliği hiç sevmedin mi?"

Yer değiştirdi. "Yani, büyüdüğüm yer olması açısından... tabii ki istiyorum. Ama ben bundan daha fazlasını istiyorum, Pip. Ben de bunu fark ettim. Bence daha fazlasını yapabiliriz. Daha iyisini."

"Daha iyi," diye tekrarladı Pippa, midesi bulanarak. "Bu hayatın senin için yeterince iyi olmadığını hiç bilmiyordum."

"Söylediğim bu değil." Alex'in sesinde, işlerin kendisinden uzaklaştığını bilen bir adamın aceleciliği vardı.

Pippa broşürü elinde evirip çeviriyor, parmakları kırıışıkların üzerinde tekrar tekrar geziniyordu. Ne kadar aptaldı. Süslü elbiseler giymiş bir kaçık gibi etrafta koşturuyor, erkeğinin evlenme teklif edeceğini sanıyor, oysa aslında daha heyecanlı bir hayat için etrafta dolaşıyordu. Ve onun en ufak bir fikri bile yoktu.

Pippa ayağa kalktı, başı dönüyordu. Ellerini hırpalanmış mutfak tezgâhında gezdirdi, parmakları yüzeyde Goodman'ların nesillerdir burada yaşayıp çalışmasından oyulmuş eski olukları buldu. Bu eski çiftliği seviyordu. Havanın kokusu - gübre, funda ve toprak - kendi yüzü kadar tanıdıktı. Güneş parladığında süt sağma kulübeleri

altın ışığını avluya hapseder, çiftliği dünyanın başka hiçbir yerinde görülmeyen bir ısıltıya büründürürdü. Ve Pippa tarlalarda vakit geçirmeyi, büyük inek sürüsünün huzur içinde işlerini yapmalarını izlemeyi çok severdi. Bu her zaman işinin baskısından uzaklaşmak için rahatlatıcı bir şeydi.

"Bunu yaptığina inanamıyorum," diye mırıldandı Pippa. İçinde öfke yükseldi. "İhtiyacım var... Zamana ihtiyacım var. Hava almaya ihtiyacım var." Başı dönüyordu, cebinden telefonunu çıkararak mutfaktan fırladı. Alex geri dönmesi için haykırıırken, hızlı aramayı tuşlayarak ön kapıdan dışarı koştu.

"Hey, Pip!" Frankie'nin sıcak sesi Pip'in içini rahatlattı, ama Pip ağır, soluksuz hıçkırıklara cevap veremeyince Frankie'nin kaygısı bir anda arttı. "Ne oldu?"

"I-" Kelimeler Pippa'nın boğazında düğümlendi.

"Gelip seni almamı ister misin?" diye sordu. "Neredesin?"

Mart akşamında titreyen Pippa, Alex'in evin içinden kendisine doğru geldiğini duyabiliyordu ve aniden aşkının yüzüne bakamayacağını fark etti, şu anda değil.

"Sana geleceğim," diye boğuldu.

"Şarabım var," dedi hemen. "Strikers'a git ve bir taksi çağır. Ben Mae'yi arayacağım." Pippa başıyla onayladı; yerel taksi firması yolun sonundaydı ve Frankie'nin Sheffield'daki evi arabayla sadece yarım saat uzaklıktaydı. "Başını salladığında seni duyamıyorum!" Frankie ekledi.

"Geliyorum," diye mırıldandı.

"Pip!" Alex ön kapıdan içeri daldı. "Lütfen!"

Kadın geri çekildi, adamın güzel yüzü gözyaşları arasında bulanıklaşmıştı. "Yapma," dedi. "Beni takip etme." Sonra döndü ve koşmaya başladı.

İkinci Bölüm

"Kent?!" Frankie pratik olarak Yelped onun küçümseme. Pippa vardı

Sheffield'daki West Street'in hemen dışında yeni inşa edilmiş şık bir bina olan kuzeninin dairesine kaçtı. Büyük pencereler, yaklaşan gecede artık sessiz olan paten parkına bakıyordu. Çok sayıda bar ve restoranın ışıkları parlıyor, sokakları doldurmaya devam eden mutlu eğlenceleri vurguluyordu. Pippa kocaman kadeh kırmızı şarabını yudumlarken onların görünüşte kaygısız hayatlarına imrendi. Tek dert etmeleri gereken iyi vakit geçirmekti, uzun yıllar boyunca sevgi ve ilgiyle özenle inşa edilmiş bir hayatın yaklaşmakta olan patlaması değil. Pippa başını mutfak masasına yasladı ve Mae onun saçlarını şefkatle okşadı. Arkadaşı, Hurst Bridge'in tek barı olan The Hand and Flower'daki işini bırakmış -ev sahibesi olmanın avantajları- ve Frankie'den acil durum telefonunu alır almaz Pippa'nın yanına koşmuştu.

"Anlamıyorum." Mae ellerini salladı, bilezikler şingırdadı. "Şimdiye kadar Kent'ten hiç bahsetmediğini mi söylüyorsun?"

"Asla!" Pippa ilan etti. "Bir sosis bile olmaz."

"Ama ben nişanlanacağınızı sanıyordum?" Frankie söyledi.

"Yani, ben de öyle. En azından ben öyle umuyordum." Pippa burnunu çekti. "Zamanı gelmişti. Her zaman önce çiftliği kurup işleteceğimizi söyledik; evliliği düşünmeden önce bunun olması gerekiyordu. Ben de bekledim. İşimizi aştık

en çılgın rüyalar ve şimdi...!" Ellerini havaya kaldırdı ve şarabın mutfak masasının üzerine dökülmesine neden oldu. "Kent! Lanet Kent!"

"Şşş." Frankie dökülenleri temizlemek için araya girdi. "Theo Kentli."

"Oh." Pippa çektiği acıya rağmen Mae'ye bilmiş bir bakış atmaktan kendini alamadı. "Şimdi mi?" Frankie'nin şaşırtıcı derecede yakışıklı ev arkadaşı odasındaydı ve görünüşe göre PlayStation'ında patron seviyesinde destansı bir savaşa girmişti.

"Öyle söyleme." Frankie renklendi. "Ben sadece kibar olmaya çalışıyorum. Adam Yorkshire'a yeni taşındı, o yüzden Kent'i yüksek sesle kötülemeyelim, lütfen?"

"Ne yani, kendini oraya geri götürürse diye mi?" Mae'nin şakası sert bir bakışa neden oldu.

"Ne kadar zamandır ev arkadaşın?" Pippa sordu.

"Yedi hafta," diye yanıtladı Frankie, birden bulaşık bezini sıkmaya odaklanmıştı.

"Peki ne zamandır ondan hoşlanıyorsun?" Mae gözlerinde arsız bir parıltıyla devam etti.

Frankie itiraz etmek için ağzını açtı ama sonra durdu, gözlerini devirdi. "Altı hafta ve altı gün." Temizliği bıraktı ve şarabına uzandı. "Buraya taşındıktan bir gün sonra duştan çıkarken ona rastladım. Belinde sadece bir havlu vardı ve ona öyle bir aşık oldum ki sanırım kendimi fitik ettim."

"Aman Tanrım, bu çok klişe," diye güldü Pippa kendine rağmen. "Theo, *Tembel Romantik Filmlerdeki Kolay Tavlamalar'dan tüyolar mı alıyor?*"

Frankie sahte bir öfkeyle ağzı açık kaldı. "Teslim ol, kasıtlı değildi. Sadece duştan çıkıyordum!"

"Sen öyle diyorsan," dedi Pippa şarabına doğru kıs kıs gülererek. "Buna kandiğine inanamıyorum."

Mae, "Kentli olması ne yazık," diye ekledi. "Çünkü artık hepimiz Kent'in cehennemin yedinci halkası olduğu konusunda hemfikiriz. Ne yazık ki Frankie, Alex sayesinde, biz senin ahlakını sorgulamadan o şehirden biriyle çıkamazsın."

Frankie iç çekti. "Onunki gibi karın kasları varken, benim ahlakım ve standartlarım tartışmaya açık."

"Kent çok güzel, buna şüphe yok," diye araya girdi Pippa. "Ama ben orada yaşamak istemiyorum. Ne yapmalıyım?" Frankie ve Mae onunla göz teması kurmaktan özenle kaçındılar. "Ne?"

"Mm-mmn." Mae başını salladı. "Bunu söylemeyeceğim." Pippa şaşkınlıkla ona baktı.

Frankie suratını astı. "Oh, ne? Hadi ama, söyletme bana."

"Hayır." Mae şarabını tazeledi. "Bu bir kuzen meselesi."

Pippa soğukkanlılığını korumak için mücadele etti. "Tanrı aşkına, siz ikiniz! Benimle akıl oyunları oynayan bir erkek arkadaşım var, daha fazlasına ihtiyacım yok!"

Frankie iç çekti. "Tamam iyi, sadece ..."

"Bunun iyi bir şey olabileceğini düşünüyoruz!" Mae ağzından kaçırdı.

"Alex kalbimi mi kırıyor?" Pippa dedi ki. "İlişkimin olası sonu mu? Bunun iyi olabileceğini mi düşünüyorsun?"

"Öyle demek istemedik," diye yatıştırdı Frankie. "Ama belki biraz yalnız kalmak faydalı olabilir. Alex olmadan kim olduğunu bulmaya çalış."

Şaşkınlık Pippa'nın karnında bir oyuk açtı. "Kim olduğumu bilmediğimi mi sanıyorsun?"

"Alex tüm odağını alıyor!" Mae ağladı. "Neredeyse tek bir kişiye dönüştün. Çiftliği yönetiyorsun, Ted'e bakıyorsun, tüm personeli idare ediyorsun. Sanki Alex'in hayat arkadaşı değil de uşağıymışsın gibi! Bunun seni gafil avlmasına şaşmamalı."

"Ben onun *uşağı* değilim." Pippa'nın kalbi kendine acıma ve şok karışımıyla çalkalandı. Mae haklı olamazdı. Haklı olabilir miydi? "Bu söylediğin korkunç bir şey."

"Mae'nin demek istediği" -Frankie Mae'ye kötü kötü baktı- "belki de Alex'le yaptığınız plana o kadar odaklanmışsınızdır ki, kendinize, yani kendinize ve Alex'e odaklanmayı unutmuşsunuzdur."

"Yani şimdi benim suçum mu oldu?" Pippa dedi ki. "Boktan, iş takıntılı bir kız arkadaş oldum, öyle mi?"

"Hayır, hayır, hayır," diye onu temin etti Frankie. "Alex'e çok iyi davranıyorsun. Sorun şu ki, çiftlikle o kadar meşgulsün ki, kendine zaman ayırmadığından endişeleniyorum. Mesela en son ne zaman tatil yaptın? Ülkeyi en son ne zaman terk ettin?"

Pippa ağzı açık kaldı. "Tamam, şimdi de işkolik bir *yabancı düşmanı* mı oldum?"

"Söylediğimiz şeyin bu olmadığını biliyorsun," dedi Frankie ona. Pippa bunu içten içe biliyordu. Sevgiyle konuştuklarını biliyordu ama her kelime bir hançer gibi saplanıyordu ve savunmasız haliyle bununla başa çıkmak zordu.

"Seni neredeyse hiç görmüyoruz," dedi Mae. "Haftalar geçiyor ve hepsi acele mesajlar, on dakikalık aramalar... Birbirimizden üç mil uzakta yaşamamıza rağmen iki aydır ilk kez birlikte takıldığımızın farkında mısın?"

Pippa kendini "Çiftlikler talepkârdır," diye savundu.

"Bunu anladığımızı biliyorsun," dedi Mae. "Biz de Hurst Bridge'de büyüdük, çiftlik hayatı hakkında her şeyi biliyoruz. Ama artık personeliniz var. Arada bir mola verebilirsin. Hayatın tadını çıkar."

Pippa durakladı. Son zamanlarda düşündüğü şey bu değil miydi? Utanç yanaklarını yaktı. Gerçekten bu kadar kötü bir durumda mıydı?

"Onsuz nasıl *kendin olacağını* biliyor musun?" Mae devam etti, sesi yumuşaktı. "Anlıyorum, Alex'i seviyorsun ve onunla evlenmek istiyorsun, ama bebeğim, kendini sana bir sonraki büyük iş adamı olmaya adanmış kadar adıyor mu?"

"Çocukluğumuzdan beri birlikteyiz." Pippa'nın sesi kırmızı şarap ve duygusallıkla tıkanmıştı. "Eğer kendini adamadıysa, o zaman bunca yıldır ne halt ediyordu?"

"Seni sevmediğini söylemiyorum," dedi Mae telaşla. "Ama-"

"Yüzük yok!" Frankie araya girdi. "Kale direklerinin yerini değiştirip duruyor. İlk başta Ted'in emekliliğinden sonra çiftlik faaliyete geçtikten sonra evlenmenize karar verilmişti. Sonra bazı sorumlulukları üstlenecek bir müdür yardımcısı işe aldığı anda evlenebileceğine karar verdi ve senin bu rolü üstlenmen ne kadar sürdü? O zaman her şey meyve bahçesi işinin başlamasını beklemek zorunda kaldı..." Frankie onun yanındaki sandalyeye kaydı. "Çiftlik işleriyle yeterince mutlu görünüyordun - ve bu arada çiftliği öldürmek senin için gurur verici - bu yüzden bir şey söylemedik, ama endişelendiğimizi de inkar edemem."

"Sen olmasaydın o çiftlik çorak bir araziye dönerdi," diye hıçkırdı Mae. "Kelimenin tam anlamıyla kurtardın."

Frankie nazikçe, "Ve eğer Kent'e gidersen, eminim orayı da kurtarırısın," diye ekledi.

"Kent'e gitmek istemiyorum." Pippa bu konuda her şeyden emindi. Alex'i sevdiğinden ne kadar eminse, Kent'in ona göre olmadığından da o kadar emindi. Ama bu ilişkisi için ne anlama geliyordu? Alex'e olan aşkı salt coğrafyanın ötesinde miydi? Yine de Hurst Köprüsü'nden başka bir yere yerleşme düşüncesi başını döndürecek kadar yabancıydı.

Frankie, "Kent'in tamamlanmış bir anlaşma olduğunu söylemiştin," diye mırıldandı. "Öyle. Gerçekleşiyor." Pippa yutkundu. "Kesinlikle."

Mae cesaretle, "Belki de olmaz," dedi. "Belki bunu tartışmak için zaman vardır? Satışı iptal etmek için? Ya da en azından alternatif bir plan yaparız?"

"Sanmıyorum," dedi Pippa üzüntüyle. Alex'in yüzündeki kararlılığı düşündü. "Bence bu proje onun için her şeyden daha önemli. Benden bile daha önemli."

"Çok özür dilerim." Frankie onun eline uzandı. "Alex'in gerçekten boktan bir şey yaptığını düşündüğümünden başka ne diyeceğimi bilmiyorum ve eğer istediğin buysa ondan sonsuza dek nefret edeceğime söz veriyorum."

Tam o sırada mutfak kapısı açıldı ve Theo esneye esneye içeri girdi. Üzerinde rahat bir eşofman altı ve dar bir yelekle arkadaşlarına şöyle bir

baktı

tembel bir sırıtış. Dolaptan bir bardak çıkarırken, "İyi akşamlar," dedi.

"Merhaba." Pippa onun kollarının mükemmelliğine inanamıyordu. O pazular! Gözlerinde yıldızlarla ev arkadaşına bakan Frankie'ye bir bakış attı.

"Seni tekrar görmek güzel, Pippa." Theo bardağını suyla doldurdu. "Hey, Hurst Bridge'de yaşıyorsun, değil mi?" Pippa başıyla onaylayınca Theo gülümsedi. "Orada muhteşem eski bir ev var," dedi. "Squires?"

"Doğru," dedi Pippa. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Birkaç kez yanından geçtim," dedi Theo. "Hurst Köprüsü çevresinde pek çok önemli koruma alanı var."

Frankie gururla, "Theo bir ekolojist," dedi.

"Squires'in şimdi muhteşem olduğunu düşünüyorsanız, bir de en parlak dönemini görmeliydiniz." Mae şarap kadehini döndürdü. "Her türlü etkinlik için oraya giderdik. Gerçekten de kasabanın kalbiydi."

"Artık değil," diye mırıldandı Frankie ve Theo kaşlarını kaldırdı. "Eve ne oldu?" diye sordu.

"Önemli bir şey değil. Sadece eskisi gibi değil," diye cevap verdi Mae. Daha fazlasını söyleyecekti ama Frankie araya girdi.

"Yaşlı Squires öldü, olan bu." Frankie'nin, Theo'nun ilgisinin odağında olmaktan heyecan duyduğu belliydi. "Oğlu Carmichael da evi ya da kasabayı o kadar önemsemediği için evini insanlara hiç açmadı. Tüm geleneksel etkinlikler Squires ailesinin desteği olmadan durdu. Sonra Carmichael'ın çocukları yeterince büyür büyümez çekip gittiler."

"Doğru, Emilia Cumbria'da bir serseriyle evlendi ve bir sürü çocuk doğurdu. Carmichael öldüğünde Trudy onun yanına taşındı," diye ekledi Mae, Frankie ve Pippa bu kadar çok şey bilmesine şaşırarak ona bakınca omuz silkti. "Ne? Nereye bakacağınızı biliyorsanız hepsi Facebook'ta var!"

"Facebook'un ataerkil elitin aracı olduğunu söylediğini sanıyordum," dedi Frankie muzipçe. "Bir ara ona dışkı kitabı dememiş miydin?"

Mae, "Beni mutlu bir şekilde ezilmiş say," diye söylendi. "Mesele şu ki, bir iş sahibi olarak bunu kullanmak zorundayım. Her neyse, Wolfie - Emilia'nın ikiz kardeşi - on sekiz yaşında şehir dışına çıktı ve o zamandan beri onu görmedik." Kaşları kalktı. "Bu arada, Grantham'a olanları duydun mu?" Mae, Theo'nun iyiliği için açıkladı: "Squires'de bekçiydi."

Pippa'nın, yaşı ne olursa olsun her zaman yaşlı görünen o adamlardan biri olan, sıırım gibi Yorkshire'lı adamla ilgili güzel anıları vardı.

Frankie, "Evet, karısının hasta olduğunu duydum. Neydi?" diye sordu. Mae'nin parlak boyalı dudakları aşağı doğru kıvrıldı.

"Parkinson, sanırım."

"Bu çok üzücü," dedi Pippa. Joan'a teşhis konulduğu haberi Hurst Köprüsü'nde hızla yayılmıştı. Grantham kendini karısına adamıştı ve hatırlayabildiği kadarıyla, Squires çocuklarının ikinci ebeveynleri sayılırlardı.

Theo kibarca, "Bu korkunç," dedi.

"Her neyse!" Frankie ellerini havaya kaldırdı. "Eminim Theo tanımadığı insanların başına gelen talihsizlikleri duymak istemez."

"Sorun yok." Theo gülümsedi ve bu yıkıcıydı. "Hayatını dinlemek hoşuma gidiyor."

Frankie'nin yüzü erimiş kırmızıya döndü. Ağzı önce açıldı sonra kapandı. "Umm."

Mae Frankie'nin kolunu tuttu. "Sanırım Frankie'nin söylemek istediği şey, bir ara sana bu konudan daha fazla bahsetmek istediği."

"Evet, ne zaman istersen." Frankie sesli bir şekilde yutkundu. "Ama şimdi değil." Pippa'ya doğru belli belirsiz bir işaret yaptı. "Kriz modu."

"Oh, elbette! Başka bir şey söyleme." Theo nazikçe çıktı ama Frankie'ye son bir sevgi dolu bakış atmadan olmazdı. Yatak odasının kapısı kapandığı anda, kızlar şapır şupur öpüşme sesleri çıkarırken Frankie mutfak sandalyesine yığıldı.

"İkiniz de rezilsiniz," diye şarabına doğru hırladı.

"Cidden çok seksi," diye kıkırdadı Mae.

"Ve senden hoşlandığım çok açık," dedi Pippa, dikkatlerin araba kazası gibi geçen hayatından başka yöne çevrilmesinin keyfini çıkararak.

"Çünkü ev arkadaşınla çıkmak çok iyi bir fikir, değil mi?" Frankie alay etti. "Her neyse. Benden ve dünyanın gelmiş geçmiş en seksi erkeğinden bu kadar bahsettiğimiz yeter. Pip, ne yapacaksın?"

"Bilmiyorum," diye yanıtladı Pippa. "Ve beni korkutan da bu."

"Neye karar verirsen ver, senin için buradayız." Mae bir yudum şarap daha içtikten sonra göz kırptı. "Ama sonunda Kent'e taşınırsan, seni evlatlıktan reddederim."

Birkaç saat sonra, Pippa kırk sterlinlik ücret karşısında irkilerek taksiden indi. Frankie'de planladığından daha uzun süre kalmak onun hatasıydı ama kuzeni ve en iyi arkadaşının sevgi dolu arkadaşlığında vakit geçirmek hiç bitmesini istemediği bir kucaklaşma gibiydi. Eğer bir şey varsa, Yorkshire'dan ayrılamayacağının olumlu bir kanıtıydılar. Alex'le birlikte neredeyse on yıldır evleri olarak gördükleri çiftlik evine giden patikadan aşağı doğru yürüdü. Onu sözde seven adam nasıl olur da onları geride bırakmasını isteyebilirdi?

Pippa kendini içeri attığında ev karanlıktı. Ted'in gürültülü horlamasının üst kattan geldiğini duyabiliyordu. Alex'in babasını almayı hatırlamış olmasının verdiği rahatlama dalgası geçtikten sonra Ted'in ilaçları için buzdolabını kontrol etti. İlaçlar oradaydı ama azalmıştı ve reçeteyi kontrol etmeyi aklına not etti. Sonra aklına geldi, Alex *neredeydi*? Onun geldiğini duymuş olmalıydı. Su ısıtıcısını çalıştırdı ve bir bardak su içti ama elinde kafeinsiz çay bardağıyla mutfak masasına oturduğunda Alex hâlâ ortalıkta görünmüyordu. Dizüstü bilgisayarındaki zarfı gördüğünde yatak odalarını kontrol edip etmemeyi düşünüyordu.

Pippa fincanı itti ve zarfı almak için masanın diğer ucuna doğru ilerledi. Titreyen parmaklarıyla tek bir tomar kâğıdı çekip çıkarırken yaklaşan bir uyuşukluk yayılmaya başladı - Alex ısrar etmişti

üzerine sahip olmak onun kendi antetli NOT KAĞIDI
- ve anlamsızca tanıdık gelen dikenli el yazısına baktı.

Pippa,

Sana yer açmak için bu gece şehirde bir otelde kalıyorum.

Özür dilerim.

En iyi dileklerle, Alex.

Pippa dizlerinin üzerine çöktü ve uludu.

Üçüncü Bölüm

T Pippa yorgun bir şekilde arabayı çevirirken sabah gri ve puslu bir şekilde doğdu.

Sanki yüzüncü kez su ısıtıyordu. Alex'in güven veren cüssesi yanında olmadan yatağı geniş ve soğuk olduğundan uyumak zor olmuştu. Kanepede uyumayı bile denemişti ama kırık bir kalp ve Frankie'nin yanında içtiği kırmızı şaraptan dolayı bulanıklaşan kafası onu bütün gece boyunca gözleri açık bırakmıştı - birden fazla papatya çayı da bunu değiştirmemişti.

Güneşin doğuşuyla birlikte Baş İşçiler Helen ve Des geldi, sabah ışıyla birlikte pencerelerden içeri sızan sohbetleri. Pippa, Alex'in o gün gelip gelmeyeceğini merak ederek kendini sersemlikten uyandırdı. Alex'in notunda, yokluğunda üstlenmesini isteyebileceği sorumluluklarla ilgili herhangi bir talimat yoktu ve bu yüzden, birçok sabah olduğu gibi, Pippa yapılması gerekeni yaptı. Helen için sağım kulübesinin kilidini açtı ve Helen ekipmanları kurmaya başlarken, Des de sürüleri sağılmak üzere aşamalı olarak yönlendirmeye hazırlandı. Süt sağma rutini başladıktan sonra Pippa, Ted'in ilaçlarını uyandığında kullanmak üzere ölçtü ve kahvaltı hazırlamaya başladı. Bol ballı ve meyveli krep yemeye karar verdi. Şekere ihtiyacı vardı. Ancak hamur için gerekli malzemeleri bir araya getirmeye başladığında Ted'in üst katta ayaklarını sürüyerek dolaştığını duydu ve bir şeker hastasının önünde bu kadar cömertçe yemek yemenin adil olmadığını fark etti. O zaman sosis olacaktı ve buzdolabına yöneldi. Ama hiç sosis yoktu - birkaç gün önce koca bir paket almıştı.

Hepsi yenmiş miydi? Alex'in sesini duyduğunda buzdolabının derinliklerini araştırıyordu.

"Merhaba."

Onunla yüzleşmek için döndü. Uykusuz halinin aksine Alex nispeten dinlenmiş görünüyordu. "Merhaba," dedi donuk bir sesle.

"Nasılsınız?" Sesi bir yabancınıninki gibi kibardı. "Daha iyiyim," dedi.

"Özür dilerim." Su ısıtıcısına başıyla işaret etti. "Bize kahve yapayım mı?"

Pippa bu noktada %99 oranında kafein içerdiğinden emindi ama odaklanabileceği bir şey olması için kabul etti. Alex fincanları getirdi ve kahveyi ölçtü.

"Uyudun mu?" diye sordu.

"Hayır," diye itiraf etti. Daha ağırbaşlı görünmeyi nasıl da isterdi. Eşofmanları ve şekilsiz Metallica tişörtüyle böylesine önemli bir konuşma yapmak, yetersizlik ve kafa karışıklığı duygularına pek yardımcı olmuyordu. "Sen mi?"

Omuz silkti. "Sadece birazcık. Ama biraz boşluk tam da ihtiyacımız olan şeydi, değil mi?"

Pippa ona sertçe baktı. "Aslında ihtiyacımız olan şeyin konuşmak olduğunu düşünüyorum."

"Frankie'ye kaçan sendin," diye hatırlattı Alex ona kahve uzatırken nazikçe. "Dün gece ihtiyacın olan tüm konuşmayı yapabilirdik."

"Düşüncelerimi toparlamak için biraz ara verdiğim için beni suçlayabilir misiniz?" Pippa kendisine uzatılan fincanı kabul etti, her ne kadar fincanı görünce midesinden itiraz sesleri yükselse de. "Az önce tüm hayatımı havaya uçurdun."

Mutfak masasına oturduklarında Alex, "Ben öyle yapmadım," diye itiraz etti. "Bütün gece kafamı yordum. Bunun senin için büyük bir şey olduğunu biliyorum. Ve bunun için özür dilerim."

Pippa rahatlamayla dolu gözyaşlarını kırıştırdı. "Yani, anlıyor musun?"

Alex onun yüzünü avuçladı. "Tamamen."

Pippa nefes verdi. "Tanrım, beni gerçekten korkuttun! Dün gece delirdiğimi sandım!"

"Ah, aşkım." Alex onun burnunun ucunu öptü ve Pippa'nın bitkin vücuduna sevgi doldu. Her şey yoluna girecekti.

"Peki, şimdi ne olacak?" diye sordu, onun dokunuşuna doğru eğilerek. "Ne demek istiyorsun?"

"Satış," diye yanıtladı Pippa. "Elbette... Yani, şimdi benim bakış açımı anladığına göre, satış iptal edeceksin, değil mi?"

Alex'in yüzü hayal kırıklığına uğramıŒ bir acıyla buruŒtu. "Hayır, Pip. Satış hâlâ devam ediyor. Sana söylediklerim için özür dilerim ama bu işi hâlâ yapıyorum. Yani, *yapıyoruz*. Değil mi?"

Pippa ondan uzaklaştı, o kutsanmış rahatlama hızla tükeniyordu. "Hayır, doğru değil."

Alex gözle görülür bir Œekilde sinirlenmeye karŒı koydu, yanakları bu çabayla pembeleŒti. "Tanrım, Pip. Bu kadar inatçı olmayı bırak! Bu harika bir fırsat ve sen bunu değerlendirmiyorsun bile. En azından büyük bir karar vermemiz gerektiğinde her zaman yaptığımız gibi bunu benimle tartış!"

Alex'in az önce söylediklerinin ikiyüzlülüğüne sinirlenen Pippa elindeki bardağı yere çarparak, "Dün gece bana evlenme teklif edeceğini sanıyordum," dedi.

"Evlenme teklifi mi?" Alex'in rengi gözle görülür biçimde soldu. "Neden böyle düşündün ki?"

Pippa bir elini kaldırdı. Sanki dünya ani bir frenle durmuş gibiydi ama Pippa hâlâ ileriye doğru savruluyordu. Baş döndürücüydü ve bunu durdurmanın tek yolunun tamamen dürüst olmak olduğunu biliyordu. "Zamanı geldi... Yani, zamanı gelmiş gibi hissettim," dedi titreyerek. "Yıllar boyunca bunun hakkında çok konuştuk, ne zaman ve nasıl olacağını. Dediğin gibi, büyük kararları tartıştık. Meyve bahçesi kiralama işi yoluna girdiğinde evliliği ve çocukları düşünebileceğimizi söyledik-"

"Vay be." Alex başını salladı. "Bu sohbetlerin varsayımsal olduğunu sanıyordum. Bilirsin, iş bu kadar yoğunken."

"Ama değillerdi!" Pippa yorgun gözlerini yakan yaşlarla mücadele etti. "Benim için değiller." Zihni büyük bir hızla çalışıyor, şimdiye kadar yaptıkları her konuşmayı yeniden yaşıyordu. Alex'in gelecekle ilgili niyetini yanlış anlamış olması mümkün müydü? Kendisi için belirledikleri yol haritasını takip etmeye o kadar odaklanmıştı ki, Alex'in farklı bir rotaya sapmış olabileceği aklına bile gelmemişti. Ama yine de, işaretler hep orada mıydı? Onun uzlaşma ve bağlılık olarak gördüğü şeyi, Mae ve Frankie teslimiyet olarak görmüşlerdi. *Onun uşağı olduğunu* söylemişlerdi. Gelecekle ilgili tartışmalar olmuştu ama her seferinde son karar Alex'in olmuştu.

"Pip. Aşk." Alex yorgun bir sesle mırıldandı. "Anladığımı sanmıştım."

Pippa gözyaşlarıyla buğulanmış gözlerle Alex'e baktı ve sanki onu yeni bir mercekten görüyor gibiydi. Çiftliği elinden alıp satmak bir şeydi, ama öyle olmadığını çok iyi bilmesi gerekirken, başından beri ortak vizyonları buymuş gibi davranmak başka bir şeydi. Kaç kez plan yapmışlar ve komplo kurmuşlardı? Çiftliği olması gereken yere getirebilmek için düğünü ve bebekleri erteleme kararı sadece ona ait değildi. Ve memleketini pis beton bir cehennem çukuruna benzeyen bir yer için terk edeceğini düşünmek mantıksızdı. "Bunu nasıl yapabildin?"

"Dürüst olmak gerekirse, bu meydan okumadan zevk alacağını düşünmüştüm," dedi kibirle. "Ailen Florida'da emeklilik rüyasını yaşıyor, Frankie Sheffield'da çalışmakla meşgul ve Mae de bara kapanmış durumda... Gitmek için bir sürü neden var. Hurst Bridge dünyanın merkezi değil!"

"Öyle olmadığını biliyorum." Tanrım, onu memleketinin sınırlarını terk etmekten korkan bir taşralı gibi göstermişti. Ki bu hiç de doğru değildi. Pippa her zaman, mantıklı olduğunda dünyayı görmek için zaman ayırmayı, bir gün kendi küçük ailesiyle maceralar yaşamayı hayal etmişti. Ancak bu hayaller, dünya ne kadar heyecan verici olsa da

hiçbir şeydi, ama hiçbir şey, evi yendi. "Ve bu kesinlikle Mick ile yapılmış bir anlaşma mı?" Başıyla onayladığında yüreğine taze bir acı saplandı. "Peki, bu bizim için ne anlama geliyor?"

Alex'in gözleri büyüdü. "Şey, tahmin etmiştim... Yani, sadece benimle geleceğini düşünmüştüm. Buraya yaptığın gibi sihrini konuşturursun."

Kahve fincanı Pippa'nın elinde sallandı. "Sihir değildi Alex." Çiftliğin veriminin yıldan yıla artmasını sağlayan onun sıkı çalışmasıydı; ışıkların yanmasını, personelin çalışmasını ve hayvanların beslenmesini sağlayan onun fedakârlıklarıydı. Buna katlanmasının tek nedeni, sadece kendisine değil, çok sevdiği kasabasına da fayda sağlayacak bir şey inşa ettiğini hissetmesiydi. Çocuklarıyla paylaşabileceği bir iş. "Sormadan varsayımda bulundunuz," diye devam etti.

Alex'in kaşları çatıldı. "Bu benim çiftliğim," dedi. "Benim kararım."

Pippa'nın vücudu sanki yere yığılacakmış gibi gevşekti. "Çiftliğiniz," dedi.

Kıpırdamadan durdu. "Evet."

"Ve buranın benim evim olması, tüm zamanımı ve çabamı buraya adanmış olmam ne anlama geliyor? Hiçbir şey mi?" Gözyaşlarını yutkunarak geri çekti. "Sormayı bile hak etmedim mi? Senin için bu kadar mı önemsizim?"

Ellerini ceplerine sıkıştırarak soldu. "Bu şekilde gördüğün için üzgünüm. Ben sadece bizim için en iyisi olduğunu düşündüğüm şeyi yaptım."

Sanki ne dediğini duymuyor gibiydi. Daha ne kadar yalın anlatabilirdi ki? "Gitmek istemiyorum."

"Tanrı aşkına!" Alex sandalyesinden fırladı. "Bunun ne kadar önemli bir fırsat olduğunu görmüyor musun? Broşürü okudun mu?"

Pippa başını salladı. Adam yardımsever bir şekilde broşürü mektubun yanına bırakmıştı ve Pippa gözleri odaklanamayacak kadar ağrıyana kadar belgeyi incelemişti. "Baktım."

"Ve?"

Şimdi de bana fikrimi soruyor, diye düşündü Pippa. "Bu riskli. Doğru sektörlerde sağlam bağlantıların olmadan, sıfırdan başlayacaksın."

kaldıraç. Ayrıca iş oranları ve-" hakkında yeterli bilgi olmadığını da fark ettim.

"Ve ne?" Alex sordu. "Yeterince *rahat değil mi?* Yeterince Yorkshire değil mi? Konfor alanının çok mu dışında?"

Pippa dehşete düşmüştü. Ona hayat arkadaşı gibi değil, cahil bir yabancı gibi davranıyordu. "Benimle nasıl böyle konuşabilirsin?"

Alex ellerini havaya kaldırdı. "Bu fırsatın değerini nasıl *bilmezsiniz?* Burada işin büyük liglerine girmek, ciddi para kazanmak için gerçek bir şansımız var. Kendimiz için bir isim!" Nefes verdi, yanakları şişti. "Bunun senin için mükemmel bir proje olacağını düşündüm."

"Mükemmel bir projem vardı," dedi Pippa, sesi çatallaşarak. "*Sen vardın.* Birbirimize sahiptik ve bunun yeterli olduğunu düşündüm." Kalbini acıtan şey, bunun Alex için yeterli olmadığını açık olmasıydı.

"Bak." Kollarını kavuşturdu. "Anlaşma yapıldı. Kent'e taşınmak istemeyebilirsin ama..." Çenesini kaldırdı, gözleri kızarmıştı. "Burada kalamazsın. Peki, ne olacak?"

Dördüncü Bölüm

İki ay sonra

"A Ciddi misin sen?" Frankie ön kapıyı arkasından çarptı ve sahneyi inceledi. Pippa, neredeyse beş saat önce o sabah işe gitmek üzere yola çıktığında bulunduğu pozisyonun neredeyse aynısıyla koltuğuna uzanmıştı.

Pippa homurdandı ama hareket etmedi.

"Yine benim eşofmanlarımı mı giyiyorsun?" Frankie buzdolabına yöneldi ve Tupperware'i çıkardı. Dün gecedен kalan makarnayı bir tabağa boşaltırken, Pippa onun son zamanlarda öğle yemeklerini daha sık evde yediğini düşündü. Başlangıçta bunun, Frankie'nin kendisiyle fazladan yarım saat kadar vakit geçirebilmesi için olduğunu düşünmüştü ama Pippa giderek Frankie'nin kendisi için gerçekten endişelenmeye başladığını fark etti.

"Belki." Yan tarafına döndü ve esnedi. Televizyonun karşısında yatarak çok zaman geçirmesine rağmen, her zaman bitkin düşüyordu. Başiboştu. Alex'le ayrıldıklarından beri ne işi, ne evi, ne de bir amacı vardı. Ne yapmak istediğine karar vermek için bolca vakti olmuştu ama ayrılıktan beri yapabildiği tek şey akılsızca, acı verici bir varoluş gibi görünüyordu. Uyku bile onu aşırıyordu.

"Belki diye bir şey yok." Frankie onu işaret etti. "Benimkini."

Pippa ofladı. "Peki. Evet. Onları seviyorum! Loose Women'ı izlemek için mükemmeller," dedi. "İçine atıştırma lıklar sığdırabileceğim kocaman cepleri var."

Frankie sakın kalmak için mücadele ederken gözleri doldu. "Bunlar kaşmir, Pippa." Kadın şüpheci bir ifadeyle kumaşı parmaklarının arasında ovuşturdu ve Frankie dudak büktü. "Tamam iyi, kaşmir karışımı. Yine de çok pahalılar."

Pippa başıyla onayladı. "Yani burbonlu bisküvileri içlerinde biriktirmemem gerektiğini mi söylüyorsun?"

Frankie makarnasını mikrodalgaya attı. "Yapmamanı tercih ederim!"

"Tanrım, sakın ol. Sadece dalga geçiyorum." Ayağa kalktı ve gerindi.

"Güzel."

"Digestives hakkındaki görüşün nedir?" Frankie ona bir çay havlusu fırlattığında Pippa eğildi. Havlu başının üstünden süzülerek Monstera'sının üzerine düştü, Monstera da kabaca bir köşeye, ayaklı lambanın yanına itilmişti. "Bitkime dikkat et!"

Frankie, "Yemin ederim o şey her gece bir metre uzuyor," dedi. "Eğer gerçekten bir Triffid ise hiç şaşırmam. Eminim bir gece uyandığımda burnumdan beynimi emdiğini falan göreceğim."

Pippa mutfak havlusunu aldı ve bitkinin yapraklarını okşadı. "Bu kadar dramatik olma."

"Ciddiyim ama." Mikrodalga fırının sesi duyuldu ve Frankie yeniden ısıttığı makarnayı masaya getirdi. "Sen ve o korkunç bitki haftalardır ortalıkta yoktunuz. Alex'ten haber aldın mı? Hiç mi?"

Pippa tereddüt etti. Gerçek şu ki, hayır, yapmamıştı. Hesaplaşmalarından sadece birkaç gün sonra kiralık bir kamyonu binip güneye doğru yola çıktığından beri. Onun adını anmak bile sanki birinin boynuna uzanıp kalbini sökmesi ve yırtık dişleriyle parçalaması gibiydi. Pippa Alex'in kaybını iliklerine kadar hissetmişti. Yine de Frankie'nin bunu açıklamasına gerek yoktu. O biliyordu.

"Başka bir şey söyleme." Kuzeni çatalını ona doğru çevirdi. "Özür dilerim, aşkım." "Hayır, *ben özür dilerim.*" Pippa onun yanına oturdu ve tabağından bir zeytin aldı.

"Büyük bir pasaklı gibi bedavaya buraya düştüm ve Theo ile tarzınızı tamamen bozuyorum."

"Hey." Frankie onun elini okşadı. "Theo'yla hiçbir şey olmuyor zaten. O yanımdayken berbat bir halde oluyorum. Ayrıca, ben her zaman senin için burada olacağım. Cal'den ayrıldığım zamanı hatırlıyor musun? O zaman benimle ilgilenmiştin. Kelimenin tam anlamıyla beni besledin ve yıkadın." Pippa burnunu kırıştırınca adam ürperdi. "Biliyorum, bundan bir daha bahsetmeyeceğimizi söylemiştik. Ama her zaman yaptığın gibi beni kurtardın. Sana borçluyum."

"Teşekkürler." Sonra Pippa kuzeninin yüzünde bir belirsizlik olduğunu fark etti. "Ama...?"

Frankie düşünceli düşünceli çiğnedi. "Seni sevdiğimi biliyorsun."

Pippa gülümsedi ve başını salladı. Bunu dünyadaki her şeyden daha iyi biliyordu ve her zaman da öyle olmuştu. "Ben de sana."

Frankie derin bir nefes aldı. "Sempatik olmayan bir dangalak gibi görünmek istemem ama bir iş bulabileceğini umuyordum. Bana biraz yardım edersin. Sadece... faturalar falan. Ayrıca, şu anda bana bisküvi olarak bir servete mal oluyorsun."

Mahcup olan Pippa yüzünü ellerinin arasına gömdü. "Haklısın, özür dilerim."

Frankie'nin gözleri büyüdü. "Dediğim gibi, senin için buradayım! Ama birkaç aydır kutu setleri ve kanepede vakit geçiriyorum. Senin için de iyi olabilir."

Pippa bir deliğe girip yıllarca orada kalmak istiyordu. Ayrılığın hemen ardından iş bulmaya çalışmamış değildi. Evsiz ve gelirsiz kalma düşüncesiyle paniğe kapılmış, işine yarayabileceğini düşündüğü çeşitli görevlere başvurmuştu ama bu çabalarından hiçbir sonuç çıkmamıştı. Goodman's Farm'daki rolü o kadar değişkendi ki, maaşı da o kadar değişken olmuştu ki, işverenler onunla ne yapacaklarını bilemiyorlardı. Ayrıca, çok az iş gerçekten cazipti. Pippa'nın yıllardır milyon sterlinlik bir işi

profesyonel gibi yürütmesine rağmen, bu işe girmeyi aklına bile getirmemiş olması canını sıkıyordu.

Unvanını resmileştirmek ya da bir özgeçmiş oluşturmak. Kaderini yalnızca Alex'in ellerine bırakmıştı ve o da bu güveni kötüye kullanmıştı. Altıncı ya da yedinci reddedilişten sonra yenilgiyi kabul etmiş ve Frankie'nin eşofman altını kendi pantolonu olarak benimsemişti.

"Deneyeceğim." Sesi kısıktı.

"Aklıma bir fikir geldi," diye devam etti Frankie. "Neden Mick Dunstan'la konuşmuyorsun? Eskiden Goodman's olarak bilinen çiftliği senden daha iyi kim bilebilir ki? Onun için paha biçilmez bir destek kaynağı olabilirsin."

"Eminim tam kadro çalışıyordur," dedi hemen.

"Belki, belki de değil," diye azarladı Frankie. "Ama eğer bir konuda yardıma ihtiyacı olursa, belki bu senin iş hayatına geri dönmeni kolaylaştırabilir?"

"Gerçekten denemem gerektiğini düşünüyor musun?"

"Evet," diye onayladı Frankie.

Pippa nabzının hızlandığını hissetti. Frankie haklıydı. Mick'e iş teklif etmek hiç de akıllıca değildi. Yine de Pippa bilinçaltında Mick'e neden yaklaşmadığını, Alex gittiğinden beri Hurst Bridge'den neden tamamen kaçtığını biliyordu. Ayrılığın utancına katlanmak çok zor olmuştu. Herkes onu yıllardır Alex'in sevgilisi olarak tanıyordu ve artık neden onunla birlikte olmadığını da herkes biliyordu. Acınmaya, meraklı bakışlara dayanamıyordu. Frankie ile Sheffield'da kalmak bunlardan kaçmak için bir sığınak olmuştu. Ama Hurst Köprüsü'nden sonsuza dek kaçamazdı. Pippa, Frankie'nin iyiliği için onun önerdiği şeyi yapması gerektiğini biliyordu.

Kuzeninin başına bir öpücük kondurduktan sonra, aceleyle onun yatak odasına gitti; kuzeninin gardırobunda ve çekmecelerinde bazı kıyafetleri için yer ayırmıştı. Geri kalanlar odanın köşesindeki bavullarda duruyordu. Frankie'nin giysilerinden sıyrılarak, bir hayır kurumundan aldığı basit bir yün elbise olan güvenilir 'şık' elbisesini giydi. Eski bir Jaeger olduğu düşünülürse çok ucuza gelmişti. Koyu lacivert teni parlıyor ve solgun gözleri ortaya çıkıyordu. Ayaklarını rahat ve eski mokasen ayakkabılarının içine sokarken Frankie'ye seslendi. "Arabayı kullanabilir miyim?"

"*Şimdi mi* gidiyorsun?" Frankie, el çantasını aramak için dairenin içinde dolanırken, "Şimdi gidiyorsun," dedi.

"Neden olmasın?" Pippa parmaklarını karmakarışık dalgalarının arasında gezdirerek bir çeşit stil yaratmaya çalıştı. "Şimdiki zaman gibisi yok." Bu niyet dalgasını şimdi yakalayamazsa kanepeden asla kalkamayacağını biliyordu.

Frankie hoşgörüyü gülümsedi. "Bu Pippa'yı özlemişim." "Hangi Pippa?"

"İş bitirici," dedi, arabasının anahtarlığını arapsaçına dönmüş anahtarlarından çıkarırken. "İş bitirici."

"Teşekkürler." Derinlerde bir yerde, ruhunu ısıtan küçük bir amaç alevi yanıp söndü. Umutsuzluk içinde debelenmek yerine bir şeyler yapmanın iyi olduğunu kabul etmek zorundaydı. Ayrıca, Frankie'ye duyduğu saygının bir göstergesi olarak da olsa, bir an önce para kazanması gerektiği açıktı. Arabanın anahtarlarını aldı. "Bana şans dile!"

"Ona ihtiyacın yok!" diye seslendi arkasından, kadın kapıdan dışarı fırlarken.

Yarım saat sonra Pippa Dunstan'ın Çiftliği'nin önünde durdu ve derin bir nefes alarak etrafına bir göz attı. Hurst Köprüsü'nden geçmek beklediği kadar kötü olmamıştı. Alex'in ihanetinin yarattığı aşağılanmanın acısı hâlâ taze olmasına rağmen, tanıdık ve sevimli sokaklarda ilerlerken özlemle dolup taşıyordu. Frankie'nin kanepesinde saklanıp reality TV kutularına dalması, memleketini ne kadar özlediğini gizlemekten başka bir işe yaramamıştı. Eski küçük yollarda araba kullanmak, yokluğundaki gerçek acıyı ortaya çıkarmıştı. Yeni biçilmiş tatlı yeşillikler güneş ışığında göz kamaştırıyor, temiz bir şekilde süpürülmüş kaldırımlar ve pitoresk Yorkshire taş evleri her zamanki gibi pastoral görünüyordu. Sheffield eğlenceli bir şehirdi ve Tanrı biliyor ya kuzenini seviyordu ama bu şehir Pippa'nın eviydi. Başını dik tutabilmek için geri dönmenin bir yolunu bulması gerekiyordu ve Dunstan's'da bir iş tam ona göre olabilirdi.

Pippa arabadan indi. Çiftçiler hakkında bildiklerine göre, Mick'in doğru dürüst bir öğle yemeği yemek için durup durmayacağı yarı yarıyaydı. Şimdi sadece

Goodman'dan fazladan dönüm satın almıştı, bunu yapmak için çok fazla işi olması mümkündü. Ama kadın kocaman kulübenin kapısını tıklattığında, kapıyı açan Mick'in ta kendisiydi.

"Pippa!" Gülümsemesi genişti, tıpkı adamın kendisi gibi. Güçlü kuvvetli kolları ve güneşten kavrulmuş, çiçekli bir yüzün gerisinde kalan tuzlu ve biberli bukleleri vardı. "Pippa, değil mi? Alex'in kızı?"

"Evet, ben Pippa'yım ama hayır, artık onun kızı değilim," diye kekeledi Pippa. "Alex gitti."

"Oh." Mick kaşlarını çatı. "Aslında bu konuda bir şeyler duymuştum. Özür dilerim. Hatırladığım kadarıyla ikiniz için de büyük planları vardı."

"Şey." Pippa omuz silkti. "Bu konuda ne kadar az konuşursak o kadar iyi."

"Doğru." Mick onu ayrıntılar için zorlamadı. Onu içeri davet etti ve çay ikram etti. "Öğle yemeğimi bitirirken beni rahatsız etmezsin, değil mi? Birazdan tarlaya gitmem gerekiyor."

"Çok fazla zamanınızı almayacağım." Pippa bir fincan çayı minnetle kabul etti. Bu ona elleriyle yapacak bir şey veriyordu. Mick yarısı yenmiş ton balıklı sandviçine saldırmaya devam etti, nazik gözleri Pippa'nın yüzüne sabitlenmişti. Pippa, istediği şeyi nasıl isteyeceğini bile bilmediğini, buraya hazırlıksız geldiğini fark etti. Hiç ona göre değildi. Yine de derin bir nefes aldı ve söze başladı. "Bildiğiniz gibi Goodman's Farm'ın iş geliştirmesinde kilit rol oynadım. Yıllık ortalama %7 civarında bir kâr artışını denetledim. Sayemde marjlar-" Mick kibarca elini kaldırıncaya durdu.

Yutkundu, sandviçini bir yudum çay ile yıkadı. "Pardon aşkım, bir iş peşinde misin?"

"Büyük zaman." Pippa başını salladı. "Alex beni ortada bıraktı." "Oh, Tanrım." Mick bardağını yere bıraktı.

Pippa'nın çaresizlik dalgası doruğa çıkmaya başladı. "Lütfen, Goodman's Farm'ı satın aldığınıza göre çıkarlarınızı düzenlemenize gerçekten yardımcı olabilirim. Orayı benden daha iyi kimse bilemez."

"Burası kara, aşkım." Mick ona gülümsedi. "Sığır. Ve sana tüm saygımla söylüyorum, araziyi ve sığırları bilirim."

"Ama kesinlikle yardım edebilirim," dedi Pippa, ses tonunun yalvarmaya benzediğinin farkındaydı. "Yapabileceğim bir şeyler olmalı. Vergi mi? Maaş bordrolarında, HMRC ile ilgili her şeyde çok iyiyimdir."

"Özür dilerim," dedi Mick. "Bunların çoğunu kendim yapıyorum. Gerisini de karım hallediyor." Mick ona bakarken kaşları birbirine yaklaştı. Sandviçini eline aldı. "Keşke yardım edebilseydim. Ama bu kadar başarılı olmamın bir nedeni de yalın bir ekip yönetiyor olmam ve tam kadro çalışıyor olmamız. Dürüst olmak gerekirse, eğer bir yerim olsaydı, hepsi sizin olurdu." Keskin dişler taze ekmeği parçaladı ve Pippa'nın midesi guruldadı. "Bekle!" Mick'in sözleri sandviç yüzünden boğuklaştı ve hızla yutkundu. "Eğer iş arıyorsan, bir şeyler biliyor olabilirim."

Pippa rahatlayarak nefes verdi. "Öyle mi?"

"Ama burada değil," dedi Mick. "Squires bir bakıcı arıyor. Bir ev bakıcısı, ne demek istediğimi anlıyorsunuz."

Pippa fırlatılmıştı. "Squires?" Ama sonra Mae'nin geçenlerde Grantham hakkında söylediklerini ve karısının nasıl hasta olduğunu hatırladı. Muhtemelen her zamanki görevlerini yerine getiremeyecekti ve eğer ev boş duruyorsa, onun yokluğu bir sorun teşkil edebilirdi. Evin, aileden biri eve yerleşene kadar korunması gereken değerli eşyalarla dolu olduğuna şüphe yoktu.

"Evet." Mick başparmağındaki mayonezi emdi. "Geçen gün Grantham'ı kasabada gördüm ve bundan bahsetti. İyi şeyler söylememi ister misin?"

Beşinci Bölüm

A Mick'in evindeki sonuçsuz iş arayışından birkaç gün sonra, Pippa Hurst Bridge'e geri dönmüştü ama bu kez Squires'ı ziyaret ediyordu. Evi bu kadar yakından görmeyeli yıllar olmuştu. Son ziyareti kasabanın ev sahipliği yaptığı son El Arabası Yarışı'na olmuştu. O yıl yirmi bir yaşındaydı, muhasebecilik ve işletme bölümlerinden yeni mezun olmuştu. Alex üniversiteyi bir yıl önce bitirmiş ve Goodman's Farm'ın yeni müdürü olmak için işleri öğrenmeye başlamıştı, onunla birlikte yarışlara katılamayacak kadar meşguldü ve Mae o sırada Frankie'yle birlikte Kamboçya'da dolaştığı için Pippa yarışların sadece bir izleyicisi olmakla yetinmek zorunda kalmıştı. Vincent Squires altı ay önce geçirdiği felçten sonra, gülümsemesi uzaydan bile görülebilecek kadar zayıflamıştı. Babasının durumu nedeniyle Carmichael panayır organizasyonunun dizginlerini çok az bir hevesle eline almıştı ama Pippa yine de güneşli ve mutlu bir günü hatırlıyordu. Vincent birkaç hafta sonra ölmüştü ve o günden sonra Hurst Bridge'de bir daha panayır düzenlenmediği için Yaz Panayırı'na olan hevesi de onunla birlikte gitmiş görünüyordu.

Bahar güneşi bulutsuz bir gökyüzüne hükmediyor ve Hurst Bridge kasabası onun sıcaklığının tadını çıkarıyordu. Pippa Sheffield Yolu'ndan yaklaşıırken, modern kutu gibi evler yerlerini kasabanın kalbini oluşturan eski çiftçi kulübelerine bıraktı. Hepsi de gri taştan yapılmış, bakımlı bahçeleri ve başıboş çiçek çalılarıyla pitoresk küçük binalardı.

Yolun gerisinde. Eski ilkokul vardı, şimdi Pippa'nın zamanında orada olmayan yasaklayıcı demir çitlerle çevriliydi. Yeşile yaklaştıkça Hurst Bridge'in sahip olduğu birkaç dükkân gözünün önüne geliyordu. SPAR'a dönüşen köşe dükkânı, kasabaya yeni eklenen birkaç dükkânla çevriliydi; Instagram'a uygun bir kuaför salonu, sofistike görünümlü bir kahve dükkânı ve yüksek kaliteli kozmetik ürünlerinin reklamını gururla yapan bir eczane. Pitoresk ördek göleti ve onu kesen gezinti yolunu kaplayan görkemli meşeleriyle küçük kasabanın merkezi olan yeşili geçmeye devam etti. Uzak köşede, Pippa çocukken sık sık gittiği oyun parkını ve ondan birkaç metre ötede, on üç yaşında ilk birasını içtiği eski pub'ı görebiliyordu, şimdi sahibi Mae'ydi ve bu sevimli eski pub'a kendi alametifarikası olan tarzını ve dünyanın dört bir yanından gelen mükemmel IPA'ları aşılamıştı.

Pippa bahar sıcağında uyuşmuş bir halde kasabaya doğru ilerledi. Yol vadinin dışına doğru yükselmeye başladığında evler seyrelmeye başladı. Tam orada, yoldan ayrılmış ve bir çam kümesi tarafından neredeyse gizlenmiş olan ev, Pippa'nın büyüdüğü küçük evdi. Anne ve babası Florida'da emeklilik hayalleri kurarken, Pippa şimdi orada kimlerin yaşadığını ve yerel okula giden çocukları olup olmadığını merak ediyordu. Munros'ların yemek odasından yayılan sıcak sarı ışık parıltısını yakaladı ve beklenmedik bir nostalji acısı yaşadı. O zamanlar hayatı çok basitti; geleceği parlak ve davetkârdı.

Yol aniden kıvrıldı ve dikleşti. Bir tarafta kenar keskin bir şekilde alçalıyor, diğer tarafta bozkır tepelerinin bulunduğu dar bir vadiye doğru uzanıyordu. Funda ve alçıpandan oluşan yamalı arazide kabarık koyun sürüleri satranç taşları gibi dizilmişti ve arada sırada bir yırtıcı kuş masmavi gökyüzünde tembelce süzülüyordu. Bu, Pippa'nın nefesini kesmekten asla geri kalmayan bir manzaraydı. Ve sonra, kasabayı ötesindeki vahşi doğaya karşı koruyan bir nöbetçi gibi Squires House vardı. Dolambaçlı geçidin bir köşesinde yer alıyordu, bir zamanlar sarmaşıklarla kaplı olan yasaklayıcı gri taş

itinayla azaltılmıştı ama şimdi yaygınlaşıyor, pencereleri kapatıyor ve çatı kiremitlerini boğuyordu. Bir zamanların yemyeşil salkımları artık ortalıkta görünmüyordu.

Pippa, kıvrımları ve monogramlı süslemeleriyle neredeyse narin olan uzun ferforje kapılara doğru ilerledi. Frene bastı ve arabadan inerek gerindi. Kapıların ardındaki araba yolu eve kadar uzanıyordu ama orada kimse yoktu. Kaşlarını çatı. Grantham'la yaptığı telefon görüşmesi biraz belirsizdi ve onunla mı yoksa başka biriyle mi buluşacağından emin değildi. Trudy ya da ikizlerden biri onunla buluşmak için gelmiş olabilir miydi? Pippa'nın kesin olarak bildiği tek şey, en az iki ay sürecekti ama altı aya kadar uzayabilecek bir ev bakıcılığı işini görüşmek için burada olduğuydu. Ücret çok azdı ama yemek ve tabii ki kalacak yer de dahildi. Pippa, Frankie'nin ayaklarının altından kurtulduğu için minnettar olacaktı. Theo'yla aralarındaki cinsel gerilim o kadar aşikârdı ki neredeyse tadını alabiliyordunuz. İkisinin nasıl olup da bir araya gelmediğini anlayamıyordu ama varlığının bununla bir ilgisi olduğundan şüpheleniyordu. Kıyafetini kontrol etti. Sıcakla başa çıkabilmek için en sevdiği kıyafetlerden biriydi; kare yakalı ve çiçek desenli uzun keten bir elbise. Oldukça profesyonel görünüyordu ama öğle güneşinin sıcağında haşlanmamasını sağlıyordu.

Pippa'nın sağından gelen bir çatırtı onu ürküttü. Bir dahili telefon! Kaygan ve metalik, liken kaplı taştan eski çevre duvarının yanında yersiz görünüyordu.

"Alo?" Ses Grantham'a ait değildi; daha gençti. Kibirliydi.

"Pippa Munro. Röportaj için mi buradasın?"

Birkaç saniye sessizlik oldu, sonra tiz bir vızıltı duyuldu. Kapılar gıcırdayarak açıldı ve Pippa tekrar Frankie'nin Micra'sına atladı - çünkü elbette Pippa'nın kullandığı araba, hatırlayamadığı nedenlerden dolayı Alex'in adınaydı. Kısa süre sonra, muhtemelen bir zamanlar ahır olan, paslanmaya yüz tutmuş kilitlerle tutturulmuş çift kapılı garaj bloğunun hemen önüne park etti. Arabadan dışarı kaydı.

olduğu yerdı. Ev, saldırgan sarmaşıklara ve lentoları kaplayan yoğun likenlere rağmen parlak ışıktá göz kamaştırıyordu.

Pippa arabayı kilitlediğinde, geniş araba yolunun yabancı otlar tarafından işaretlendiğini ve bir zamanlar tertemiz olan kenarlarının devedikenleriyle düzensizleştiğini fark etmekten kendini alamadı. Ön kapıya doğru yürüdü, girişin etrafında kümelenmiş karahindibaları ve kapının alt eşliğindeki bariz çatlağı fark etti. Bina bu küçük kusurlar yüzünden daha az güzel değildi elbette, ama bu zarif evin en iyi şekilde görünmediğı düşüncesiyle içinde küçük bir hüznün tohumunun kök saldığını hissetti.

Ön kapının ardında ne olduğuna dair heyecanlı bir merakla sarsılan Pippa kapıyı çalmak için elini kaldırdı. Ancak daha kapıya dokunamadan kapı açıldı ve karşısında neredeyse kapıyı dolduracak kadar uzun ve kaslı bir adam belirdi. Adam onu görünce hızla gözlerini kırptırdı ve Pippa bir tanıma sarsıntısı hissetti.

"Sen... Wolfie Squires'sın!" Yıllar önce labirentteki sarışın çocuk büyümüşü. Hem de nasıl. Yüzü hâlâ zayıftı, yüksek elmacık kemikleri ve elektrik mavisi gözleri vardı ama şimdi çenesini ikiye bölen ince gümüş bir yara izi vardı ve ışığa tutulana kadar zar zor görünüyordu. Adamın gözleri onunkilerle buluştuğunda Pippa tuhaf bir şekilde destek almak için kapının çerçevesine uzanma isteğı duydu. Bu ani duygu, uçsuz bucaksız bir uçurumun kenarından bir anlığına bakmak ve düşüşün derinliğı karşısında korkuyla geri çekilmek gibi isimsiz ama geçici bir duyguydu. Son iki ayını kalp kırıklığının monoton düzlüğünde geçirmiş biri olarak Pippa, Wolfie'nin de aynı duyguyu yaşayıp yaşamadığını merak etmekten kendini alamadı.

Wolfie'nin dudakları aralandı ama sonra sadece "Geç kaldın, Pippa Munro" demekle yetindi.

Bu, Pippa'nın beklediğinden çok daha kaba bir selamlamaydı. Onun varlığına verdiği anlamsız tepkiyi bir kenara iterek omuzlarını dikleştirdi ve saatine bakarak belirlenen buluşma saatini sadece üç dakika geçtiğini gördü. Herhalde bu kadar dakik olamazdı.

Üç dakikalık gecikme onu bu kadar patavatsız mı yaptı? "Aslında tam zamanında geldim. Ancak bir süre kapının dışında içeri alınmayı bekledim." Wolfie sessiz kaldı ve Pippa derin bir nefes aldı. Bu işe ihtiyacı vardı ve potansiyel patronunu üzmemek istemiyordu. "Verdiğimiz rahatsızlıktan dolayı özür dileriz," diye ekledi dişlerini sıkarak.

"İçeri gel." Adam dönerek uzaklaştı ve Pippa da onu takip ederek kapıyı arkasından kapattı.

"Vay canına." Pippa evin ihtişamını görmek için olduğu yerde durdu. Sonunda içeriyi görebildiğine inanamayarak kendini kucakladı. Giriş holü uzun ve genişti, hem zemin hem de duvarlar koyu renkli ahşapla kaplanmıştı. Yüksek tavandan sarkan bir avize devasa bir toz örtüsüyle kaplanmıştı ama Pippa durduğu yerden, kumaştaki boşluklardan kristallerin kabarışını görebiliyordu ve genç Mae'nin Squires ailesinin tüm avizelerini Fransa'dan ithal ettiği konusunda ısrar ettiğini hatırladı. O zamanlar mantıksız gelmişti ama şu anda Pippa buna tamamen inanıyordu. Sağında, yine bir kumaş örtünün altına gizlenmiş büyük bir ziyafet masasının bulunduğu ahşap panelli bir oda daha vardı. Toz ve muşambalara rağmen mekânın ihtişamı daha az sönük değildi. Yine de, diye düşündü Pippa öksürürken, birkaç pencere açabilirlerdi. Giysilerine yapıştığını hissedebildiği yaygın bir küf kokusu vardı.

"Gel bakalım." Wolfie sola, kütüphaneye benzeyen bir yere doğru ilerliyordu. Oda loştu ve rafların çoğu boştu ama bazı kitaplar hâlâ eski püskü ve tek başlarına duruyordu. Bir köşede kalın bir örtünün altına gizlenmiş bir piyano vardı, kıvrımlı alt ayakları görünüyordu. Wolfie onu özenle döşenmiş bir şöminenin önünde karşılıklı duran bir çift büyük deri koltuğa götürdü. "Lütfen oturun."

Pippa kendisine söyleneni yaptı, Wolfie yanından geçip karşısına oturduğunda kalbi mantıksız bir şekilde hızla çarpıyordu. Oturduktan sonra dirseğinin dibindeki küçük ceviz sehpayı uzanarak bir defter ve tel çerçeveli bir gözlük aldı. O

gözlüklerini taktı ve kitabı açtı. Bunu yaparken Pippa onu yıllar önce labirentte karşılaştığı o asık suratlı çocukla karşılaştırdı. Gençken bile sahip olduğu zarafeti hâlâ koruyordu, şimdi keskin lacivert bir pantolon ve boynundan düğmeli beyaz bir gömlek giymişti. Pippa'nın gözleri boğazının dibindeki çukura kaydı; gömleğinin kumaşını saran kalın kaslara dikkatini çeken köprücük kemiği iması. Onunla ilgili her şey ayrıntılara gösterilen özenle ilgiliydi. Saçları tertemizdi, tırnakları kesilmiş ve parlatılmıştı. Tıraş losyonu bile nefis ve pahalı kokuyordu. Buna karşılık Pippa eski elbisesinin içinde kendini çok pejmürde hissediyor, bu inanılmaz sıcak günde deodorantının görevini yerine getirememesi ihtimaline karşı kollarını iki yanına sıkıştırıyordu. Wolfie defterinde temiz bir sayfa açarken, Pippa bu garip sessizliği doldurma ihtiyacı hissetti. Eliyle piyanoyu işaret etti.

"Oynuyor musun?" diye sordu.

Wolfie'nin gözleri enstrümana kaydı. Hayal mi görüyordu yoksa biraz yumuşamışlar mıydı? "Çok nadiren fırsat buluyorum." Wolfie'nin ses tonundan bu konuyu detaylandırmayacağı anlaşılıyordu ve Pippa Wolfie'nin önderlik etmesini beklemesi gerektiğini hissetti. Bu yüzden Wolfie başını kaldırıp birkaç uzun saniye boyunca ona bakarken ve başparmağını alt dudağının üzerinde gezdirirken kibarca gülümsemekle yetindi. Pippa'nın, başparmağının o pembe, şehvetli dudaklar üzerindeki yolculuğunu takip etmemek için sahip olduğu iradenin her zerresini kullanması gerekti. Kendini toparla, dedi kendi kendine. Artık bekâr olduğu için çekici insanların yanında nasıl davranması gerektiğini unutmuş gibiydi.

Sonunda Wolfie boğazını temizledi ve defterin sırtını gıcırdattı. "Pekâlâ. Bildiğiniz gibi, Grantham... özel hayatıyla ilgilenirken birkaç aylığına eve göz kulak olacak birine ihtiyacımız var." Aksanında memleketlerine özgü genişlik tamamen kaybolmamıştı ama Pippa'nın yıllar öncesinden hatırladığı o korkutucu canlılık hâlâ vardı. "Evin gözetim altında tutulmasını istediğimiz bazı değerli eşyaları var ve davetsiz misafirlerin buraya yerleşmesini istemiyoruz. Bir ara uğrarım

Bölgede işim olduğunda zaman zaman buraya geliyorum ama işim beni buradan çok uzaklara götürüyor."

"Evden bu kadar uzakta olmak zor geliyor mu?" Pippa kibarca sordu.

Wolfie'nin Yeri gözler Karartılmış. Pippa'nın mide yaptı a loop-the-loop cevap olarak. "Açık konuşayım," dedi. "Burası benim evim değil."

"Sen burada büyüdün," dedi Pippa, kafası karışmış bir halde.

"Ben burada büyüdüm," diye onayladı. "Ama burayı evim olarak görmüyorum." "Yatılı okulda çok zaman geçirdiğin için mi?" diye sordu.

Wolfie'nin yüzünde hastalıklı bir gülümseme belirdi ve neredeyse belirdiği anda kayboldu. "Ülkenin bu kısmında işim olduğunda bir üs olarak kullanışlı olduğunu söyleyebilirim ama çalışmadığım zamanlarda yaşadığım yer Londra'nın hemen dışında."

Pippa evi tarif etmenin bu kadar garip bir yolunu daha önce hiç duymamıştı. Yine de Pippa onun suskun ifadesinden bu konunun bir tabu olduğunu anlamıştı, bu yüzden konu tamamen anlaşılmış gibi başını salladı ve konuyu değiştirmeye karar verdi. "Anlıyorum. Ne iş yapıyorsunuz, merak ettim?"

"Güvenlik danışmanı." Wolfie arkasına yaslandı ve ayak bileğini dizine dayadı. "Şirketlere, yüksek gelirli bireylere ve benzerlerine güvenlik konusunda danışmanlık yapıyorum. İster seyahat protokolleri, ister silahlı ulaşım ya da BT altyapısı olsun, güvenlik açıklarını bulmalarına ve bunları kapatmalarına yardımcı oluyorum."

Bu rol Pippa'ya biraz sıkıcı gelmişti ama Wolfie'nin artık ev konusunu konuşmaktan uzaklaştıkları için ne kadar rahatladığını görmek ilginçti. "Tehlikeli mi?"

Wolfie çenesine vurdu. "Bazen ahlaki karakteri şüpheli insanlarla karşı karşıya geliyorum." Dolgun dudakları kıvrıldı. "Ama kendi başımın çaresine bakabilirim."

"Eminim yapabilirsin," dedi Pippa, kibarca iltifat etmeyi hedeflerken cevabının kulağa biraz şehvetli geldiğini çok geç fark etti.

Wolfie, hakkını yemeyelim, tepki vermedi. Sadece elektrikli gözlerini onunkilere dikti. "Yani," diye geveledi Pippa. "Önemli bir işe benziyor."

"Bu bir geçim kaynağı," dedi. "Her neyse. Dediğim gibi, Squires'ın güvenliğini garanti edecek kadar sık burada değilim ve alarm sistemleri de ancak bu kadarını yapabiliyor. Evi iyi durumda tutmak için Grantham'a çok güveniyorduk. Şimdi özel hayatında dikkatini dağıtacak bazı şeyler var, bir çözüm bulmak benim görevim."

Pippa onun seçtiği kelimelerden duyduğu rahatsızlığı gizledi. Zavallı Grantham hayatının aşkını amansız bir hastalık yüzünden kaybediyordu ve Wolfie Squires sanki bu onun için büyük bir rahatsızlıkmış gibi davranıyordu. Pippa adama ağzının payını vermeyi çok istemesine rağmen dilini ısırdı. Bu işe ihtiyacı vardı. Tek söyleyebildiği "Anlıyorum," oldu.

"Mesele sadece güvenliği sağlamak için evde ikamet etmek değil," diye devam etti Wolfie. "Burası eski bir yer, kalan mobilyaların çoğu da öyle. Her şeyin bakıma ve ilgiye ihtiyacı var. Bakım." Tam da Pippa kapsamlı bir kendin yap becerisine sahip olmadığı için paniğe kapılmışken Wolfie konuya açıklık getirdi. "Hepsi doğası gereği oldukça basit işler. Mobilyaların çoğu antika ve düzenli olarak cilalanması gerekiyor. Aynı şekilde bazı gümüşler de. Dövülmesi ve süpürülmesi gereken halılarımız ve perdelerimiz var, vesaire vesaire. Bitkilerin sulanması, yerlerin süpürülmesi. Tüm detaylar burada. Grantham'ın İncil'i aslında." Yanındaki küçük masaya doğru eğildi ve o ana kadar Pippa'nın fark etmediği kalın bir cildi karıştırdı.

"Anlıyorum." Pippa avizeleri ya da değerli antikaları temizlemek gibi yüksek profilli bir iş yapmak zorunda kalmayacağını umuyordu. Bu, defterleri dengelemekten ve ahırları temizlemekten çok farklıydı. "Bu çok fazla özen ve dikkat gerektiriyor," diye ekledi yutkunarak.

"Öyle," dedi Wolfie soğukkanlılıkla. "Elbette, Grantham'la konuştuğunuzdan emin olduğum gibi, bu evin içindekilerin gerektirdiği özel bakımın bir kısmını telafi etmek için çok temel bir maaşın yanı sıra kalacak yer de sağlanıyor. Yemek masraflarını da karşılıyoruz. Yemek için faturalarınızı saklamanız gerekecek.

Grantham; ve geri ödemeleri sağlamak için elinden geldiğince uğrayacak." Elektrikli gözleri onunkilere dikilmişti. "Açık olmak gerekirse, alkol ya da sigara için ödeme yapmayacağız."

"Tamam." Pippa bunu beklemiyordu ve bu gerçeği bu kadar güçlü bir şekilde vurgulama ihtiyacı hissetmesi karşısında şaşkınlığa uğradı.

Wolfie'nin bakışları not defterine kaydı. "Anladığım kadarıyla bir..." Gözlerini kısmıştı. "Çiftlik müdürü mü? Üzgünüm, pek net değil."

Pippa'nın yüzü kızardı ve çiftlikteki rolünü resmileştirmeyi hiç düşünmediği için içinden bilmem kaçınıcı kez lanet okudu. Yine de omuzlarını dikleştirdi ve toplayabildiği en profesyonel gülümsemeyi zorladı. "Aslında bu biraz değişken bir durumdu." Sesinin ne kadar gergin olduğunu fark edince yüzünü buruşturdu. "Esasen bir iş geliştirme müdürüydüm, ama evet, bana nerede ihtiyaç duyulursa orada yer aldım. Bu ister sürünün sağılmasına yardım etmek, ister tedarikçilerle pazarlık yapmak ya da kiralık bir etkinlik alanı ayarlamak olsun. Çeşitli gelir kaynakları olan iki yüz dönümden fazla bir araziydi. Kolay bir iş değildi ama

... Bayıldım." Duygularından boğazının düğümlenmeye başladığını hissetti ama kararlı bir şekilde devam etti. "Sanırım yeteneklerimi kullanabildiğim yerde kullandım... ah... yapabildiğim yerde."

Wolfie onun sözlerinin sonunda kekeleyişini fark ettiyse de bunu belirtmedi. Başını salladı. "Görünüşe göre burayı sen işletiyordun. Taşınıyorsun - neden?"

Pippa tereddüt etti, ağlamadan Alex'ten bahsedip bahsedemeyeceğinden emin değildi. "Bunun hakkında konuşmak kolay değil."

Wolfie başparmağını tekrar dudağının üzerinde gezdirdi. "O zaman bana neyi söylemeyi kolay bulduğunu söyle."

Pippa titreyerek nefes verdi. Şu anda hayatında kolay olan neydi? Ama Wolfie'nin sakinliğinde onu en azından bu konuda konuşmayı denemeye teşvik eden bir şey vardı. Elbisesini dizlerinin üzerinde düzeltti. "Çiftliğin sahibi erkek arkadaşım. Eski erkek arkadaşım. Yani... *sahibi oydu*. Geçmiş zaman. Çünkü sattı. Ve şimdi, ailem Florida'ya göç ettiği için, hem evim hem de işim yok. Ve bir erkek arkadaşım." Korkunç bir an için,

Gözyaşlarının tehdit ettiğini hissetti ve dikkatle elbisesinin kumaşını kavrayan beyaz parmak eklemlerine baktı. *Ağlama, diye* azarladı kendini. Wolfie duygularını belli eden gösterilere tahammül edebilecek birine benzemiyordu. Kızın şaşkınlığına rağmen, adam tedirgin görünmüyordu. Sadece bacağını nötr bir oturma pozisyonuna indirdi ve öne doğru eğildi, ön kollarını kalçalarına dayadı.

"Başınıza gelenler için üzgünüm," dedi sonunda. Yüzü kayıtsızdı ama kaba değildi. Ona o kadar yakın oturuyordu ki, Pippa ondan yayılan sıcaklığı hissedebiliyordu ve sonunda gözyaşlarını kontrol edip onun gözlerinin içine bakabildiğini hissettiğinde, bu hareketine eşlik eden midesindeki çalkantı hissine tamamen hazırlıksızdı.

"Teşekkürler," diye fısıldadı.

Wolfie bir nefes aldı ve yüzünü başka tarafa çevirdi. "Size yaşam alanlarını göstereyim." Ayağa fırladı ve geniş merdivenlere doğru yürüdü, Pippa da ona yetişmek için peşinden koştu. Ayakları sert ahşap merdivenlere takırdadı ve kısa süre sonra galeri tarzı bir sahanlığa çıktılar. Büyük dikdörtgen yamalar, resimlerin asılı olması gereken yerleri gösteriyordu ve kalın kendir örtülerle kaplı birkaç tanesi kalmıştı. Wolfie koridorda ilerlerken Pippa evin ne kadar sessiz olduğunu, hareketlerinin nasıl yankılandığını fark etti. Ne bir kahkaha, ne de bir radyo ya da televizyon sesi onları karşıladı. Ev tamamen cansızdı.

"İşte." Wolfie bir odayı işaret etti. "Burada uyuyacaksın."

Pippa ikinci kez, "Vay canına," diye haykırdı. Hizmetçilerin odasında küçük bir çatı katı bekliyordu, bunu değil. Oda çok büyüktü, cumbalı penceresi yaz esintisinde dalgalanan funda yığınlarıyla bezeli bozkır ve kayalıklardan oluşan çeşitli manzaraya bakıyordu. Mobilyalar sade ama zarıftı: sayvanlı bir yatak, bir gardırop ve çekmecelerin yanı sıra manzarayı seyretmek için yerleştirilmiş şişirilmiş bir koltuk.

"Banyo yanda," dedi Wolfie. "Burada su basıncı yok, bu yüzden duşlarınızın en iyi ihtimalle kısa süreli olmasını bekleyin." Sanki bir işaretmiş gibi

Duvarlardan krank sesleri geliyordu ve Wolfie ofladı. "Borular zaman zaman varlıklarını duyurmayı severler."

"Bu oda muhteşem." Pippa ellerini bembeyaz nevresimlerin üzerinde gezdirdi. Yatak da son derece sağlamdı. Ama sonra aklına bir şey geldi. "Sanki işi ben almışım gibi konuşuyorsun. Görüşecek başka kimse yok mu?"

Wolfie yoğun sisi delen bir güneş ışını gibi kısa bir süre gülümsedi. "Başvurularla dolup taşıtığımızı sanıyorsunuz."

"Ne düşündüğümü bilmiyorum." Pippa'nın iş başvurusu yapma konusunda geniş bir deneyimi yoktu, ancak son denemelerine göre, sahip olmaya değer herhangi bir rol için genellikle rekabet vardı.

Uzun bir süre ona baktı. Gözleri gerçekten de mavinin en çarpıcı tonuydu ve onların tam ışığında olmak bir sorgulama gibi hissettiriyordu. "Başka bir başvuru almadık," dedi sonunda.

"Ciddi misin?" Pippa inanamıyordu. Ev bakıcılığı hakkında yaptığı kısa araştırmadan, bunun popüler bir eğlence olduğunu biliyordu ve Squires gibi bir evin cazip bir iş olduğuna bahse girebilirdi.

"Ciddiyim." Gözlerini kaçırdı.

"Neden?"

Wolfie'nin gözleri büyüdü. "Sorumluluklar talep etti, belki? Emin değilim. Başvurduğunuzu görmek içimi rahatlatmış."

"Doğru." Pippa, Wolfie'nin çaresiz olduğunu itiraf etmesini umursamamış, çünkü aslında o da çaresizdi.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu.

Ne düşünüyordu ki? Pippa histerik bir kıkırdamayı bastırdı, çünkü şu anda Goodman'ın Çiftliği'nde maaşları yönetiyor olması gerektiğini düşünüyordu. Yeni buzağılar gün geçtikçe büyüyor olacaktı, buna şahit olmak için orada olmalıydı. Bir sonraki çeyreğin siparişleri için pazarlık yapmak üzere yem tedarikçisini arıyor olmalıydı. Ve o diğer hayatta,

Alex'le birlikte bir düğün, bir gelecek planlıyor olmalıydılar. Yutkundu.

"Sanırım... Eğer beni kabul ederseniz ben de varım," dedi.

"Oh, evet." Ağzı buruştu. "Squires ile başa çıkabileceğini düşünüyor musun?"

Pippa çenesini kaldırdı. Açık gerçek şuydu ki buna mecburdu. Evsiz olduğu için başka seçeneği yoktu. Ayrıca Alex ona cehennemi yaşatmıştı, değil mi? Ve o hayatta kalmıştı, değil mi? Bir eve göz kulak olmak çok kolay olacaktı. "Sorun değil."

"Harika," dedi Wolfie. "Herhangi bir sorunuz olursa ilk olarak Grantham'ı arayabilirsiniz." Yürümek için döndü ama koridorun sonundaki kapıyı işaret ederek durakladı. "Bu arada, ziyarete geldiğimde koridorun hemen sonundaki odada kalıyorum. Orayla kendim ilgileniyorum, yani orada bir şey yapmanıza gerek yok."

"Elbette." Pippa onun odasına gireceği fikrinden dolayı kızardı. Wolfie onun rahatsızlığını fark ettiyse de belli etmedi. Onun yerine yine merdivenlere yöneldi ve hızla aşağı indi. Pippa aceleyle peşinden gitti. Giriş holünde durdu ve ona baktı.

"Ne zaman başlayabilirsin?" diye sordu.

"Neredeyse hemen," dedi Pippa. "Kuzenimde kalacağım. Eminim ayaklarının altından kurtulduğum için mutlu olacaktır."

Wolfie başıyla onayladı. "Bunu bildiğim iyi oldu. Programım çok yoğun ve bu işi halletmek için fazla zamanım yok, bu yüzden burada güvenebileceğim birine ihtiyacım var." Kollarını kavuşturdu, gözle görülür bir şekilde yutkundu. "Sana güvenebilir miyim, Pippa Munro?"

Sözlerinde Pippa'nın irkilmesine neden olan bir çiğlik vardı. Wolfie'nin gözleri onunkilere dikilmişti ve Pippa omurgasını dikleştirdi. İçinden bir ses Wolfie'nin ona güvenebileceğine inanmasının son derece önemli olduğunu söylüyordu. "Bana güvenebilirsin," dedi.

Wolfie'nin ağzı başka biri olsa gülümseyebilecek bir şekilde seğirdi. "Harika." Sıcak avucu onunkini sıkıca kavradı ve elini sıktı.

ve buyurgan. Tenleri temas ettiğinde, Pippa bir kez daha yüksek bir çıkıntıdan uçsuz bucaksız, temelsiz bir boşluğa adım atmak üzereymiş gibi hissetti. Midesi zıpladı, nefesi kesildi ve bu yüzden gözlerini Wolfie'nin yakasından ayırmadı. O anda onun bakışlarıyla karşılaşırca ne olacağını bilmiyordu ama buna hazır olmadığından emindi.

"Doğru, tamam, hemen taşınmamdan memnun musun?" Pippa sordu, sesi cızırtılıydı.

"Kesinlikle," diye cevap verdi. "Grantham sizi arayacak, taşınma tarihini teyit edecek ve siz de ona özel bilgilerinizi, banka bilgilerinizi verebilirsiniz." Tiz bir zil sesi havayı doldurdu. Cebinden telefonunu çıkardı ve gözlerini devirdi. "Bu telefona cevap vermeliyim. Kendini dışarı atabilecek kadar iyi misin?" Ve böylece aramayı başlattı, "Wolfie Squires," diye havladı ve kütüphaneye geri döndü, Pippa'yı büyük koridorda yalnız bıraktı, neye bulaştığını merak ediyordu.

Altıncı Bölüm

"Y Hala geri çekilebileceğini biliyorsun," diye mırıldandı Frankie. Squires'a baktı. "Biraz daha bende kal bebeğim, ciddi." Squires'in geniş araba yoluna park etmiş olan Micra'nın içindeydiler. Küçük arabası Pippa'nın tüm dünyevi eşyalarının yanı sıra arka koltukta oldukça ezilmiş bir Mae ile doluydu. İkisi de arabanın yüklenmesine nazıkçe yardım etmiş ve yerleşmesine yardımcı olmak için Squires'a giderken ona eşlik etmişlerdi. İkisi de sadece yardımcı olmak istediklerini söylemişlerdi ama Pippa onların eski ve büyük evin etrafında dolaşma fırsatını kaçırmak istemediklerinden şüpheleniyordu.

"Böyle yapma!" Pippa dedi ki. "Burası *Squires*! Böyle bir evde yaşayacak olmam sence de heyecan verici değil mi?"

Mae arka koltuktan, "Yani, belki bir zamanlar," diye seslendi. "Şimdi tam bir karmaşa."

Frankie yüzünü buruşturarak onayladı. "Çok... sevilmemiş görünüyor. Elektriği bile var mı? Suyu?"

"Evet?" Pippa başka ne gibi olanakları olduğunu kontrol etmeyi düşünmemişti bile.

Sadece tahmin etmişti. "Eğer orada yaşayacaksam öyle olmalı, değil mi?"

Frankie yüzünü buruşturdu ve arabadan atladı. "Umarım." Bagajı açtı ve Pippa'nın bavullarını dışarı çıkardı. Pippa, Mae'nin arka koltuktan kalkmasına yardım ettikten sonra yerini paylaştığı eşyaları indirdi: bir blender, bir torba kalın palto ve Monstera

bitki. Pippa'nın yetersiz eşyaları garaj yolunda yığılırken, daha birkaç ay önce tamamen düzene girdiğini düşündüğü bir hayattan geriye ne kadar az şey kaldığını düşündü. Gerçekten de kendini tamamen Alex'e kaptırmıştı, öyle ki neredeyse otuz yaşına gelmişti ve artık anlamlı hiçbir şeyi kalmamıştı. Bir zamanlar Alex'le ilgili her şeyle dolu olan bir boşluk gibi bir şey olduğunu fark etti. Mae en büyük bavulla uğraşırken, Pippa gardırop seçimlerinin bile Alex ve Goodman Çiftliği merkezli olduğunu fark etti: mantıklı, pratik iş kıyafetleri ve tedarikçilerle yapılan toplantılar ve benzerleri için biraz daha şık kıyafetler. Daha önce tarzını hiç düşünmemişti çünkü hiç düşünmek zorunda kalmamıştı. İş, aşk, önemli olan tek şey buydu. Şimdi hepsi gitmişti. Gözlerine taze yaşlar doldu.

Mae, Pippa'nın yüz ifadesini yakaladı ve bavulla boğuşmasına ara verdi. "Hey." Bavulu bıraktı ve kollarını Pippa'ya doladı. "Her şey yoluna girecek. Göreceksin."

Pippa mahcup olmuştu. Geçtiğimiz birkaç ay boyunca mümkün olan tüm ağlamaları yaptığını düşünmüştü. "Nasıl?" diye mırıldandı. "Hayatım nasıl bu hale geldi?"

"Hayır, hayır, hayır." Frankie aceleyle yanlarına geldi ve ikisini de kucakladı. "Hadi, aşkım."

"Seninle gerçekten gurur duyuyoruz," diye mırıldandı Mae Pippa'nın saçlarına. "Bu gerçekten zor olmalı ama çok iyi gidiyorsun."

Frankie, "Dinle," diye emretti ve Pippa ona baktı. "Bu işi yürütebileceğini biliyorum. Kötü bir ayrılık yaşadın-"

"-hem de son derece kötü bir tane!" Mae söze karıştı.

"Çırpınıyorsun," diye devam etti Frankie. "Mücadele ediyorsun. Ve tabii, bu tuğla yığınının içinde bir tür yasal çömelme eylemi gerçekleştiriyorsun." Evi belli belirsiz işaret etti. "Ve evet, banka hesabınızın ciddi bir nakit enjeksiyonuna ihtiyacı var."

Pippa gözlerini sildi. "Bunun motivasyon kaynağı olacağı anı bekliyorum."

Frankie soğukkanlıydı. "Hayır, bu konuşmamın sonu, sadece hayatının ne kadar boktan olduğunun farkında olmanı istedim." Pippa gülünce o da gülümsedi. "Şaka yapıyorum. Tek söyleyebileceğim, sen tanıdığım en güçlü insansın. Kötü bir dönemden geçiyorsun, hepsi bu. Kalbin kırık ve bu, atlatması uzun zaman alan türden bir acı. Ama bunu atlatacaksın. Benden duymuş ol, burada acı çekmenin ne demek olduğunu iyi bilirim."

Pippa duygulanmıştı. "Frankie. Yaşadıkların... Jack Amca'yı kaybetmek? Bu bir ayrılıkla kıyaslanamaz bile."

"Elbette farklı." Frankie, tıpkı onunkilere benzeyen solgun gözlerini ona dikti. "Ama acı acıdır."

"Bunu söylediğin için minnettarım ama-"

"Bak, babam öldü ve çok boktandı. Evet." Frankie gençlik yıllarının üzücü deneyimini sert bir baş sallama hareketiyle geçiştirdi. "Etrafımda iyi insanlar vardı, beni bu süreçten geçirip diğer taraftan çıkardılar. Ayrıca hayatın ne kadar değerli olabileceğine dair değerli bir şey öğrendim. Demek istediğim, bazen başınıza gelen en kötü şey, garip bir şekilde, en iyisi de olabilir." Çenesini meydan okurcasına öne eğdi ve Pippa'nın Monstera'sını eline aldı, devasa yapraklar yüzünü tamamen kapattığında şikâyet bile etmedi. "Öyleyse seni bu çürümeye yüz tutmuş tuğla yığınının taşıyalım ve bakalım hayat seni nereye götürecektir."

Arkadaşlar Pippa'nın tüm eşyalarını yüklenmiş olarak eve doğru ilerlerken ön kapı açıldı ve yaşlı bir adam dışarı baktı. Pippa gülümsemekten kendini alamadı. Grantham çocukluğundan beri pek değişmemişti. Hâlâ tüvit takımının yanında diş tellerini ve iş botlarını tercih ediyordu, kel kafasının etrafında aynı kabarık beyaz saçlar vardı.

"Pippa?" dedi ve Pippa başını sallayınca elini uzattı. "Grantham."

"Ah, biliyorum." Pippa aceleyle onun elini sıktı ve arkadaşlarını tanıştırdı. "Sizi hatırlıyorum. Yaz Fuarları sırasında seni buralarda çok görürdüm."

"Vay canına, bu birkaç yıl öncesine dayanıyor. Al bakalım." Grantham bitkiyi Frankie'den aldı ve bir şekilde yaprakları yüzünü kapatmayacak şekilde kalçasına yerleştirmeyi başardı. "Yardım edeyim." Yaşlı bekçi onları evin içine götürdü.

Frankie ve Mae de koridora kadar onları takip etti ve şaşkınlıktan ağızları açık bir halde hemen durdular. Pippa onların tepkisi karşısında tuhaf bir gurur duydu. Ne de olsa, yıkık dökük de olsa bu görkemli malikanede yaşıyordu. Ama sonra Mae'nin burnu kırıştı.

"Oh," dedi. "Bu... bir koku."

"Fare olmadığına emin misin?" Frankie etrafına şüpheli bir bakış atarak sordu. "Çünkü burası çok fena fare kokuyor."

"Yüzlerce yıllık bir bina," diye fısıldadı Pippa teatral bir şekilde. "Bahse girerim fare *hanedanları vardır*."

"Fareler de öyle," diye ekledi Grantham muzipçe. "Gerçi yan taraftaki organik tarla kurulduğundan beri bu sayı daha da arttı."

"Organik lot mu?" Pippa tekrarladı. Squires'in hemen yanında bir tür küçük çiftlik işletmesi kurulduğunu ve onlardan arazi satın aldıklarını hayal meyal hatırlıyordu ama bunlar çok yeniydi ve sahipleri Hurst Bridge'den değildi. Goodman'ın Çiftliği'nde geçirdiği son birkaç ayda iş yükü o kadar yoğundu ki kendini tanıtamamıştı.

"Evet. Hoş bir çift!" dedi Grantham. "Ana işleri organik domuz eti ama tavuk da besliyorlar. Yanılmıyorsam arı kovanları da var ve harika bir meyve bahçeleri var. Dükkân açtıklarından beri birkaç kemirgen pisliği daha fark ettiğimi söylemeliyim."

Pippa, Frankie'nin açıktan açığa ağladığının farkındaydı ve onu göz hizasından uzaklaştırmak için hareket etti. "Pekala, kayıp kemirgenler için gözümü dört açacağım," dedi.

"Güzel. Her neyse, bir tura ne dersin?" Grantham önerdi.

"Evet, lütfen!" Mae ısrarla cevap verdi.

Pippa'nın eşyalarını üst kata çıkardıktan sonra Grantham evi gezmeye başladı. Pippa evin büyük bölümünü zaten görmüş olmasına rağmen o da peşlerine takıldı. Ana banyoya girdiklerinde Frankie'nin nefesi kesildi. Neredeyse kendi dairesi kadar büyüktü, fayansları düzgündü ve devasa bir ayaklı küvetin üzerinde eski görünümlü bir duş vardı. Grantham, "Burada su biraz değişken," diye öğüt verdi. "Duş ya zayıf bir damlama verir ya da hangi sıcaklıkta olacağını tahmin edemezsiniz. Ama yine de temizlenirsiniz. Ve borular biraz tıkırdıyor." Odanın etrafına endişeli bir bakış attı. "Özellikle hırçınlaştıklarını duyarsanız bana haber verin."

Mae küvete bayılıyordu. "Bunlardan birini çok isterdim," diye mırıldanıyor, neredeyse o şeye sarılıyordu. "Kelimenin tam anlamıyla ruhumu satardım."

Grantham, "Bu banyo dört kuşak Squires'ı temizledi," diye yorum yaptı. "Köpeklerin de epey bir kısmını! O yaratıkların topladığı çamur miktarı..." diye hayıflanarak kıkırdadı. "Tilki kakası içinde yuvarlanmaya bayılırlardı." Mae yüzünü buruşturarak banyodan uzaklaştı.

Grantham onları alt kattaki mutfığa götürdü; beyaz duvarları ve açık tuğla bölümleri olan uzun, alçak tavanlı bir odaydı. Eşleşmeyen sandalyelerle dolu hırpalanmış bir çam masa, alanın bir tarafını kaplıyordu ve odanın tepesinde, yüzyılların isiyle lekelenmiş olması gereken büyük bir şömine vardı, ancak şimdi iyi kullanılmış bir Aga ocağı dolduruyordu. Grantham köşedeki buzdolabını işaret etti. "Süt ve poşet çay gibi bazı temel ihtiyaçlarımız zaten var ama yemekleriniz için stok yapmanız gerekecek, bunun için size ödeme yapacağız. Tabii alkol hariç."

Pippa'nın dikkati, lavabonun üzerinde yer alan ve tepeleri aklını başından alacak kadar çarpıcı bir şekilde gören büyük pencereye takılmıştı. Yıllar boyunca burada oturup manzarayı seyreden sakinleri kolayca hayal edebiliyordu. İnsanlar değişmiş olsa da tepeler değişmemişti.

Dayanmışlardı. Bahse girerdi ki o eğri büğrü kuru duvarlar evden daha eskiydi. Evim dediği bu kasabaya duyduğu sevgi ve minnettarlık içinde kabardı. Alex bunu nasıl bırakabilirdi? Onu terk mi etmişti? Grantham boğazını temizledi ve o da şimdiki zamana geri döndü.

"Evet, Wolfie bunu zaten söyledi. İçki hakkında." Pippa kısa bir süre, aniden ve zorunlu olarak kız kurusu oluşunu unutmak için içki içmesinden endişe duydukları fikrini düşündü. Küçük bir kasabada yaşamanın laneti böyleydi, bu onu şaşırtmazdı.

"Alkolden bahsetmişken." Grantham onları köşeye sıkışmış küçük bir meşe kapıya götürürken kaşlarını oynattı. "Size harika bir şey göstereyim." Ağır kolu çevirdi ve kısa taş basamakları ortaya çıkarmak için açtı. Serin ve küflü bir mahzene indiler.

Pippa gözlerinin loş ışığa alışması için bir an bekledi. Hayatında hiç bu kadar çok şarap görmemişti! Küçük taş oda tavandan tabana raflarla kaplıydı ve her boşluk bir şişeye doluydu, bazıları diğerlerinden daha tozluysa da.

"Carmichael hevesli bir şarap fanatığıydı ve muhtemelen evin mükemmel durumda olan tek odası da burasıdır." Grantham bir Bordeaux şarabını kaldırdı ve bir sommelier gibi sergiledi. "Şuna bakın. 1961. Carmichael bunu karısına yıldönümü hediyesi olarak almış."

"Ve içmediler mi?" Pippa şaşkındı.

"Olamaz!" Grantham kıkırdarak şişeyi saygıyla yerine yerleştirdi. "Müzayededenden almış; değerini biliyordu."

Mae, "Yıldönümü hediyesi olarak güzel bir çift küpe tercih ederdim sanırım," dedi.

Frankie, "Evet, birine bir şişe şarap verip içmesine izin vermemek biraz zor," diye ekledi.

"Bu pahalı bir koleksiyon," dedi bekçi sert bir sesle. "Carmichael gerçek bir meraklı idi ve şimdi o gittiğine göre, bu neredeyse

onun için kalıcı bir anıt gibi. O öldükten sonra da ailede kalması konusunda kararlıydı." Pippa'nın hayal gücü müydü yoksa Grantham bu fikir karşısında yüzünü mü buruşturdu? Ancak yetenekli gülümsemesi kısa sürede geri döndü. "Az önce bir şişe rotasyonu yaptım, yani bir süre buna ihtiyacınız olmayacak."

"Rotasyon mu? Şişeleri döndürüyor musunuz?" Pippa şaşkına dönmüştü. Carmichael'ın ölürken bile sağlıklı bir insanın içebileceğinden daha fazla şarabı kilit altında tutmak istemesi yeterince garipti, şaraba Grantham'ın tarif ettiği ölçüde bakılması gerektiği bir yana.

"Evet. Mantarları nemli tutar." Grantham ona ciddiyetle baktı. "Bu bir zorunluluk. Gel bakalım. Görecek daha çok şey var."

Merdivenlerden mutfığa geri döndüler. Işığın altında gözlerini kırıştırarak büyük yemek odasına doğru ilerlediler. Üstü örtülü bir masa ve sandalyeler, her iki duvarı kaplayan büyük büfeler gibi görünen şeylerle merkezi bir konumdaydı. Grantham, "Burada fazla zaman geçirmeyeceksiniz," diye tahmin etti, "sadece mobilyaların cilalanması gerektiğinde. Bu büyük bir iş, sizi uyarıyorum." Daha sonra çeteyi aile odası gibi görünen bir yere götürdü. Burası yemek odasından daha büyüktü, büyük pencerelerle kaplıydı ve burada da, örtülerle süslenmiş yumuşak bir kanep ve karşısına yerleştirilmiş eski görünümlü bir televizyon dışında mobilyaların çoğu kaplıydı. Grantham televizyonun üstünü okşayarak, "Ana kanalları veriyor," dedi.

Pippa kuzeniyle endişeli bakışlar alışverişinde bulundu. Grantham 'ana kanallar' derken ne demek istemişti? "Sky'nız var mı? Netflix?" Cevaptan korkuyordu. Ne de olsa televizyon seti o kadar eski görünüyordu ki muhtemelen bir müzeye aitti. Pippa, ayrılık sonrası karanlık günlerde kendisini ayakta tutmak için değersiz TV programlarına bel bağlamıştı ve onlarsız devam edebileceğinden emin değildi.

"Oh, o kadar süslü bir şey yok," diye cevap verdi ve Pippa'nın morali bozuldu. "BBC tabii ki, hava düzelirse diğerlerinden de bir ya da iki tane alabilirsin." Pippa'nın şaşkın ifadesini görünce güven verici bir şekilde gülümsedi. "Endişelenme, internetimiz var - bunu gördüm - yine de

En iyi zamanlarda bile fırtınalı. Pazar günleri çalışmayı sevmiyor ve çoğu sabah durgun oluyor. Ama evin hanımı buna hiç aldırmış etmedi ve Wolfie de buradayken kendi router'ını getiriyor, biz de olduğu gibi bıraktık."

"Fikrini değiştirmek için çok geç değil!" Frankie teatral bir şekilde Pippa'ya fısıldadı.

"Oh, teslim ol!" Grantham dudak büktü. "Dediğim gibi, internete hiçbir zaman fazla ihtiyacımız olmadı. Her zaman yapılacak çok şey vardır. Sanırım bu sizin kuşağınız için düşünülemez bir şey."

Pippa derin bir nefes alırken diplomatik bir tavırla, "Alışmak biraz zaman alacak," dedi. Televizyon ve internete erişiminin sınırlı olması iyi bir şey olabilirdi. Bu ona düşünmek ve yeniden inşa etmek için zaman kazandırabilirdi. Bekâr olduğundan beri sosyal medyadan büyük ölçüde uzak durmuş, çevrimiçi arkadaşlarının iyi niyetli müdahalelerine maruz kalmaktan korkmuştu. Sorular, merak. Aklına yanında getirdiği acınası eşya yığını geldi ve Gerçek Ev Kadınları maratonunda kendini kaybetme dürtüsü bir dalga gibi çarptı.

Grantham nazıkçe, "Haydi, bahçeleri görmem gerek," dedi. Pippa içini kemiren duyguları bastırarak onu evin içinde takip etti. Mutfığa doğru yürüdüler ve arka kapıdan çıktılar. Pippa nefesini tuttu, ancak hayal kırıklığına uğramış bir hışımla bıraktı. Düzgün yeşil çimlerden oluşan uçsuz bucaksız dönümler gitmişti. Bahçe makul bir büyüklükteydi elbette, ama üç yataklı mütevazı bir ev için makul bir büyüklüktü, kocaman, eski bir malikane için değil. Bunun yerine, eski arazinin büyük bir kısmını içine alan yeni bir çevre çiti vardı.

"Bu kadar çok sattıklarını fark etmemiştim!" Pippa haykırdı.

"Pratik bir karar verdiler," diye onayladı Grantham huysuzca. "Carmichael'ın ölümü ve Trudy'nin güneye gitmesiyle birlikte bu bahçeler bir yük haline geldi." İçini çekti. "Ne kadar güzel olsalar da."

Pippa, Grantham'ın ailenin araziyi parsellediği için üzgün olduğunu hissetti, bu yüzden başka bir şey söylemedi ama Mae söyledi.

"Johnson'larla tanışmak isterim," dedi. "Onların balı şimdiye kadar yediklerimin en iyisi. Ben de Georgia'dan bataklık balı yedim. İyi baldan anlarım."

Grantham tamamen şaşkın görünüyordu ve Frankie onun omzunu sıvazladı. "Arkadaşımız Mae çok iyi seyahat eder. Fark etmediysen söyleyeyim, bu konuda konuşmayı pek sevmez."

Komik bir şekilde öfkelenen Mae, Frankie'ye dirsek attı. "Hey, kapa çeneni

- Bak, bunlar onlar mı?" Çitin öbür tarafını işaret etti, orada alüminyum kaplamaya benzeyen bir şeyi kaldıran iki adam görölüyordu.

"Evet!" Grantham söyledi. "Gel, seni tanıştırayım."

Üçlü, Grantham'ı çitlere kadar takip etti. Pippa çitin üstünü zar zor görebiliyordu ama yanlarından geçen adamlara gülümseyerek selam verebildi.

"Patrick ve Todd Johnson, Pippa Munro ile tanışın." Grantham işaret etti. Patrick uzun boylu, iri yapılıydı, kumral saçları ve nazik, derin bakışlı gözleri vardı. Todd kocasından daha ufak tefekti ama yapılıydı, pürüzsüz kel bir kafası ve dostça bir sırtışı vardı. Yıpranmış iş kıyafetleri ve botlarıyla yakışıklı bir çift oluşturuyorlardı.

"Merhaba. Yeni ev bakıcısı siz misiniz?" Patrick elini sıkmak için çitin üzerinden eğildi.

Todd da aynı şeyi yaptı ve Grantham'a gülümsedi. "Seni özleyeceğiz."

"Saçmalama," dedi Grantham. "Ben sadece yolun aşağısındayım.

Neredeyse

Ay'a gitmek."

"Sizinle tanıştığıma memnun oldum," dedi Pippa, çitin üzerinden uzattığı kolu ağrıyordu. "Bu kasabadaki herkesi tanıdığımı sanıyordum, bu yüzden yeni insanlarla tanışmak bir yenilik!"

Patrick sırtıttı. "*O kadar da yeni değiliz,*" dedi. "Zaten bir yıldan fazla oldu."

"Seni buraya getiren nedir, Pippa?" Todd sordu. "Eskiden Goodman'da çalıştığını duydum."

"Orada mı çalışıyorsun?" Frankie haykırdı. "Yani, patron gibi işletiyordum!"

"Evet, *eskiden* öyleydim." Kızardı. Hurst Köprüsü'nün olayı buydu. Herkes herkesi tanırdı ve laf çabuk yayılırdı. Johnson'lar köye yeni geldikleri için durumunu açıklamak zorunda kalmayacağını ummuştı ama Todd ve Pat birbirlerini tanıyan bakışlar atınca Pippa utançtan yerin dibine girdi.

Mae içeri girdi. "Mae Grant," dedi. "Yeşil alandaki The Hand and Flower'ın sahibiyim."

Todd'un yüzü aydınlandı. "Evet, biliyorum. Harika bir pub."

"Teşekkürler!" Mae parladı. "Bunu birkaç yıl önce seyahatten döndüğümde almıştım... bazen nedenini merak ediyorum!" Ama yüzündeki gururlu gülümseme mutluluğunu ele veriyordu. Mae o barı çok severdi. "Her neyse, domuzlarınız olduğunu duydum?" Mae, Pippa'ya küçük bir gülümseme fırlattı ve Pippa, Mae'nin inanılmaz saptırma gücü için var olan tüm Tanrılara şükretti.

"Evet," dedi Todd gülümseyerek. "Eskiden Derbyshire'da yerleştik ama arazimiz müteahhitlere satıldı ve biz de buraya yerleşmek zorunda kaldık. Domuz eti üzerine uzmanlaştık ama aynı zamanda bir meyve bahçemiz ve küçük bir tavuk çiftliğimiz de var."

"Yumurtaları şimdiye kadar yediklerimin en iyisi," diye araya girdi Grantham. Todd teşekkürlerini sundu. "Ve tabii ki özel arı kovanlarımız."

"Evcil hayvan projesi olan arı kovanları," dedi Patrick, biraz da hayıflanarak, "biraz daha önemli bir şey haline geldi."

"Bal çok moda; yatırım yapmamak için deli olmamız gerekirdi!" Todd biraz savunmaya geçti. "İnsanlar balı seviyor ve iyi mal için para ödüyorlar. *Sen* bile kârlı olduğunu inkâr edemezsin." Komplocu bir tavırla Mae'ye doğru eğildi. "Artık Whole Foods'ta satıyoruz."

Pippa çok etkilenmişti. "Bu harika! Özel olarak mı?"

"Şimdilik," dedi Todd mütevazı bir şekilde. "Ama başka fırsatlar da arıyoruz. Bazen üstesinden gelemeyeceğimiz kadar çok işimiz oluyor ama bu bizim hayalimiz."

"Kağıtları itip kakmaktan iyidir." Patrick esniyormuş gibi yaptı. "Yani, şu ofisime bir bakın." Arkasını işaret etti. "Bayıldım. Bardaktan boşanırcasına yağan yağmurda bile. Olmayı tercih edeceğimiz başka bir yer yok."

Pippa sadece başını sallayarak onaylayabildi. Onlar onun tarzında insanlardı.

"Evet," diye onayladı Todd. "Ve, ah, Juniper!" Ayaklarına baktı ve büyük bir homurtu duyuldu. Merak içinde kalan Pippa ve arkadaşları Todd'un bakışlarını takip etmek için boyunlarını büktüler ve orada, Todd'un ayaklarının etrafında kök salan, kıllı tüylü ve büyük kulaklı kocaman kızıl bir domuz vardı. "Juniper'e aldırmayın," dedi Todd. "Sadece günlük gezintisinde."

"Ağlında olması gerekiyordu," dedi Patrick. "Orada bolca gezinme alanı var."

"Meraklı ve kaçmayı seven biriye buna engel olabilir mi?" Todd karşılık verdi. Domuzun yüzünü okşamak için eğildi. "Sen bir kraliçesin."

"O bir Tamworth," dedi Patrick Pippa'ya. "Nadir bulunur." Pippa'nın şaşkın bakışları karşısında aceleyle açıkladı. "Onu domuz eti için yetiştirmiyoruz. Daha çok bir evcil hayvan gibi. Ondan yavru almayı umuyoruz ama-"

"Ama o bir gezgin ve bir yere yerleşmeye niyeti yok." Todd hayvanın başını kaşıyarak onun yerine sözlerini tamamladı. Pippa'ya mırıldanıyormuş gibi geldi.

"O bir madam," dedi Patrick sert bir sesle. "Ve Todd onu çok fazla şımartıyor."

Pippa, "Çok hoş biri," diye sözlerini tamamladı.

"Senden hoşlanıyorum," dedi Todd sırtarak Pippa'ya. "Bakın, Juniper'i sağ salim geri getirsek iyi olur, böylece işimize devam edebiliriz. Hepinizle tanışmak çok güzel."

Ve adamlar el sallayarak, Pippa'nın omzunun üzerinden sırtarak baktığına yemin ettiği domuz hakkında sevgiyle tartışarak uzaklaştılar.

Grantham, "Sanırım bu sizi yalnız bırakmak için iyi bir zaman," dedi. "Wolfie bu hafta içinde gelebilir, bana öyle söyledi."

"Tamam." Pippa başka bir şey bulamadığı için sordu: "Çok uzaklardan mı gelecek? İşi nedeniyle çok seyahat etmesi gerektiğini biliyorum."

"Sanırım bugün Harrogate'de çalışıyor," dedi Grantham, düşünceli bir şekilde çenesine vurarak. "Büyük bir müşteri. Sonra da birkaç günlüğüne Polonya'ya gidecek."

"Kulağa oldukça gizemli geliyor," dedi Frankie. "Bu kasabanın en zor bulunan yarı zamanlı sakini olmalı."

Grantham, "Yaptığı işte çok iyi," dedi ve Pippa onun sesinde bir gurur notası algıladı. "Ordudaki deneyimi ve diğer her şey göz önüne alındığında bu hiç de şaşırtıcı değil."

Frankie yüzünü buruşturdu. "Orduda mıydı?"

"Evet. Okuldan çıkar çıkmaz kayboldu; ciddi bir aksiyon gördü. Korkunç bir dönemdi ve ailesi ..." Dudaklarını inceltti. "Eve tek parça halinde döndüğü için çok mutluyum."

Pippa labirente geri döndü, o yaz tek başına müzik dinleyen on sekiz yaşındaki Wolfie ile karşılaşmıştı. Onun uzaklara gideceğini söylediğini hatırladı. Belki de çenesindeki yara izi bu yüzden oluşmuştu. Bir şekilde, savaşın kaosunu son zamanlarda tanıştığı ölçülü, ciddi adamlarla bağdaştıramıyordu. Adam çok düğmeli, zaman zaman da biraz kabaydı. Askerliği sırasında neler yaşamıştı acaba? Böyle davranmasının tek nedeni orduda yaşadıkları olamazdı. Ne de olsa labirente karşılaştıklarında ona karşı oldukça iğrenç davranmıştı ve bu askere gitmeden önceydi.

Grantham mutfığa girdiğinde cebini karıştırdı ve ağır bir anahtar halkasını uzattı. "Bunlar artık senin," dedi ciddiyetle. Pippa anahtarları ondan alırken, adamın bırakma konusundaki isteksizliğini fark etti. Saklamaya çalışsa da yaşlı adamın gözleri nemlenmişti. Pippa anlamıştı. Koşullar onu, hayatının büyük bir bölümünde çok şey ifade etmiş olan bir şeyden vazgeçmeye zorluyordu. Bunun nasıl bir his olduğunu çok iyi biliyordu.

"Onlarla ilgileneceğim," diye söz verdi usulca.

Grantham sertçe başını salladı. "Acil bir durum olursa beni arayın, ama onun dışında..." Kendini kaybetmişti.

"Sizi rahatsız etmemeye çalışacağım," dedi Pippa. Ne de olsa hazırladığı talimatlar dosyası oldukça kapsamlıydı. Grantham ayrıldıktan sonra sadece Mae ve Frankie kalmıştı.

"Fikrini değiştirirsen beni arayacağına söz ver." Frankie'nin dudağı titredi.

"Hey, ben iyi olacağım." Pippa ona sarıldı. "Ooh, artık ben gittiğime göre Theo'ya asılmamak için hiçbir bahanen kalmadı."

Frankie'nin rengi soldu. "Tanrım, haklısın."

Mae, Pippa'yı sıkı bir kucaklamanın içine çekti. "Seni burada tek başına dolaşırken düşünmekten nefret ediyorum," dedi. "Beni istediğin zaman arayabilirsin."

"Eşofmanlarımı geri almak için ne kadar sabırsızlansam da seni özleyeceğim." Frankie burnunu çekti. "Kardashian'ların eski bölümlerini kiminle izleyeceğim?"

"Tanrı aşkına, ben ölmüyorum!" Pippa güldü. "Daha önce yaptığımız her şeyi yine yapabiliriz, sadece kanepenizde yer kaplamayacağım ya da sürekli bisküvilerinizi yemeyeceğim."

Frankie iyi huylu bir tavırla gözlerini devirdi ve kızın alnına bir öpücük bıraktı. "Seni seviyorum. Yakında görüşürüz."

Frankie ve Mae arabaya binip giderken, Pippa iyimser bir gülümsemeye onları uğurlamak için kendini zorladı. Ancak Frankie'nin arabası gözden kaybolur kaybolmaz, içine bir endişe çöktü. Pippa ağır ön kapıya yaslandı ve önce elindeki kalın dosyaya, sonra da etrafındaki soğuk, boş alana baktı.

"Ben ne yaptım böyle?" Sesi salonda yankılandı ama cevap alamadı.

Pippa Munro tamamen yalnızdı.

Yedinci Bölüm

T Sabah karanlıktı, yeni güneşin bir parçasıyla ufuk. Ancak bu durum Todd ve Pat'in neşeli horozunun günü büyük bir coşkuyla karşılaşmasına engel olmadı.

"Yüce Tanrım." Pippa başını yastıkların altına gömdü ama nafile. Kalın kaz tüyü, kararlı kuşun çığlıklarıyla baş edemiyordu. Birkaç dakika boyunca lanet yaratığın susması için tüm tanrılara dua ettikten sonra, Pippa nihayet telefonuna baktı ve daha fazla küfür savurdu; sabah 5! Pippa çiftlikten taşındığından beri bu saati görmemişti ve yatmayı çok sever olmuştu. Zekice bir hareketle bir bacağını yorganın altından çıkardı ve hemen geri çekti; yaz yaklaşmasına rağmen ev buz gibi kalmıştı ve bir cereyanın tenini sıyrıp geçtiğine yemin edebilirdi. Kışın burada yaşamak muhtemelen dayanılmazdı. Elinde telefonuyla örtünün altına dalan Pippa, sosyal medyada gezinerek gürültüyü ve soğuğu engellemeye çalıştı ama telefon çekmiyordu ve Wi-Fi hayal edilebilecek en yavaş hızda ilerlemeye kararlı görünüyordu. Dişlerini gıcırdatan Pippa, kolunu yorganın dışına çıkardı ve irtifadaki küçük bir değişikliğin işe yarayıp yaramadığını görmek için telefonu salladı. Ancak mavi ilerleme çubuğu kendi salyangoz hızında ilerledi ve sonunda pes etti.

Hoşnutsuzluk içindeki Pippa yorganı geriye attı. Bunu inkâr etmek mümkün değildi; uyanıktı. Buz gibi havaya meydan okuyarak düş alma şansını yakalamak için banyoya koştu. Neyse ki basınç iyi ve sıcaklık ılıktı,

Gerçi borular korkunç bir gürültü çıkarıyordu. Pippa hızlıca yıkandı, yıkamazsa tesisatın kulaklarının dibine çökmeyeceğinden tam olarak emin değildi.

İşini bitirdikten sonra dişlerini gıcırdatarak eşofman altı ve büyük boy kapüşonlu bir tişört giydi, donan ayaklarını kabarık çorap ve terliklere soktu.

"Kahve," dedi kendi kendine. Kapıyı gıcırdatarak açtı ve koridora çıktı. Birkaç tane olan pencereler ağır perdelerle kaplıydı ve koridoru doğal olmayan bir şekilde karanlık yapıyordu. Pippa aşağıya inmeyi başardı ve gün ışığını içeri almak için perdeleri çekti. Açtığı her perdeyle birlikte solgun sabah ışığı ona buranın ne kadar boş olduğunu hatırlattı. Pippa ürperdi. Birinin saklanabileceği her türlü köşe bucak vardı. "Saçmalama," diye kendi kendini azarladı. "Tamamen yalnızsın."

Yine de Pippa mutfağa girmeden önce ön kapının kilitli olduğundan emin olmak için bir kez daha kontrol etti ve mutfak penceresinin ötesindeki karanlık kırların uçsuz bucaksız kasvetine bakarken kaybolmamaya çalıştı. İşler nasıl bu noktaya gelmişti? Bu dondurucu ama büyüleyici yerde yalnızdı, romantik geçmişinin hayaleti kilometrelerce ötedeydi ve sözde hayalini onsuz yaşıyordu. Otuz yaşına yaklaşırken hayatı için hayal ettiklerinden o kadar uzaktı ki.

Çaydanlık kaynadı ve kahveyi karıştırırken mutfağa baktı, penceredeki küçük çatlakları fark etti. Kaşlarını çattı; buranın bu kadar soğuk olmasına şaşmamalıydı! Parmaklarını sıcak fincanına dolayan Pippa evin içinde dolanırken, arada bir aynada ya da yansıtıcı yüzeyde solgun ve yalnız bir hayalet gibi yalnız ve solgun halini görüyordu. Bu ne onun ruh halini iyileştirdi ne de evin daha olumlu görünmesini sağladı. Sabahın erken saatlerinin kesintisiz serinliğinde Pippa her kusuru, her bakımsızlığı açıkça görebiliyordu. Hasar görmemiş tek bir pencere bile yoktu ve kalan mobilyaların üzerindeki koruyucu örtülere rağmen, çatlamış deri veya

sızdırıyordu. Birden fazla oda hafiften rutubet kokuyordu. Döşeme tahtaları her seferinde gıcırdıyordu ve sonunda eski televizyonun önündeki kanepeye yorgun bir şekilde yığıldığında, Pippa kendini gözyaşlarını yutarken buldu. Bu güzel evin her gözeneğinden hüznün sızıyordu ve dahası, bulaşıcıydı.

Burası hatırladığı ev değildi. Bu noktaya kadar eşliğinden bile geçmemiş olmasına rağmen, Squires'i her zaman mükemmel mutluluğun, özlemin bir işareti olarak görmüştü. Şimdi ise burası terk edilmiş bir kalıntıydı, bir zamanlar çok saygı duyulan bir şeydi ama artık gereken özen ve ilgiye bile layık değildi. Burada pek çok hayat yaşanmıştı; evin muhtemelen anlatacak aşk hikâyeleri ve aile zaferleri vardı. Ama tüm bu önem öylece terk edilmişti, hem de ne için?

Çok geçmeden Pippa'nın midesi uyandı ve tatmin olmak istedi. Mutfağa gitti, zavallı eski evi düşünürken dikkatinin dağılmasından memnundu. Grantham'ın ona bıraktığı temel malzemelerin arasında biraz ekmek ve margarin vardı, bu yüzden güneşin kırların üzerinde yükselişini izlerken tost yedi.

Rahat, örme bir elbise giydikten sonra, Pippa o gün yapılacak alışverişlerin listesini hazırladı. Ardından, kütüphanede bıraktığı dosyaya yaklaştı.

Hayal gücü müydü yoksa Wolfie'yle yaptığı görüşmeden bu yana daha da mı şişmanlamıştı? Deri koltuklardan birine yerleşti ve bunun Wolfie'nin tanıştıklarında oturduğu koltuk olduğunu fark etti. Onun kokusunun izleri hâlâ duruyordu ve bu farkındalığın içinde yarattığı karıncalanmayı görmezden gelmeyi tercih etti.

Bu kadar boş bir ev için çok fazla dikkat gerekiyordu. Mobilyaların düzenli olarak cilalanması gerekiyordu - ama sadece Pippa'nın kendisinin hazırlaması beklenen organik, ev yapımı bir solüsyonla. Ön ve arka taraftaki çiçek tarhlarını her gün sulaması, ayrıca çeşitli perdeleri, halıları ve kilimleri düzenli olarak çırpması gerekiyordu. Genel günlük temizliğe ek olarak kontrol edilmesi gereken fare kapanları, yıkanması gereken pencereler, süpürülmesi gereken yerler vardı. Pippa derin bir nefes aldı; o

Bu rolün gerektirdiği sorumluluk düzeyini gerçekten hafife almıştı. Ama Pippa bunun üstesinden gelebileceğini biliyordu; ne de olsa koca bir iftliği yönetmişti, değil mi? Talimat kitabını incelerken, görevleri pratik bir şekilde en iyi nasıl düzenleyebileceğini düşünürken zaman hızla geçti. Becerilerini en verimli sistemleri yaratmak için kullanmak tuhaf bir şekilde rahatlatıcıydı ve bir an için diğer her şey yok oldu. Tüm üzüntü, kalp kırıklığı, acı... alışmak gerçekten bir merhemdi.

Pippa nihayet başını içinden kaldırdığında boynu tutulmuş ve sırtı ağrıyordu. Ilık güneş ışınları kütüphanenin penceresinden içeri giriyordu ve o da bir fincan çay içerek dışarı ıktı. Sabah sisleri dağılmıştı ve güneş masmavi bir gökyüzünde parlıyordu. Güneş ışığına ve yeni günü karşılayan kuşların korosuna rağmen, arazi hâlâ i karartıcı bir manzara oluşturuyordu. Dnmlerce uzanan zümrüt yeşili çimler artık yoktu, geriye sadece üç ya da dört dönümlük bir alan kalmıştı. imler özenle biçilmişti ama bir zamanların görkemli fundalıkları ve iek tarhları çoktan gitmiş, yerlerini kederli bir şekilde boş toprak parçaları almıştı. Pippa, eskiden -hatırladığına göre- şaşırtıcı derecede güzel bir gl fidanıyken şimdi hüzünlü, çiçeksiz bir alıyı takip ederken, bahçenin arka tarafında bir şey gözüne çarptı - uzun bir it, üzerinde çaprazlama uzanan bir tür asma. Pippa biraz daha incelemek için oraya doğru yürüdü. Bir boşluk vardı, bunu şimdi görebiliyordu ve it onun iki yanında birkaç metre uzanıyordu.

"Labirent!" Pippa sevinçle güldü. Her ne kadar Grantham imenlik alanı sade de olsa düzenli tutma konusunda iyi bir iş çıkarmış olsa da, labirenti korumak onu açıkça yenmişti. Labirente giden yol aşırı büyümüştü ve iekli sarmaşıklar her tarafa yayılmıştı. Wolfie ile tanıştığı günden hatırladıklarıyla karşılaştırmaya çalışarak birkaç adım attı. Farklı kokuyordu; nemli ve terk edilmiş. Yine de bu kokunun altında hayati bir şey vardı, bir vaat duygusu. Yabani otlar labirent gibi uzanan çitlerin canlılığını söndürüyor, birçoğu da gölgede büyüyordu. Farklı mücevher tonlarındaki ykskotları etrafındaki patikayı süslüyordu.

Küçük, tatlı mor bir çiçeğin ve çeşitli eğrelti otlarının yanı sıra, Pippa'nın yıllar önce yürüdüğü, bir zamanlar düzgünce belirlenmiş patika yol da dağınıktı. Bakımsızlığa rağmen, küçük labirentin içi garip bir şekilde huzurluydu. Dış dünya yok olmuştu; Pippa durduğu yerden kuş seslerini bile duyamıyordu. Her adımında yeşillikleri eziyor, yemyeşil bir koku yayıyordu.

Bunun üzüntüsüyle kalbi sızladı. Şu anki bakımsız haliyle bile bu labirent gerçek bir küçük sığınaktı ve böyle bir sığınağın bu seviyeye inmesine izin verdiği için Wolfie Squires'e karşı bir öfke dalgası hissetti. Umursamaz tavrı, sürekli yokluğu... neden sahip olduğu yeteneğe saygı duymuyordu? Neden bazı insanlar büyük mutluluk getirebilecek şeylerden kaçmayı tercih ediyordu?

"Çimler her zaman daha yeşil değildir!" Pippa haykırdı, ancak saniyeler sonra gerçekten yüksek sesle konuştuğunu fark etti. Gözyaşları diken diken oldu. Labirent, sanki uzun zamandır unutulmuşken yüksek sesli, duygusal bir kadının varlığıyla şok olmuş gibi, onun ıstırabına ezici bir sessizlikle karşılık verdi. Kendine hoşgörölü birkaç hıçkırık izni verdi. Nasıl yapamazdı ki? Tamamen sağlıklı, normal bir kadının duygusal olarak bir labirentle özdeşleşmesi için her şeyin ne kadar kötü olması gerekiyordu?

Pippa'nın midesi homurdanarak ona kırık bir kalp için tostla yapılan bir kahvaltının yeterli olmadığını ve erzağa ihtiyacı olduğunu hatırlattı. Gözyaşlarını silkeleyerek topuklarının üzerinde döndü ve eve geri döndü.

Kısa bir süre sonra Pippa SPAR mağazasından, her ne kadar halini hatırını soran beş kadar iyi niyetli müşteri tarafından yolu kesilmiş olsa da, aldıklarından memnun bir şekilde çıktı. Kasanın arkasındaki Bayan Mayhew'e *el* sallayarak veda etti; Mayhew o kadar telaşlı bir şekilde *iyi günler* diliyordu ki Pippa kadının takma dişlerinin yerinden çıkacağından endişelendi. Pippa yeşil alana doğru yürürken, Frankie'ninkini artık çalamayacağı ve süpermarketten almayı unuttuğu için şampuana ihtiyacı olduğu aklına geldi. Eczane metrelerce ötedeydi, o da aceleyle içeri girdi.

Ve Ted Goodman'a çarptı. Ona Alex'in baldızı Julie eşlik ediyordu. Gür bukleleri ve büyük boy gözlüklerinin büyüttüğü meraklı gözleriyle meşgul bir kadın olan Julie, Pippa'ya garip bir şaşkınlıkla göz kırptı.

"Pip!" Julie boğuk bir sesle söyledi. "Memnun oldum... şey, nasılsın?"

Pippa boğazını temizledi. "İyiyim, teşekkürler Julie." Bir saat kadar önce bir labirentte tek başına ağladığı düşünülürse, bu yalanı söylemek şaşırtıcı derecede kolaydı. "Sen mi?"

"Ah." Julie'nin dudakları hafifçe aralandı ama sonra Ted'i işaret etti.

"Her şey yolunda. Sadece yürüyüşe çıktık ve Ted'in ilaçlarını aldık."

"Merhaba Ted." Pippa gözlerini bir zamanlar vekil babası olarak gördüğü adama çevirdi. Bir keresinde, bir yılbaşında birkaç kadeh fazla şeri içtikten sonra o da aynı düşünceyi yinelemişti. Ne gariptir ki, bu düşünce Alex gittiğine göre artık bir önemi

yoktu. Ted ona, "Pip," diye bağırdı.

"Nasılsın?" dedi sert bir sesle.

"İyi," dedi sertçe. "Neyse ki Finn ve Julie beni yanlarına aldılar. Benimle ilgileniyorlar." Ses tonundaki iğneleme açıktı ama Pippa buna karşı koymayacaktı. Ted ne kadar huysuz davranırsa davranсын, acı çeken yaşlı bir adamdı.

"Yerleştiğine sevindim," dedi sakince. "Evet, senin sayende değil," diye hırladı adam.

Pippa şaşkına dönmüştü. Ted sanki onu terk edenin kendisi olduğunu ima ediyor gibiydi. Yanakları yanarken sakince cevap vermeye çalıştı: "Ted, eminim evinden ayrılmak zorunda kalmak bir şok olmuştur ama Alex-"

"Pff." Ted titrek bir el salladı. "Ayrıldığımızdan beri senden tek bir ses duymadım."

Ben de seni, diye düşündü Pippa. Ted yaşlı olabilirdi ama telefon numarası ondaydı. Hatta nasıl e-posta göndereceğini bile biliyordu. Ama o haklıydı.

uzandı. "Özür dilerim," diye mırıldandı. "En azından-"

"Fark etmediysen söyleyeyim, ben hastalıklı bir adamım," diye devam etti Ted, sanki o hiçbir şey söylememiş gibi. "İkinizi de böyle kaybetmek beni çok üzdü, gerçekten."

Pippa biraz şaşkın olmasına rağmen, "Özür dilerim," diye tekrarladı. Ted neden bütün hıncını ondan çıkarıyordu? "Gerçi giden Alex'ti. Seninle ilgilendiğinden emin olması içini rahatlatmış olmalı. Seni öylece bırakıp gitmedi."

"Bunu biliyorum!" Ted tersledi. "Yaptığı şeyden memnun değilim, yine de sanırım bana bir dereceye kadar danıştı. Ama sen? Hurst Köprüsü'nü tek kelime etmeden terk ettin."

"Oh." Pippa kendini çok küçük hissetti. Kendi kalp kırıklığıyla o kadar meşguldü ki, bu ayrılığın Ted'i nasıl etkileyeceğini, yaşlı adamın onu özleyip özlemeyeceğini düşünmemişti bile. Ama on yılı aşkın bir süredir onun fiili gelini ve aynı zamanda başlıca bakıcısı olduğunu düşündü.

"Evet, *oh*." Ted sinirlendi. "Ve bu iyi niyetli." Dudakları görünmezlik noktasına kadar incelmış olan Julie'yi işaret etti. "Sorun şu ki, bebek onda. Bazen onunla ilgilenmek benim için zor oluyor."

Julie ağlayacak gibi görünüyordu. "Ted, bence bu hiç adil değil." "Özür dilerim," diye homurdandı Ted. "Kastettiğim..." Omuzları çöktü ve Romatizmalı gözleri yaşardı. "Zor, hepsi bu." Dikkati dağıldı ve soğukkanlılığını toplamak istercesine gözlerini iki kadından kaçırdı. Pippa onu anlıyordu. Ted değişimle hiçbir zaman iyi başa çıkamamıştı ve onun hayatından ayrılışını nasıl karşıladığına pişman olmuştu. Ama onun Julie'yle konuşma biçimine ve kadının gözlerindeki yeni yorgunluk çizgilerine bakınca, Pippa beklenmedik bir rahatlama dalgası yaşadı. Sık sık huysuzlanan yaşlı bir adamın ve onun sayısız tıbbi ihtiyacının - oğlunun karşılamakla hiç ilgilenmediği ihtiyaçlar - peşinden koşmak zorunda kalmadığı için rahatlamıştı.

"Anlıyorum," dedi yumuşak bir sesle. Alex'in ilişkilerini bitirmesi, Pippa'nın Ted'e olan yükümlülüğünü de fiilen sona erdirmişti, ama Pippa'nın güçlü bir

Bunu belirtmenin hiçbir yere varmayacağı şüphesi.

Ted sadece homurdandı ve boynunu daha da uzağa uzattı. Pippa iç geçirme isteğiyle savaştı. Onun için ne kadar üzülse de, Pippa'nın kalp kırıklığı neden onun umurunda değildi? Onun sempatisi ve desteği neredeydi?

"Pippa?" Bayan Allen her zamanki gibi meşhur elma şarabı kokusuyla dirseğinin dibinde belirdi. Frankie, Bayan Allen'ın aslında bin yaşında olduğunu ama tıpkı çeşitli alkollü karışımları gibi salamura edilip korunduğunu söyleyerek şaka yapardı. "Sensin!" Buruşuk yüzü ışıldıyordu. "Nasılsınız? Seni aylardır buralarda görmedim. Squires'a taşındığınızı duydum!"

Pippa'nın gülümsemesi zorlamaydı. Hurst Bridge'de orman davullarının hâlâ çılgınca çaldığının bir başka işaretiydi bu. "Evet, bir süreliğine eve ben bakıyorum."

"Elbette." Bayan Allen'ın çenesi titredi. "Anladığım kadarıyla Grantham uzaklaşmak zorunda kalmış. Zavallı Joan. Geçen gün ona erikli pastamdan götürmüştüm."

"Nasıl görünüyordu?" Julie sordu.

Bayan Allen umutlu bir gülümsemeyle, "Orta halli sayılır," dedi. "Yine de hastaların en iyisi değil. Gözlerinde hala bir pırıltı var. Ziyaretler için bir çizelgemiz var. Listeye dahil olmak ister misiniz?"

"Tabii ki!" Julie gülümsedi. "Bebeği ben alacağım; bu hoşuna gidebilir."

"Harika." Bayan Allen'ın gözleri Ted'e takıldı ve neredeyse neşeyle gülümsedi. Kadın toplumun temel direklerinden biri olabilirdi ama dedikodu fırsatını asla kaçırmazdı. "Ted Goodman!" diye devam etti. "Nasıl gidiyor?"

"Ben hayattayım." Ted gözlerini kadına dikti.

"Ve Alexander...?" Bayan Allen'ın sesi çok masum geliyordu ama gözleri hevesle üçü arasında gidip geliyordu.

Ted ona sert bir sesle, "Harika gidiyor," dedi.

"Ayrıldığınızı duyduğumuzda hepimiz çok şaşırdık," dedi Bayan Allen Pippa'ya. "John'uma dedim ki, Alex Goodman'ın buna izin verdiğine inanamıyorum."

tek seferde."

Pippa'nın yanakları kızardı. "Evet. Şey."

"Yani!" Bayan Allen ellerini havaya kaldırdı. "Evleneceğinizi sanıyordum. Bebekleriniz için örmek üzere battaniye desenlerine bakıyordum!"

Pippa gözyaşlarının yeniden aktığını hissedince dehşete kapıldı. "Bu iyi olurdu," diye boğuldu. Julie Pippa'ya biraz acıyarak baktı, bu da Pippa'nın daha da kötü hissetmesine neden oldu.

Ted homurdandı. "Alex mi? Evlenmek! Para kazanmaya kafayı o kadar takmış ki."

Bayan Allen'ın kaşları neredeyse saç çizgisinin içinde kaybolacaktı, o kadar şaşırmıştı ki. "Hayır, o evlenilecek türden biri. Öyle değil mi?"

"Meh," diye yanıtladı Ted huysuzca. "Bir baba oğlu hakkında böyle şeyleri bilir. Alex her şeyden çok finansal egemenlik istiyordu. Ev işlerine, bir eşe ve çığlık atan çocuklara bağlı kalmamak." Julie'nin çenesi düştü ve suçlulukla Pippa'ya baktı.

"Bana tam tersi bir izlenim verdi," dedi Pippa'nın sesi çatallaşarak.

"Aman Tanrım." Bayan Allen Pippa'nın koluna sempatik bir el koydu.

"Pip, hadi ama," dedi Julie şefkatle. "Ted öyle demek istemedi... Alex'in kalbi sendeydi; gerçekten. Bunu hepimiz görebiliyorduk. O sadece, bilemiyorum, hırsı yüzünden kafası karıştı."

"Benim körüklediğim bir hırs," dedi Pippa sertçe.

"Hayır, hadi ama," diye homurdandı Ted. "Çok çalıştı, hep çalıştı."

"Sorun şu ki Ted, ben de öyle!" Pippa tersledi. "Ama *Alex* de kalkıyor muydu?"

gece 2'de tuvalete gitmenize yardım etti mi? En son ne zaman reçetenizi doldurdu ya da vergi beyannamelerinizi doldururken danışmanınızla beklemede kaldı?" Evet, Alex tüm angarya işleri ona bırakmıştı.

"Hepimiz sakinleşelim," diye önerdi Julie.

Ama Julie'nin basmakalıp sözleri boşa çıktı. Şampuanı unutan Pippa vedalaşmayı mırıldandı ve sendeleyerek sokağa çıktı. Ted'i tekrar görmek zaten yeterince zordu, bir de Ted'in bile Alex'i tanıdığını, belki de hiç

tanımak istemediğini öğrenmek

Geldiğini görmediği bir vuruşla evlendi. Squires'a geri dönerken vücudundan öfke akıyordu. Alex'le olan geleceği uğruna o çiftliği işletmiş ve kârlı bir iş kurmuştu. Ve o da buna izin vermişti! Lanet olası bir lord gibi, o da onun kölesi. Babasının bakımı da dahil olmak üzere işin aslan payını o üstlenirken, ki bu açıkça ona göre değildi, sadece ödülleri kendisi toplamak için arkasına yaslanmıştı.

Yolda ilerlerken tüm gözlerin üzerinde olduğunu, dedikoduların arkasından fısıldaştığını hissediyordu. Birdenbire Squires'in huzurlu yalnızlığını arzulayan Pippa başını eğdi ve olabildiğince hızlı bir şekilde, artık evim dediği yalnız eski evine geri döndü.

Sekizinci Bölüm

"I Ted Goodman'la aranızda epey bir sorun olduğunu duydum. Geçen gün," dedi Grantham'ın sesi telefonda ona doğru tizleşerek. "Ne olmuş yani?" Pippa mırıldandı.

Ted'le karşılaşmasının üzerinden birkaç gün geçmiş olmasına rağmen, ortaya çıkanlardan dolayı hâlâ acı çekiyordu ve kalbi ağrıyordu. Hurst Bridge'e geri dönme konusunda *bu* kadar gergin olmasının nedeni de buydu. Memleketini ne kadar sevse de, küçük kasaba hayatının gerçekleri yüzüne çarpmıştı çünkü Ted Goodman'ın oğlunun eski kız arkadaşına bazı gerçekleri söylediğini herkes biliyordu. Mae'ye göre, geçen hafta her gece barda konuşulan ana konu bu olmuştu. Bununla birlikte, Pippa'nın Ted'i öldürmeye çalışmış olabileceğine dair bazı söylentiler olduğu için gerçek neredeyse kesinlikle çarpıtılmıştı. Ya da Alex'i. Tam olarak belli değildi ama Mae onları gerçek kötü adamın kim olduğu konusunda haklı çıkarmıştı. Bayan Allen'ın ilk elden tanık olduğu olayların dedikodusunu yaymak için çok çalıştığı belliydi. Pippa dikkatini dağıtmak için kendini ev işlerine vermiş olsa da öfkesi hâlâ geçmemişti.

"İyi olup olmadığını merak ettim," dedi Grantham. "Duyduğuma göre oldukça kötü bir ruh halindeymişsin."

"Ruh hali mi?" Pippa sert bir şekilde tekrarladı. "Bir zamanlar evlenmek istediğin adamın böyle bir niyeti olmadığını ve senden sadece para kazanmasına yardımcı olmanı istediğini öğrenseydin, biraz sinirlenmez miydin?"

Düşünceli bir sessizlik oldu. Grantham sonunda, "Evet," diye cevap verdi.

Pippa muhtemelen biraz dramatik davrandığının farkındaydı ama duyguları konusunda her türlü hakka sahip olduğuna da inanıyordu. Alex ilişkilerindeki her şeyi hırs uğruna taklit etmiş olamazdı, bunu biliyordu. Ama ilişkilerinin profesyonel açıdan ona çok uygun olduğu açıktı ve birlikte oldukları uzun yıllar boyunca bu yönleri öncelik kazanmıştı. Her şeyin bayatlamış gibi hissetmesine şaşmamalıydı. "Özür dilerim," dedi. "Bunun acısını senden çıkarmak istememiştim." Özellikle de yaşadıklarını düşününce.

"Merak etme," dedi Grantham yumuşak bir sesle. "O delikanlı bana her zaman biraz beceriksiz gibi gelmiştir. Ayrıca, bir şeye ihtiyacın olduğunda bana mesaj atabilir ya da arayabilirsin. Henüz ölmedim ve diğer şeylerden uzaklaşmak için güzel bir oyalama aracı. Squires'ı nasıl buluyorsun?"

Yaşadığı onca şey karşısında duyduğu endişeden etkilenen Pippa onu rahatlattı. "Sorumluluklarımı nasıl yerine getireceğimi anladığımı düşünüyorum," dedi. "Ayrıca gidip eski labirente de bir göz attım."

"Üzücü bir durumda, değil mi?" dedi Grantham, morali bozuk bir şekilde. "Elimden geleni yaptım ama kahkaha otları ortalığı kasıp kavuruyor. Sonunda Wolfie evin bakımına odaklanmamı ve çimleri çıplak ve temiz tutmamı söyledi. Joan o labirenti çok severdi ama... gördünüz işte."

"Neden ortalığı toparlamaya ben başlamıyorum?" Pippa neden böyle bir şey önerdiğinden emin değildi ama Grantham'ın sesindeki yenilgiyi duymaktan nefret ediyordu.

"Çok bahçe işi yaptın, değil mi?" dedi, eğlendiği belliydi.

"Fazla değil." Pippa omuz silkti. Bahçeyle uğraşmak annesinin her zaman teşvik ettiği bir şeydi ve Pippa bahçedeki çeşitli işlerde ona yardım etmeye istekli olsa da bu konuda pek bir şey bilmiyordu. "Ne kadar zor olabilir ki?"

"Kahkaha otundan bahsettiğimi duydun mu?" Grantham kıkırdadı. "Ama denemek istiyorsan, buyur dene. Alet kulübesini fark ettin mi?"

Pippa ona sahip olduğunu söyledi ve Grantham tuttıkları ekipmanı açıkladı. "Hepsini korumak için elimden geleni yaptım ama... şey, bunlar eski. Kendiniz bakın. Yüzüğün üzerindeki küçük pirinç anahtar."

"Ben bir bakarım," dedi Pippa. Biraz yabani ot ayıklamak onu aşan bir şey değildi herhalde?

"Buyurun," diye cevap verdi Grantham. "Biraz araştırma yapmak istersen kütüphanede bahçecilikle ilgili birkaç kitap bile kalmış olabilir."

Biraz sonra, Pippa günün süpürme ve gümüşleri parlatma işlerini tamamladıktan sonra, Grantham'ın tarif ettiği aletleri incelemek için kulübeye gitti. Kapı sertti, kolu ellerinde pas parçaları bırakıyordu ama sonunda kapıyı açmayı başardı. Etrafına bakınırken ürperdi. Kulübenin köşeleri yoğun örümcek ağlarıyla kaplıydı ve eski ampulü yakmak için kapının yanındaki kabloyu çektiğinde, Pippa bir *şeylerin* kaçıştığını duyduğundan emindi. Küçük bir barakaydı, küçük dikdörtgen bir penceresi, sarkık bir çalışma tezgahı ve duvarlara asılmış birkaç bahçe aleti vardı. Eski olsalar da en azından iyi bakılmış görünüyorlardı ve Pippa, Grantham'ın kaldıramayacak kadar yaşlandığı kesin olan aletlerle ilgilenmek için çalıştığını düşününce bir duygu seli hissetti. Ayrıca bir el arabası da asılmıştı ve Pippa bunun daha önce yarışlara katılıp katılmadığını merak etti. Yeterince yaşlı gibi görünüyordu.

Pippa mandallardan birinin üzerinde bir dizi makas gördü. Hâlâ oldukça keskin görünüyorlardı ve bu yüzden onları indirdi, ağırlıkları karşısında şaşırdı. Onları kararlı bir şekilde omzuna aldı ve labirente doğru yöneldi, küçük çitlerin arasından geçen kalın sarmaşıklardan bazılarını kesmek niyetindeydi. Ancak Pippa, görevine birkaç dakika kala Grantham'ın eğlendiğini anlamıştı. İnce sarmaşıklar sinirli bir yapıya sahipti ve makaslar kolayca kesip geçecek kadar keskin değildi. Her bir parçayı kesmek için birkaç kez kesmek gerekiyordu. Üstelik o kadar çoklardı ki, hepsini temizlemek günler alırdı. Ama deneyebilirdi, değil mi? Bu korkunç sarmaşıkları azar azar kesebilir, köklerinden öldürebilir ve umarız ki

labirent çitlerinin tam sağlığına kavuşmasını sağlayacaktı. Pippa ayrıca kulübenin yanında bir muşambanın altında saklanan sürülebilir bir çim biçme makinesi görmüştü, bu yüzden belki de sarmaşıklar temizlendikten sonra dağınık labirent yollarını biçmeyi deneyebilirdi. Yüksükotlarından bazılarının gitmesi gerekecekti ama bazı çitlerin dibinde büyüyen güzel kümeler vardı; kalabilir ve çok ihtiyaç duyulan rengi katabilirlerdi.

Pippa bir grup sarmaşığı kesti, sonra makası bıraktı ve kestiklerini çekti. ekti. Ve ekti. Ama sarmaşıklar çitten hoş bir hareketle ayrılmak yerine daha da kök saldılar. Sarmaşıklar uzayıp gidiyor, diğer sarmaşıklara dolanıyor, sonra da karmaşık bir kök sistemi olduğu kesin olan aşağıdaki toprağa dalıyorlardı. Pippa'nın bütün gün kesebileceğini fark etmesi uzun sürmedi; bu yabancı otları tek başına temizlemesine imkân yoktu, hepsini birbirinden nasıl ayıracağını çözmek bir yana.

"Yabancı otların Rubik Küpü gibi!" Pippa makası yere atarak küfretti. Çok sıcaktı, muhtemelen şimdiden biraz güneş yanığı olmuştu ve kolları özsuyuyla kaplanmıştı. Derhal sert bir içkiye ve değersiz bir kutu seti maratonuna ihtiyacı vardı.

"Yabancı otlardan bir Rubik Küpü mü?" Wolfie'nin arkasından gelen beklenmedik sesi onu ürküttü. Tökezledi, bileğini yere düşen makaslara kaptırdı ama sonra güçlü bir el üst kolunu kavradı ve onu düzeltti. Pürüzsüz, pahalı bir koku kafasını doldurdu. "Kelimelerle aran çok iyi, Pippa Munro."

Kızaran Pippa kendini Wolfie'nin ellerinden kurtardı. "Kurtardığın için teşekkürler," diye mırıldandı. Wolfie lacivert pantolonu ve yakası açık gömleğiyle son derece şık görünüyordu. O gür sarı saçları yüksek alnına ustaca dökülürken mavi gözleri eğlenceyle parlıyordu. Rahat, sallanan tozlukları ve sap sıçramış teniyle tam bir korku gibi görünüyormuş gibi.

Wolfie nazikçe, "Labirenti toparlamana gerek yok," dedi. "Dosyada olmamasının bir nedeni var; bu çok büyük bir iş."

Pippa savunmaya geçerek, "Grantham'ı memnun edeceğini düşündüm," dedi. "Joan'ın eskiden buna bayıldığını söyledi."

"Evet." Wolfie'nin kaşları çatıldı. "Bu doğru. Bir zamanlar öyleydi. Unutmuşum." Kaşlarını kaldırdı. "Yine de kesmeye çalıştığın şeyin kahkaha otu olduğunu biliyorsun, değil mi?"

"Evet," dedi Pippa kibirle, bunu Grantham sayesinde öğrendiğinden bahsetmemeye karar vererek. "Bahçıvan olduğunu fark etmemiştim?"

"Ben değilim." Bir omuz tembelce zıpladı. "Ama beni Grantham yetiştirdi sayılır. Bir ya da iki istilacı türü tanımazsam ona haksızlık etmiş olurum. Her neyse. Bu ot tam bir baş belası."

"Bunu daha yeni öğreniyorum." Pippa makası eline aldı. "Onu damgalamak için bir şeyler bulacağım. Bu hafta nerelerdeydin?"

Wolfie bir esnemeyi bastırdı. "Bu sabah Polonya'dan döndüm. Yapmam gereken bir randevu olduğu için erken uçtum."

"Kulağa yorucu geliyor. Evde olduğun için mutlu olmalısın." Pippa kelimeler ağzından çıktığı anda bir hata yaptığını anladı. Wolfie'nin bakışları sertleşti.

"Eve mi? Hayır, aslında bu adama etrafı göstermek için buradayım." Wolfie arkasında, elinde parlak siyah bir kamera tutan, flanel gömlekli ve kot pantolonlu bir beyefendinin volta attığı yeri işaret etti.

"Fotoğrafçı mı?" Pippa'nın kafası karışmıştı.

"Hiçbir şey seni geçemiyor, değil mi?" Wolfie sıkıca gülümsedi.

"Bana gözlerimi mekandan ayırmamam için para ödüyorsunuz." Pippa iki parmağıyla önce gözlerini sonra da fotoğrafçıyı işaret etti. "Beni iş başında görün. O neden burada?"

"İster inanın ister inanmayın, fotoğraf çekiyor." Pippa kuru bir sesle, "Bunu görebiliyorum," dedi.

"Bir ev satarken bu normal sürecin bir parçasıdır," dedi. "Alıcılar, elden çıkarmak üzere oldukları mülkün resimlerini görmek isterler."

miktarda para." Adam emlak piyasasıyla ilgili başka bir şey daha söyledi ama Pippa bunu tam olarak duymadı. Satmak mı? Wolfie Squires'ı mı satıyordu?

"Neden?" diye ağzından kaçırdı.

Wolfie cümlenin ortasında durdu. "Neden satıyorum?" Pippa başını salladı. "Oh. Um. Ev benim. Sanırım cevap, satabildiğim için olacak."

Pippa ona baktı. Çıldırılmış mıydı? "Ama burası senin aile evin," dedi. "Emilia biliyor mu?"

"Kız kardeşimin umurunda değil," dedi sakince. "Zengin kocasıyla buradan çok uzakta harika bir hayat yaşıyor ve ayrıca, eski ailelerin büyük ataerkil geleneğine göre, ev sadece bana ait. Em annemin elmaslarını alır."

"Anlıyorum." Pippa gözlerini öğleden sonra güneşinin altında parıldayan güzel eve dikti. "Ama... özlemeyecek misin?"

"Bunu kaçırarak kadar bile burada değilim," diye sıırıttı. "Yoksa fark etmedin mi?"

"Dürüst olmak gerekirse, burada çalışmaya daha geçen hafta başladım," dedi.

"Zamanı geldi," dedi. "Ayrıca, buranın... benim gösterdiğimden daha fazla ilgiye ihtiyacı var." Wolfie'nin sözleri sanki Squires'ı tartışmak ona gerçekten fiziksel bir acı veriyormuş gibi yorucu geliyordu. Kendini salladı. "Bu yüzden görev süreniz geçici olarak iki ila altı ay olarak belirlendi," diye devam etti. "Evin güvende kalmasını sağlarken satışın devam etmesi için bolca zaman." Labirenti başıyla işaret etti. "İşte bu yüzden ben olsam bununla uğraşmazdım. Muhtemelen bu yığının geri kalanıyla birlikte yerle bir olacak." Wolfie ona gülümsedi, yaz güneşi altın sarısı saçlarında parlıyordu. "İyi günler, Pippa Munro." Bununla birlikte, sanki az önce Pippa'nın kafasına gerçek bombalarının en yücesini atmamış gibi davranarak uzaklaştı.

Dokuzuncu Bölüm

"A Bunu kastettiğinden emin misin?" Eileen Munro aşağıya doğru titredi

Telefon. "Sökülmüş mü? Yani..."

"Wolfie Squires bu evi yerle bir edecek birine satmaktan başka bir şey istemez," dedi Pippa annesine, solmuş ıspanağı ağzına atarken. Wolfie'nin Squires ile ilgili planlarını açıklamasından sadece bir hafta sonra, bir Pazartesi günü öğle yemeği vaktiydi. İlan yayınlanalı henüz birkaç gün olmuştu ve o öğleden sonra için şimdiden bir görüşme ayarlanmıştı. Wolfie onu son gördüğünden beri Cenevre'deydi ve satışın gerçekleştiğini teyit etmek için çok ani bir mesaj göndermişti. Bu haber Pippa'nın ev işlerine tuhaf bir anlam yüklemişti. Pippa yerleri her süpürdüğünde ya da camları her temizlediğinde, bunun son kez olup olmayacağını, bir gecede dramatik, süper hızlı bir satışın gerçekleşip gerçekleşmeyeceğini ve kahvaltıdan önce vedalaşmak zorunda kalıp kalmayacağını merak ediyordu. Yeni sahibinin binayı ayakta tutacağını umuyordu. Pippa, birilerinin buranın özelliğinden habersizce burayı yıkacağı düşüncesine katlanamıyordu.

"Bunu kesinlikle yapamazlar!" dedi Eileen. "Listede yok mu?"

"Hayır." Pippa kontrol etmişti. Arama terimlerini Google'a yazdığında bunun umutsuz bir üzüntü değil, boş bir merak olduğunu söylemişti kendine. Ev çoktan içine işlemişti ve bunda hata yoktu. Her zaman hayranlık duymuştu ama şimdi bir korumacılığın kök saldiğini hissediyordu. Yüksek tavanlar, masalsı manzaralar... ayrıca evin her yanından yayılan huzurlu bir enerji vardı.

tüm bu ihmalin altında. Sadece bir ahmak bütün bunları görmezden gelebilirdi. Ve Wolfie Squires Pippa'ya bir ahmak gibi gelmemişti.

Eileen öfkeyle, "Umarım lord hazretleri alıcılara etrafı gezdirmek için orada olur," dedi. "Sizi içeri sokmak için bunca zahmete girdikten sonra altınızdaki satış yapmak ne güzel."

"*Burası* onun evi." Pippa otomatik olarak konuştu ama Wolfie'nin nerede olduğunu ve potansiyel alıcıya evi gezdirenin gerçekten de o olup olmadığını merak ediyordu. Çünkü Pippa, eğer o olacaksa, alıcıları evden kovma dürtüsüyle savaşıması gerektiğini biliyordu. "Eminim burada olacaktır. En azından öyle olacağını tahmin ediyorum."

"Çok uzakta." Eileen etkilenmemişti. "Zavallı annesi."

"O kadar yakın olduklarını sanmıyorum," dedi Pippa. "Yani... kelimenin tam anlamıyla."

Coğrafi olarak. Trudy Cumbria'da. Kilometrelerce uzakta."

"Alex'ten haber aldın mı?" Eileen sesi titreyerek konuşmaya başladı. Ayrılığın üzerinden neredeyse üç ay geçmiş olmasına rağmen, Pippa'nın annesi bu gelişmeyle iyi başa çıkamıyordu. "Onu aramak istemediğine emin misin? Belki gidip onu görürsün? İkinizin de sakinleşmesi için yeterince uzun zaman geçti."

"Sakinleşmek mi? Sadece kötü bir tartışma değildi anne. Ayrıldık!" Pippa dudak büktü. "Bana ne yaptığını anlıyorsun, değil mi?"

"Evet," dedi Eileen. "Ve nasıl hissettiğinizi anlıyorum ama..."

"İhanete uğramış gibi hissediyorum. Terk edilmiş. Aşağılanmış. Devam etmeme gerek var mı? Bana böyle hissettiren birine neden geri döneyim ki?" Pippa'nın öğle yemeği midesinde çalkalandı ve tabağını itti. Annesi her konuşmalarında Alex'ten bu şekilde bahsetmeye devam ettikçe Alex'i unutmak daha da zorlaşıyordu.

"Bunu anlıyorum," dedi Eileen. "Ama on yıldan fazla bir süredir birlikteydiniz. Sonsuza kadar ailemizde kalacağını düşünmüştüm. Bana torun verin." Burnunu çekti, sümküdü.

Pippa içini çekerek yumuşadı. "Bunun senin için de zor olduğunu anlıyorum," dedi. "Ve onun bir gün sizin oğlunuz olacağını düşünmüştünüz. Ama Alex'i sandığımız kadar iyi tanı mıyorduk. En azından *ben tanı mıyordum*." Pippa kesinlikle mağdur olan tarafın kendisi olduğunu bilmesine rağmen, suçluluk duygusu sızlıyordu. Eğer bu kadar inatçı olmasaydı, Kent'e bir şans verseydi, belki de torunları olacaktı ve Eileen daha az üzülecekti.

"Alışacağıma eminim," diye güvence verdi Eileen. "Ama o büyük eski evde tek başına bu kadar çok zaman geçirmen fikri hoşuma gitmiyor. Biliyorsun, bir süreliğine buraya gelebilirsin. Sana göz kulak olmama izin ver."

"Göreceğiz," diye çekindi Pippa. Aşkla şımartılmak kulağa inanılmaz cazip geliyordu ama Florida ona göre bir yer değildi. Sıcak ve yapış yapıştı, metrekare başına çok fazla timsah düşüyordu. Ailesinin Hurst Köprüsü yerine burayı nasıl tercih edebildiğini bilmiyordu. Üstelik uçak biletleri de ucuz değildi.

"En azından sana birkaç sterlin göndermeme izin ver," diye devam etti Eileen. "Seni idare etmesi için."

"Anne, hayır," dedi Pippa kararlılıkla. "İyi idare ediyorum. Biraz dinleniyorum, sonraki adımlarımı düşünüyorum."

Eileen, "Bu konuda bir şeyler yapsan iyi olur," diye endişelendi. "Squires her an satılabilir ve sen yine evsiz kalabilirsin. Seni gönderemeyeceğime emin misin-"

"Anne, lütfen! Ben iyi olacağım." Pippa saate baktı, telefonu kapatmak için bir nedeni olduğu için rahatlamıştı. "Gitmem gerek, öğleden sonra yapmam gereken birkaç iş daha var."

"Haklısın." Eileen telefona öpücükler gönderdi. "Bir saniye bekle. Baban geldi. Bugün yan komşumuz Ivan'la balık tutmaya gitti. Buyur Pete, hoparlöre veriyorum. Ben Pip."

"Merhaba aşkım." Babasının sesi telefonda gürledi. "Kendine iyi bakıyor musun?"

"Evet ve-" O anda kapı zili yüksek sesle kesildi. "Kahretsin."

"Dil!" Eileen bağırdı.

"Üzgünüm ama sanırım alıcılar bu olmalı." Pippa kirli yemek tabağını daha sonra yıkamak üzere aceleyle dolaba itti. "Erken gelmişler." Telefonu kulağından çekti ve ekrana baktı. Wolfie'den mesaj gelmemişti. Wolfie neredeydi? "Wolfie burada değil. Sanırım onlardan beklemelerini istemek zorundayım."

"Onlara buranın perili olduğunu söyle." Pete Munro bir okul çocuğu gibi kıkırdadı. "Ya da daha iyisi, kemirgen istilasını olduğunu söyleyin. Bu onları satın almaktan vazgeçirecektir."

"Ona fikir verme, Pete," diye uyardı Eileen. "Sen bir baş belasıydın baba," dedi Pippa gülerek.

"Ne derler? Piçlerin seni ezmesine izin verme," dedi Pete. "Ev için üzgünüm, tatlım. Keşke yapabileceğimiz bir şey olsaydı."

O anda Pippa gerçekten sarılmak istedi. Telefona bir öpücük kondurmakla yetindi. "Teşekkürler."

"Bizi sonra ara," dedi annesi, sesini yumuşatan sevgiyle.

Pippa bunu yapacağına söz verdi, sonra da babasının satışını engellemek için yaptığı önerilere gülerek telefonu kapattı. Aceleyle kapıya gitti ve kapının dahili telefonunun düğmesine bastı. "Evet?"

"Merhaba. Bay Wolfie Squires ile tanışmak için buradayız?" Hoparlörden bir erkek sesi yükseldi. "Toby Hartnell, *Top Stay Otellerinden*."

Pippa'nın kalbi, tanınmış bir ekonomik otel zincirinin adını hatırlayınca sıkıştı. "Randevunuz mu vardı?"

"Evet, biraz erken geldik," diye yanıtladı Toby. "Umarım sorun olmaz."

Pippa kısa bir süre için onların gitmesini umarak görmezden gelip gelemeyeceğini düşündü ama itaat kazandı ve zile bastı. "İçeri gelin." Ön kapının kilidini açtı ve çerçeveye yaslanarak eski demir kapıların gıcırdarak açılmasını izledi. Telefonu annesinden gelen öpücük dolu bir mesajla çaldı ve kalbi sıkıştı. Tek çocuk olmanın dezavantajları vardı, özellikle de torun meselesi söz konusu olduğunda. Suçluluk

Pippa telefonu aceleyle cebine soktu ve inanılmaz derecede parlak bir Mercedes'in kapılardan geçip araba yolundan aşağı inerek evin önünde durmasını izledi. Dışarı, şık evrak çantaları ve hesaplı ifadeleriyle çok şık giyimli bir adam ve kadın çıktı.

Adam önce Pippa'ya ulaştı ve ona kartvizitini uzattı; üzerinde *Top Stay Hotels* yazan parlak turkuaz bir dikdörtgenin altında *Toby Hartnell, Mülk ve Satın Almalardan Sorumlu Başkan Yardımcısı* yazıyordu.

"Toby, tanıştığımıza memnun oldum!" Adam ona gülümseyerek baktı; uzun bacakları ve bale hareketleri vardı, kızıl saçları çilli bir kafa derisi boyunca geriye doğru toplanmıştı. "Sizi meslektaşım Steffany ile tanıştırmama izin verin."

Kadın güçlü adımlarla ilerledi. Parlak kumral saçlarından oluşan sert bir kaskı ve en profesyonel gülümsemeleri bile hafifçe köpekbalığı gibi gösteren şiddetli pembe ruju vardı. Steffany, kendisini *Top Stay Hotels*'in Markalaşmadan Sorumlu Başkan Yardımcısı olarak tanıtan kendi kartını uzattı.

Pippa kartları nezaketen aldı ama aslında onları parçalamak istiyordu. Toby ve Steffany'nin Squires hakkında en ufak bir fikri yoktu. Ya da Hurst Köprüsü hakkında. Ne tür insanlar bu binaya, bu manzaraya bakıp 'ekonomik otel' diye düşünürdü? "Hoş geldiniz," dedi otomatik olarak.

"Pardon, öyle mi?" Toby sordu. "Pippa Munro," dedi kadın.

"Burada mı yaşıyorsun?" Toby kaşlarını çatarak sordu. "Bize bu evin... şey, terk edilmiş olduğu söylendi, tüm niyet ve amaçlar için."

Pippa yutkundu. Evet, Squires onu sevmesi gereken insanlar tarafından terk edilmişti. Kendini toparlamak için çaba sarf etti. "Buraya göz kulak oluyorum," dedi sonunda. "Buraya-"

"Satın almayı düşünüyoruz, evet," diye araya girdi Steffany, gözleri evin her yerinde geziniyordu. "Söylesene, arsa güneye mi bakıyor?"

Pippa cevap olarak bir şey söyleyemeden, bir motorun gürültüsü düşüncelerini bastırdı. Demir kapılar tekrar açıldı ve şık bir motosiklet, arkasında çakıl tozları uçuşarak yola indi. Motosiklet gıcırdayarak durdu; ayaklığı aşağıya indirildi. Sürücü uzun bacaklarını motosikletin üzerine attı ve kaskını tek bir hareketle çıkararak motosikletten indi. Wolfie terden ıslanmış saçlarını kızarmış yüzünden silerken Pippa şaşkın şaşkın baktı.

"Üzgünüm geciktim," dedi Wolfie. "Kabus gibi trafik." Onlara doğru yürürken derisi gıcırdadı, elini uzattı. "Wolfie Squires."

Toby, Wolfie'nin elini sıkarken, "Sorun değil," diye kekeleydi. "Toby Hartnell, memnun oldum."

"Geç kalmadın." Steffany neredeyse kendini öne atıp Wolfie'nin elini tutacaktı. "Erkenciyiz. Steffany Wilkinson. Bana Stef de."

"Tanıştığımıza memnun oldum," dedi Wolfie, duygusallıktan uzak bir ses tonuyla. Pippa'ya döndü, yüz ifadesi okunamıyordu.

"Merhaba, Pippa Munro."

"Merhaba." Adamın ona neden sürekli tam adıyla hitap etmekte ısrar ettiğini merak ediyordu. Bu özel eğitilmiş insanların yaptığı bir şey miydi? Ya da belki de sadece ona karşı profesyonel davranıyordu. Ne de olsa onun çalışanıydı. İşin tuhafı, o anda aklından geçen en uzak şey edepti. Onu deri kıyafetler içinde görmek, görüşmede şüphelendiği şeyi doğruluyordu; adam gerçekten de çok formdaydı. Ama bunun onu ürkütmesine izin veremezdi. *Top Stay* konukları Wolfie'nin dramatik ve biraz da büyüleyici girişi karşısında şaşırılmış olabilirlerdi ama Pippa içindeki çalkantının ortaya çıkmasına izin vermeyecekti. "Evinize hoş geldiniz."

Wolfie ev sözcüğünü duyunca bir kez daha kaskatı kesildi. Squires'in nesi vardı?

"Burada uzun süre kalmayacağım," dedi Wolfie sertçe. "Ben hiç gelmem." Call-Me-Stef ve Toby'ye döndü. "Sizden sonra mı?"

Üçlü eve girdi ve Pippa içeri girmelerine izin vermek için geri çekildi, kapıyı ağır bir yüreklilikle kapattı. Toby hızla kütüphanedeki piyanoya yöneldi, Pippa odaya girdiğinde elleri çoktan piyanonun üzerinde gezinmeye başlamıştı.

"Oynuyor musun?" Toby yaklaşıırken Wolfie'ye sordu.

"Biraz," dedi Wolfie. "Gençken radyoyu çok severdim." Pippa radyolu yalnız çocuğu, ona bir cankurtaran salı gibi nasıl sarıldığını hatırladı.

"Artık değil o zaman?" Stef sordu, Wolfie'ye öyle sert gülümsüyordu ki acı çekiyormuş gibi görünüyordu.

Wolfie yüzünü buruşturdu. "Bunu içimden söküp attım diyebiliriz. Size arka taraftaki manzarayı göstereyim. Ne de olsa ilginizi çekecek olan bu." Pippa, Wolfie'nin bu sözlerle neyi kastettiğini merak etti.

Steffany, "Manzara kasabanın manzarası olmadığı sürece," diye takıldı. "Yani, burası dünyanın en heyecan verici yeri sayılmaz."

Pippa gözlerini devirdi. Evet, Hurst Köprüsü sessizdi ama bu onun cazibesinin bir parçasıydı - sakinlerine sağladığı huzur. Bu onu sıkıcı ya da kimsenin zamanını almaya değmez yapmıyordu. Alex'in gittiği günün anımsatıcıları aniden Pippa'nın zihnine üşüştü ve nefesini kesti. Kendini sakinleştirmeye çalışarak kapı aralığına yaslandı. Bir şeyin acı verici anıları tetiklemediği bir gün hiç olacak mıydı?

"İyi misin?" Arayan Toby'ydi, Pippa'ya endişeyle bakıyordu.

"Ben iyiyim." Pippa gözleri dolu dolu boşluğa baktığını fark etmemişti. "Sadece..." Yavaşça nefes aldı, Wolfie ve Steffany'nin ona deliymiş gibi baktıklarının farkındaydı. "Hurst Köprüsü çok güzel bir yer," dedi sonunda. "Bence bir şans verirlerse insanları şaşırtabilir."

Steffany ona sadece şüpheci bir gülümsemeyle izin verdi ve arkasını döndü. Wolfie Pippa'yı uzun bir süre süzdükten sonra yumuşak bir sesle, "Olur."

Hepsi bu kadar."

"Squires'ı mı satıyorlar?" Mae'nin yüzü hayal kırıklığıyla buruştu.

"Evet." Pippa kahvesini geri yuttu. Steffany ve Toby ayrıldıktan sonra, Pippa en yakın arkadaşını umutsuzca aradı ve yeşilin üzerindeki, yaratıcı bir şekilde 'The Café On The Green' olarak adlandırılan kafeye kaçtılar. Yakın zamanda yenilenmiş olan mekânın duvarlarını şık beyaz fayanslar ve retro sanat eserleri süslüyordu. Tavandan sarkan büyük Edison ampulleri, cömertçe boyutlandırılmış kahveler ve lezzetli kekler için mekâna akın eden çok sayıda müşterinin üzerine sıcak bir ışık saçıyordu.

"Ama kime?" Mae sordu. "*Top*

Stay'i duydun mu?" Pippa söyledi.

Mae inledi. "Evet, ekonomik oteller mi? Bir sürü otelde kaldım."

Pippa, "Belki de Squires yerine bunu alacağız," diye homurdandı. "Bugün görüşüyorlardı."

"Bu berbat bir şey." Mae telefonuna dokundu. "Hadi ama, *bu* Hurst Bridge'e ait gibi görünüyor mu?" Pippa'ya ekranını gösterdi, otelin web sitesini açarak Nottingham'daki son yapıyı gösterdi. Faydacı beyaz pencereleri ve büyük bir çimento otoparkı olan sağlam bir küp gösteriyordu. İçerideki dekor Toby ve Steffany'nin kartvizitlerindeki renklerle uyumluydu. Pippa canlı turkuaz duvarları olan bir odada iyi bir gece uykusu çekebileceğini hayal bile edemiyordu. Mae haklıydı; Hurst Köprüsü'ne yakışacak türden bir bina değildi.

"Bu çok tipik bir durum," diye iç geçirdi Pippa. "Eski sevgilim hayatımı elimden alıyor, ben de hayallerimdeki eve taşınıyorum, ama o da elimden alınıyor."

"Biliyorum," dedi Mae kaşlarını çatarak. "Yine de orası dökülüyor. Görünüşe göre Squires ailesi yıllardır oraya ne zaman ne de para yatırmış. Wolfie neden sattığını söyledi mi?"

"Pek sayılmaz. Aslında yapabildiği için söyledi," diye yanıtladı Pippa.

Mae'nin aklına bir şey geldi. "Belki de meteliksizdirler ve bu yüzden satıyorlardır?"

Pippa kaşlarını çatı. Ev yırtık pırtıktı. Ama Squires ailesi delicesine zengindi. Öyle değiller miydi? "Dediğim gibi, emin değilim. Kasıtlı olarak belirsiz davranıyor."

"Eminim öyledir." Mae mocha'sından bir yudum aldı. "Yani, Carmichael çok gösterişliydi, değil mi? O şarap mahzenini gördün. Arabaları hatırlıyor musun? Bahse girerim her kuruşunu har vurup harman savurmuştur."

Pippa başını salladı. Carmichael köyde çeşitli gösterişli araçlarla hızla dolaşırdı. Özel yapım bir Range Rover en sevdiklerindendi ve Pippa ayrıca eski model bir Jaguar'ın yanı sıra farklı tonlarda birkaç Mercedes'i de hatırlıyordu. Garajda bu araçlara dair hiçbir iz görmemişti, yani ya başka bir yerde saklanıyorlardı ya da satılmışlardı. "Ne kadar üzücü," dedi. "Durum böyleyse Trudy'nin nasıl idare ettiğini merak ediyorum."

Mae omuz silkti. "Günün sonunda bunun gerçekten bir önemi var mı? Bizi ilgilendirmez."

"Haklısın. Bu yıl ikinci kez evsiz kaldığımda nereye gideceğime odaklanmam gerekiyor." Pippa başını arkaya attı ve kollarını çırpı. "Ne yapacağım ben? Oh!" Kolunu sandalyesinin yanından geçen birine kaptırmıştı.

"Pip?" Finn Goodman onun yanında duruyordu, çünkü Pippa kollarını savururken onu yakalamıştı. Alex'in küçük kardeşi o anda ya da aslında herhangi bir anda görmek isteyeceği son kişiydi. Çünkü neredeyse tıpatıp Alex'e benziyordu, sadece daha açık renk saçları ve çok daha fazla çili vardı. En ufak bir aşinalık fikri bile onu bıçak gibi kesmişti.

"Merhaba Finn." Pippa yorgun bir şekilde ayağa kalktı ve onun sarılma teklifini kabul etti. Finn'i hayatının büyük bir bölümünde tanıdığını düşünürsek, bu yapılacak en olgun şey gibi görünüyordu. "Üniversite hayatı nasıl gidiyor?"

"Harika, teşekkür ederim," dedi. Finn, Julie'nin de çalıştığı Sheffield Hallam'da bahçecilik üzerine ders veriyordu. "Nasılsınız?"

"Ah, bilirsin." Pippa'nın yüzü sahte gülümsemeden dolayı acıyordu ama Finn'in onun çatladığını görmesine izin verirse lanetlenirdi. Ted'in önünde soğukkanlılığını kaybetmek yeterince kötü olmuştu. "Hayata devam etmek."

"Ne kadar üzgün olduğumu hiç söyleyemedim," dedi. "Bu çok garip. Sen benim kız kardeşim gibiydin. Ama şimdi değilsin."

Sözleri canını yaktı ve Pippa dudağını ısırды. "Olan oldu." Sonra, kabuk bağlayan yarayı deşmek istediği için, "Ondan haber aldın mı?" diye sordu.

"Evet." Finn boynunu kaşıdı. "Al'ı bilirsin, pek detaycı biri değildir ama görünüşe göre harika gidiyor. Meşgul. Onu ne zaman arasam bir toplantıdan diğerine koşturuyor, durup sohbet etmeye bile fırsat bulamıyor." Finn utangaç bir şekilde gülümsedi. "Yani işler iyi gidiyor olmalı, değil mi?"

Finn'in tatlı iyimserliği derisini delen bir diken gibiydi. "O zaman onun adına mutluyum." Yaradan öfke fışkırdı. "Kalbimi kırdığına değmiş belli ki."

Finn'in rengi soldu. "Pips, özür dilerim, öyle demek istemedim..." Boğazını temizledi. "Zor olduğunu biliyorum. Özellikle de babam... yani babam olduğu için."

"Evet, bana kızdı." Pippa'nın yanakları hatırladıkça yanıyordu.

"Duydum. Biliyorsun, o da acı çekiyor," dedi Finn. "Sanırım Alex'i özlüyor. Düşündüğünden daha fazla."

Pippa, "En azından Alex ilişkimizi mahvetmeden önce Ted'e danıştı," diye tersledi. "Bana bu nezaketi göstermedi."

Finn sıkıntılı görünüyordu. "Alex'in aranızdaki meseleleri iyi idare edemediğini biliyorum ama eminim onu ararsan-"

Pippa onun konuşmasını durdurmak için elini kaldırdı.

"Ben mi? *Onu* aramak mı?" Mae araya girdi. "Hiç sanmıyorum!"

"Bunu neden yapayım ki?" Pippa ekledi.

Finn kaçacakmış gibi yerinden kıpırdandı. Ama tereddütlü bakışları

Pippa'nın sert bakışlarıyla buluşunca sakinleşti. "Sadece üzgün görünüyor," dedi Finn. "I

yalnız olabileceğini düşünüyorum. Yani, orada kimseyi tanımıyor, değil mi?"

"İlişkimizi hiçbir şey ifade etmiyormuş gibi bir kenara atmaya karar vermeden önce bunu düşünmeliydi," dedi Pippa, bu cüretkârlık karşısında zar zor nefes alabiliyordu. Alex acı çekiyordu, ne yani, onun peşinden koşup her şeyi düzeltmesi mi gerekiyordu? "Bu sorunu kendi başına halletmesi gerekecek."

Finn ellerini kaldırdı. "Tek istediği seninle heyecan verici bir şeyler inşa etmektir ve sen hayır dedin."

Pippa dişlerini sıktı. "Onunla heyecan verici bir şey inşa *ediyordum*. Ya da ben öyle sanıyordum. Sorun şu ki, Alex için yeterince iyi değildi."

"Ben sadece kardeşim için konuşuyorum," dedi Finn, teslimiyetle.

Pippa acı dolu bir kahkaha attı. Bir zamanlar kız kardeşi gibi olan bu kadın için konuşmaya ne olmuştu? Ama Finn'in gözlerindeki kardeşçe bağlılığın gücü çok açıktı ve bunu görmek Pippa'ya acı veriyordu. Kendi tarafını seçmişti ve bu acı verse de Pippa bunu anlıyordu. Kan her şeyden önce gelirdi. "Gitsem iyi olacak. Geç kalıyorum..." Kendisine ait bile olmayan bir evi temizlemekten başka hiçbir şey için geç kalmadığını fark etti. Ve hepsi Alex'in suçuydu.

Mae, Pippa'nın içinde kopmakta olan fırtınayı sezdi ve araya girdi. "Evet, hadi gidelim. Zaten bara dönmem gerekiyor."

Pippa kafeden bir bulanıklık içinde çıktı, Mae'nin dirseğindeki yol gösterici elinin farkında bile değildi. Dışarıdaki dünya sert ve aydınlıktı, midesi ise karmakarışık. Alex'in tek başına perişan olduğu düşüncesi bir yanını acıtıyordu ama en çok da tüm bunların adaletsizliği içini yakıyordu. Goodman'lar Alex'in etrafındaki safları sıklaştırıyordu ve bu anlaşılabilir bir durum olsa da, Pippa kendini soğukta bırakılmış, bir zamanlar ailesi olarak bildiği insanlardan soyutlanmış hissetmekten alıkoyamıyordu.

Mae dayanışma içinde homurdanarak o kadar hızlı yürüyordu ki Pippa ona zar zor yetişebildi. "Alex'in sana yaptıklarından sonra hayatını mahvetme nezaketini göstereceğini sanırsın."

"Mae, bekle." Pippa kolunu çekti. "Ben deli miyim? Yani, berbat bir kız arkadaş mıydım?"

Mae durdu ve Pippa'yı kollarının üst kısmından yakaladı. "*Harika bir* kız arkadaş olmadığınızı düşünüyorsanız delirmiş olmalısınız," dedi. "Ted Goodman muhtemelen sadece senin sayende hâlâ hayatta." Pippa'nın kuşkulu bakışlarını izleyen Mae kabul etti. "Tamam, belki bu biraz abartılı oldu. Ama Frankie'yle bunca yıldır ne demek istediğimizi şimdi daha iyi anlıyorsunuzdur: Tüm hayatın Alex'in etrafında şekillenmişti. Yani, senin yardımın olmadan yataktan zar zor kalkabiliyordu." Hınzırca bir kaşını kaldırdı. "O bencil herifin bu yıl bitmeden feci şekilde çöküp yanacağına bahse girerim."

"Aww." Pippa başını öne eğdi. "Bu çok tatlı. Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?"

"Evet ve Finn'in ne dediği umurumda değil." Mae kasvetli bir şekilde başını salladı. "Alex sensiz yoksul kalacak."

Pippa sarılmak için eğildi. "Teşekkür ederim. Sen en iyisisin." Mae kollarını Pippa'ya doladı ve kıkırdadı.

"Deniyorum."

Pippa en yakın arkadaşına baktı. "Sence bütün saçları da dökülecek mi? Taşakları da bezelye kadar küçülür mü?"

Mae onu sıkıca kavradı. "Eğer bu dünyada adalet varsa."

Onuncu Bölüm

A birkaç gün olaysız geçti, bunun için Pippa Minnettar. Ted'in patlamasının şoku ve Finn'in ifşaatlarıyla birlikte yaklaşan ev satışı onu sarsmıştı. Ancak ev işlerinin dürüst taleplerinde endişesini gideren bir şey vardı ve Pippa bunu memnuniyetle karşıladı. Evin pek çok kusuruna rağmen cazibesi bozulmamıştı ve Pippa, zamanını bu evle çevrili olarak geçiren şanslı kişi olduğu gerçeğiyle teselli buluyordu. Ancak Todd ve Pat'in arada bir çitin üzerinden dostça el sallamaları dışında yalnız bir yaşam sürüyordu. Mae ve Frankie sürekli irtibat halindeydiler ama hayatları onun peşinde koşturmadan da yeterince zorlu geçiyordu.

Top Stay ziyaretinden beri Wolfie'den hiçbir iz yoktu ve Pippa biraz rahatladığını itiraf etmek zorundaydı. Wolfie Squires kendini tasmalı bir fırtına gibi taşıyordu; güç doluydu ama içindeki fırtınanın muhteşem sükûnet barikatını aşabileceğine dair belli belirsiz bir tehdit vardı. Geniş ve sıcak gülümsemesiyle bir odayı rahatlatabilen Alex'in tam tersiydi. Wolfie tamamen farklı bir türdü ve Pippa'nın bu türle nasıl başa çıkacağı konusunda hiçbir fikri yoktu.

Ama tüm bunları aklından çıkarmak zorundaydı. Günlerden Cumartesiydi ve sabah gökyüzü, gün ısındıkça derinleşeceğine şüphe olmayan soluk mavinin mükemmel bir tonuydu. Pippa tüm bahçe bitkilerini iyice suladığından emin olmuş, bir zamanlar tertemiz olan araba yolunu rahatsız eden sinir bozucu yabani otları temizlemek için fazladan zaman ayırmıştı. Terletici bir işti ama buna değerdi.

Sonuç olarak evin önü biraz daha zarif görünüyordu. Bir yanı bahçeyle, özellikle de labirentle düzgün bir şekilde ilgilenmek için can atıyordu ama ciltçi konuşmuştu ve bir sonraki görev onu çağırıyordu: yemek takımını cilalamak. Plastikle korunmasına rağmen, görkemli eski ahşap masa ve uyumlu sandalyelerin hâlâ bakıma ihtiyacı vardı. Dosyadaki talimatlar çok açık ve biraz da zahmetliydi. Pippa antikaları cilalamanın inceliklerine pek aşina olmasa da, bunu yapmak için çeşitli özel ürünler olduğunu tahmin ediyordu. Ama Squires'da bu tür ürünler kabul edilmiyordu, hayır. Bağlayıcı, doğru kıvamı korumak için taze olarak karıştırılması ve sık sık karıştırılması gereken bir zeytinyağı ve beyaz şarap sirkesi karışımı kullanarak 'organik bir yaklaşım' konusunda ısrar etti. Ortaya çıkan solüsyon Pippa'nın öğürmesine neden olan, cildine nüfuz eden ve tırnak etlerinin acımasına neden olan pis kokulu bir bulamaçtı. Ancak Pippa emeğin kendisine getirdiği teselliye arzuluyordu ve bu yüzden işe koyuldu, karışımı ahşaba nazıkçe sürdü ve burnunu asidik kokusuyla doldurdu.

Tahtayı parlatmaya konsantre olması gerekse de, Finn'in Alex hakkındaki sözleri sık sık beyninde dans ediyordu. Her seferinde, Pippa bu kalp kırıklığını görevine döktü, kollarındaki kaslar çaba sarf etmekten ağrıyordu. Masanın iğli ayakları, karmaşık oymaların tüm girintileri ve çıkıntılarıyla özellikle zordu ve birden fazla kez, saçlarına ve yüzüne ev yapımı cila sürmek zorunda kaldı.

Kapı zili çaldığında, büyük masa üzerinde bir saatten fazla çalışmış olmakla kalmayıp ahşabın çoğunu cilalamayı başardığını görünce şaşırdı. Sadece bu da değil, çabaları sanki masa aslında milyonlarca yıllık değilmiş gibi derin bir parlaklık da vermişti. Çok güzel görünüyordu. İçinde sıcak bir tatmin duygusu kök saldı ve birdenbire cila işlemini bekleyen uyumlu sandalyeler o kadar da korkunç bir iş gibi görünmemeye başladı. Aceleyle kapıya yöneldi ve Todd'un geldiğini haber verdiğinde gülümsedi.

"Todd!" O daha yola çıkmadan kapıyı açmıştı. "Seni görmek ne güzel. İçeri gelsene!"

"Teşekkür ederim." Todd içeri adımını attı ve etrafı incelerken yüzü değişti. "Tanrım, burası çok güzel."

Pippa iç çekerek onayladı. "Öyle değil mi? Ne yazık ki satılıyor." Todd'un ifadesi şaşkınlıktan endişeye dönüştü. Pippa ona *Top Stay*'den gelen ziyaret hakkında bilgi verdi ve Todd'un çenesi düştü.

"Otel mi? Burada mı?" dedi. "Bu *korkunç*. Ya çiftliğimin yanındaki inşaat işi? Arılar gemiyi terk edecek. Juniper... Juniper'in kaostan zevk alacağına şüphe yok çünkü onun işi bu. Ama diğerleri? Domuzlar çok hassastır. Operasyonlarımıza gerçekten zarar verebilir."

"Asla bilemezsin, belki yeterince yüksek sesle şikâyet edersen satışı durdururlar," dedi Pippa parlak bir sesle, ancak Wolfie'nin dikkatli ve kontrollü yapısından bir şey ona bu tür şikâyetlerin yasal olarak asılsız olacağını söylüyordu.

"Araştıracam." Todd burnunu çekti. "Sen... sirkeye mi bulandın?"

"Urgh. Özür dilerim. Ev yapımı bir temizlik solüsyonu." Pippa yüzünü buruşturdu. Gerçekten de kokuyordu. "En iyisi işimi bitirip duşa gireyim. Yardımcı olabileceğim bir şey var mı?"

"Tabii ki, buraya gelme sebebim." Todd kendi kendine güldü. "Juniper kaçtı, sanırım sizin bahçede. Bir uğrayıp onu alabilir miyim?"

"Elbette." Pippa onu arka kapıya doğru götürdü. "Biliyor musun, bir dahaki sefere daha kolay olacaksa, çitin üzerinden atla."

"Grantham bunu yapmama izin verdi," diye itiraf etti Todd. "Ama burada yalnız yaşadığın düşünülürse, çok az tanıdığın bir adamın bahçede dolaşmasını isteyeceğini sanmıyordum."

Pippa onun düşüncesinden çok etkilenmişti. Bahçenin kapısını açtı ve Juniper'in sersem bir köpek yavrusu gibi etrafta koşuşturup durduğunu gördü,

Düzensiz dişleri olan 500 kiloluk bir tane de olsa. Todd cebinden bir tasma çıkararak bahçeye doğru koştu.

"Hadi bakalım, aşkım." Dişlerini sıktı. "Hadi gidelim." Ardıç toprağı kokluyordu. Belli ki orada yetişen lezzetli bir şey bulmuştu ve hareket etme havasında değildi. Todd tasmayı taktı ve bir tasma ekledi. "Wilbur seni özleyecek."

Juniper gözlerini devirdi; Pippa bundan emindi. "Wilbur kim?"

"Onun sevgilisi," diye yanıtladı Todd, r'leri yuvarlayarak. Sonra ofladı pufladı. "Şey, o diliyor. Üremelerini umuyoruz ama şimdiye kadar şansımız yaver gitmedi."

"Juniper'ın erkek arkadaşı mı var?" Pippa söyledi. "Bu çok şirin!"

"Fazla heyecanlanma. O tembel bir bok çuvalı," diye yanıtladı Todd. "Günün yaklaşık yirmi üç saati uyuyor ve bunun Juniper için yeterli olmadığını söylemek yeterli."

Pippa sertçe güldü. "Juniper hayattan daha fazlasını istiyor. Onu suçlayamam." "Kesinlikle anlayabiliyorum!" Todd kıkırdadı. "Düzenli ve iyi maaşlı işimden ayrıldım.

kırlarda dolaşıp yabani sarımsak toplamak ve yoldan çıkmış domuzlara bakmak için. Belki de *Juniper* benim ruh eşimdir, Pat değil."

"Wilbur'un bir rakibi var o zaman," dedi Pippa. "Sanırım yakın zamanda domuz yavrusu beklemeyeceğiz?"

"Wilbur bir kişilik geliştirmedikçe ya da büyük bir romantik jest yapmadıkça, şansımızın yaver gideceğini sanmıyorum. Ona baktığında gözlerindeki tiksintiyi görebiliyorum." Todd omuz silkti. "Tom'ların nesli tükenmekte, bu yüzden ona bir kemik atmasını umuyordum."

"Zavallı Juniper." Pippa kahkahalarını güçlkle durdurarak kelimeleri söyleyebildi. "Felaket bir aşk hayatı olan tek kişinin ben olmadığımı bilmek güzel."

"Felaket doğru kelime," diye onayladı Todd. "Onu her gördüğümde, sanki *bunu becermemi mi bekliyorsun* der gibi bana bakıyor. Serbest kalmasına şaşmamalı." Domuzuna baktı. "Haydi. Eve gidelim." Tasmaını çekiştirdi ama domuz bir kaya gibi hareketsizdi. Juniper'in inatçı ifadesi Todd'un onu hareket ettirme çabalarının sonuçsuz kalmasıyla birleşince

Pippa gülmeye başladı

Zayıflık noktasına kadar sert. Juniper kayıtsızca kocaman bir osuruk çıkardığında, Pippa histerik bir şekilde yere yığılacağını düşündü ve kendini sabitlemek için elini uzattı ama duvar yerine sıcak, sert kaslara çarptı. İrkilerek döndü.

"Neler oluyor burada?" Wolfie konuşmanın bir noktasında onun arkasından yaklaşmıştı. Üzerinde terden sıırılsıklam olmuş vücuduna yapışan koşu kıyafetleri vardı. Buruşuk sarı saçları nemliydi ve kafasına yapışmıştı. Bu, eforla kızarmış yanaklarıyla birleşince onu daha genç ve daha az sert gösteriyordu.

"Nereden çıktın sen?" Pippa şaşkındı. Onu *Top Stay* ziyaretinden beri görmemişti ama sanki hiç gitmemiş gibi buradaydı. Wolfie ona ters ters baktı, dudakları sanki onun küstahlığı karşısında şaşırmış gibi aralanmıştı. Pippa yutkundu ve kibar bir gülümsemeye zorladı. "Yani, merhaba." Adam ezici bir şekilde açık hava kokuyordu.

"Biraz önce bindim ve doğruca koşuya çıktım." Wolfie akıllı saatine baktı.

"Bütün gün buradaydım!" Pippa'nın kafası karışmıştı. Onun geri döndüğünü fark etmemişti bile. "Ne zamandı o? Sen bir çeşit ninja mısın?"

"Büyük bir ev," dedi küçük bir gülümsemeyle. "Girip çıkıyordum. Tepelere çıkmak istedim." Bahçeden açıkça görülebilen Clough Tepesi'ne doğru eliyle işaret etti.

Pippa bozkırdan tepeye doğru baktı. Hevesli yürüyüşçülerin uğrak yeri olan bu tepe Squires'dan çok uzakta olmasa da en az üç millik bir yürüyüş mesafesiydi ve yer yer inanılmaz derecede dikti. "*Oraya* kadar koştu mu?"

Wolfie elindeki şişeden su yudumladı. "Evet," dedi, sanki önemli bir şey değilmiş gibi. "Söylesene Pippa Munro, neden devasa bir domuz bahçemi mahvediyor?"

"Bunun için üzgünüm!" Todd hâlâ Juniper'i kök salmaktan vazgeçmeye ikna etmeye çalıştığı yerden seslendi. "Frene basar basmaz onu yan odaya götüreceğim."

Wolfie ona uzun, biraz da şaşkın bir bakış attıktan sonra yavaşça başını salladı ve tekrar Pippa'ya baktı.

"Bu öğleden sonra bir ziyaretçim var. Başka bir potansiyel alıcı. Tamam mı?"

"Elbette." Pippa onun bu konudaki fikrini neden sorduğunu merak ediyordu. Wolfie bir kez daha sertçe başını sallayarak eve girdi. Pippa Todd'un çabalarını izlemek için geri döndü ama artık gülmek istemiyordu. Wolfie'nin kısa süreli görünüşü onu merak içinde bırakmıştı. Adamın kaba mı, utangaç mı, kibirli mi, yoksa bunların hepsi birden mi olduğunu anlayamıyordu. Bunu bilememek onda aynı anda hem adamı soru yağmuruna tutma isteği uyandırıyor hem de adamdan uzak durmasına neden oluyordu. O anda Pippa hâlâ ev yapımı temizlik solüsyonuyla kaplı olduğunu fark etti ve çılgılık atmak istedi. Tam bir aptal gibi görünüyor - ve kokuyor - olmalıydı. Adamın kaçıp gitmesine şaşmamalı.

"Sonunda evin ele avuca sığmaz adamına iyice bakabildim," dedi Todd, Juniper'la birlikte harcadığı efordan dolayı nefes nefese kalmış bir halde.

"Hiç tanışmadınız mı?" Pippa sordu. "Ama yıllardır buradasınız."

Todd omuz silkti. "Sadece Grantham'la konuşurduk. Wolfie'yi nadiren de olsa uzaktan izlerdik, sanki ünlü biriymiş gibi." Kaşlarını kaldırdı. "Şortla iyi görünüyor."

"Fark ettiğimi söyleyemem," dedi Pippa havalı bir şekilde, ama içten içe tüm kalbiyle aynı fikirdeydi.

"Teslim ol! Gözlerin var, değil mi?" Todd karşılık verdi.

"Kapa çeneni!" Pippa ciyakladı. Evin içine baktı, Wolfie'nin bunu duyacak durumda olmaması içini rahatlatmıştı. Alex olmayan bir adamın çekiciliğiyle ilgili basit bir şaka bile içinin titremesine neden olmuştu. "O teknik olarak benim patronum. Aynı zamanda ev sahibim. Lütfen uygunsuz davranmayı bırak."

"Hepsi iyi eğlenceler. Sen bekârsın, o da... şey." Todd kaşlarını salladı. "Kim bilir olayı nedir, ama parmağında yüzük görmedim."

Evlilik yüzüklerinin akla gelmesi bile Pippa'yı 0,2 saniye içinde kendine acıyan bir lağım çukuruna, farklı bir Pippa Munro'nun uzun süredir beklediği aşkıyla uzun zamandır beklenen bir düğün planladığı ve en pastoral geleceği dört gözle beklediği paralel evrene savurdu. Pippa o halinden nefret ediyordu. Wolfie'ye gelince, onun da güneyde bir yerlerde sakladığı zengin ve dünya güzeli bir kız arkadaşı olduğundan emindi. Hurst Bridge'de olması gerekenden daha fazla kalmak istememesine şaşmamalı. Pippa duygularını kontrol altında tutmaya çalışarak kendine sarıldı ama sıkıntısı Todd'un dikkatinden kaçmadı. Çabucak ayıldı.

"Hey." Todd başını eğdi. "İyi misin?"

"Ben iyiyim." Pippa derin bir nefes aldı ve başını salladı. "Aslında, hayır değilim, pek sayılmaz. Kötü bir ayrılık. Uzun hikâye."

"Hepimizde var," diye mırıldandı Todd. "İstersen benimle paylaşmaktan çekinme." Nazik bir gülümseme takındı. "İnan bana, yargılamak yok."

Pippa'nın içinden sevgi fişkırdı. "Teşekkür ederim."

Juniper ipini aniden çekerek Todd'u tökezlemeye zorladı ve gelişen arkadaşlık anını bozdu. "Harika, şimdi de hareket etmeye karar verdi." Topuklarını sıktı ve kararlı domuzun kontrolünü yeniden ele geçirdi. "Onu eve götürmem gerek. İyi olacak mısın?"

"Olacağım," dedi Pippa kararlılıkla. Ne de olsa bu konuda başka seçeneği yoktu.

"Bir şeye ihtiyacın olursa beni ara," dedi Todd. "Numaram mutfaktaki ilan panosunda yazılı." Onun nezaketinden etkilenen Pippa arayacağına söz verdi.

Todd ve Juniper'i binadan çıkardıktan sonra Pippa kendine baktı. Cildi yapış yapıştı, kötü kokulu temizlik solüsyonuyla kaplandı ve düş almak için yanıp tutuşsa da temizlemesi gereken daha çok sandalye vardı, ayrıca kontrol etmesi gereken fare kapanları vardı. Pippa bu pis işler tamamlandıktan sonra kendisine bir banyo ısmarlamaya karar verdi. Belki yanında bir cin tonik de içebilirdi. Tam o sırada cep telefonunun zil sesi odasından belli belirsiz onu çağırdı. İçinde bir şeyler kıpırdandı; bu Alex olabilir miydi? Küfürler

Telefonunu bu kadar uzun süre başında bıraktığı için kendini suçlayan Pippa merdivenleri hızla çıktı.

Alex ararsa ona ne diyecekti? Aramasını istiyor muydu ki?

Sahanlığa varan Pippa, daha hızlı hareket edebilmeyi dileyerek köşeyi döndü. Şüphesiz arayan kişi yakında vazgeçecekti ve - sıcak, sert ve ıslak bir şeye doğru savruldu, alını kesinlikle sivri bir şeye temas etti.

"Argh!" Pippa'nın feryadına bir başkasının acı dolu çığlığı eşlik etti. Pippa ağrıyan başını tutarak yukarı baktı.

Wolfie onun önünde durmuş, dirseğine masaj yapıyordu. Pippa özür dilemek için ağzını açtı ama adamın görüntüsü tüm sözcükleri dağarcığından çaldı. Neredeyse çıplaktı, duştan sıırılsıklam çıkmıştı ve kabarık bir havlu dar kalçalarına düğümlenmişti. Adam sanki mermerden yontulmuş gibi görünüyordu, su damlaları iyi tanımlanmış karın kaslarına yapışuyordu. Göğsü gergin ve hafif bronzlaşmış, sıkı göğüs kasları boyunca bir tür dövme vardı. İnce bir saç teli havlunun kenarından aşağıya doğru bir yol çiziyordu ve Pippa bir an için bunun nereye gittiğine dair ani bir merak kapıldı. Bakmamaya çalıştı ama en son aylar önce bir erkeğe bu kadar çıplak yaklaşmıştı ve Alex'i ne kadar sevse de, onu bir kez bile bu kadar soyunmuş görmemişti.

"Ateş nerede?" Wolfie dirseğini ovarken yüzünü buruşturarak mırıldandı. "Ve Tanrım, kafan ne kadar sert?"

Gözlerini adamın yüzünde tutmak Pippa'nın tüm çabasını alıyordu. "Özür dilerim," diye ciyakladı.

"Başın iyi mi?" diye sordu. "Az önce oldukça sert vurduk."

Pippa istemeden yaptığı kelime oyununa sinirle kahkaha attı, Wolfie'nin yüzü belirgin bir kızgınlıkla karardığında anında pişman oldu. Kızarak elini salladı. "Ben iyiyim," dedi, çirkin bir morluk oluşabileceğini fark etse bile. "Benim hatam."

"Evet, öyleydi." Wolfie havlusunu yukarı sıyırdı, belki de hiç tanımadığı bir kadının yanında neredeyse çıplak olduğunun birden farkına varmıştı. "Yine de bir şeyin kırıldığını sanmıyorum."

"Sadece haysiyetim," dedi Pippa inleyerek. "Tekrar özür dilerim."

"Lafı bile olmaz, Pippa Munro." Ve bu sözlerle Wolfie odasına doğru koşmaya başladı. Pippa ağrıyan alnını tutarak onun gidişini izlemekten başka bir şey yapamadı.

"Bu tam isim de neyin nesi?" Pippa kendi kendine mırıldandı. Wolfie kapısını arkasından kapatır kapatmaz bacaklarındaki felç kalktı ve koşarak odasına gitti, kapıyı çarparak kapattı ve nefes alabilmek için kapıya yaslandı. Kalbi hâlâ alışılmadık bir adrenalinle çarpıyor, derisi karıncalanıyordu.

Pippa'nın aklına, Wolfie'nin mükemmel göğsüne uzanmak, vücudundaki su damlalarını yalamak geldi. Onun teninin tadının nasıl olacağını, dudaklarını kendi dudaklarında, ellerini saçlarında hissetmenin nasıl bir şey olacağını merak etti. İçindeki arzu açığa çıktı ve vücudunda yılan gibi ilerlerken onu uzun zamandır kayıp bir arkadaş gibi karşıladı. Meme uçları sertleşti ve bacaklarını birbirine kenetleyerek serbest kalmak için haykırdı.

Mahcup olan Pippa derin bir nefes aldı ve sonra bıraktı. Şehvet o kadar uzun zamandır hayatında yoktu ki neredeyse yabancı geliyordu. Kalp kırıklığı onun en daimi yoldaşı olmuştu ve hayatında tam olarak tek bir büyük ayrılık yaşamış olan Pippa, kırık bir kalbin ötesinde yatan şeylere yabancıydı. Başka bir adama, hele hele hem patronu hem de ev sahibi olan birine karşı bir çekim beslemeyi aklından bile geçirmemişti. Başını iki yana salladı ve kabaran duygularını bastırmaya çalıştı. Alex'ten ayrılmak tüm gücünü ve saygınlığını almıştı ve o zamandan beri kaydettiği ilerlemeyi, hiç ilgisi olmayan bir adama bakarak heba ederse lanetlenirdi. Adam sadece ıslak bir havlunun içindeyken *öyle* görünse bile. Telefonunu kontrol etti ve dudak büktü -

spam aramaya benziyordu. Arayanın Alex olmadığı gerçeğiyle hem rahatladı hem de hayal kırıklığına uğradı. Telefonu cebine soktu.

Pippa başını yatak odasının kapısından çıkardı ve Wolfie'nin odasına doğru baktı. Kapı kapalıydı ama kapının altındaki küçük boşluktan gölgelerin geçtiğini görebiliyordu. Bu iyi bir şeydi. Eğer içeride kapalıysa, o çalışırken ortaya çıkıp rahatsız edici yakışıklılığıyla onu rahatsız edemezdi. Ayrıca parlatması gereken sandalyeler ve kontrol etmesi gereken fare kapanları vardı. Duvardaki aynaya hızlıca bir göz attı; gözleri parlaktı, yanakları kızarmıştı.

"Aş artık bunu," dedi kendi kendine. "O sadece bir erkek."

Bunu söyledikten sonra alt kata indi ve kalan sandalyeleri kısa sürede halletti. Pippa işini bitirdikten sonra, fare kapanlarının büyük kısmının bulunduğu mahzene doğru ilerledi. Kapıyı açarken tiksindirici bir ürpertiyle savaştı. Kemirgenlerden korkmasa da, ölü ya da başka türlü, hiçbiriyle karşılaşmak istemiyordu.

Pippa mahzene girerken parmaklarını çaprazladı. Neyse ki kısa süre sonra tuzakların boş olduğunu fark etti ama bir tanesi kırık görünüyordu, yayı sallanıyordu. Yem de gitmişti, bu yüzden Pippa sadece kurnaz bir yaratığın tuzağı alt etmeyi başardığını varsayabilirdi. Biraz rahatlayan Pippa, tamir edip edemeyeceğini görmek için tuzağı çıkarmaya karar verdi. Tozu ve bir farenin her tarafına sürünmüş olabileceği gerçeğini göz önünde bulundurarak köşede bir kendir çuvalı buldu ve tuzağı içine aldı. Çalışırken duvarlarda bir tıkırtı duydu. Borulardan. Bunun Wolfie'nin duşundan sonra olduğunu tahmin etti ve Wolfie'nin koridorda yarı çıplak yattığı anı bir kez daha haince aklına geldi.

"Kes şunu, beyin!" Pippa emretti. "Bunu konuşmuştuk." Kararlılıkla, çuvalın boynunu sanki zihnine şehvetli hayaller besleyen bir cankurtaran halatıymış gibi büktü. "Artık yeter."

Tam o sırada mahzenin köşesinde bir şey kıpırdadı ve Pippa'yı yasadışı hayalinden uyandırdı. Mekânın her köşesini kontrol etmek için kendini zorladı,

Görünürde hiç sıçan olmadığını görünce rahatladı. O gürültüyü çıkaran yaratık her neyse merhametle ortadan kaybolmuştu ve o yaratık geri dönmeden önce kaçmaya karar verdi.

Pippa mutfağa gözlerini kırıştırarak girdi, pencerelerden süzülen güneş ışığı mahzenin karanlığından sonra bir şok etkisi yaratmıştı. Hapşırdı ve gözlerini ovuşturdu, elleri toza bulanınca inledi. Pippa aceleyle lavaboya gitti ve yüzüne su çarptı, gözlerindeki kaşıntı azalınca rahatlayarak iç çekti. Sağ tarafa uzandı ama havlu askısı boştu.

"Oh, Tanrı aşkına!" O sabah kahve fincanını yıkarken orada bir el havlusu olduğundan emindi. Tam o sırada sıcak bir el onunkini kavradı. Korku nefesini kesti ama sonra tanıdık ve pahalı bir koku fark etti. Eline bir havlu tutuşturuldu.

Pippa yüzünü kuruladıktan sonra gözlerini açtı. Wolfie birkaç santim ötede durmuş, küçük bir gülümsemeyle onu izliyordu; üzerinde dar bir gömlek ve kot pantolon vardı, saçları duştan dolayı hâlâ biraz koyuydu. Yanında Pippa'nın daha önce hiç görmediği bir adam vardı. Ziyaretçinin üzerinde buruşuk bej keten bir takım elbise vardı, eflatun renkli bir elbise atkısı da cesurca takıma başına buyruk bir hava katmaya çalışmış ama başaramamıştı.

"Teşekkürler." Pippa havluyu kaldırdı.

"Sorun değil," dedi Wolfie. "Yardıma ihtiyacın varmış gibi görünüyordun."

"Evet. O... o..." Pippa tekrar hapşırdı, sonra kendine baktı. Üstü başı toz içindeydi; çuval yıllardır kilerde duruyor olmalıydı. "Özür dilerim."

"Başın nasıl?" Wolfie sordu.

"Sorun yok," diye ona güvence verdi. Onun endişeli gözleri bir spot ışığı gibiydi ve Pippa bunun altında kalmak isteyip istemediğinden emin değildi.

"Merhaba!" Ziyaretçi bir adım öne çıktı ve Wolfie'nin etrafından dolanarak Pippa'yla göz göze geldi. Garip bir şekilde parlak kırmızı dudakları ürkek bir sırıtişla kıvrılmıştı. "Lou Donnelly."

Wolfie'nin yoğunluğundan kurtulduğuna sevinen Pippa, Lou'ya kibarca gülümsemeye zorladı. "Merhaba."

Adam göğsünü kabartarak gülümsedi. "Adımı duymuş olabilirsin. Lou's Burgers mı? Daha fazla yere açılmak istiyoruz."

"Oh, anlıyorum." Squires'in bir hamburgerci olabileceği fikri kalbini sızlattı. Özellikle bu zincir Yorkshire'ın her yerinde ortaya çıkıyor gibiydi. Şüpheli tarifler ve malzemelerini nereden temin ettikleri konusunda daha da şüpheli bir etik. Yine de anlaşılmaz bir nedenden dolayı garip bir şekilde popülerdi. "Ben Pippa."

Wolfie, "Pippa bir tür bekçi," diye açıkladı. "Burada kalıcı bir üssüm olmadığı için buraya benim yerime göz kulak oluyor. Aksaklıkları ve benzeri şeyleri giderir."

Lou, "Böyle bir yerin pek çok sorunu olduğunu tahmin ediyorum," diye anlayış gösterdi. "Neden satmak istediğinizi anlayabiliyorum." Gözleri kadının ayaklarının dibindeki çuvala kayd. "Orada ne var?"

"Fare kapanı." Pippa cevap verir vermez Lou geri çekildi.

"Fareler mi?" Lokantacı haykırdı. "Ben fare alamam. Burada fare sorunuz mu var? Bu kesinlikle olmaz."

Wolfie'nin ağzı açılıp kapandı ve Pippa bunun, doğru söylediğinden emin olmadan kolayca cevaplayabileceği bir soru olmadığını fark etti. Yeterince burada değildi ve böyle bir konuda kolayca yalan söyleyecek bir adam olmadığı açıktı. Babasının küstah önerisi aklından geçti ve Pippa bir fırsat gördü.

"Çok fazla tuzak kurmak zorundayız," dedi uysal bir ifade takınarak. "Hepsine yetişmek büyük çaba gerektiriyor."

"Tecrübelerime dayanarak sizi temin ederim ki herhangi bir fare sorunuz yok." Wolfie adama adeta hırladı.

"Bu, tuzakları söndürmeyi bırakmamı istediğin anlamına mı geliyor?" Pippa masumca Wolfie'ye sordu.

Wolfie ağzı açık kaldı. "Hayır, ben- Şey, onlar-" Derin bir nefes aldı. "Bunu biraz sonra özel olarak konuşabilir miyiz?" Kesinlikle sinirlenmiş görünen Lou'ya gülümsedi. "Benimle gel. Sana araziye göstereyim. Bir yemek terası için kesinlikle muhteşem manzaralar." Ve Pippa'ya ateşli bir bakış fırlatarak adamı uzaklaştırdı.

Pippa gülmemeye çalışarak çuvalı ön kapıdan dışarı çıkardı ve çöp kutularının bulunduğu evin yan tarafına giderek kırık tuzaktan kurtuldu. Eve döndüğünde kapıya uzandı ve öfkeli Lou Donnelly tarafından neredeyse yere seriliyordu.

"Ben bir epikürcüyüm, Bay Squires. Bir gurmeyim!" Lou kollarını havada salladı. "Mevcut sahibinin fare durumu hakkında bile dürüst olamadığı bir yerde son karakolumu inşa etmeyi ciddi olarak düşünemem!"

Wolfie'nin gözleri ölümcül bir renk aldı. Tehdit dolu bir sesle, "Dediğim gibi, bizim fare sorunumuz yok," diye karşılık verdi.

"O zaman bu dışkılar ne?" Lou eve doğru eliyle işaret etti.

Wolfie dişlerini sıktı. "Kırsal bölgedeyiz. Orada burada dışkı bulma eğilimindesiniz."

"Ben bir restorancıyım," diye bağırdı Lou. "İşimi bilirim ve bu kesinlikle kemirgen işi."

Wolfie iç çekti. "Yine mi taşra?"

Lou meydan okurcasına başını salladı. "Bu kadar saçmalık beni rahatsız ediyor, teşekkürler."

Wolfie ellerini uzattı. "Eğer sadece-"

"Hayır, *öyle* yapmayacağım." Lou başını hararetle salladı ve arabasına doğru geri geri gitti, alçak bir Maserati, korkunç bir yeşil. "Bu o değil. Benim için değil." Ve bir veda bile etmeden direksiyona geçip motoru gösterişli bir şekilde çalıştırdı, bir yandan da Wolfie'ye dik dik bakıyordu.

Araba gıcırdayarak araziden uzaklaşırken Wolfie ellerini kalçalarına dayadı ve topuklarının üzerinde yavaşça dönerek Pippa'ya baktı. "Bana o küçük hareketin ne hakkında olduğunu söyler misin?"

"Ne demek istiyorsun?" Pippa hakarete uğramış gibi görünmek için elinden geleni yaptı. "Fare sorunumuz olmadığını biliyorsun," dedi.

"Dürüst olmak gerekirse, öyle olduğunu hiç söylemedim," diye dürüstçe cevap verdi. "Sadece çok fazla tuzağımız olduğunu söyledim."

"Grantham önlem olarak etrafta ve şarap mahzeninde birkaç tane bulunduruyor," diye tersledi Wolfie, belli ki emin değildi. "Bu pek fazla sayılmaz."

Pippa, "Ben hiç tek bir kapanı bile olan bir evde yaşamadım," dedi. "Yani benim için sadece bir tuzak bile çok fazla."

"Sen bir çiftlikte çalışmadın mı?" Wolfie gözleri alev alev yanarak, "Sen çiftlikte çalışmadın mı?" dedi. "Fareler hakkında nasıl bu kadar bilgisiz olabiliyorsun?"

"Kendi evin hakkında nasıl bu kadar bilgisiz *olabiliyorsun*?" Pippa karşılık verdi. Wolfie kaskatı kesildi. "Neyi bilmem gerektiğini biliyorum," dedi. "Ve biliyorum ki Onu satmam gerek."

"Bunun için biraz da olsa üzölmüyor musun?" diye sordu.

"Neden bahsettiğini bilmiyorsun," diye karşılık verdi. "Sana bir şey söyleyeyim mi, sen de Hurst Bridge'deki herkes gibisin. Tek gördüğün güzel bir ev ve babamın servetiyle nasıl gösteriş yaptığı. Ama her şey bu değil." Yutkundu ve Wolfie Squires bir an için unutulmaz, acı verici bir şekilde üzgün göründü. "Hiçbir fikrin yok."

Pippa uzandı ve onun koluna dokundu. Aldatma hakkında bir şeyler biliyordu. Evlerin göründükleri gibi olmadıkları hakkında. "Öyleyse anlat bana."

Wolfie durdu. Bakışları Pippa'nın elinin dokunduğı yere takıldı ve sonra Pippa'nın ağzına kaydı. Pippa hiç düşünmeden dudaklarını yaladı. Bu tek hareket, ne kadar küçük olursa olsun, karşısındaki adamda bir şeyleri değiştirmişti. Adamın gözleri kızın ağzına dikildi ve nefesi kesilirken güçlü bedeninden yayılan gerilimi hissedebiliyordu. Ani bir istekle uzanıp parmaklarını adamın saçlarında gezdirmek, dudaklarını adamın boynuna götürüp tadının nasıl olduğunu görmek istedi.

Zing!

Pippa'nın telefonunun gülünç cıvıltısı duyuldu, çünkü elbette duyulmuştu. Hava hafifledi; nefes alışları yavaşladı. Wolfie belli belirsiz pişmanlık dolu bir şeyler mırıldanarak geri çekildi ve Pippa elini cebine atarak gerekli olduğundan emin olmadığı bir özür diledi. Bu, babasının yaklaşık bir ayak uzunluğunda şişman, gümüşü bir balığı gururla tuttuğu bir fotoğraftı.

"Üzgünüm, babam arıyor," diye mırıldandı.

Baban kendine büyük ağızlı bir levrek yakalamış! Annesinin mesajında şöyle yazıyordu. Şimdiye kadarki en büyük avı. Bunu sana göndermem ve onu suya geri koyduğunu bilmen için ısrar etti.

Pippa gülerek "Babam tam bir şapşaldır," dedi. *Babama tebrikler, diye gülümseyerek karşılık verdi.*

Tekrar yukarı baktığında Wolfie gitmişti.

On Birinci Bölüm

T Sonraki birkaç gün son derece yoğun geçti. Pippa dayak atmanın Tüm halılar ve perdeler bütün bir gününü alıyordu ve bakılması gereken gümüş takımların sayısı çılgıncaydı. Bütün bir sabahı her bir parçayı dikkatle temizleyerek geçirmiş ve bir insanın neden beş farklı çorba kaşığına ihtiyaç duyduğunu merak etmişti. Ama nihayet Cuma günüydü ve işi tam olarak dokuzdan beşe tipik bir iş olmasa da, zorlu bir hafta olmuştu. Satış olayını öğrenmenin yarattığı duygusal karmaşa ve Wolfie'nin yörüngesinde olmanın getirdiği çalkantılar onu gerçekten çok yormuştu. Onunla ilgili her şey onda endişe verici bir merak uyandırıyordu. O kalın asık suratlı üstünlük tabakasının altında bir kırılmanlık ve duygu kuyusu olduğu açıktı, ama kendi evinde bile bunu göstermekte zorlanıyordu ve Pippa onu neyin engellediğini merak etmekten kendini alamıyordu.

Öğle yemeği için mola vermişti - kafası büyüklüğünde ton balıklı mayonezli sandviçler, o kadar açtı ki - sonra kendine bir fincan çay yaparken mutfak penceresinden dışarı baktı ve bahçede Juniper vardı. Domuz, bahçeye en son girdiğinde olduğu gibi aynı yerde kök salıyordu.

Pippa kendi kendine gülerek dışarı çıktı.

"Ardıç!" diye seslendi. "Burası senin bahçen değil."

Domuz ona küçümseyen bir bakış attıktan sonra yiyecek aramaya devam etti. "Ne buldun?"

Juniper cevap olarak
homurdandı. "Hadi ama."

Domuzun boynunda artık süslü kırmızı bir tasma ve tıpkı bir köpek gibi bir etiket vardı. *Juniper Sunbeam*, yazıyordu. Pippa onu hareket etmeye teşvik etmek için tasmayı çekiştirdi. Juniper yeşil bir şey çiğnedi ve Pippa'ya baktı. Pippa tasmayı bir kez daha çekiştirdi ama Juniper'in umurunda bile değildi.

"Juniper, eve gitmen gerek!"

Domuzu dürtmeye çalıştı ama son anda Juniper hareket etti ve Pippa kayarak sertçe arka tarafına düştü. Juniper umursamadan yemeye devam etti.

"Her şey yolunda mı, komşu?" Todd çitin üstünden seslendi.

"Gel ve kızını al!" Pippa bağırarak karşılık verdi. Pantolonu çamur içindeydi ve ayağa kalkmaya çalışırken Juniper'in şalgama benzeyen bir şeyi köklediğini gördü.

Todd çitin üzerinden atladı ve koşmaya başladı. Çalkalanmış bahçeyi gördü ve yüzünü buruşturdu. "Üzgünüm," dedi. "Ardıç şampiyon bir toplayıcıdır."

Pippa, "Sanırım onu daha fazla beslemen gerekiyor," dedi. "Burada her ne bulduysa beni engellemesine izin vermiyordu."

Todd ayaklarıyla dürterek zemini inceledi. "Eski bir sebze tarlasına benziyor," dedi.

"Doğru ya. Eskiden burada sebze yetiştirirlerdi," diye hatırladı Pippa. Etrafı ağlarla çevrili, çitle çevrili bir alanı hayal meyal hatırlıyordu. "Aslında, evet, sanırım bir yıl Joan o kadar çok domates yetiştirmişti ki, onlarla Yaz Fuarı için Bloody Mary kokteylleri yapmıştı."

Juniper'le boğuşan Todd, "Ne yazık ki harabeye dönmüş," dedi. Pippa kederli bir ifadeyle, "Bu gidişle herhalde üzerine asfalt dökülecek," dedi.

Todd, "Berbat bir işletmenin bu güzel yeri ele geçirmesi düşüncesine dayanamıyorum," dedi. "Görüşmeler nasıl gidiyor?"

Pippa kaşlarını çattı. "Bilmiyorum. Yine de, farelerimiz olduğunu söyleyerek restorandaki adamı oyalamayı başardım."

Todd yüzünü buruşturdu. "Fareleriniz mi var?"

"Sıradan bir eski mülkten daha fazlası değil. Sadece istila gibi bir şey olduğunu düşünmesini sağladım," diye nazikçe düzeltti Pippa.

Todd güldü. "Dahice." Yüzünde kurnaz bir ifade belirdi. "Ne yazık ki her alıcının böyle düşünmesini sağlayamıyorsun."

Pippa'nın yüzü alev alev yandı. "Evin erkeği bunu söylememden hoşlanmadı ama evet, keşke tüm alıcıları bu kadar kolay erteleyebilseydim. Belki Wolfie alıcı bulamazsa tekrar düşünür?"

"Kötü bir fikir değil, biliyorsun," diye kabul etti Todd. Çenesine vurdu. "Belki sana yardım edebilirim?"

"Nasıl?"

"Bilmiyorum." Todd hınzırca sırıttı. "Ama bir düşüneceğim. Orada olmalı

yapabileceğim *bir şey*. Bilirsin işte, cehennemden gelen komşu olmak gibi." "Bunu yapar mıydın?" Pippa sordu.

"Juniper için, tabii ki isterim." Todd Pippa'nın omzunu sıvazladı. "Ve sanırım senin için de."

"Buna minnettarım," dedi Pippa. "Çay içmek ister misin?"

"Keşke yapabilseydim." Todd Juniper'ı çiftliğe doğru götürmeye başladı. "Ama yoğun bir öğleden sonra geçireceğim. Erteleyelim mi?"

Todd gittikten sonra Pippa, Juniper'ın verdiği zararı inceledi. Bahçenin karşı tarafında, çevre çitine sırtını dayamış olan engebeli çimlerin bir köşesini çalkalamıştı. Todd haklıydı; domuz uzun zamandır ihmal edilmiş bir sebze tarlasını ortaya çıkarmıştı. Annesinin kendisini bahçe işlerine dahil etmek için yaptığı pek çok girişimi hatırlayan Pippa, çömelerek burada hâlâ ne yetiştiğini ve bakımsızlıktan nasıl kurtulduğunu anlamaya çalıştı. Juniper'ın şalgam bulduğu belliydi ve eğer Pippa yanılmıyorsa, domuzun saldırısı sırasında ortaya çıkarılmış birkaç küçük patates de görebiliyordu. Tarlanın diğer tarafında ahududu bitkilerini fark etti; zorlansalar da birkaç küçük meyve gelişmişti ve toprağın hemen altında gevşek kamışlar vardı. Arka taraftaki büyük yapraklı bitkileri yakından inceledi.

Altında saklanmış birkaç kabak ve yanlarında bezelyeye benzeyen bir şey vardı. Pippa aylak aylak birkaç karahindiba ve diğer yabani otları ayıkladı, tüm kökleri temizlediğinden emin olmak için tırnaklarını toprakta gezdirdi. Bu beklenmedik bir şekilde rahatlatıcıydı; cildinin üzerinden süzülen toprağın hissi, hafif güneşin ışıklarıyla birlikte onu okşayan temiz hava. Kuş cıvıltıları ortalığı çınlatıyordu ve Pippa daha ne olduğunu anlamadan yabani otların büyük bir bölümünü temizlemiş, geriye kalan bitkilerin kalıntılarını bırakmıştı. Topuklarının üzerinde geriye yaslanırken Pippa'nın içinden mutluluk akıyordu. Kendine güldü; tek yaptığı birkaç yabani otu temizlemektir! Ama yama şimdi temiz görünüyordu ve hayal gücü müydü yoksa bitkiler bunun için biraz daha mutlu görünüyorlar mıydı? Yapraklarda böcek olup olmadığını incelerken, Pippa burada kendisi için güzel bir proje olabileceğini fark etti. Bahçe işleriyle uğraşacak zamanı hiç olmamıştı - annesi çok sevinirdi - ve şimdi mükemmel bir fırsat gibi görünüyordu. Evet, belki de boş zamanlarında sebze yetiştirmek ve labirenti düzenlemek için çalışabilirdi. Meşgul olmak kesinlikle Alex'in yarattığı hastalığın panzehiriydi.

Pippa'nın telefonu çaldı. Arayan Mae'ydi.

Beni içeri alın!

Mae'den sürpriz bir ziyaret geleceği düşüncesiyle kalbi yerinden çıkacak gibi olan Pippa aceleyle kapıya yöneldi ve kapı ziline bastı. Birkaç saniye sonra Mae, atkuyruklu, kırmızı çerçeveli gözlüklü, parlak yanaklı bir kadınla birlikte ön kapıdan içeri giriyordu.

"Erin?" Pippa ağlayarak ona sarıldı. "Hâlâ Vietnam'da öğretmenlik yaptığını sanıyordum?"

Eski okul arkadaşı heyecanla ciyakladı. "Birkaç hafta önce döndüm!"

Mae, "Sen ve Alex patladıktan kısa bir süre sonra," diye ekledi.

Erin'in yüzü sempati içinde buruştu. "Olanları duydum. Çok üzüldüm. Sana ulaşmaya çalışıyordum ama umutsuzca iş arıyordum ve

Dışarı çıkıp insanlarla görüşmeye hazır olup olmadığından emin değildim." "Sorun değil," dedi Pippa. "Bir süre inzivaya çekilmiş gibiydim."

Mae gözlerini devirdi. "Sayılır mı? Birbirini takip eden eşofmanlar vardı," dedi Erin'e. "Bunun dışında kalman daha iyiydi."

Erin alt dudağını dışarı doğru itti. "Zavallı şey. Ayrılıklar berbattır. Hao ve ben ayrıldık ve üç gün sonra eve dönüş uçağımı ayırtıyordum. Şimdi de Hurst Bridge İlkokulu'nun yeni müdür yardımcısına bakıyorsun!"

"Yok artık!" Pippa fişkırdı. "Büyük tebrikler. Muhteşem olacaksın! Bunu biliyorum."

"Bence bu sohbet bir birayla çok daha iyi gider." Mae Pippa'ya gülümsedi. "Kettle?"

Kısa süre sonra masanın etrafında toplanmış, çay içiyor ve Mae'nin çantasından çıkardığı çikolatalı bisküvileri atıştırıyorlardı.

"Şimdi, burada olmak için gizli nedenlerimiz var," dedi Mae ilk konuşmanın ardından. "Sizden bir iyilik isteyeceğiz."

"Oh?" Pippa meraklanmıştı.

"Evet." Erin boğazını temizledi. "İlkokulun müdür yardımcısı olarak bağış toplama işlerine ben bakıyorum ve yeni bir çalışan olarak ilk projem çatıyı onarmak için para toplamak."

"Çatı mı?" Pippa tekrarladı. "Kulağa büyük bir iş gibi geliyor."

"Yaklaşık sekiz bin dolara ihtiyacımız var," dedi Erin. "Gerçekten büyük bir iş. Yeni kitaplar ya da kalemler için para toplayabilirim tabii, ama çatı için?" Saçlarını çekiştirdi. "Ve neredeyse Haziran'da olduğumuzu düşünürsek, kış bastırmadan önce tamir etmemiz gerekiyor."

"Ben nerede devreye giriyorum?" Pippa bir bisküvi daha almak için uzandı.

"Bağış toplama." Erin'in gözleri büyüdü. "Benim pek çok güçlü yönüm var. Öğretmenlik. Friends'in bir bölümünün başlığını on saniye geçmeden belirlemek. Mükemmel Negroni yapmak. Ama bağış toplama etkinlikleri?" Başını çılgınca salladı. "Hayır. Ben yapamam. Öte yandan sen..."

Pippa'nın eli dondu, bisküvi ağzının ortasındaydı. "Ben mi?"

"Bahse girerim bunu parçalardın!" Mae ilan etti. "Goodman's'ı tersine çevirdin. Sen gelmeden önce batmak üzereydi!"

"Bundan emin değilim..." Pippa bisküvisini çiğnedi ama sonra nihayet eline geçtiğinde hesapların durumunu düşündü. Çiftliğin başarısındaki rolünü neden küçümsüyordu?

"Büyük bir bağış toplama etkinliği düzenlememiz gerekiyor," diye devam etti Mae. "Erin'in dediği gibi, kıştan önce olmalı, yani geç olsun güç olmasın."

"Harika haber şu ki, sonunda işi yapabilecek bir çatı ustası bulduk," diye devam etti Erin. "Okul olduğumuz için bize çok güzel bir indirim yapacak ama sadece iptal ettiği için Ağustos ayında yapabilirse. Bu mükemmel, çünkü kötü havalardan başlamadan çok önce bitmiş olacak. Başlangıç tarihinden dört hafta önce malzemeler için yüzde elli ön ödeme yapması gerekiyor."

Pippa iç takvimine baktı. "Neredeyse Haziran'a geldik," dedi. "Bu da ona Temmuz ayında ödeme yapmamız gerektiği anlamına geliyor." Yutkundu. "Ona ödeme yapabilmemiz için bu etkinliği bir *aydan* kısa bir süre içinde başlatmamız gerektiğini mi söylüyorsunuz?"

Mae yüzünü buruşturdu. "Sana neden ihtiyacımız olduğunu anladın mı? Yerel iş bağlantılarım konusunda yardımcı olmayı teklif ettim ama konu diğer her şey olduğunda boyumdan büyük işlere kalkışıyorum."

Pippa bisküvisinden düşünceli bir ısırmak aldı. "Ve sekiz bin dolara ihtiyacımız olduğunu söylüyorsun?"

"Evet, var," diye yanıtladı Erin. "Çok fazla, biliyorum, ama ihtiyaç duyulan iş için ucuz, inanın bana." Pembe bluzundaki gevşek bir ipliği düzeltmeye çalıştı. "Bütçede bir şey olsaydı, onu kullanırdık, ama bu parayı hızlı bir şekilde bulmamız gerekiyor. Başlangıç masrafları için biraz toplu iğne param var ama çok değil. Bu yüzden ucuz ve kolay kurulabilecek ama aynı zamanda tonlarca para getirecek bir şey yapmamız gerekiyor."

"Hadi, ne diyorsun?" Mae, Pippa'nın kolunu dürttü. "Lütfen evet de."

Erin kirpiklerini kırıştırdı. "Lütfen. Çocuklar için, Pip. Çocukları düğün."

Mae geniş gözlü, kederli bir ifade takındı. "Eğer bunu yapmazsanız çocuklar bu kış dersleri boyunca titreyecekler."

"Pekâlâ, pekâlâ!" Pippa ellerini salladı. "Ben de varım. Sadece seni susturmak için."

Erin ve Mae sevinç içinde ciyakladılar.

"Teşekkür ederim!" Erin neşeyle onu kucaklamak için kendine çekti. Pippa da onun sırtını sıktı, zihni olasılıklarla dolup taşıyordu. Pippa bir bağış toplama uzmanı olmasa da, nasıl organize olacağını ve bir bütçeye göre nasıl çalışacağını biliyordu. İnsanları idare etmenin yanı sıra nasıl pazarlık yapılacağını da biliyordu. Arkadaşlarının beklenti içindeki yüzlerine bakarken içinde tanıdık bir his kabardı: amaç. Ve onunla birlikte, saf mutluluktan bir zerre. Erin'in kucağından eğilirken, olasılıklar üzerinde düşünmeye başladı. "Aklına bir fikir geldi mi?"

Erin kızardı. "Hayır. Açıkçası çok bunaldım."

Pippa bir an düşündü. "Bir etkinliğe ihtiyacımız olduğunu söyleyebilirim, değil mi?"

İnsanlarda paralarını teslim *etme isteği uyandıran bir şey.*"

"Parti gibi mi demek istiyorsun?" Erin dedi ki. "Ya da belki bir kostüm balosu?"

"Bu işe yarayabilir." Pippa telefonundaki notlar uygulamasını açtı. "Başka bir fikrin var mı?"

"Sponsorlu yürüyüşler her zaman iyidir," diye önerdi Mae. "Erin, çocukların sponsorlu bir yürüyüş yapmasını sağla, çok sevimli olur."

Erin kıkırdarak, "Çocukları sevimli olarak tanımlayacağın günü duyacağımı hiç düşünmezdim," dedi.

"Ben çocukları severim!" Mae itiraz etti. "Uzaktan. Yürürken. Tercihen benden uzakta. Aslında, benden uzaklaşmaları için onlara seve seve para atarım."

Pippa, "Sadece sponsorlu bir yürüyüşle bu miktarı toplayabileceğimizi düşünmüyorum," dedi. "Çok sayıda insana hitap edecek büyüklükte bir şey yapmalıyız." Ayağa kalktı, adım atmaya başladı. "Ayrıca, büyük bir kampanyaya ihtiyaç duymayan bir şey

bütçe anlaşması başlatmak için." Mutfak penceresinin yanında durdu ve bahçeye baktı. "İşletmelerin tanıtım karşılığında kurulum masraflarına seve seve sponsor olacakları türden bir etkinlik." Gözleri eski kulübeye kaydı, açık kapıdan el arabasının asılı olduğunu görebiliyordu. Bu fikir o kadar açıktı ki Pippa neredeyse kahkahalarla gülecekti. Topuklarının üzerinde dönerek arkadaşlarına baktı. "Yaz Panayırı'nı yeniden canlandırabiliriz! El Arabası Yarışları!"

"Aman Tanrım!" Mae ellerini çırpı. "Evet!"

Erin güldü. "Ne, eski günlerdeki gibi mi?"

"Neden olmasın?" Pippa dedi ki. "Mükemmel bir yer! Eskiden ne kadar kalabalık olduğunu hatırlıyor musunuz? Sadece yarışlara bile aşırı talep olurdu ve bahse girerim yarışları yeniden canlandırırsak çok ilgi çekeriz. Yarışlara girişler ücretli olsun... insanlar süslü kıyafetler giysin. Eminim yerel haberler ilgilenecektir. Bu da bazı bağışları çekebilir."

Erin'in yüzü şüpheyle buruştu. "Gerçekten bir araya gelebileceğimizi düşünüyor musun? Fazla vaktimiz yok."

Pippa bir an düşündü. "Temmuz ayında peşin ödeme yapmamız gerekiyorsa, o zaman en az dört hafta içinde elimizde para olması gerekir. Diyelim ki 31 Temmuz'a kadar parayı teslim edebilir misiniz?" Erin başıyla onayladı. "O zaman etkinlik en geç 20 Temmuz gibi olmalı. Böylece tüm parayı toplayabiliriz."

Erin'in yüzü panik içinde dağılmaya başladı. "Bu çok sıkı görünüyor. Bilmiyorum..."

Mae, Erin'in kolunu tuttu. "Bunu yapabilecek biri varsa o da Pip'tir."

Mae'nin kendisine duyduğu güvenle Pippa'nın içine sıcak bir ışık yayıldı. "Bunu yapabiliriz ama bir takım çalışması olması gerekecek. Hepimizin elini taşın altına koyması gerekecek."

"Eminim öğretim kadrosunun yardımını sağlayabilirim," dedi Erin, gülümsemesini yavaş yavaş geri kazanan bir güvenle. "Ama net bir eylem planına ihtiyacımız var."

Pippa, "Bence en acil sorun başlangıç masrafları," dedi. "Mae, bağlantılarına ulaşarak etkinliğe kimin sponsor olabileceğini ve ne kadarlık bir

ölçüde."

Mae alaycı bir şekilde selam verdi. "Sorun değil. Bu akşam yerel işadamları derneği toplantısına gidiyorum - mükemmel bir fırsat."

"Bu harika!" Pippa şöyle dedi. "Reklam panoları, broşürler gibi kapsamlı reklam fırsatları sunabiliriz... orijinal fuar yüzlerce, yüzlerce insanı çekerdi - teşhir çok büyük olacaktır. Satıcıları davet edebiliriz - yiyecek arabaları, dondurma kamyonları ve benzerleri, küçük bir pazar kurabilir ve hepsinin sahalar için ödeme yapmasını sağlayabiliriz. Yarışların kendisi yeterince kolay; sadece yolları kapatmak için belediye ile konuşacağız-"

"Bunu yapabilirim!" Erin heyecanla araya girdi. "Konseyle çok sık çalışmam gerekiyor, bu yüzden kimi rahatsız edeceğimi çok iyi biliyorum."

"Harika. Sanırım bir tür sigortaya ihtiyacımız olacak; bu konuda tavsiyede bulunmalarını istemelisin." Pippa sanki canlanıyormuş gibi hissediyordu. Fuar gözlerinin önünde şekilleniyordu ve daha yeni başlamışlardı.

Mae elini kaldırdı. "Sigortam için harika bir brokerim var. Onunla bu konuyu konuşayım."

"Mükemmel." Pippa gülümsedi. "Belki Wolfie'ye ödül törenini eskiden olduğu gibi Squires'da yapıp yapamayacağımızı sorabilirim?"

"Ona sormak mı? Onu gördünüz mü?" Mae kutsal bir ses tonuyla sordu. Pippa başıyla onayladı.

"Wolfie Squires tam bir muamma," diye ekledi Erin. "Uzun süre yurtdışında yaşadığım için konuşkan biri olduğumu biliyorum ama neye benzediğini bile hatırlayamıyorum."

"Bugünlerde buraya çok sık geliyor." Pippa, Erin'e bekleyen satış hakkında bilgi verdi ve arkadaşının yüzünün kendisinininki gibi dehşetle düştüğünü görmekten memnun oldu.

"Buna hâlâ inanamıyorum," dedi Mae.

"Keşke buranın ne kadar özel bir yer olduğunu görebilseydi," diye düşündü Pippa. "Eğer bu ev biraz sevgi ve bakım görseydi, eskiden olduğu gibi olurdu."

Mae ellerini havaya kaldırdı. "Yarışlar mükemmel bir fırsat, değil mi?"

Tüm topluluğu buraya toplayın! Bunu yapmak zorunda kalacaktı.

Bu evin ne kadar çok sevildiğini görmemek için kör olmak gerekir."

"Dürüst olmak gerekirse Yaz Fuarı'nın yeterli bir gösteri olacağından emin değilim. O kadar huysuz ki," diye hayıflandı Pippa. "Buranın öneminden söz ettiğimde bile susuyor." Evin başlangıçta tahmin ettiği gibi sadece bir rahatsızlık kaynağı değil, aslında düpedüz bir acı kaynağı olduğu giderek daha iyi anlaşılıyordu. "Cidden," diye devam etti. "Bırakın onu satmamaya ikna etmeyi, onunla bu yer hakkında nasıl konuşacağımı bile bilmiyorum."

"Eminim bir yolunu bulursunuz." Mae ayağa kalktı ve pencereye doğru yürüdü. "Tanrım, ne manzara ama. Bir insan bundan nasıl kaçabilir, bilmiyorum." Gözlerini kıstı. "Bu bir sebze tarlası mı?"

Pippa da ona katıldı. "Evet. Bahçeyle ilgilenmeyi düşünüyorum," dedi. "Herhangi bir ipucu var mı?" Mae'nin bar bahçesi, lavanta ve tırmanıcı bitkilerden oluşan bir patlama ile onun gurur ve neşesiydi.

"Evet. Gübre!" diye kesin bir dille cevap verdi. "Ticarete zarar vermemek için ne zaman kullanacağımı zamanlamam gerekiyor, ama kendinize iyi bir bok kaynağı bulduğunuzda işiniz tamamdır."

Pippa işaret etti. "Bir domuz çiftliğinin bitişiğinde yaşıyorum. İstesem sürekli bok tedarik edebilirim."

Mae güldü. "Oh, bahse girerim kokusu cennet gibi olmalı."

"Hayır." Pippa omuz silkti. "Satana kadar tüm pisliği çiftliğin diğer tarafında depoluyor, bu yüzden benim hiç haberim olmuyor."

"Tanrım, öyle olduğunu hayal edebiliyor musun?" Erin ürperdi. "O kadar da pastoral olmazdı, değil mi?"

Erin'in sözleri Pippa'nın aklına bir fikir getirdi ve şeytanca sırıttı.

"Hayır, olmaz," dedi.

On İkinci Bölüm

T Ertesi gün daha gri ve serindi, sert bir rüzgar esiyordu. tepelerden. Yağmur bir vaatti. Fuar organizasyonuna başlamak için erkenden uyanan Pippa, destansı bir toz alma seansının sonuna yaklaşıyordu. Tüm sabahı almıştı ama her düz yüzey pırıl pırıldı. Koridordan gelen konuşmaları duydu. Sesleri tanıdı ve şüphelerini doğrulamak için yemek odasından dışarı baktı. Call-Me-Stef ve *Top Stay*'den Toby geri dönmüştü ama bu sefer yanlarında kalın gözlüklü ve boynunda canlı turuncu bir dövme olan sırık gibi, pejmürde giyimli bir genç vardı. Morali bozuldu; burayı satın almakla ciddi ciddi ilgileniyor olmalıydılar.

Steffany gururla, "Bu Ezra, Vibe Danışmanımız," diyordu.

Wolfie'nin yüzü her zamanki gibi donuktu, ama Pippa onu artık yüzeyin altındaki kuşkuyu fark edecek kadar uzun süredir tanıdığını düşünüyordu. Kendini tutması takdire şayandı.

"*Vibe* mi dediniz?" Wolfie adamın elini kibarca sıktı.

Ezra, "Evet! Müşteriler beni, bir mekânın onların havasına uyup uymadığına karar vermelerine yardımcı olmam için getiriyorlar," diye açıkladı. "Birçok kurum için markalaşma çalışmaları yaptım ve asla yanılmıyorum."

Toby bir elini kaldırdı. "Alışılmadık bir terminoloji olduğunu biliyorum," dedi. "Ama yeni bir yer için birden fazla seçeneğimiz olduğunda Ezra'ya danışırız. Seçimimizi daraltmamıza yardımcı olur."

Steffany deri çantasından bir tablet çıkardı. "Şöyle bir şey. Kendimiz için bir yer duygusu edinmek istiyoruz, ne tür bir *Top Stay* deneyimi yaratmak istiyoruz?"

"Diğerleri gibi mi?" Wolfie sert bir şekilde cevap verdi.

"Olamaz!" Steffany tabletini ona doğru çevirdi. Pippa görüntüleri seçebiliyordu. "Leamington Spa sitesine bakın." Steffany, mercan ve turkuaz rengine, derli toplu, Spartalı bir mekânı tasvir eden bir dizi fotoğraf arasında gezindi. "Rahatlatıcı, değil mi? Bir mola vermek isteyen şehirli için şık bir dokunuş. Ama bir de Dorset'teki yerimize bakın." İlk setle aynı gibi görünen fotoğrafları gösterdi. "Gördüğünüz gibi, Dorset'in havası çok daha asil, daha yaşlı, seçici günübirlikçiler düşünülerek tasarlanmış abartısız bir zarafet."

Wolfie gözlerini kırptırdı. "Ciddi misin?"

"Oh, evet." Steffany heyecanla başını salladı. "Yani, Swansea'ye bakın." Biraz daha kaydırıldı. "Yaramaz hafta sonu kaçamağı tipleri için arsız, biraz seksi bir otel, ne demek istediğimi anlıyor musunuz?" Esprili bir dirsek dürtmesi denedi, ama bunu bir taşla da yapmış olabilirdi, öyle bir tepki aldı.

Wolfie bunun saçmalık olduğunu düşündüyse bile bunu iyi saklamıştı. "Tamam." Eliyle arkasını işaret etti. "Burayı nasıl görüyorsun o zaman?"

Steffany ve Toby saygıyla Ezra'ya döndüler.

Ezra gözlerini kıstı. "Hâlâ titreşim alıyorum," dedi tüm ciddiyetiyle. "Ama eko-turist, yürüyüşçü, havalı adamlar düşünüyorum. Akan hava, doğayı içeri getirmek. Anlarsın ya?"

Wolfie ağzı açık bir şekilde Ezra'ya baktı. Sonra ağzı bir anda kapandı. "Doğru ya. Sanırım bir tura ihtiyacınız var?"

"Evet, bir tur!" Ezra heyecanlandı. "Bana burası hakkında her şeyi anlat."

"Biliyor musun?" Steffany dedi ki. "USP ile başlayalım. Şu manzara mı?"

Pippa kıkırdamalarını elinin arkasıyla bastırdı. Bu, bahçeyi ziyaret edecekleri anlamına geliyordu ve orada hoşlarına gitmeyen bir şeyler olacağını kesinlikle biliyordu. Onları evin içinde takip etmekten kendini alamadı.

Yöneticiler ve Wolfie mutfağa doğru ilerlerken, geniş pencerelerden kır manzarası kendini gösterdi. *Top Stay* yöneticileri sevinç içinde mırıldanırken, Steffany 'açık havanın oksijeni' hakkında gevezelik etti.

"Ah, bu en iyisi," diye heyecanlandı Ezra. "Büyük zaman."

"Lütfen, beni takip edin." Wolfie onları mutfak kapısına kadar götürdü ve grup dışarı çıktı. Pippa kapının arkasında saklandı ve kaçınılmaz olanı beklerken nefesini tuttu. Ve saniyeler sonra, işte oradaydı. Meslektaşları hiç de kurumsal olmayan birtakım küfürler savururken Steffany korkunç bir çığlık attı. Pippa birkaç saniye saydı ve ardından, yaptığı işin etkilerini görmek için çaresizce dışarı fırladı.

"Sorun ne?" diye bağırdı, ancak pis koku yüzüne beklediğinden daha sert çarptı. "Vay canına." Domuz boku gerçekten iğrençti.

"Bu pis koku da *ne*?" Ezra yeşil yeşil bakarak sordu.

"Kokuyu mu kastediyorsun?" Pippa yüzünü soğukkanlı tutmak için mücadele etti. "Rüzgâr belli bir yönden estiğinde bu kokuyu çok alırsınız. O kadar alıştım ki farkına bile varmıyorum." Cümlelerin sonundaki hafif öğürmesini fark etmediklerini umuyordu.

"Nereden geliyor bu?" Steffany neredeyse ağlamak üzereydi.

"Bu olabilir mi?" Toby bir eliyle burnunu sıkıyor, diğer eliyle de çevre çitini işaret ediyordu. Orada, sınır çitine yığılmış, ancak dev bir bok yığını olarak tanımlanabilecek bir şey vardı. Tepesinde, burnuna bir çivi takmış olan Todd, neşeyle çatalını batırıyordu ve aletini her çevirişinde havaya daha fazla koku yayılıyor gibiydi.

"Todd?" Wolfie çitlere doğru yürüdü. "Bunun anlamı ne?"

"Ah, selamlar, komşu!" Todd el salladı. "Johnson çiftlikleri için nispeten yeni bir girişim. Gübre!"

"Bunun gübre olduğunu görebiliyorum ve kokusunu alabiliyorum," diye hırladı Wolfie. "Ama neden birdenbire itlerime dayandı?"

"Güzel soru," dedi Todd neğeyle. "Diğer hayvanlardan uzakta güvenli bir alan; domuz pisliği yapan bir *sürü* iğrenç böcek içeriyor. Buraya tağımak zorunda kaldım. Arı kovanlarımla bu kadar yakınında bu kadar çok bok depolamak yönetmeliklere aykırı."

"Yönetmelikler mi?" Wolfie tersledi.

"Evet. Tam bir bağ belası. Biliyor musun," dedi Todd atalaın sapına eğilerek, "mkemmek bir gübre ve Sumpter Hall'daki gl bahçıvanları bunun için burunlarından soluyorlar."

Wolfie ona dik dik baktı ve Pippa Todd'un bu bakığlar karėısındaki soğukkanlılığına hayret etmekten bağka bir ŗey yapamadı. "Bu burunların kokuya karėı bağığıklılığı var mı?"

Todd gözlerini kırpığtırdı. "Affedersiniz?"

Wolfie derin bir nefes aldı. "Giriğiminizi sınırlamak bana dğmez," dedi, "ama ben burayı satmaya alığıyorum ve siz ortak sınırımıza domuz pisliği yığıyorsunuz. Biraz ŗaėkın grnyorsam beni affedin!"

Todd çaresizce omuz silkti. "Bunun için r dilerim," dedi. "Tek sorun ŗu ki, yasal olarak onu depolayacaksam arılarımdan belli bir mesafede tutmam gerektiğini yeni öğrendim."

"Buna gerçekten alığtın mı?" Steffany Pippa'ya mırıldandı. Yönetici tabletini gėėne bastırımığ, yüzünün rengi solmuğtu. Pippa onun önündeki sahneye nasıl bir tuhaf 'hava' atfettiğini merak etti. *Bok ŗıklılıėı, diye dğnd* saçma bir ŗekilde. *Fekal eleganza*. Burnundan çıkan homurtuya engel olamadı ama burnuna daha fazla pis koku hücum edip neğesi ğrmeye dnğtğnde keğke engel olabilseydim dedi.

"Tanrım evet." Pippa ŗakayı kıkırdama olarak çıkardı. "Zar zor fark ettim."

Steffany bağını salladı. "Bana *Top Stay* misafirlerinin her sabah böyle bir koku almayı bekleyebileceğini mi söylüyorsunuz?"

"Hayatta olmaz." Wolfie elektrikli gözlerini Pippa'ya çevirdi. "Senin bununla bir ilgin var mı?"

"Benim bununla ne ilgim olabilir ki?" Pippa burnunu sıkarak söyledi. Sırtışını gizlemek zordu çünkü gübre yığınının taktiksel olarak yer değiştirmesini elbette o önermişti ve Todd da bunu memnuniyetle yerine getirmişti.

Wolfie cevap vermedi. Sadece gözlerini kıstı ve ziyaretçilere döndü. "Bunun için sadece özür dileyebilirim," dedi onlara. "İçiniz rahat olsun, bu bir tür yanlış anlaşılma ve bunu çözeceğim."

"İçeri girmeye ne dersin?" Ezra önerdi. "Sanırım yeterince gördüm."

Wolfie, Pippa'ya son bir kez kuşkuyla bakarak konuklarını eve geri götürdü. Kapı kapanır kapanmaz Pippa dönüp Todd'la yüzleşti.

"Bu destansıydı!" diye bağırdı.

"Sanırım o dövmeli çocuk bayılmak üzereydi," dedi Todd. "Ne korkak ama.

Sadece biraz boktan bir şey."

"Bu birazdan da fazla Todd," diye düzeltti Pippa onu. "Bir ton boktan şey."

"Ah, evet, metrik sikton, o unutulmuş gübre ölçüm birimi." Todd sırtıttı.

"Cidden, taşınmak zorundayım. Bu çok iğrenç." Pippa geri çekildi. "Ve geç haber vererek monte ettiğin için aferin. Umarım işe yarar."

"Ben de." Todd'un yüzü kasvetli bir hal aldı. "Hayvanlarımın inşaat işlerine katlanmasını hiç istemem. Domuzlar çok hassastır."

Onun endişesi Pippa'nın yüreğini burktı. "Asla bilemezsin," dedi, "belki de tüm müteahhitleri vazgeçiririz ve o da sadece burada yaşamak ve burayla ilgilenmek isteyen iyi birine satar."

"Keşke burada kalsaydın," diye ağızından kaçırdı Todd. "Bence ömür boyu komşu olarak harika vakit geçirirdik."

Pippa bu iltifat karşısında duygulandı. "Keşke," dedi. "Bana ödünç verebileceğin bir milyonun var mı?"

"Ve geri kalanı," dedi Todd. "Pat bir emlak grubunun satın almalarını yöneten bir arkadaşıyla konuşuyordu. Squires'a kısa bir süre bakmışlar.

Her neyse, Pat'e tüm arsanın iki milyon beş binden fazla edeceğini söyledi."

"Unut o zaman." Bu onun kazanabileceğinden çok daha fazla bir paraydı.

beş kat fazla yaşıyordu. Her yere yayılan kokunun farkında olarak Todd'a aceleyle veda etti ve çalışmaya devam etmek için aceleyle içeri döndü. Bu öğleden sonra yağlı boya tabloları silmesi gerekiyordu. Geriye kalan birkaçını. Oturma odasını dolduran ve oldukça üzücü görünen bazı aile portreleri vardı ve ayda bir kez nazıkçe silinmeleri gerekiyordu. Bağlayıcı, zeytin bazlı sabun ve pamuklu bir bezle ılık su kullanılmasını emrediyordu. Pippa dolabın içinde, üzerinde Grantham'ın örümcekli yazısıyla 'resim bakımı' yazan bir Tupperware kutusu buldu.

Pippa oturma odasına doğru ilerledi. Orada Wolfie'nin kütüphanede bulunduğu yerden *Top Stay* ekibiyle evi tartıştığını duyabiliyordu. Evin kaderi hakkında endişelenmemeye çalışarak ilk tabloyu kaldırdı. Kızıl saçları akan ve teninde ışıltılı bir kalite olan bir kadın resmiydi bu. Pippa'yı durduran kadının gözleriydi; Wolfie'ninkilerle aynıydılar. Büyük ve koyu mavi, aynı anda hem harikulade hem de mağrur. Pippa bu kişinin atalarından biri olması gerektiği sonucuna vardı ve çerçevedeki pirinç levhadan onun Caroline Emilia Squires olduğu anlaşıldı.

"Banyo zamanı Caroline," dedi Pippa resme ve işe koyuldu. Bez gözle görülür miktarda kiri kaldırdı ve Pippa sadece birkaç dakika sonra belirgin bir iyileşme görmekten memnun oldu. Çalışırken rutubet kokusunun farkına vardı. Her ne kadar ev rutubetli lekelerden rahatsız olsa da, bu yeni bir durum gibi görünüyordu. Pippa işine ara verdi ve odanın içinde karanlık noktalar olup olmadığına baktı ama hiçbir şey göremedi. Duvarların arkasında bir yerde bir sızıntı olması tamamen mümkündü ve Pippa tesisatçı arkadaşı Linda'yı aramak için bir not aldı. Koku en çok odanın sağ tarafında varmış gibi görünüyordu. Orada, üzerinde dekoratif bir cam sürahi bulunan bir köşe masası dışında pek bir şey yoktu. Araştırırken, masanın üzerinde bazı hasarlar olduğunu fark etti.

Ahşap panelli duvar; baş hizasında, sadece belli bir açıdan bakıldığında görülebilen bir girinti.

Pippa meraklı işareti görmek için hareketlendi ama kalçası masaya çarptı ve sürahi yere uçtu! Dehşete kapılan Pippa sadece kabın ince boynunun ikiye ayrılışını izleyebildi.

"Hayır!" Pippa dizlerinin üzerine çöktü. Bu, yapması gereken şeyin tam tersiydi. Burayla ilgilenmesi, onu güvende tutması gerekiyordu ama işte buradaydı ve hiç şüphesiz paha biçilmez bir kristal parçasına zarar veriyordu. Mülkün varisinin metrelerce ötede olduğunun farkında olan Pippa, kırılan parçalara uzandı ve belki de onları kimsenin hatasını fark etmeyeceği kadar ustaca yapıştırabileceği umuduna sarıldı. "Ah!" Pippa parmaklarını ağzına götürerek bağırdı. Sürahinin kuğuya benzeyen boynu düşündüğünden daha sivriydi ve kesik derine inmişti. Kıpkırmızı kan boncuk boncuk kabarmış ve kalın bir iplikçik halinde parmağından aşağı süzölmüştü. Diğer elini parmağının etrafına kenetledi, biraz sersemlemiş hissediyordu.

"Ne oldu?" Wolfie telaşla büyük kemerli kapıdan içeri girdi. Pippa'yı yerde görünce, gözleri fal taşı gibi açılmış bir halde ona doğru koştu.

"Özür dilerim!" Pippa yalvardı. "Kırmak istememiştim, bunun bedelini ödeyeceğim."
."

"Kanaman var." Wolfie onun yanında diz çöktü. "Bir bakayım."
"Bir kazaydı," diye geveledi Pippa. "Aptal kalçalarım. Bakıyordum Duvardaki şu işaret, ahşap hasar görmüş gibi görünüyor ve ben-"

"Bu Tamam. Sakin ol. aşağı." Wolfie aldı onu el ile şaşırtıcı bir nezaketle. "Göster bana."

Pippa yüzünü buruşturarak yaranın üzerindeki elini bıraktı ama kan yeniden akmaya başladı. Belirgin bir şekilde midesinin bulandığını hissetti. "Bunun bedelini ödeyeceğim."

"Kötü bir kesik," diye mırıldandı Wolfie. "Tekrar tut." Sonra kaşlarını çattı. "Neyin parasını?"

Pippa kırık bardağa başını sallayarak, "Sürahi," diye açıkladı.

Wolfie ona tuhaf bir bakış attıktan sonra ayağa fırlayıp odadan çıktı ve birkaç dakika sonra elinde bir ilk yardım çantasıyla geri döndü.

"Ciddiyim," diye ısrar etti Pippa, Wolfie'nin ne dediğini anlamamış olabileceğini düşünerek. "Muhtemelen çok değerlidir."

"Bu lanet olası bir cam parçası," diye homurdandı sargı bezini açarken. "Buralarda o türden bir sürü şey var. Sadece bir parmağın var."

"Aslında on tane var," diye kıkırdadı Pippa, biraz sersemlemiş hissederek.

Wolfie ona bıkkın bir bakış attı. "Ne demek istediğimi biliyorsun." Elini yaradan çekti ve bölgeyi antiseptik bir bezle sildi. Ardından hızlıca bandajı bağladı ve yapıştırdı. "Dikişe ihtiyacın olacağını *sanmıyorum*," dedi. "Ama yaranı temiz tut ve en kısa zamanda bir doktora görün."

Pippa onun eşyaları toplamasını izledi, yetenekli becerikliliği tuhaf bir şekilde yatıştırıcıydı. "Teşekkürler," dedi. "Şimdiden daha iyi hissediyorum."

"Bundan çok daha kötü yaralanmalar gördüm," diye mırıldandı.

İşte o zaman Pippa, Grantham'ın ona söylediklerini hatırladı. "Sen ordudayken."

"Evet," dedi Wolfie sıkıca. Kızın bunu nasıl bildiğini merak ettiyse de belli etmedi.

"Uzun süre mi hizmet ettiniz?"

Wolfie sanki kendi kendisiyle tartışıyormuş gibi duraksadı. Sonra konuştu. "Yeterince uzun. On sekiz yaşında katıldım. Bandajın iyi hissettirdiğinden emin misin?"

Pippa onun sorusunu duymazdan geldi. "Sen bir *çocuktun*!"

Wolfie'nin ağzı buruştu. "Yeterince yaşlıydım, Pippa Munro. Yeterince yaşlıydım." "Bu çok genç," dedi.

"Biliyorum." Wolfie topuklarının üzerinde geriye yaslandı ve hasarlı duvara doğru baktı. Vereceği cevabı düşünüyor gibiydi. "Yapılması gereken bu gibi görünüyordu."

"Pek çok seçeneğiniz olmalı. Neden?" Pippa Wolfie'nin paranın satın alabileceği en iyi eğitimi aldığını biliyordu ve ordu çok saygın bir kariyer seçimi olsa da, yıllar öncesinden hatırladığı yalnız, müziği seven çocukla çalışıyordu. Bu kadar genç yaşta askere gitmek ona ciddi bir isyan hareketi gibi gelmişti.

"Neden o *değil*?" Adam ayağa kalktı, gözleri ateş saçıyordu ve Pippa bu konunun sınırların çok dışında olduğunu hissetti. Sanki başka bir şey söyleyecekmiş gibi geldi, ama sonra kütüphaneden bir ses onun adını haykırdı. "Kahretsin." Pippa, *Top Stay* ekibinin hâlâ burada olduğunu fark etti. Wolfie bir el uzattı ve Pippa'nın ayağa kalkmasına yardım etti. "Kendini iyi hissediyor musun?"

Pippa başıyla onayladı. Kendini biraz sersemlemiş hissediyordu ama yarası sıkıca sarıldığı için şimdi daha iyiydi. "Bir bardak suyun düzeltemeyeceği bir şey değil."

Wolfie aceleyle ziyaretçilerin *yanına* dönerken, Pippa mutfığa doğru ilerledi ve kendine büyük bir bardak su doldurdu. Çarpan kalbiyle birlikte eli de zonkluyordu ve yaranın iz bırakmamasını umuyordu. İçerken Pippa kendini Wolfie ile yaptığı kısa tartışmayı tekrarlarlarken buldu. Bir kez daha, o soğuk kabuğun altındaki gerçek bir şeye göz atmıştı. Neden kendini bu kadar dikkatli koruma ihtiyacı duyuyordu?

Pippa, *Top Stay* ekibinin ayrıldığını duydu ve suyunu bitirdikten sonra bir faraş ve fırça ile cam kırıklarını güvenli bir şekilde toplamak için bir mutfak havlusu aldı. Kütüphanenin önünden geçerken Wolfie'nin koridorda yankılanan sesini duydu.

"Dinle, yapılması gereken bu," diyordu. Pippa içgüdüsel olarak nefesini tuttu ve adımlarını yumuşattı, bir şekilde bunu duymasını istemeyeceğini anlamıştı.

"Hayır, biliyorum." Wolfie telefonun diğer ucundaki kişiyi yatıştırıyordu. "Böyle düşündüğünü biliyorum ama bunu yapmak istiyorum."

Pippa'nın içi çalkalandı. Wolfie'nin sesindeki şefkat, konuştuğu nezaket, tanıdığı adamla o kadar zıttı ki, onu olduğu yerde durdurdu.

"Eğer ona Ay'ı bir tabakta verebilseydim, verirdim. Bunu biliyorsun." Wolfie neredeyse rüya gibi iç çekti. "O en iyisini alır. Onun için her şeyi yaparım."

Pippa geri dönmek zorunda kaldı. Bu telefon pek çok şekilde yorumlanabilirdi ama Wolfie'nin sevdiği birini -bir kadını- memnun etmek için evi sattığı anlaşılıyordu. Kız arkadaşını mı? Belki de ortada borç yoktu ve Mae'nin varsayımı yanlıştı. Belki de para başka bir şey içindi, onu ilgilendirmeyen bir şey için. Pippa huysuzca bardağı kâğıt havluyla sildi ve kırık camları atmak için çöp kutusuna doğru yürüdü. Wolfie böylesine güzel bir evi sırf bir kadını etkilemek için satıyorsa, bu dünyada gerçekten yanlış giden bir şeyler vardı demektir.

Pippa dışarı çıktığında derin nefesler aldı ve araba yolundan kırlara doğru baktı. Bulutlu gökyüzünün altında yemyeşil kırlar capcanlı görünüyordu ve yağmur yağıp yağmayacağını merak etti. Güzel manzara her zaman olduğu gibi onu sakinleştirdi ama parmakları meşgul olma ihtiyacıyla kıpırdadı. Eve dönüp baktığında Wolfie'nin silüetinin pencerenin önünde volta attığını gördü ve Pippa oraya geri dönüp onun kendini beğenmiş bir şekilde, sırf bencil bir servet avcısını memnun etmek için Squires'ı nasıl yerle bir edeceğini övünerek anlatmasını dinleyemeyeceğini biliyordu. Hayır, Pippa temiz havaya hasretti ve o anda sebze tarlasını hatırladı. Bu düşünce onu hemen yatıştırdı ve Wolfie'yle ilgili her şeyi geride bırakmaya kararlı bir şekilde evin arkasına doğru koştu.

On Üçüncü Bölüm

T Ertesi gün bir öncekinden daha da serindi, fırtınalı bir hava vardı. rüzgarlar kırlardan zengin funda kokusunu getiriyordu. Pippa sırf bahçede biraz daha vakit geçirebilmek için kendini günün işlerini - yoğun banyo temizliği - aceleyle yaparken buldu. Kendi kendine dışarıda sadece bir saat kadar zaman geçirebileceğini, sonra da günün geri kalanını Yaz Fuarı'nı planlayarak geçirebileceğini söyledi.

Sığır görünümlü örümcek ordusuyla kirli seraya meydan okudu ve biraz sicim buldu, ahududu bitkilerini yarı gömülü kamışlara sabitlemek için kullandı ve şimdi biraz daha mutlu görünüyorlardı. Bazı yeni yabani otlar çıkmaya başlamıştı ve onları neşeyle söktü. Sonra küçük bir bahçe çatalı kullanarak toprakta delikler açtı. Yeni favori blog yazarı ve bahçe uzmanı olan The Merry Garden Girl, bakımsız bir yatak için bunu yapmasını tavsiye etmişti. Todd kibarca küçük bir küvet dolusu kokuşmuş malç bağışlamıştı ve kokusu midesini bulandırsa da Pippa malçı üstüne serpti.

"İşte böyle, küçük bitkiler!" diye heyecanla mırıldandı. "İç şu lezzetli boku-"

"Cidden bitki örtüsüyle mi konuşuyorsun?"

Mae'nin arkasından gelen sesi onu o kadar ürküttü ki, malç dolu küvet Pippa'nın elinden kayarak yere düştü ve taytını kalçasına kadar ıslattı. "Lanet olsun!" İçgüdüsel olarak pisliği temizledi,

hayvan dışkısı olduğunu unutmuş, ancak elinin dışkıyla kaplı olduğunu fark ettiğinde neredeyse bayılacaktı.

"Özür dilerim!" Mae onun etrafında kanat çırpı. "Seni korkutmak istememiştim ve oh

-!" Gözleri sulandı ve büyük bir adım geri attı. "Vay canına, bu... olgunlaşmış."

Pippa yüzünü buruşturdu. "Merak etme. Sana sarılırdım ama koleraya falan yakalanırsın diye korkuyorum."

"Bu şeylerden saçkıran olmuyor mu?" Mae koluyla burnunu kapattı.

"To-may-to, to-mah-to," diye mırıldandı Pippa ama sonra tekrar kustu. "Her halükarda, çok sayıda iğrenç mikrop şu anda en sevdiğim taytımın üzerinde kaynıyor. Oh Tanrım."

"En sevdiğin tayt mı?" Mae gözlerini inanamayarak onlara dikti. "Aşkım, modaya hiç zaman ayırmadığını biliyorum ama hadi ama. Bu taytlar lobotomiye eşdeğer bir giysi. Seni alışverişe götürmeliyiz."

"Frankie sürekli bunu yapmakla tehdit ediyor." Pippa modayı çok fazla önemsemeyi her zaman zor bulmuştu. "Biliyorsun, giydiğim her şey Vogue'a layık olmak zorunda değil." Kısa bir an için, Kent'le ilgili bombayı patlattığı o korkunç gece Alex'i memnun etmek için giydiği güzel beyaz elbiseyi düşündü. Hayır, ne giydiğinin gerçekten bir önemi yok, diye düşündü Pippa.

"Katılmıyorum. Her neyse." Mae bir akordeon dosyayı başının üzerine kaldırdı, gözleri ağırlıktan şişmişti. "Biraz düzenleme yapmaya hazır mısın?"

"Kesinlikle." Pippa kendine baktı ve yüzünü buruşturdu. "Önce temizleneyim."

Mae evrak işleri ve bir fincan çayla mutfak masasına yerleşirken, Pippa aceleyle duş alıp temiz kıyafetlerini giydi. Güvenilir eski dizüstü bilgisayarıyla aşağı inmeye başladığında boruların tıkırdadığını duydu. Bu kendi başına olağandışı bir durum değildi ama normalden daha yüksek bir ses gibi görünüyordu.

Grantham'a söylemek için aklına bir not aldı. Ya da Wolfie'ye, önceki gece burada kaldığına göre.

Ancak mutfak masasının üzerine serilmiş kâğıt parçalarını görünce, gürültülü borularla ilgili tüm düşünceler Pippa'nın aklından çıktı.

"Vay canına." Pippa, Mae'nin karşısındaki sandalyeye kaydı. "Bunu atlatabilmemiz için bir bardak çaya ihtiyacımız olacak."

Mae telaşlı bir ses çıkardı. "Çok şey var," diye kabul etti. "Nasıl gidiyor?"

Pippa dizüstü bilgisayarını açarken gururlu gülümsemesini engelleyemedi. "Gördüğünüz gibi, aşağıdaki sponsorları onayladım." Çizelgesini işaret etti.

"Ne, son yirmi dört saat içinde mi?" Mae rakamlara baktı ve nefesi kesildi. "O kadar çok bağış mı yapıyorlar?"

Pippa başıyla onayladı. "Evet. Hepsi fuarın eskiden ne kadar iyi olduğunu ve ne kadar kalabalık çektiğini hatırlayan insanlar tarafından işletiliyor. Onlar için müthiş bir reklam fırsatı. Bu adamlar sayesinde, etkinliğin düzenlenmesine yardımcı olacak harika bir başlangıç paramız var." Belgenin başka bir bölümüne geçti. "Şimdi satıcılara yer satmamız gerekiyor - yiyecek kamyonları ve diğerleri."

Mae, "Goodman'ın günlerinden kalma bazı iyi bağlantıların olmalı," diye önerdi.

"Belki birkaç tane." Pippa yutkundu. Bir çiftlikte çalışmak onu ve Alex'i yerel perakende ekonomisine dahil etmişti. Bir zamanlar, sosyal ve profesyonel ağı her türden ilginç ve yetenekli insanla doluydu; peynir tüccarları, kasaplar, zanaatkârlar ve benzerleri. Ama onu Alex'in kız arkadaşı olarak tanıyorlardı. Birçoğu onun bir gün karısı olacağını varsaymış, sık sık resmi düğün tedarikçileri olmasıyla ilgili şakalar yapmıştı. Şu anki haliyle onlara yaklaşma fikri bile kıvrılıp ölmek istemesine neden oluyordu. "Onlara sorabilir miyim bilmiyorum."

"Neden olmasın?" Mae yüzünü buruşturdu. "Ne yani, onlar da Alex'in arkadaşı olduğu için mi?"

Pippa çaresizce omuz silktili. "Bununla yüzleşebilir miyim bilmiyorum."

Mae, Pippa'ya sert bir bakış fırlattı. "Sen, dostum, her şeyi yapabilirsin. Fuar organizatörü sıfatıyla bu insanlarla görüşmek için her türlü hakka sahipsın."

"Bunu biliyorum!" Pippa hararetle konuştu. "Entelektüel olarak bunu biliyorum. Ama Alex'in yaptıklarından sonra onları gerçekten görme düşüncesi..." Ürperdi. "Bu çok aşağılayıcı."

"Dinle." Mae, Pippa'nın elini tuttu. "Alex'in yaptıklarından sonra hayatını yeniden kurmanın ne kadar zor olduğunu tahmin bile edemiyorum. Hurst Bridge küçük bir kasaba. İnsanlar işinizi bilir ve bu hep böyle olmuştur." Sıkıca sıkı. "Öyleyse ara onları, tanış onlarla ve bir kraliçe olduğunu göster onlara."

Pippa gözyaşlarını yuttu. "Teşekkürler."

Mae göz kırparak, "Bu fuara katılarak bana teşekkür et," diye karşılık verdi. "Pip'ime ihtiyacım var, ıslak bir battaniyeye değil."

Pippa gözlerini kaydırdı. "O senin elinde." Mae haklıydı. Pippa'nın çiftlikteki deneyimi ona sadece yararlı beceriler değil, fuar için gerçekten yararlı olabilecek pek çok bağlantı da kazandırmıştı. Acılı bir ayrılık yaşamışsa ne olmuş yani? Mae haklıydı - Hurst Köprüsü'ndeki herkes bunu biliyordu, öyleyse neden saklansındı? Bu sadece onun zararına olacaktı ve Alex, Pippa'nın daha fazlasını yapmasına gerek kalmadan yeterince zarar vermişti. "Ulaşmaya başlayacağım."

"Harika. Ben de bir düşüneyim," dedi Mae. "Kendi payıma, reklamlar yayınlandı ve yarışlar için yolların kapatılması için belediyeye başvurdum." Yüzünü buruşturdu. "Zamanımız biraz kısıtlı ama konseydeki dostum Rick, çok iyi bir amaç olduğu için acele edeceklerini düşünüyor."

"Harika." Pippa kontrol listesini gözden geçirdi. "Sigorta?"

"İşte burada zorlanıyorum." Mae'nin yüzü düştü. "En az iki ilk yardım istasyonumuz ve sahada sağlık görevlilerimiz olmalı. Sorun şu ki,

Kısa sürede uygun sağlık görevlisi bulmakta zorlanıyorum. Yaz mevsimindeyiz, bu yüzden festivaller ve benzeri etkinliklerle dolu oluyorlar."

Pippa kaşlarını çatı. "Dışarıda kalifiye ve müsait *biri* olmalı!"

Mae ellerini havaya kaldırdı. "Sen öyle san. Finn Goodman'a üniversiteden tanıdığı biri olup olmadığını bile sordum, o kadar zorlanıyorum." Yüzünü buruşturdu. "Umarım sorun olmaz."

"Ne, eski sevgilimin kardeşiyle konuştuğunu mu?" Pippa söyledi. "Elbette öyle."

Umutsuz zamanlar ve hepsi bu."

Ve böylece organizasyon devam etti. Kupaları gözden geçirdiler - Erin okulun spor günü kupalarını yapan bir yerden sipariş etmişti - ve Mae barında konser veren yerel gruplarla bağlantı kurarak herhangi birinin eğlence sağlayıp sağlamayacağını araştırıyordu.

"Wolfie'yle Squires'da ödül verme konusunda konuştun mu?" Mae sordu, yüzüne hüzünlü bir gülümseme yayıldı. "Eskiden fuarın en güzel yanlarından biriydi, güneşin altında o bahçelerde takılmak, labirentte arsızca sigara içmek..."

"Henüz değil." Pippa yüzünü buruşturdu. Onun böyle bir talebe nasıl tepki vereceğini gerçekten kestiremiyordu ve uygun bir an da yoktu. "Umalım da önce burayı yerle bir etmesin."

Mae gözlerini devirdi. "Paraya gerçekten ihtiyacı olmalı."

"Belki." Pippa Mae'ye Wolfie'yi telefonda dinlediğini ve sesindeki bağlılığı anlattı. "Neredeyse... *yapış yapıştı*."

"Gerçekten de tüm parayı bir kadına harcamak için mi sattığını düşünüyorsun?" Mae söyledi.

"Bilmiyorum," dedi Pippa. "Bir kız arkadaş mantıklı olurdu, değil mi? Ne de olsa onun kadar yakışıklı birinin..." diye devam etti, Mae'nin bilmiş sırıtışıyla dikkati dağıldı. "Ne?"

"Alex dışında bir erkeğe iltifat ettiğini bile ilk kez duyuyorum." Mae çenesini ellerinin üzerine koydu. "Hazır olabilirsin."

"Neye hazırsın?" Pippa, Mae'nin neşesinden rahatsız olmuştu. "Hayatına yeni bir penis girmesine hazırım," diye karşılık verdi arkadaşı.

"Kapa çeneni." Pippa'nın hain hafızası Wolfie'nin çıplak göğsünün görüntüsüyle onu kışkırttı ve oturduğu yerde kıpırdandı.

"Hayır, dinle!" Mae otoriter bir parmak salladı. "İyileşmenin önemli bir aşaması, ayrılık sonrası ilk sevişmedir."

"*Mae!*" Pippa'nın yanakları alev alev yanıyordu. Başka bir erkekle yakınlaşma düşüncesi onu ter içinde bırakıyordu.

"Bana bak." Mae'nin sesi alçak ve şefkatliydi. "Bunu sadece önemseydiğim için söylüyorum." Mae, Pippa'nın elini okşadı. "Yeni bir penis almanı önemsiyorum çünkü dürüst- Oi!" Mae cümlesini tamamlayamadı çünkü Pippa kafasına bir bisküvi fırlatmıştı. Mae bisküviyi kaptığı gibi muzaffer bir ısırık aldı. "Güven bana. Dışarı çıkmalı, bekarlığı kucaklamalısın."

"Senin için söylemesi kolay," dedi Pippa. Mae üretken bir flörtçüydü.

"Bu sadece bir güven meselesi!" Mae alay etti. "Ciddiyim, Pip. Bence hayatına yeni bir penis davet etmen senin yararına olabilir."

"Peki, tamam. Milyarınca kez 'yeni penis' demeni engellemek için bunu tartışalım." Pippa gerinmek için oturduğu yerden kalktı. "Söylesene, bunu nereden bulabilirim? O kadar uzun zamandır raflardan uzağım ki nereden başlayacağımı bile bilmiyorum! Kabul edelim." Ellerini havaya kaldırdı. "Mae, iş biriyle yatmaya gelince, hiçbir şeyden haberim yok." Mae sempatik bir gülümseme ya da hoşgörülü bir kıkırdama yerine kıpırdamadan durdu, koyu renk gözleri Pippa'nın arkasındaki bir şeye sabitlenmişti. Bir şey gıcırdadı. Deri. *Hay sikeyim.*

Pippa yavaşça döndü ve kapının önünde motosiklet derisiyle Wolfie'nin durduğunu gördü. Pippa'nın vücudundaki tüm kan doğrudan yanaklarına aktı. Onu selamlamak için ağzını açtı, sanki az önce berbat bir sevişme olduğunu ilan etmemiş gibi, ama ağzından hiçbir şey çıkmadı. Sarsıldığını hisseden Pippa kendini tekrar masaya bıraktı.

"Bir şeyi mi bölüyorum?" Wolfie sordu. Kendine bir bardak su doldurmak için lavaboya doğru yürüdü ve üç büyük yudumda geri devirdi. Öfkeli utancına rağmen Pippa, Wolfie'nin yutkunurken boğazının nasıl hareket ettiğini ve iri ellerinin elindeki bardağı nasıl cüceleştirdiğini fark etmekten kendini alamadı. Ve derinin, o giysilerin altında olduğunu çok iyi bildiği güçlü vücudun her hattını nasıl gösterdiğini.

"Hayır!" Pippa ciyakladı. Wolfie bardağını tekrar doldururken, Pippa *onunla konuşma* hareketi yapan Mae'ye baktı.

Pippa çılgınca başını salladı. Ne diyecekti? Wolfie ile yolları ne zaman kesişse, pislik içinde kalmak ya da değerli cam bibloları kırmak gibi bir aptallık yapıyor gibiydi. Son gafi da bu gariplik üçlüsünü tamamlıyordu. Pippa fuar için not tutmaya devam edecekmiş gibi kalemini kaptı ama sayfadaki satırlar gözlerinin önünde bulanıklaştı.

"Merhaba, ben Mae," dedi Mae, Pippa'yı masanın altından tekmeleyerek.

Wolfie moto ceketini çıkarıp terden ıslanmış soluk bir tişört giydi. "Tanıştığımıza memnun oldum."

"Ben bunun en iyi arkadaşıyım," dedi Mae. "Şu anda nasıl konuşacağını unuttu ama bir Yaz Fuarı düzenliyoruz. Bilirsiniz, eskiden burada olanlar gibi?"

Wolfie kıpırdamadan durdu. "Anlıyorum," dedi.

Mae, Wolfie'nin buz gibi tavrından rahatsız olduysa da bunu belli etmedi. "Evet, okulun çatısı için para toplamak için. Pip bundan bahsetmedi mi?" Wolfie'nin gözleri Pippa'ya kaydı.

"Hayır. Yapmadı."

Pippa, Wolfie'ye her gün yaşadığı ufak tefek şeylerden 'bahsedebileceği' bir dünya hayal edemiyordu. Derin bir nefes aldı. "Bu benim buradaki görevlerime engel değil," dedi. "Benden yardım etmem istendi, hepsi bu."

"Katılalım mı?" Mae Pippa'nın sırtını sertçe sıvazladı. "Birkaç gün içinde neredeyse tüm etkinliği tek başına organize etti. Aslında, Pip sadece

aklıma harika bir fikir geldi... Belki de El Arabası Yarışları'nın ödöl törenini burada yapabiliriz?"

"Artık yerimiz olduğundan emin değilim," dedi Wolfie sert bir sesle. "Bahçemizin bugünlerde çok daha küçük olduğunu fark etmiş olmalısınız."

"Geniş arazilere ihtiyacımız yok." Pippa sesini buldu. İş konuşmak garip bir şekilde rahatlatıcıydı. "Hâlâ bir sürü yer var."

Wolfie homurdandı ama ayrıntı vermedi.

Mae merakla Pippa'ya baktı ve Pippa çaresizce arkadaşının gözlerine baktı, sanki *neyle uğraştığımı görüyor musun der gibiydi*. "Sadece birkaç saatliğine," diye ısrar etti Pippa. "Yeşil alan yiyecek tezgâhları ve diğer şeylerle dolu olacak, bu yüzden ödöl vermek için açık bir alanımız olsun istiyoruz."

Wolfie omuz silkti. "Bana ne ki? İnsanlar küçük plastik bir kupa almak için tepeye tırmanmak istiyorlarsa, o zaman kendi başlarının çaresine bakabilirler."

"Bu bir evet mi yoksa Hurst Köprüsü halkına bilinçsizlik mi diliyorsun anlayamıyorum," dedi Pippa, öfkesini bastırmak için büyük bir mücadele vererek.

Wolfie sesli bir şekilde içini çekti. "Evet."

"Ve fuar için ilk yardım desteği verebilecek profesyonel sağlık görevlileri tanıyorsanız, bu da harika olur!" Mae cıvıldadı. Wolfie ona garip garip baktı.

"Mae!" Pippa homurdandı.

"Ne?" Mae masumca elini salladı. "Umutsuz zamanlar, bunu kendin söyledin." Wolfie'ye döndü. "Nitelikli ilk yardımcılar olmadan etkinliği sigortalayamayız. Ayrıca bir ahmağın sıcak kahveden dilini yakması ya da arkadaşını el arabasıyla iterken kalp krizi geçirmesi gibi durumlar için de sigortaya ihtiyacımız var."

"Sigorta olmadan etkinlik devam edemez," diye ekledi Pippa. "Ama bunu halledeceğimizden eminim." Wolfie'nin Pippa'nın tamamen işe yaramaz biri olmadığını anlaması nedense çok önemliydi.

Wolfie gözlerini kırptırdı. "Anlıyorum." Tam o sırada evin içinden yüksek sesli bir gıcırta ve ardından fışkıran suyun kusursuz sesi geldi. "Lanet olsun." Bardağını yere çarptı ve sese doğru koşmaya başladı. Pippa hemen arkasındaydı, kalbi hızla çarpıyordu. Bu da neydi böyle? Gürültü üst kattan geliyordu ve üçü birden yukarı doğru fırladılar. Çok geçmeden gürültünün nereden geldiği anlaşıldı: sahanlıktaki eski kazan ve su deposunun bulunduğu dolaptan. Su, kapının altındaki boşluktan koridorun zeminine dökülüyordu.

Wolfie dolaba doğru koştu ve çekerek açtı, koridora daha fazla pis kokulu su akarken küfretti. Pippa'ya döndü. "Aşağıya koş ve suyu kapat. Musluk mutfak lavabosunun altında."

"Ben yaparım!" Mae bağırdı, çoktan merdivenlerden aşağı koşmaya başlamıştı.

Pippa dolap girişinde Wolfie'ye katıldı. Görünüşe göre tanktan gelen boru bağlantı yerinden patlamıştı. Dolabın dibinde biraz dağınıklık vardı; çoğunlukla tozlu kutular ve Wolfie onları çıkarırken Pippa'nın aklına bir fikir geldi. Aceleyle banyoya gitti ve oradaki saklama kutusundan eski havluları alıp zemini korumak için sızıntı yapan tankın dibine yerleştirdi. Ancak o sırada kazana paralel uzanan büyük bir borudan da uğursuz sesler gelmeye başladı ve Wolfie irkildi.

"Bu bir atık su borusu," dedi inleyerek. "Eğer *bu* giderse ..."

"İşte." Pippa, sallanan atık su borusu bağlantısının etrafına bağlamak için hazırladığı sert banyo çarşafıyla ilerledi. "Biz sadece-"

"Whoa!" Wolfie onu geri çekti. "Ne?"

"Parmağınızda açık bir kesik var," dedi sabırsızlıkla. "Üzerine kirli su bulaşırsa enfeksiyon kapabilirsin."

"Sorun değil!" Pippa umursamazca konuştu. Bahçeyle uğraşırken kendini koruması için verdiği bandajın etrafına birkaç büyük yara bandı sarmıştı. "Bu sabah gübre serpiyordum ve tamamen güvende."

"Pislik mi yayılıyor?" Wolfie banyo çarşafını alıp gürültülü borunun etrafına sararken yüzünü buruşturdu.

"Sadece küçük bir bahçe projesi." Pippa bu konuda soğukkanlı olmaya çalıştı ama heyecanını gizleyemedi.

Wolfie biraz keyifsizce başını salladı. "Anlıyorum."

"Sorun değil, değil mi?" Pippa karşılama süresini fazla uzattığı düşüncesiyle panikledi. "Labirenti çözmeye çalışmama aldırış etmemiş gibiydin..."

"Ne istersen yap," dedi. "Joan'un tarlasıydı, hepsi bu. Yemin ederim bir domates bitkisini bin domatese dönüştürebilir. Bize bir havlu daha atar mısın?"

"Al." Pippa ona bir havlu uzattı. "Domates demişken, Joan'ın fuarlardan biri için yaptığı Bloody Mary şeylerini hatırlıyor musun? Babam onları çok severdi."

"Hatırladın mı?" Wolfie dedi ki. "O kokteyllerden o kadar çok içtim ki kustum.

Şu anda bile hala domates hayranı değilim."

"Kustun mu?" İtirafı Pippa'yı garip bir şekilde mutlu etti. Zaman zaman kendini aptal yerine koyan tek kişinin kendisi olmadığını fark etti.

"Benim hatamdı," diye devam etti. "On beş yaşında onları içmemeliydim. Tanrım, çok kızgındı."

"Sebze tarlasından çok şey yapar mıydı?" Pippa sordu. Piponun etrafına daha fazla havlu sararken gözleri parladı. "Tonlarca.

İnsanları beslemek onun tutkusuydu. Büyükbabam da onu kız kardeşi gibi severdi, bu yüzden orada ne isterse yetiştirmesine izin verirdi." Yüzüne yumuşak bir gülümseme yayıldı ve keskin hatlarını daha az sertleştirdi. "Hatırlıyorum da her mevsim bir yığın kabağı olurdu, ne yapacağını bildiğinden çok daha fazla."

"Benim annem de aynıydı!" Pippa güldü. "Çocukken ana malzemesi kabak olan o kadar çok güveç yedim ki, cildimin yeşile dönmemesine şaşırdım."

Wolfie, "Joan onlarla bir dahi gibiydi," dedi. "Moda olmadan çok önce onlarla kabak keki yapardı. Tanrım, çok iyidiler."

Wolfie'nin Joan hakkında annesinden bahsettiği gibi konuşması Pippa'nın gözünden kaçmadı. "Joan senin için çok şey ifade ediyor gibi görünüyor."

"Evet. Şey." Wolfie soğukkanlılığını korumaya çalışarak kollarını kavuşturdu ama Pippa onun gözlerindeki yaralı ifadeyi görebiliyordu.

Pippa sempatik bir ifadeyle, "Parkinson çok kötü bir şey," dedi.

"Öyle," diye kabul etti Wolfie. "Demans daha yeni yeni etkisini göstermeye başlıyor ve..." Nefes verdi, gözleri parlıyordu. "Hangisinin daha kötü olduğundan emin değilim."

"Amcamın bunaması vardı."

Wolfie Pippa'ya sertçe baktı. "Öyle mi yaptı?" "Evet."

Wolfie yutkundu. "Nasıl...? Yani, sonunda nasıl gitti?" "Kötü bir zamandı. Erken başlamıştı, a n l a r s ı n ı z y a . " Pippa'nın çok garip bir

Wolfie'nin onun sözlerine sıkı sıkıya bağlı olduğunu hissetmek rahatsız edici olduğu kadar sarhoş ediciydi de. "Sadece bir genç kızdım - şimdi her şey bulanık - ama sevdiğin biri ortadan kaybolduğunda kendini bu kadar çaresiz hissetmek çok korkunçtu." Başını eğdi. *Tamamen* bulanık değildi. Hayatının en korkunç anlarından biriydi. Jack Amca bir kabuğa dönüşmüştü ve gece gündüz bakıma ihtiyacı vardı. Pauline Teyze kederinin ağırlığıyla yataktan zar zor kalkabiliyordu. Ve *Frankie*. Çektiği acı sismikti.

"Bunu yaşadığın için çok üzgünüm." Ağzının bir köşesi kalktı. "Ama seni anlayan biriyle konuşmak güzel."

Pippa, Wolfie Squires gibilerle ortak bir yönü olabileceğini hiç düşünmemişti ama burada hiç beklemediği bir ortak nokta vardı.

"Benimle istediğin zaman konuşabilirsin," dedi yumuşak bir sesle.

Wolfie başıyla teşekkür etti ve parlak mavi gözleri bir kez daha Pippa'nın ağzına kayd. Pippa içgüdüsel olarak dudaklarını yaladı ve Wolfie'nin bakışları dilini takip etti. Pippa, Wolfie'nin nefesinin hızlanışını, gözlerindeki hücumu hayal etmediğini biliyordu, tıpkı içinde biriken sıcaklığı, kalçalarının arasındaki hafif sızıyı hayal etmediğini bildiği gibi. Wolfie ona doğru bir adım attı, o yoğun ve durgun yüzünün altında adlandırılmayan bir şey yanıyordu. Ağzını açtı ve-

"Durdu mu?" Mae merdivenlerin başında yeniden belirdi ve Pippa'nın irkilerek sıçramasına neden oldu. "O musluk çok uzun sürdü. Çevirmek çok zor oldu ama su şimdi kesilmiş olmalı." Pippa tekrar Wolfie'ye döndü ama o boruları incelemek için uzaklaşmıştı.

"Öyle görünüyor," diye cevap verdi. Dolaptan çekildi ve eliyle yeri işaret etti. "Bu pisliği temizleyeceğim. Tesisatçı çağırabilir misin?"

"Elbette. O kadını çok iyi tanıyorum." Pippa kelimeleri çıkarmak için mücadele etti. Linda Cornish, Goodman's Farm'ın eski boru tesisatının çoğunu tamir etmişti; fazlasıyla kalifiye biriydi. Mutfağın kuru sığınağına geri döndüğünde, Pippa telefonunda Linda'nın numarasını aramaya başladı.

"Az önce olanlar hakkında konuşacak mıyız?" Mae küstahça sordu.

Pippa, Linda'ya aceleyle bir mesaj yazdı ve Mae'nin bakışlarından kaçınarak telefonunu cebine soktu. "Burası eski bir ev, Mae. Tesisatla ilgili acil durumlar beklenebilir."

"Teslim ol." Mae başını eğerek Pippa'nın dikkatini çekti. "Demek istediğimin bu olmadığını biliyorsun."

"Gerçekten bilmiyorum," dedi Pippa masumca.

"Oh Pip, hadi ama! Seni ve Wolfie'yi iki dakikalığına yalnız bıraktım!" Sırıttı. "Yukarı çıktığımda ikiniz de birbirinizin giysilerini parçalamak üzereydiniz."

"Hayır, değildik!" Pippa karşılık verdi.

"Nefes nefese kalmıştın," dedi Mae hınzırca. "Bu bir abartı!" Pippa kızardı.

"Hayır, değil," diye iddia etti Mae. "Dahası, o adam sana sanki ırzına geçmek istiyormuş gibi bakıyordu. Bu konuda bana güven."

Pippa başını salladı. O anın sıcaklığı geçtiğine göre, hissettiklerinin gerçek olup olmadığından emin değildi. Wolfie'nin bakışlarındaki yoğunluğu hayal edip etmediğinden emin değildi. "Az önce bana gerçekten kişisel bir şey söyledi," dedi. "Ben sadece arkadaş olmaya çalışıyordum."

"Arkadaş mı? Wolfie Squires ile mi?" Mae inanamıyordu. "Dobermanların cana yakın görünmesini sağlayan adam mı?"

"O kadar da kötü biri değil," diye itiraz etti Pippa. "Yaralı parmağımı atık suya maruz bırakmadığımdan emin olmak istedi, hepsi bu." Bandajını gösterdi.

"Oh, öyle mi?" Mae ona bilmiş bir bakış attı. "Ne kadar da parlak zırlı bir şövalye."

"Kapa çeneni," diye inledi Pippa. Telefonu cebinde titremeye başladı. Ekranda Linda'nın adını görmeyi bekleyerek telefonunu çıkardı. Sonra da masanın üzerine bıraktı.

Alex Goodman.

Mae bunu fark etti ve yüzünü buruşturarak kırmızı çağrı sonlandırma düğmesine zehirli bir yılanı sopayla dörter gibi vurdu. "Ne oluyor lan?"

Pippa sandalyesine çöktü. Neden arıyordu ki? Aylardır telsiz sessizliği vardı ve artık köşeyi dönmüş gibi hissetmeye başlamıştı. Ama şimdi, Alex nedense tekrar içeri girmeye zorluyordu. Telefon bir kez daha çalmaya başladı ve Pippa kararsızlıktan felç olmuş bir halde onu izledi.

"Neden arıyor?" diye mırıldandı. "Ne istiyor?"

"Onunla konuşana kadar bilemezsin," dedi Mae usulca. "Ki şahsen ben bunu tavsiye etmiyorum."

Pippa'nın içi çalkalandı. Ayrılık sonrası o ilk günlerin ıstırapı tekrar başını kaldırdı ve o zaman ne kadar ilerlediğini fark etti. Son zamanlarda aklından ne kadar az geçmişti. Alex'i kaybetmek dümenini kaybetmek gibiydi ve telefonunda onun adını görmek bile bu kaybı hatırlatıyordu.

çığlık atarak geri döndü. Buna dayanamadı. "Ne yapacağım ben? Ya onda bir sorun varsa?"

Mae ellerini havaya kaldırdı. "O zaman bunu büyük bir çocuk gibi halletmesi gerekecek. Tanrı biliyor ya, sen yanındayken bunu hiç yapmak zorunda kalmadı." Telefonun çalması kesildi ve Pippa yeniden nefes alabildiğini hissetti. Gözleri telefona yapışmış halde beklediler. Bir sesli mesaj bildirimi çıktı.

"Dinleyeyim mi?" Pippa sordu.

"Sana kalmış." Mae'nin gözleri karardı. "Ben ne yapacağımı biliyorum." Pippa telefonu kendisine doğru çekti ve oynat tuşuna bastı. "*Pippa. Lütfen ara beni. Ara beni.*"

Pippa ağzı açık kaldı. "Bu kadar mı?" Doğru, Alex çok konuşkan bir adam değildi ama birlikte yaşadıkları onca şeyden sonra, Pippa sesli mesajda dört kelimedenden fazlasını hak ettiğini düşünüyordu.

"Ne yapacaksın?" Mae sordu.

Pippa bir an düşündü, sonra eğildi ve *sil tuşuna bastı*.

Bölüm On Dört

T Haziran ayı acımasızca ilerliyordu ve Pippa'nın günleri Evin ve bahçenin bakımı ve fuar organizasyonu ile meşguldü. Buna minnettardı. Bu sayede Alex'in aydınlatıcı olmayan sesli mesajı üzerinde çok fazla durmuyordu. Ama bugün takvimi kontrol etmiş ve Alex'in onu ilk buluşmalarının yıldönümünde aradığını fark etmişti. Tesadüf müydü? Emin değildi. Ama tam da köşeyi döndüğünü hissettiği anda Alex tekrar ortaya çıkmış ve kendisi için cesurca yarattığı huzuru tehdit etmeye başlamıştı. Sesli mesajdaki o dört kelime zihninde tıngırdıyor, onunla alay ediyordu. Aylardır iletişim kurmamıştı ve tek aldığı bu muydu? Bir tür çalışanmış gibi araması için bir talimat.

Telefonu çaldı ve endişeyle kontrol etti, arayanın Alex olmadığını, sadece Frankie'den bir mesaj olduğunu görünce rahatlayarak iç geçirdi. Arayanın Pigs in Clover'dan Bay Rogers olmasını umuyordu. Yaz Panayırı için bir tezgâh satın almak üzere bu lüks kasabın peşine düşmüştü ama şimdiye kadar pek şansı olmamıştı. Yeşil alanda birinci sınıf bir yer için mükemmel bir aday olabilirlerdi ama Bay Rogers telefonlarına cevap vermiyordu. Pippa yine de suçluluk duygusunu inkar edemiyordu, çünkü Juniper hızla bahçede en sevdiği manzaralardan biri haline geliyordu. Arsız domuz Squires'in Bahçesi'ne girmeyi çok seviyordu ve özellikle de Pippa'nın yeni yeni yeşermeye başlayan sebze bahçesinde yiyecek aramaya bayılıyordu. Pippa elinden geldiğince bununla mücadele ediyordu; ancak, onları yarım tonluk nadir cins domuzlardan nasıl koruyacağına dair çok az tavsiye vardı, hatta

Squires'in kütüphanesinden kurtardığı tozlu eski bahçe kitaplarına baktı. Sonunda kulübede bulduğu eski tavuk tellerinden ve labirentin enkazından topladığı düşmüş dallardan bir şeyler yaptı.

Şimdilik işe yarıyordu. İşin komik yanı, Juniper onun sebzeleri koruma çabalarını kişisel bir meydan okuma olarak algılamış ve sık sık ziyaret ederek burnunu huysuzca tel örgülere dayamıştı. Sebze tarlası çok iyi durumda olsa da labirent başka bir hikayeydi. Pippa oradaki yabancı otları birkaç kez temizlemeye çalışmıştı ama bu görev hiç bitmeyecekmiş gibi görünüyordu; yabancı otlar Pippa'nın yetişemeyeceği kadar hızlı bir şekilde yeniden büyüyordu.

Wolfie de geçen hafta pek ortalıkta görünmemişti. En son konuştuklarında Londra'da kendisine ihtiyaç duyulduğuna dair bir şeyler mırıldanmıştı ve Pippa onun sadece kız arkadaşıyla birlikte olduğunu tahmin edebiliyordu. Bu yüzden, o sabah toprakta diz çökmüş, gece boyunca ortaya çıkan sinir bozucu yabancı otları temizlerken Wolfie'nin sesini duymak biraz şaşırtıcıydı. Wolfie bahçeye çıktığında yanında kısa boylu, kırmızı yüzlü, parlak takım elbiseli bir adam vardı.

Pippa'ya yaklaşırlarken Wolfie, "...yani, evet, iyi bir günde kırların ötesini net bir şekilde görebilirsiniz," diyordu.

"Tek kelimeyle muhteşem," diye yorumladı adam. "Böyle bir manzarayı satın alamazsın. Şey,"- Wolfie'ye göz kırparak dirsek attı-"belli ki birileri satın alabilir."

"Oldukça." Wolfie de aynı fikirdeydi. "Gördüğünüz gibi Clough Tepesi yakınlarda. Yerel bir simge - harika yürüyüşler." Pippa gözlerini devirdi. Wolfie'nin satmak istediği bir yer hakkında bu kadar övgü dolu konuşması komikti.

Ziyaretçi Pippa'yı görünce homurdandı. "Muhteşem manzaralardan bahsetmişken..." Yanıma geldi. "Seninle tanıştığıma memnun oldum, canım. Percival Smart."

"Merhaba." Pippa ayağa kalktı ve aynı anda hem sert hem de nemli olmayı başaran elini sıktı. "Pippa Munro," dedi. "Burayı satın almak mı istiyorsunuz?"

"Olamaz." Percival yağlı gri saçlarını geriye doğru savurdu. "Ben

bilirkişiyim."

Pippa'nın kemikleri ürperdi. Bir eksper. Bu, satışın kabul edildiği anlamına gelebilir miydi? Wolfie'yle göz göze geldi ve Wolfie biraz üzgün görünme nezaketini gösterdi. "Anlıyorum."

"Evet. Bir sürü arazi araştırması yapıyorum." Adam kendini beğenmiş. "Ülkedeki en büyük ve en iyi şirketlerden bazıları için."

"Peki bugünün müşterisi kim?" Pippa cesurca sordu. Wolfie'den bir uyarı bakışı almıştı ama Percival'ın mülke gözlerini dikip bakması hoşuna gitmemişti. Sanki parçalanıp yutulacak bir şeymiş gibi.

"Ah, gizli." Percival burnuna vurdu, sonra gözleri büyüdü. "Diyorum ki, bu bir labirent mi?"

"Öyle," dedi Wolfie. "Büyük büyük büyükbabamın Capability Brown tasarımını kopyaladığına dair asılsız bir söylenti var."

"Bu gerçek bir Brown labirenti değil, değil mi?"

Percival havladı. "Hayır." Wolfie başını salladı.

"Phew." Percival alnını siler gibi yaptı. "Çünkü eğer öyleyse, korunuyor olacak ve bunun neden bir felaket olacağını söylememe gerek yok. Bu arada, ön taraftaki çakıllı araba yolu... Altındaki agrega konusunda bazı endişelerim var. Biraz sarkmış gibi görünüyor."

Wolfie kederli bir ifadeyle, "Bunu araştıracağım," dedi.

"Ve şu ağaçlar beni endişelendiriyor." Percival'ın kastettiği açık bir şekilde ön arabayı çevreleyen yüksek selvi ağaçlarıydı. "Kök sistemleri geniş ve zarar verici olabilir - onları yıkmak gerekir. Ama önemli değil!" Sararmış iri dişlerini gülümseme olabilecek bir şekilde gösterdi. "Hepsi düzeltilebilir sorunlar."

Pippa kalp kırıklığından patlayacağını düşündü. Percival, bu güzelim eski yerin tamamen yok edilmesinden bahsediyor, sanki manzara dışında hiçbir değeri yokmuş gibi inceliyordu. Dahası, bu ziyaretten haberi olmadığı için, Wolfie'nin avukatlarla tehdit etmesinin ardından Todd'un isteksizce taşıdığı gübre yığını gibi başka bir itici gösteri hazırlayamamıştı.

Tam o sırada Percival kalktı, Pippa'nın arkasındaki bir şeye bakarken gözleri faltaşı gibi açıldı. "Bu da ne böyle?"

Pippa döndü ve kahkahalarını gizleyemedi. Yaşlı Juniper sebze tarlasına öyle bir kararlılıkla yaklaşıyordu ki neredeyse insan gibi görünüyordu. "O sadece Juniper," diye adamı temin etti. "Kötü bir niyeti yok."

"Şu lanet domuzu bir ahırda tutamazlar mı?" Wolfie inledi. "Lanet şey bahçeme kendi özel alanı gibi davranıyor." Ama Pippa onun gözlerinde bir eğlence parıltısı gördüğüne yemin edebilirdi. Percival ise aç bir Tamworth'a bu kadar yakın olduğu için daha az rahattı ve geri çekiliyordu. Juniper, Percival'ın korkusundan habersiz, onun yanındaki sebze tarlasının köşesine doğru ilerledi. Bunun Percival üzerinde dramatik bir etkisi oldu. Ellerini havaya kaldırarak sağır edici bir böğürtü çıkardı.

"Kışt!" Percival kaçarak bağırdı. "Kışt!" Bu ses zavallı domuzu açıkça ürküttü ve domuz panik içinde ciyaklayarak koşmaya başladı. Ne yazık ki Percival için, kızın uçuşu onun yörüngesini kesintiye uğrattı. İnsan ve domuz çarpıştı. Neredeyse yarım ton ağırlığındaki Juniper neyse ki yara almadan kurtuldu ama Percival onun üzerinden uçarak sebze tarlasının ortasına indi ve Pippa'nın derme çatma domuz korumasını etrafına topladı. Öfkelenen Percival ayağa fırladı ve ahududu sopalarından ikisini koparıp çılgınca bir savunma girişimiyle önünde salladı.

"Hey!" Pippa hayatında hiç bu kadar hızlı hareket etmemişti. "Bırak onları! Sana zarar vermeyecek!" Percival ve Juniper arasında manevra yaptı.

"Bunun anlamı ne?" Percival ona kükredi. "Buralarda vahşi hayvanlar mı dolaşıyor? Masum seyircilere mi saldırıyor?"

"Vahşi bir hayvana mı benziyor?" Pippa azarladı. Juniper onun etrafından dolanarak çalkalanmış sebze tarlasına ulaştı ve sakın sakın toprağı eşelemeye başladı. "Onu korkuttun!"

"O çok kötü. Sen de gördün!" Percival Wolfie'ye eliyle işaret etti. "Hadi, bana destek ol! Domuz bana saldırdı."

Wolfie, Percival'a alametifarıkası olan değeriendirici bakışlarıyla baktı, sonra bakışlarını meydan okuyan Pippa'ya çevirdi. Wolfie kollarını kavuşturdu. "Juniper izinsiz giriyor, bunu kabul ediyorum ama zarar vermek istemedi."

Percival'ın yüzü kıpkırmızı oldu. "Trespas-! Tüm bu saçmalıklar." Kıyafetlerini kokuşmuş çamurdan arındırmak için zayıf bir çaba harcadı, ama her tarafı kaplıydı. "Etrafta yaban domuzları dolaşırken buranın geliştirilmesini tavsiye etmem mümkün değil. Dava edilebilirim."

"İkinci kez söylüyorum, o vahşi değil!" Pippa tersledi. "O özgür ruhlu."

Percival, şu anki dağınık haliyle uyumsuz bir hareket yaparak başını asil bir şekilde geriye attı. "Burası tam bir kâbus."

"Sakin ol," dedi Wolfie. "Hadi seni temizleyelim de işini bitirebilesin."

Percival bir el salladı. "Sanırım yeterince gördüm," diye alay etti. "Benim bir uzman olduğumu unutmayalım. Müşteriye vereceğim tavsiyelerin ne olacağını biliyorum. Kendim çıkarım." Ve bu sözlerle hışımla çekip gitti.

Wolfie Pippa'ya buz gibi bir bakış fırlattı. "Bu oldukça iyi bir şeydi."

"Neydi?"

Wolfie'nin dudakları daha da inceldi. "O domuzu bize böyle saldırması için nasıl eğittiğini tahmin etmek bile istemiyorum-"

"Bekle, onu hiçbir şey yapması için eğitmedim!" Pippa araya girdi. Sanki biri Juniper'i kendi fikri olmayan bir şey yapması için eğitebilirmiş gibi. "Onu korkuttu, gördünüz."

"Satmamam gerektiğini düşündüğünü biliyorum ama ciddenden mi?" Wolfie'nin sesi bıkkınlıkla gerilmişti. "Gerçekten bu çocukça oyunların istediğimi elde etmemi engelleyeceğini mi düşünüyorsun?"

Sözlerinde Pippa'nın göz ardı etmekte zorlandığı şehvetli bir tehdit vardı. Pippa çenesini kaldırdı ve onun bakışlarıyla yüzleşti. "Birinin bu kadar güzel bir şeyi hiçbir şey ifade etmiyormuş gibi nasıl reddedebildiğini anlamak için mücadele etmek çocukça değil." Sesi amaçladığından daha kızgın çıkmıştı.

Wolfie de telaşla ona baktı. Pippa bir nefes aldı. Belki de Alex'in ona yaşattıklarından sonra aşırı hassaslaşmıştı. Ama Pippa onun haklı olduğunu, Hurst Köprüsü sakinlerinin çoğunun da aynı fikirde olduğunu biliyordu.

Şimdi savunmasız görünme sırası Wolfie'deydi. "Tanrım, tek duyduğum bu evin ne kadar güzel olduğu. Ne kadar anlamlı." Ellerini ceplerine sokarak başını salladı. "Güzel demek mükemmel demek değildir, biliyorsun."

"Öyle olduğunu hiç söylemedim," diye karşılık verdi Pippa.

"Bu bir ev," diye devam etti Wolfie. "Basit bir ev. Özel bir tarafı yok. o."

"Belki senin için değil." Pippa omuz silkti. "Ama belki de eğer bir an için gözlerini açarsan, benim gördüğümü görebilirsin. Neyin özel olduğunu görebilirsiniz."

Wolfie'nin dudakları inceldi ama cevap vermedi. Sadece durdu, sanki daha fazlasını söylemesini bekliyormuş gibi baktı. Pippa onun bu yoğun bakışlarıyla karşılaşacağına güvenemediği için Juniper'in mutlu bir şekilde etrafta dolandığı sebze tarlasını incelemeye döndü. Pippa çalkalanmış toprağın ortasındaki çürük yapraklara, yırtık derinin arasından çıkan çiğ yeşil etli açık köklere baktı. Percival'ın günlerce süren zorlu çalışmasına zarar vermek sadece birkaç saniyesini almıştı. Pippa'nın boğazı duygularla tılandı.

"Yani, şu Percival denen adamı ele alalım," diye birden ağzından kaçırdı ve Wolfie'yi şaşırttı. "Neyin önemli olduğunu düşünmek için durmayan biri var. O kadar çabuk öfkeleniyor ki arkasında bıraktığı yıkımı düşünmüyor bile." Pippa, sebze tarlasından daha fazlası hakkında atıp tuttuğunu biliyordu ama sanki içinde bir şeylerin kilidi açılmıştı ve kelimeler derin ve acı verici bir yerden dökülüyordu. "Bir insan onca emek harcıyor, onca fedakârlık yapıyor ve sonunda tam bir pislik gibi muamele görüyor."

Wolfie bir adım öne çıktı. "Anladığımdan emin değilim-"

Ama daha bitirmemişti. "Ve bir sesli mesaj. Bunca zaman sonra lanet bir sesli mesaj. On yıldan fazla bir süre boyunca onu tekrar içeri alacağımı sanıyor.

ve hayatımın bir *sap gibi* gerçekten başlamasını bekliyorum!"

Wolfie yumuşak bir sesle, "Burada neler döndüğünden emin değilim ama sen bir ahmak değilsin," dedi, iyi niyetli şefkati yaraya tuz basmak gibiydi.

"Alex bana öyleymişim gibi davrandı." Adrenalin azalmış, Pippa'yı nefessiz ve yüzü kızarmış bir halde bırakmıştı. Ama kelimeleri yüksek sesle söylemek, onları dağılabilecekleri bozkırın açık gökyüzüne doğru uçurmak iyi hissettirmişti. Bu özgürleştirici, *nihai bir* duyguydu. Ne de olsa Alex yaptığını yapmasaydı, Pippa hâlâ kendine ayıracak bir dakikası bile olmadan iş ve yaşlı bakımı döngüsüne sıkışıp kalmış olacak mıydı? Alex'in ona bir iyilik yapmış olması mümkün müydü? Pippa gülerek Wolfie'nin daha da telaşlı görünmesine neden oldu.

"İyi misin?" diye sordu.

Pippa sersemlemiş bir halde başını salladı. "Sanırım... uzun zamandır hissettiğim en iyi şeyi hissediyorum," dedi. Özür dileyerek telefonunu almak için aceleyle içeri girdi. Frankie'nin tüm bunları duyması gerekiyordu.

On Beşinci Bölüm

"I Anlaştık," diye bağırdı Frankie telefonda ona. "Hadi parti yapalım! Güneş parlıyor, genç ve kaygısızız... ayrıca, erkekleri tavlama için Halfpenny'den daha iyi bir yer olmadığını biliyorsunuz."

"Hey, biraz eğlenmek istediğimi söyledim, erkek tavlama değil!"

Pippa bir kez daha tekrarladı. Alex hakkındaki ifşaatından sonra, Pippa saçlarını açma havasındaydı ve bu yüzden Frankie onu hemen o gece Theo ve kendisiyle birlikte şehre davet etmişti. Her ne kadar Frankie, Pippa'nın duygusal atılımının yeni bir erkekle birlikte olmaya hazır olduğunu gösterdiğini düşünüyor gibi görünse de, mesele bu değildi. "Dediğim gibi, kendimde biraz ilerleme kaydettiğimi hissediyorum, henüz yeni bir ilişkiye başlamaya hazır olduğumdan değil." "Kim ilişkilerden bahsediyor?"

Frankie homurdandı. "Ben sıradan bir öpüşme öneriyorum, belki biraz da 13 yaş üstü kuru sevişme. Eminim nazikçe, kazara olmayan bir göğüs okşamaya hazırsındır? Ne kadar zamandır "Biraz aksiyon yaşadığından beri?"

Pippa o anda Wolfie'yi hayal etmemek için kendini çok zorladı. "Boş ver," dedi. "Ben hep aynı adamla birlikteydim. Önümde çırlıçıplak durup bana bir forkliftin anahtarlarını teklif etse, bir erkeği nasıl tavlacağımı bile bilemem."

"Kendini gördün mü?" Frankie sordu. "1.80 boyunda *bomba gibisin*. Sadece odanın ortasında dur, yakında erkekler üzerine çullanacak."

"Belki de erkekleri böyle tavlıyorsunuzdur," diye karşılık verdi Pippa. "Biz ölümlüler biraz çaba sarf etmek zorundayız."

"O booby elbisesini mi giyiyorsun?" Frankie karşı çıktı.

"Ona öyle deme," diye tısladı. Ama daha iyi bir kelime bulmak için, evet, Pippa Alex'in bir zamanlar dalga geçtiği beyaz sundress'i giyiyordu. Biraz süslüydü ama güneşli bir akşamda arkadaşlarla içki içmek için mükemmeldi. Kendini böyle hissederken onu giymek daha uygun görünüyordu. "Bubi elbisesi giydim," dedi.

Frankie, "Ve biraz dudak boyası sür," diye tavsiye etti.

"Sen benim patronum değilsin," diye homurdandı Pippa ama eski rujunu eline alıp dudaklarına kremi bir pembe sürdü. Son zamanlarda açık havada geçirdiği zaman cildine sağlıklı bir parlaklık katmış, solgun gözlerini ortaya çıkarmıştı. Asi dalgalarını yüzünden uzak tutmak için birkaç tutam saç teli taktı ve Pippa yumuşak deri sandaletlerini giydiğinde kendini bambaşka bir kadın gibi hissetti. Kendini kadınsı ve uzun zamandır ilk kez seksi hissediyordu. "Bu eğlenceli olabilir," dedi.

"Sabırsızlanıyorum," dedi Frankie. "Otobüse binecek misin?"

Pippa saatini kontrol etti. "Kahretsin." Sheffield'a giden otobüs birazdan kalkacaktı, o yüzden acele etmesi gerekiyordu. Frankie'ye veda etti ve heyecanla aşağıya indi.

Kız merdivenin dibine yaklaşırken Wolfie koridordan içeri girdi, gözlerini telefonuna dikmişti. Onun ayak seslerini duyunca başını kaldırıp baktı.

"Ah, Pippa, sen-" İzleri üzerinde durdu.

"Bir sorun mu var?" Pippa son birkaç basamağı aceleyle indi. "Ahm. Hayır." Wolfie yutkundu. "Her şey yolunda."

"Tamam. Harika." Pippa onun da bir şeyler söylemesini bekledi ama adam sanki far ışığına yakalanmış gibi donakalmıştı. Ya öyle ya da şiddetli bir şekilde hastalanmak üzereydi. "Başka bir şey var mı?"

Kaşları havaya kalktı. "Şey, aslında..." Boğazını temizledi ve boynunu kırıştırdı. Ağzını açtı ve sonra kapattı. Pippa onun iyi olup olmadığını merak ediyordu ki aniden biraz yüksek sesle, "Ön taraftaki saksılardaki bitkileri sulamayı başardın mı? Biraz önce solmuş görünüyorlardı."

Pippa şaşkındı. Gerçekten bağırması gerekiyor muydu? "Evet," dedi. "Bugün iki kez yaptım. Güneş yüzünden."

"Harika, güzel." Wolfie başını salladı. Bir şey bekliyor gibi görünüyordu. Pippa onu teşvik etmek için bir kaşını kaldırdı; ne de olsa yetişmesi gereken bir otobüs vardı. "Sen, ah, güzel görünüyorsun."

"Ah." Pippa kızardı, etek kumaşını düzeltti ve Wolfie'den gelen iltifatın ona verdiği sıcak parıltıyı görmezden geldi. "Belki de Sheffield'da birkaç içki için biraz fazla."

"Hayır, hayır," diye düzeltti Wolfie küçük bir gülümsemeyle. "Bence bu kadarı yeterli, Pippa Munro."

"Ne için yeterli?" diye sırtarak cevap verdi, sonra dudaklarını kenetledi. Bu flört müydü? Yaptıkları şey bu muydu? "Yani, teşekkürler," dedi sertçe. Adamın bir kız arkadaşı vardı, Tanrı aşkına. "Otobüse yetişmem lazım," diye geveledi. "İyi akşamlar."

"Seni bırakmamı istemiyor musun?" Wolfie kapıya ulaştığında arkasından seslendi. "Bana bir tane mi teklif ediyorsun?" Pippa bir arabada yalnız olduğunu hayal etti.

Wolfie Squires ve hava aniden nefes almayı biraz daha zorlaştırdı. Adamın ağzının bir köşesi kıvrılırken nefes alış verişini düzenli tutmak için mücadele etti.

"Evet," dedi sabırla.

"Neden?"

Wolfie bıkkınlıkla gözlerini devirdi. "Sana göz kulak oluyorum, hepsi bu. Güzel bir kız, tek başına dışarıda, güzel bir elbise giyiyor... yanlış türden dikkatleri üzerine çekebilir."

Benim güzel olduğumu düşünüyor, Pippa'nın aklından geçen ilk düşünce buydu. Ama onun koruyuculuğu canını sıktı ve Pippa onun sözlerinin uyandırdığı zevk dalgasını elinin tersiyle itti. "Bana bir şey olmaz," dedi. "Saflık polisi bu gece devriye gezmiyor - kontrol ettim."

"Haha," dedi kuru bir sesle. "Demek istediğim, dışarıda aptallar var."

"İlginiz için teşekkürler," dedi Pippa kibarca. "Ama başımın çaresine bakabilirim."

"Bunu biliyorum. Percival Smith'i nasıl idare ettiğini gördüm." Wolfie'nin yüzünde kızgınlık ifadesi belirdi ve Pippa sessizce öfkелendi. Smith denen adam iğrenç biriydi ve ona karşı durduğu için özür dileyecek değildi. Gerçi Wolfie özür dilemesini dilemiş gibi görünüyordu. Ona ters baktı. "Bak, seni bırakmamı istiyor musun, istemiyor musun?"

Pippa çenesini kaldırdı. "Teşekkürler, ama almayayım." Ve başını sallayarak dışarıya, güneş ışığına doğru koşmaya başladı.

"Bu adamı gerçekten anlamıyorum!" Pippa tekrar barmeni işaret etti. "Hem beni bırakmayı teklif ediyor, hem de bugün o berbat anketör adama nasıl davrandığımla ilgili bir pislik gibi davranıyor."

"Bana oldukça centilmen biri gibi geldi," dedi Theo, birasının tortularını bitirirken. Gömlek ve kot pantolonunun içinde kaslı vücudunu sergilerken özellikle muhteşem görünüyordu. "Ve haksız da değil. Güzel kızların toplu taşıma araçlarında rahatsız edildikleri bilinir."

"Şey, ben değil." Pippa omuz silkti. "Tamamen olaysız bir yolculuk geçirdim." Sonunda barmenin dikkatini çekti ve aynı içkilerden tekrar sipariş etti. Halfpenny tıklım tıklımdı, köşedeki üç kişilik gitar grubundan hafif bir soft-rock müzik geliyordu. Kalabalığa rağmen arkadaşlar barda rahatça konuşabilecekleri koltuklar bulmuşlardı.

Frankie, "Bir dakika, sanırım buradaki kritik noktayı kaçırıyoruz," dedi. "Wolfie senin güzel olduğunu söyledi, değil mi? Sonra da seni arabasıyla

Sheffield. Alo?" Ellerini iki yana açarak bakakaldı. "Adam belli ki aşık olmuş!"

"Tanrım, Mae gibi konuşuyorsun," diye inledi Pippa.

"Oh, pekala, dava kapandı." Frankie sırtarak ellerinin tozunu aldı. "Mae bir şey fark ettiyse haklı olmalıyım."

Pippa şarabını yudumladı. Wolfie onu merdivenlerden inerken gördüğünde kesinlikle tepki vermişti, buna hiç şüphe yoktu. "Beni gördüğünde her zaman pasaklı gibi giyinmiş ya da temizlik ürünleriyle kaplanmış oluyorum," dedi. "Bırakın böyle bir elbise giymemi, böyle bir elbiseye sahip olmama bile şaşırmıştır herhalde."

"Bilmiyorum," dedi Theo. "Frankie ikna edici bir açıklama yaptı." "Teşekkürler bebeğim," dedi Frankie.

Bebeğim? Pippa kuzenine dudak büktü. Theo ne zaman 'bebek' statüsüne yükselmişti? Frankie sadece gizlice gülümsedi. "Her şey tartışmaya açık," dedi Pippa, Frankie'ye *bu işin bitmediğini* söyleyen bir bakış fırlatarak. "Onun bir kız arkadaşı var."

"Onunla tanıştın mı?" Theo sordu. "Hayır, ama oldukça eminim-"

"Ah!" Frankie atladı. "Oldukça emin olmak emin olmak değildir. Yanılıyor olabilirsin."

"Onu telefonda duydum." Pippa'nın yanakları kızardı. "Onu memnun etmek için Squires'ı nasıl satmak istediğinden, Squires'ın bunu hak ettiğinden bahsediyordu."

Frankie şarabından düşünceli bir yudum aldı. "Yanlış anlamış olabilir misiniz?"

"Nasıl olduğunu anlamıyorum," diye cevap verdi Pippa. Frankie'nin bilmiş sırıtışı onu kızdırdı ve bu yüzden dik oturdu. "Hem ne önemi var ki?" diye homurdandı. "Ne olursa olsun evi satacak. Yakında yine evsiz kalacağım ve onun hayatından çıkacağım."

"Satıyor olması çok yazık," diye sempati duydu Theo. "Bu gerçekleşmeden önce bir ara beni ziyaret etmen gerekecek."

"Kesinlikle!" Pippa heyecanlandı. "Ödeme olarak seni Yaz Fuarı'nın düzenlenmesine yardım etmeye ikna edeceğim."

"Hey, Frankie'nin ailesi için her şeyi yaparım." Theo ona göz kırptı, sonra da tuvalete gitmek için izin istedi. Theo'yu duymazdan gelir gelmez Pippa Frankie'ye döndü.

"Tamam, açıklamak için bir dakikan var."

Frankie masum bir havaya büründü. "Açıklamak mı?"

"*Bebeğim?*" Pippa tekrarladı. "Bana söyleyecek bir şeyin mi var *bebeğim?*"

"Ah, şu." Frankie eğleniyordu. "Evet... birbirimizi görüyor olabiliriz."

Pippa sevinç içinde onun kolunu tuttu. "Nihayet! Nasıl oldu bu?"

Frankie caka sattı. "Oh, bilirsin, ben sadece her zamanki çekici halimdim." Sonra yumuşadı. "Aslında bir hafta sonu ona rosto yemeği pişirdim. Bir şişe kırmızı şarap içti ve sonra bir şeyler oldu. O *çok* komik, Pip. Ve zeki. Oxford'da master yaptığını biliyor musun?"

"Onu bana satmana gerek yok," dedi Pippa. "Ondan hoşlanıyorum. **S e v i y o r u m !**

Oda arkadaşınız *olmasına* rağmen. Bu biraz riskli değil mi?"

"Belki." Frankie'nin gülümsemesi kontrol edilemezdi. "Ama Hunter's Bar'da bir ev için teklif verdi, yani yakında taşınacak zaten. Bu da üzerimizdeki baskıyı biraz azaltıyor."

Pippa onun kolunu bir kez daha sıktı. "Seni hiç bir erkek için bu kadar hayalperest görmemiştim," dedi.

Frankie, "Daha önceki aşk ilişkilerimin çoğunda ilgi yönünden ciddi eksiklikler vardı," dedi.

Pippa, "Bilmiyorum, yollarda ölen hayvanların tahnitini yapan adam ilginçti," diye düşündü. "Silahları hobi olarak listeleyen adamdan bahsetmiyorum bile." Kuzenine ters ters baktı. "Silahlar! Ve yine de sağa kaydırдын."

"Ne demek istediğimi biliyorsun." Frankie gözlerini devirdi. "Theo farklı. Farklı hissettiriyor."

"Sadece takılıyorum," dedi Pippa ona. "Senin adına gerçekten çok mutluyum."

"Ben de." Frankie kadehinin kenarından onu inceledi. "Brontë romanlarından fırlamış gibi yakışıklı ve gizemli malikâne sahiplerini baştan çıkarmanın dışında yeni bir şey var mı?"

Pippa dilini dışarı çıkararak Wolfie hakkındaki şakayı görmezden gelmeyi tercih etti. "Hayır, hayatım hâlâ tam bir karmaşa." Sonra dondu kaldı, kadehi yarısına kadar ağzına gelmişti. "Aslında. Bir şey oldu. Alex beni aradı," dedi.

Frankie'nin yüzü sertleşti. "Ne yaptı?"

"Beni aramaya çalıştı. Cevap vermedim." Pippa'nın eli, sanki tekrar çalacakmış gibi telefonunun beklediği çantasına gitti. Alex'in bıraktığı mesajı aynen ilettili.

"Ne, bu kadar mı? Özür yok mu? Açıklama yok mu?" Pippa başıyla onaylayınca Frankie homurdandı. "Pislik."

Pippa, "Bu beni biraz şaşırttı," diye itiraf etti.

"Peki şimdi bu konuda ne hissediyorsun?" diye sordu Frankie. "Çünkü daha önce aradığında sesin... yani eski Pippa gibi geliyordu." Gülümsedi. "Eskiden olduğun gibi coşku dolu."

"Sanırım iyiyim," diye dürüstçe cevap verdi.

"Söz mü?" Frankie bardağını yere bıraktı. "Çünkü daha birkaç ay önce o işe yaramaz yüzünden seni koltuğumdan kaldıramıyordum."

"Gerçekten söz veriyorum." Pippa bu sözleri söylerken bile hafiflediğini hissetti. "Alex'in yaptıklarını yüzde yüz unuttuğumu söylemiyorum ama geçmişte bırakıyorum. Artık hayatımı onsuz da görebiliyorum. Ve görünüşünden de memnunum."

Frankie bir kolunu onun omuzlarına doladı ve alnına bir öpücük bıraktı. "O zaman çok heyecanlandım."

Theo yeniden ortaya çıktı. "Bir içki daha?" diye sordu.

"Kesinlikle!" Frankie neşelendi. "Piyasaya geri döndü!"

"Hayır, söylediğim bu değil." Theo barmenle göz göze gelmeye çalışırken Pippa dudak büktü. "Ve benim için sadece bir tane daha," diye devam etti. "Yaz Fuarı'yla ilgili bir toplantı için erken kalkmam gerekiyor."

"Sıkıcı!" Frankie mırıldandı.

"Hayır, değil." Pippa onu dürttü. "Eğlenceli!"

"Sen öyle diyorsan." Frankie alay etti. "Şimdi iç ve bakalım kaç telefon numarası alabileceksin."

On Altıncı Bölüm

Pippa taksiden hiç de hanımefendiye yakışmayan bir hıçkırıkla indi. 'Bir

Daha fazla içki' üç içkiye daha dönüşmüştü ve Theo ile Frankie'yi birlikte gece kulübüne gitmeleri için bırakmıştı. Saat on biri geçmişti ve kahvaltı için Erin ve Mae ile buluşacaksa ayılması ve uyuması gerekiyordu. Ön kapıyı açarken kendi kendine "Su," dedi. "Pints ve pints sudan." Kapıyı arkasından kilitlediğinde, evin içinde yankılanan güzel müziğin farkına vardı. Pippa başını eğdi. Bu... piyano muydu? Son zamanlarda bir televizyon reklamında duyduğu klasik bir parça olduğunu anladığında merakı içinde gümbürdedi. Su ihtiyacını unutan Pippa sesi takip ederek koridor boyunca kütüphaneye doğru ilerledi.

Oda loştu, sadece köşedeki küçük bir lamba etrafına yumuşak altın rengi bir ışık saçıyordu. Piyanonun üzerini örten muşamba yere atılmıştı ve orada, tuşların üzerine eğilmiş Wolfie, uzun zamandır kayıp olan birine yazılmış bir mektup gibi, aynı anda hem karanlık hem de sevimli olan ciddi bir melodi çalıyordu. Wolfie'nin vücudu kendisinden uzağa doğru eğilmişti ve bu yüzden Pippa onu görünmeden gözlemlene fırsatını değerlendirerek kapı aralığına yaslandı. Kendini tamamen müziğe bırakmıştı, sarı saçları sanki defalarca sinirli elleriyle karıştırmış gibi dağınıktı. Tişörtü o kadar inceydi ki, elleri tuşlarda bir aşağı bir yukarı oynarken, başı da aynı anda sallanırken sırtındaki kasların dalgalandığını görebiliyordu. Adamın yoğunluğuyla ilgili bir şey vardı.

Hareketleri, ritimle birlikte sallanışı; sanki müzik ruhunun derinliklerinden ve acı veren bir yerden çekiliyor gibiydi. Müzik kesildi ve piyanonun üzerinde duran viskiye uzandı. Büyük bir yudum aldıktan sonra uzun parmakları piyanoya döndü ve başka bir melodiye başladı.

"Oh, bunu biliyorum!" Pippa a zından kaçırdı ve uyumsuz bir sesle Wolfie'nin parmakları piyanodan kaydı. Dönüp ona ters ters baktı. "'Ain't No Sunshine'," dedi zayıf bir sesle. Adamın gözleri yarı aydınlıkta neredeyse simsiyahtı. "Rahatsız ettiğim için özür dilerim. Gerçekten çok iyisin," diye devam etti. "Profesyonel düzeyde."

Wolfie bakışlarını ondan ayırıp i kisini aldı ve kehribar rengi sıvıdan geriye kalanları karıştırdı. "Eğlenceli bir gece miydi?"

Pippa sırtıttı. "Evet,  yleydi. Peki ya sen?"

Wolfie onun sorusunu düşündü. "Bu kalıntının etrafında tek başıma dolanırken ne kadar e lenebilirsem o kadar e lendim."

Pippa'nın neşeli ruh hali bu huysuzluk karşısında anında çöktü. Birden fazla  arabın etkisiyle Pippa filtresiz konuştu. "Bu kadar mutsuz olmaktan bıkmadın mı?" diye sordu.

Wolfie gözlerini kırptı tırdı. "Benim sefil olduğumu kim söyledi?"

"Bir kere yüzün," diye karşılık verdi Pippa.

"Büyüleyici," diye dudak büktü.

"Bak. Eminim bu evden uzakta hayatın kalpler ve g kku aklarından ibarettir." Wolfie'nin evi sattı ı kadını düşündükçe içinde alevlenen kıskançlık duygusunu bastırdı. "Ama buradayken her zaman çok kasvetlisin."

"Yani bu evde  ocuklu umla ilgili nostaljik ne eyle dolanmadı ım için mi 'kasvetli' oluyorum?" Wolfie çatladı.

" ey, evet." Pippa ba ını salladı. "Buradan bu kadar nefret eden biri olarak buraya çok sık geliyorsun."

Wolfie dikkatle ona baktı. "Şey, çünkü..." Uzun bir iç geçirdi ve başını salladı. "Dinleyin. Burayı satıyorum. Bu yüzden tabii ki normalden daha fazla buradayım. Her şeyi denetlemek zorundayım."

Pippa burnunu kırıştırdı. "Ajan denen insanlar var, biliyorsun. Onlara bu sorumluluğu üzerinizden almaları için para ödöyorsunuz."

"Doğru." Wolfie ona sert sert baktı. "Ama nedense kendimi bu sorumluluğu üstlenmek zorunda hissediyorum."

"Burayı çok önemseydiğin için mi?" Pippa gözlerini devirdi. "Lütfen. O eksper herif bahçenin her tarafını çiğneyip tüm emeğimi mahvettiğinde gözünü bile kırpmadın."

Wolfie'nin yanağında bir kas titredi. "Bunu bir görev olarak görüyorum," dedi.

"Ne görevi, şımarık bir velet gibi tepinmek ve inlemek mi?" Kelimeleri durduramadan ağzından çıkmıştı. O özür dilemeye fırsat bulamadan Wolfie bir kakhaha attı.

"Velet mi? Benim bir velet olduğumu mu düşünüyorsun?" Kollarını bükerek ayağa kalktı. "Bir bakalım. Babam, büyükbabamın bize bıraktığı paranın çoğunu kumarda kaybetti ve annemin kendi mirasından bile uzak durma nezaketini göstermedi. Sonra da borçlarını kapatamadan ölme cüretini gösterdi. Bu arada burası?" Etrafına el salladı. "Kulaklarımın dibine çöküyor ve maaşım da iyi olmasına rağmen ışıkları zar zor açık tutuyor. Paraya birkaç yerel insanın incinmiş duyguları için endişelenmemizden daha çok ihtiyacımız var." Wolfie kıs kıs güldü. "Babam iyi bir adam değildi ve onun yüzünden bu ev hiçbir zaman bir yuva olmadı, en azından benim için."

Viskisinin son damlasını da yuttu ve ona doğru ilerledi. Adamın güçlü formu yaklaştıkça, Pippa ensesindeki her tüyün diken diken olduğunu, her sinirinin ve her hücresinin harekete geçtiğini hissetti. Nefesi hızlandı; kalbi küt küt atmaya başladı. Wolfie onun önünde durdu, gözleri Pippa'nın gözlerinin içine bakıyordu. Viski ve deri, temiz pamuk ve taze ıhlamur kokuyordu. Sarhoş ediciydi. "Söyle bana, şimdi beni anlıyor musun, Pippa Munro?"

Pippa'nın dudakları aniden kurudu. Onları yaladığında Wolfie'nin bakışları yine bu hareketi takip etti. Onun gözlerinde bir açlık mı hayal ediyordu? Yoksa kasabada içtiği bolca şarap hayal görmesine mi yol açmıştı?

"Bir kadının seni tam olarak anlayabileceğinden emin değilim," dedi titrek bir sesle, ancak o anda anlayan kişi olmayı içtenlikle diledi.

Wolfie bakışlarını onun ağzından çekti. "Senin gibi bir kadının bunu yapamayacağını söylediğimde bana güven."

Ses tonu o kadar asidikti ki Pippa ondan bir adım geri çekilmek zorunda kaldı. "Peki bu ne anlama geliyor, *benim gibi bir kadın mı?*"

Adam kaşlarını çatarak ona baktı. "Öncelikle, o pembe gözlükleri ne zaman çıkarmayı planladığını bilmek isterim."

Pippa o akşam çok içtiğini biliyordu ama sözleri hiç mantıklı gelmiyordu. "Pembe gözlüklü...? Tam olarak ne demek istiyorsun?"

"Burası! Bu *kasaba!*" Wolfie etrafını işaret etti. "Sanki altından yapılmış gibi konuşuyorsun. Sanki mükemmelmiş gibi."

"Hiçbir şey mükemmel değildir," dedi Pippa. Hayat hakkında bu kadarını öğrenmişti. "Ama yaşanacak bir yer olarak? Evet, bence Hurst Bridge en iyisi. Güzel insanlar ve güzel bir kasaba... Sevilmeyecek ne var?"

"Burası küçük bir kasaba, küçük kasaba zihniyetine sahip," diye tükürdü. "*Bunun* ne olduğunu açıklamak ister misiniz?"

"Buradaki insanlar dedikodu ve heyecan için yaşıyorlar, değil mi?" Yakışıklı yüzü kederli gibi görünen bir ifadeyle buruştu. "Ama altta ne olduğu umurlarında değil. Gerçekte neler olup bittiğini."

Hiçbir fikri yok, diye düşündü Pippa. Wolfie bu kasabanın insanlarıyla biraz vakit geçirseydi yanıldığını bilirdi. Bu konuda kasıtlı bir cehalete sahipti. "Grantham seni önemsiyor, değil mi? Joan da öyle." Wolfie sakinleşti ve başını salladı. "Peki insanların umursamadığını nasıl söyleyebiliyorsun?"

Wolfie karanlık bir sesle, "Bu çift bir yana, insanların kural olarak bunu yapmadığını söylediğimde bana güvenin," dedi.

Pippa, "Eğer onları gerçekten içeri alırsan muhtemelen alırlar," dedi. "Şaşırabilirsin."

Wolfie anlamsız gözlerini onunkilere dikti. "Ve ayrıca, olmayabilirim de."

Pippa ne diyeceğini bilemiyordu. Hayatı boyunca bu eve, aile ismine ve zenginliğe bakmış ve gerçek olamayacak kadar mükemmel bir hayat hayal etmişti. Yine de karşısındaki bu güzel, kırık adama baktığında, bu mükemmelliğin uzun süredir devam eden ve çirkin bir cephe olduğu çok açıktı. Ama Pippa onun için bu hasarı düzeltecek kişi olamazdı. Birden kendini çok yorgun hissetti. "Biliyor musunuz? Bu yıl bana dayatılan en kötü kalp kırıklığını yaşadım," dedi sesi kısık bir şekilde. "Her şeyimi kaybettim. Evimi, aşkımı. Her şeyimi. En uzun süre kuzenimin evinde saklandım-"

"Saklanıyor muydun?" Wolfie araya girdi.

"Evet!" Pippa başını salladı. "Hiçbir şeyin amacının ne olduğunu bilmiyordum. Bir geleceğim yoktu. Sanki uzun, acılı bir yoldaydım ve bu yolda yürümeyi göze alamıyordum. Ama sonunda yaptım. Yapmak zorundaydım." Pippa'nın kendi sözleri beyninde yankılandı. Çünkü şarap sisine rağmen haklı olduğunu biliyordu. "Ve bunu yaptığım için çok mutluyum."

"Neden?" Wolfie sordu.

"Çünkü beni buraya getirdi," dedi. Wolfie kaşlarını çatı ve Pippa aceleyle ayrıntılara girdi. "Her gün zor geçti. Denemek, anlıyor musun? Ama denemek beni o aptal, anlamsız yoldan çıkarıp güzel bir yola soktu. Çiçekli falan bir yol. Beni iyi bir yere götürme umudu olan bir yola." Wolfie'nin yüzü ifadesiz kaldı ve Pippa sesinin biraz boşboğazca çıktığından şüphelendi. "Mutluyum," diye açıklığa kavuşturdu.

Wolfie'nin tek söylediği "Aferin sana," oldu.

Pippa içini çekti. Belki de ona ulaşmanın gerçekten bir yolu yoktu ve hiçbir zaman da olmayacaktı. "Yerinde olsaydım, bu hayatta sahip olduğun her şeyin değerini bilirdim."

an. Çünkü benden söylemesi, bir gün gelip her şey elinizden alınabilir."

Wolfie uzun bir saniye boyunca Pippa'ya baktı, mücevherli gözleri okunamıyordu. Tam bir şey söyleyeceğini düşündüğü anda omuzları çöktü ve ondan uzaklaştı. Görevden alınan Pippa odadan çıktı ve hayal kırıklığına uğramış ve yatmaya hazır bir halde merdivenleri tepti.

Kütüphanenin derinliklerinden gelen piyano müziği yeniden başladı.

On Yedinci Bölüm

P İppa'nın başı ağrıyordu ve horoz affetmiyordu. Sabah çılgınlıkları durmak bilmiyordu. Şafaktan beri acı içinde uyanık yatıyor, umutsuzca tekrar uyumaya çalışıyordu ama zonklayan başı ve neşeli horoz buna izin vermiyordu. Gerçekten de kütüphaneye girip sarhoş bir halde Wolfie'yi işkence dolu geçmişini anlatmaya mı zorlamıştı? Ve yol hakkındaki tüm o saçmalıklar neydi? Başını yastıkların altına soktu, huzur bulmak için yalvardı ama zihni hâlâ Wolfie'nin acılı yüzünün anısıyla çalkalanıyor, arada bir de sıırıslıklam ve sadece bir havluya bürünmüşken nasıl görüldüğünü hatırlatıyordu. Pippa inleyerek oturur pozisyona geçti ve telefonunu kontrol etti, günlüğünde birkaç saat içinde Mae ve Erin'le Yaz Fuarı hakkında yapacağı toplantıyı hatırlatan bir mesaj belirince bir inilti daha çıkardı. Günü sağ salim atlatmak istiyorsa kafein alması muhtemelen mantıklı olacaktı.

Wolfie'nin hâlâ evin etrafında dolaşıyor olabileceğinin bilincinde olan Pippa, eşofman altı ve kalın bir kapüşonla aşağı inmeden önce saçlarını ve dişlerini fırçaladığından emin oldu. Bir kahve içmek için yanıp tutuşuyor olabilirdi ama akşamdan kalma gibi görünmemek için de bir o kadar hevesliydi. Aşağı inerken, sarhoşken yaptığı taşkınlığın Wolfie'yi kızdırıp kızdırmadığını merak etti. Ya sonuç olarak gitmesini isterse? Onu çok fazla üzmediğini umuyordu, özellikle de babası hakkında bazı gerçekleri açıkladıktan sonra.

Pippa mutfaka girdi ve dogruca caydanliga yoneldi. Caydanliga dokundugunda endiseye kapildi; oldukca sicakti, belli ki yeni kullanilmisti. Tüyleri diken diken oldu; Wolfie etraftaydi. Bir fincan getirip olabildigince hizli ve sessiz bir sekilde kahve yapti. Icecegini alip onunla yüzleşmeye hazır hissedene kadar üst katta kış uykusuna yatabilirse, bu ideal olurdu. Ama çıkmak için döndüğünde bahçedeki hareket gözüne çarptı.

Orada, sabah güneşinin görkemi altında Wolfie duruyordu ve görünüşe göre... bahçeyle mi uğraşıyordu? Pippa, adamın her ne yapıyorsa kendi sebze tarlasında yaptığını fark ettiğinde şoktan neredeyse elindeki bardağı düşürüyordu. Üzerinde pis bir yelek ve yırtık pırtık bir eşofman vardı, saçları da kir içindeydi. Yaptığı işin onu çileden çıkardığı açıktı; yanakları kızarmıştı ve Pippa durduğu yerden küfürleri dudaklarından okuyabiliyordu. Kahveyle ilgili tüm düşünceleri unutan Pippa, mutfaktan dışarı fırladı ve hâlâ çiyden nemli olan çimenlikte uçarak ilerledi.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu.

Wolfie onu görünce irkildi ve boğuştuğu kocaman çatalı elinden bıraktı.

"Günaydın!" Elini terli saçlarında gezdirirken alnında çamur izleri bıraktı. Paniğe kapılan Pippa sebze tarlasına baktı ve Percival'ın verdiği zarara bir yenisini eklememiş olması için dua etti. Onun bakışlarını takip eden Wolfie hemen açıklama yaptı. "O Smith denen adamın yaptıklarını telafi edeyim dedim. Hasarı onarmak için."

"Bahçıvanlık mı yapıyorsun?" Kelimeleri şaşkınlık içinde boğuk boğuk söyledi.

"Evet!" dedi, sonra mütevazı bir şekilde omuz silkti. "En azından deniyorum."

Pippa merakla, "Bahçıvanlık hakkında bir şey bildiğini fark etmemiştim," dedi.

"Grantham'ın tüm çabalarına rağmen bunu yapamayacağımın çok açık olduğunu düşünmüştüm," dedi Wolfie utangaç bir ifadeyle. "Ama ne kadar zor olabilir ki?" Elini arka cebine attı ve yıpranmış eski bir ciltsiz kitap çıkardı. "Bunu kütüphanede buldum ve gecenin yarısını ipuçları için okuyarak geçirdim."

Pippa kitabı ondan aldı. Bahçe araştırması sırasında okuduğu kitaplardan biri değildi.

"Bayan Meekin'in Savař Zamanı Bahçesi?" diye okudu. "Kendi bahenizi nasıl yetiřtirirsiniz ve dűřmanı evinizin gűvenliėinden nasıl yenersiniz!"

Wolfie atalı aldı ve topraėa sapladı. "Biraz eski olduėunu kabul ediyorum. Ama içinde bazı faydalı ipuçları vardı. Turplarla ilgili harika bir bűlűm var."

Pippa onun kendisiyle alay edip etmediėinden emin deėildi. Tek sűyleyebildiėi "Neden?" oldu.

Wolfie yutkundu. "űnkű sana ne kadar űzgűn olduėumu gűstermek istedim." "űzgűn műsűn?" diye tekrarladı.

"Dűn gece." Kollarını kavuřturup kendine sarıldı. "Gűtűn tekiydim."

Onun űzrű kűtűphanede yařadıkları tartıřmayı tűm ihtiyaımıyla gűzlerinin űnűne getirdi ve Pippa űyle bir űrperdi ki, ters dűneceėini sandı. "Hayır, űzűr dilemeliyim," dedi. "Seninle bu řekilde konuřmamalıydım."

"Neden olmasın?" Wolfie atala yaslandı. "Sen sadece gerçeėi sűylűyordun. Açık sűzlűlűėűnű takdir ettim."

Pippa birden mutfakta bıraktıėı kahveyi gerçekten istedi. "Samimiyet derken kabalıktan mı bahsediyorsun?" Wolfie gűlűnce devam etti. "Bak, űzűr dilerim. Buradan gitmek istemen için geçerli nedenlerin var ve bu konuda senin bařının etini yemek bana dűřmez."

"Bana dűřűnecek çok řey verdin, Pippa Munro." Wolfie sırtıttı ve Pippa onun yűzűndeki nadir açıklıktan cesaret alarak gűlűmsemden kendini alamadı. Bakıřlar biraz fazla uzun sűrdű ve yorgun, makyajsız yűzűnűn farkında olan Pippa dikkatini daėıtacak bir řeyler aradı.

"O zaman burada tam olarak ne yaptığını açıklar mısınız?" diye sordu.

Wolfie renklendi. "Dűrűst olmak gerekirse, emin deėilim." Ahududuları iřaret etti. "Bu kamıřları doėru tamir ettim mi?"

Pippa başını salladı. "Yaptın." Kamışların arkasında bir tel örgü gördü. "Ama o, meyveleri kuşlardan korumak için bir örtü görevi görüyordu. Bunun üstten geçmesi gerekiyor."

Wolfie'nin yüzü düştü. "Ben de öyle düşünmüştüm ama bir türlü toparlayamadım. Korkarım oldukça hırpalanmış durumda."

"Bir bakayım." Pippa bükülmüş, kirli teli eline aldı. Percival'ın paniği sayesinde neredeyse kullanılamaz haldeydi. "Kahretsin," diye fısıldadı. Şimdi meyveyi örtmek için başka bir şey bulması gerekiyordu.

"Şuradaki bitkiler için de biraz endişelendim." Wolfie kabakları işaret etti. Bazı yapraklar çürümüş ve yırtılmıştı.

"Hm." Pippa bitkilerin üzerinde gezindi. Annesi her zaman kabakları kolay yetiştikleri için överdi. Yorkshire'da bol yağmur yağmış ve Todd sayesinde bolca gübre verilmişti. "Göreceğiz ama bence iyi olacaklar. Toplama zamanı geldiğinde tonlarca olacağına bahse girerim."

"Yakında olacak, değil mi?" Wolfie sordu. "Joan yılın bu zamanlarında hep bol ürün alırdı."

"Onlara bir hafta daha gübre ve umarım daha fazla yağmur vermek istiyorum." Pippa gökyüzünü işaret etti. "Çok fazla güneş aldılar. Sonra birkaçını toplayıp nasıl olduklarına bakacağım."

Wolfie ağır bir şekilde çatala yaslandı ve başını koluna dayayarak ona baktı. "Peki onlar çıktıktan sonra ne olacak?"

Pippa'nın aklı karıştı. Emeğinin meyveleriyle ne yapacağını hiç düşünmemişti. Bahçeyi işler ve sağlıklı hale getirmeye o kadar odaklanmıştı ki, bu çabanın sonucunda ortaya çıkan şeyin tadını çıkarmayı hayal bile etmemişti. "Um. Onları yemek mi?"

Wolfie içtenlikle güldü. "Sanırım o zaman kabaklı kek tariflerini araştıracağız."

Pippa onunla birlikte güldü, 'biz' kelimesini kullanması karşısında heyecanlanmıştı. "Ben pek fırıncı sayılmam, Wolfie."

"O zaman belki de kaşığı yalayamazsın." Wolfie'nin alçak sesi Pippa'nın omurgasında bir heyecan yarattı. Göz temasını kesmeden topuklarının üzerinde geriye doğru oturdu.

"Dün gece bir konuda haklıydın," dedi Pippa. "Neymiş o, Pippa Munro?"

"Seni anlayabileceğimden emin değilim," diye cevap verdi.

Aralarına bir sessizlik çöktü ve bu sessizlik uçan kırlangıç kuşlarının unutulmaz melodisiyle bölündü. Wolfie cevap vermedi. Sadece başını eğdi, ama kız onun utangaç gülümsemesini ve yanaklarındaki pembe lekeleri görmeden önce değil. Onun aklından neler geçtiğini gerçekten bilmek istiyordu. Onun hakkında ne düşündüğünü. Neden birdenbire bahçeyle bu kadar ilgilenmeye başlamıştı? Ne de olsa tüm mülkü en yüksek teklifi verene satmak istiyordu, değil mi? Evet, ona karşı sert davrandığı için özür dilemek istediğini söylemişti ama bu tatlı jest bir gece önce karşılaştığı huysuz adamla çelişiyordu.

Adının söylenmesiyle irkilen Pippa başını çevirdiğinde Todd'un çitin üzerinden çılgınca el salladığını gördü. Yüzündeki çaresiz ifade Pippa'yı saniyeler içinde ayağa kaldırdı ve çitin yanına götürdü.

"Ne oldu?" diye seslendi.

"Juniper!" diye ilan etti. "Lütfen bana onu gördüğünü söyle."

"Bahçede değil." Wolfie Pippa'yı takip etmişti ve şimdi onun arkasında duruyordu ve Pippa'nın onun katı sıcaklığına yaslanmamak için tüm iradesini kullanması gerekiyordu.

"Yine mi kaçtı?" Pippa Wolfie'ye değil arkadaşının sıkıntısına odaklanmaya çalıştı.

Todd'un başı aşağı yukarı sallandı. "Diktiğim özel çitin içinden geçti. Vahşi doğaya doğru gittiğinden biraz endişeliyim." Kırları işaret etti.

Pippa sakince, "Herhalde yiyecek aramaya falan gitmiştir," dedi.

"Belki." Todd ellerini sıktı. "Ama uyandığımda kalemini boş buldum. Ne kadar zamandır yok emin değilim. Bütün gece olabilir!"

"Tamam, o zaman onu aramalıyız," diye önerdi Pippa. "Fazla uzaklaşmış olamaz." Ama sonra Juniper'in dün bahçede koşurma hızını hatırladı ve gözlerindeki endişeyi görmesini umarak Wolfie'ye bir bakış attı. Ardıç'ın böyle bir başlangıçla oldukça uzun bir mesafe kat etmiş olması tamamen mümkündü.

"Teşekkür ederim," diye kabul etti Todd. "Pat yolları kontrol ediyor. Ben güney tarafını deneyeceğim ama belki sen de kuzeyi kontrol edebilirsin?"

Pippa yüzünü buruşturdu. "Peki ya kuzey...?"

Eski asker Wolfie araya girdi. "Bu taraftan." Aşağıya, labirente ve ötesindeki bozkıra doğru işaret etti.

"Juniper iyi bir kök salmayı sever!" Todd aceleyle uzaklaşırlarken arkalarından seslendi. "Bozuk toprak arayın!"

"Anlaşıldı!" Wolfie geri bağırdı. Sesini alçalttı. "Bu canavarın vahşi olmadığına söz veriyor musun?"

Pippa güldü. "Benim Bayan Juniper'le ilgili deneyimim, alıngan olmasına rağmen saldırgan olmadığı yönünde."

"Anladım." Ancak Wolfie ikna olmuş gibi görünmüyordu. Juniper'in labirentin kaotik karmaşasına girmeye cesaret edemediğini görmek sadece birkaç saniye sürdü, bu yüzden açık bozkıra gitmeye karar verdiler. Wolfie, Pippa'yı Squires'ların mülkünü bozkırdan ayıran yüksek bir duvarın bulunduğu bahçenin dibine götürdü. Duvar boyunca uzanan sarmaşıkların arasında zar zor görülebilen, örümcek ağlarıyla örülü ve paslı bir kapı, kısa süre sonra çeşitli yönlerde ayrılan küçük bir patikaya açılıyordu. Durdular ve etraflarına baktılar. Görünürde Ardıç yoktu. Wolfie ofladı. "O zaman bu domuzun nerede olacağını düşünüyoruz?"

Pippa düşündü. "Todd onun kök salmayı sevdiğini söyledi, bu da demek oluyor ki... yumuşak toprak, değil mi?"

Wolfie omuz silkti. "Burada o kadar çok şey bulamaz." Ayağıyla yere vurdu. "Zemin kaya gibi sağlam." Ama sonra yüzü aydınlandı. "Şu tarafta küçük bir dere var." Sağa, yumuşak, fundalıklı bir yamacı işaret etti. "Belki oradaki toprak onun hoşuna gider?"

"Çok mantıklı," dedi Pippa. "Hadi deneyelim."

Yamacı aşmak uzun sürmedi. Hava funda ve sıcak toprak kokusuyla tatlıydı. Hafif bir esinti saçlarını karıştırıyordu. Çok geçmeden şırl şırl akan suyun neşeli sesi duyulmaya başladı ve arazide ilerleyen bir dere parçasına rastladılar. Burada toprak daha bataklık ve yumuşaktı ama domuzdan eser yoktu.

"Lanet olsun!" Pippa dedi ki. "Şimdi ne yapacağız? Suyu mu takip etmeliyiz?"

Wolfie tüm ciddiyetiyle, "Bence kendimizi bir domuzun yerine koymalıyız," dedi. "Kendimize Juniper'in motivasyonunun ne olduğunu soralım."

"Onun motivasyonu mu?" Pippa şaşkınlıkla tekrarladı.

"Bilirsin işte. Yiyecek. Güvenlik. Gölge." Belirgin bir konsantrasyonla gözlerini kapadı ve Juniper'in zihnini okumaya çalışır gibi şakaklarını ovuşturdu. "Juniper'ın yerinde olsaydım nereye giderdim?"

"Gerçekten bir domuzla bir olmaya mı çalışıyorsun?" Pippa sordu.

"Birinin bir şeyler yapması gerekiyor," diye kestirip attı ama ağzı seğirdi.

"İstediğin zaman çok tuhaf oluyorsun," dedi Pippa. Onun mizahının bu aptal tarafını daha önce hiç görmemişti ve bu ona çok yakışıyordu. "Ama cidden, başka nereye gidebilir ki?"

Wolfie durdu ve başını ovuşturdu. Düşünerek etrafına bakındı. "İleride küçük bir huş ağacı parçası var," dedi. "Dereyi bu taraftan takip edersek onları buluruz. Muhtemelen böyle bir domuz için orada her türlü güzellik vardır." Yürümeye başladı ve Pippa ona yetişmek için koşuşturdu.

Derenin kenarında yürürlerken Pippa, "Yolunu gerçekten iyi biliyorsun," dedi. "Bu kadar koştuğun için mi?"

"Sanırım," dedi Wolfie. "Ama çocukken bile tüm zamanımı burada geçirirdim. Koşarak, tırmanarak, hayal kurarak. Babamdan uzaklaşmak için her şeyi yapardım." Ellerini ceplerine soktu. "Eminim çocukken sana kırların tehlikeleri anlatılmıştır, ama ben o zaman da şimdi de burada kendimi hep güvende hissettim."

Pippa şaşkınlıkla ona baktı. "Hiçbir fikrim yoktu."

Ona gülümsedi. "Ne, açık havayı sevdiğimi mi?"

"Hayır." Zemin biraz bataklık olduğu için adımlarına dikkat etmesi gerekiyordu. "Dünyanın bu kısmıyla ilgili sevdiğin en az bir şey var."

"Ben tam bir canavar değilim," dedi. "Oh, şu kısma dikkat et." Bataklık bir yeri işaret etti ve oradan geçtiler. "Bak, ağaçlar orada." İleride, açıkta kalan bozkıra yaslanmış bir küme huş ağacının olduğu yere doğru başıyla işaret etti. "Bir soru sormamın sakıncası var mı?"

Pippa yutkundu, yanakları kızarmıştı. Bir sorgulama beklemiyordu. "Nasıl isterseniz."

"Bu kasabayı neden bu kadar çok seviyorsun?" diye sordu. "Buranın ne kadar özel olduğunu ve Squires'in buranın kalbi olduğunu söyleyip duruyorsun..." Omuz silkti. "Anlamama yardım et."

Pippa hafif esintinin alev alev yanan yanaklarını serinletmesine izin verdi. Hurst Bridge'de yaşadığı onca yıl boyunca bu kasabayı neden bu kadar çok sevdiğini açıklamak zorunda kalmamıştı ve bu sorunun sorulması onu çok acımasız hissettirmişti. Ama bir şey ona Wolfie'nin tam da bu konuyu konuşması gereken kişi olduğunu söylüyordu. "Sana amcamdan bahsetmiştim, değil mi?"

"Demanslı olan mı?" Wolfie sordu. "Evet, ondan bahsetmiştin."

"O öldü. Genç yaşta." Wolfie yorum yapmadı. "Pauline teyzem paramparça oldu. Konuşamıyordu bile. Haftalarca yattı. Annem ve babam çok endişelendi. Ve kuzenim Frankie..." Pippa o günleri, annesine daha önce hiç olmadığı kadar ihtiyaç duyan ve annesinin yanında olmadığı korkmuş bir ergen olan sevgili Frankie'yi düşündükçe kalbi sızladı. "Korkunç bir dönemdi ama bu kasaba onun etrafında toplandı," dedi. "Aslında her ikisinin de etrafında ve bu bir mucize gibiydi. Ailem Frankie'ye çok destek oldu ama babam çalışıyordu ve annem de Pauline Teyze'yle çok meşguldü. Bu yüzden komşular devreye girdi. Frankie'nin yemek ya da arkadaş konusunda endişelenmesine gerek kalmamasını sağladılar. İnsanlar sırayla ziyarete gelir, çamaşırları yıkar, etrafı süpürürdü. Bu tür şeyler. Bir yıl boyunca

O zamanlar tam bir terör estiriyordu; okulu asıyor ve yaramazlık yapıyordu. Ama bu kasaba ona çok sevgi gösterdi. Öğretmenlerimiz bile! Çok sabırlı davrandılar, onu evinde ziyaret ettiler, ücretsiz özel ders verdiler." Pippa yürümeyi bıraktı ve nemli gözlerini Wolfie'ninkilere dikti. "Bu kasaba kuzenimi ihtiyacı olan her şekilde kurtardı ve bu şimdiye kadar gördüğüm en harika şey. O zamandan beri bir şeyleri geri vermem gerektiğini hissettim -*biliyordum*-."

Wolfie kıpırdamadan durdu. "Fark etmemiştim," dedi, o kadar sessizdi ki Pippa zar zor duyabildi.

Pippa gözlerini ovuşturdu. "Ve Squires, evet, sadece bir ev olduğunu biliyorum ama her yaz halk burada toplanıp mutlu olurdu ve bu bana kendimi hep güvende, ayakları yere basan biri gibi hissettirirdi. Sanki her şey olabilirmiş ve bu kasaba her şeyi yoluna koyabilirmiş gibi. Kim böyle bir kasabada yaşlanmak ve çocuklarını büyütmek istemez ki?"

"Çocuk istiyor musun?" diye sordu hemen.

Nedense Pippa çocuklarla ilgili o son kısmı açıklamamış olmayı diledi. Alex'le birlikteyken gerçekleşmesi kesin gibi görünen en büyük dileğini dile getirmek çok kişisel hissettirmişti. Ancak Alex bu hayatı başka bir şey için reddetmişti ve çocukların asla olmayabileceği korkusu artık çok gerçektir. Bununla yüzleşmek onu akıntıya kaptırmıştı ve çılgınca bir an için Wolfie'nin elini tutabilmeyi diledi, böylece sağlam ve gerçek bir şeye dokunabilecekti. "Bir gün istiyorum," diye itiraf etti. "Sen mi?"

Wolfie birkaç dakika sessiz kaldı. "Bu konu üzerinde çok düşündüğümü söyleyemem," diye cevap verdi sonunda.

Pippa hiçbir şey söylemedi. Bu onu şok etmemişti. Biyolojik saat erkekler için farklı bir hızda ilerliyordu.

"Ailen göç etti, değil mi?" Wolfie konuyu değiştirdi ve Pippa onun hafızasından etkilendi.

"Evet," dedi Pippa. "Florida'da emekli oldular. Babamın hep istediği bir şeydi bu."

"Demek gittiler." Bu bir soru değildi ama Pippa'nın kasabaya olan bağılılığı göz önüne alındığında tamamen anlaşılabilir bir durumdu.

"Öyle yaptılar," dedi. "Mesele şu ki, beni genç yaşta doğurdular. Fazla paraları yoktu ve zordu; babam sürekli çalışıyordu. Bu da büyük tatiller, maceralar yok demektir. Küçük yaşlardan beri babamın hayali hep yurtdışında yaşamaktı, bu yüzden emekli olduğunda tatil eksikliğini telafi ettiler."

"Annenin rüyası mıydı?"

Pippa nefes verdi. Bu konuyu hiç düşünmemişti bile. Anne ve babası o kadar uyumlu, o kadar sevgi doluydu ki, göç edeceklerini açıkladıklarında Pippa bunun tamamen karşılıklı bir istek olduğunu varsaymıştı. "Dürüst olmak gerekirse, bilmiyorum. Ama orada yaşamaktan gerçekten hoşlanıyor. Sanırım birini yeterince sevdiğinizde tek ihtiyacınız olan onun olduğu yerde olmak." Ve sözlerindeki ironi Pippa'yı tam karnından vurdu. Bacakları ağırlaştı ve içten içe kendi sözlerini tekrarlarlarken kalbi göğsünde güm güm attı.

"Neyin var?" Wolfie'nin yüzü telaşla buruştu ve omzunu kavradı. "Çok solgun görünüyorsun."

Pippa Wolfie'nin yüzünü aradı. Nasıl olmuştu da Alex'ten ayrı geçirdikleri bunca zamandan sonra, ayrılıklarıyla ilgili gerçeği ancak şimdi öğrenebilmişti? Onu her düşündüğünde vicdanını sızlatan şeyi. Neden bunu görememişti? Alex'le birlikte bir yuva kurmuşlardı ve bu onun için yeterli olmalıydı. Ama gerçek şu ki, bu *onun* için de yeterli değildi. Çünkü eğer yeterli olsaydı, onu Kent'e kadar takip ederdi. Onunla kalmanın bir yolunu bulurdu. Adı konmamış bir duygunun dalgaları onu yıkadı. Rahatlama mı? Acıma mı? Pippa bilmiyordu. Wolfie'ye baktığında bu çalkantılı duyguların neden çekilip gittiğini ve yerini hoş bir durgunluğa bıraktığını da bilmiyordu.

Ama Wolfie ona dönüp bakmıyordu. Ağaçlara doğru dönmüştü, yüzü aydınlanmıştı. "Dur bakalım, bu bizim kayıp domuzumuz değil mi?"

Pippa o anda adamın kendisine bakmadığına sevindi. Çünkü daha önce onun eline uzanma ihtiyacı giderek daha acil bir hal alıyordu ve Wolfie bunu fark etmiş olabilirdi. Ve bu olasılık dehşet vericiydi. Nefes alış verişini sakınleştirmeye çalıştı ve Wolfie'nin bakışlarını takip etti. Ardıç'ın ağaçların arasında oynadığı, arada bir kök salmak için durduğu görülebiliyordu.

"Tanrıya şükür!" Pippa telefonunu çıkardı, elleriyle yapacak bir şey bulduğu için mutluydu. "Todd'a mesaj atacağım." Hızlı bir mesaj gönderdi, harita uygulamasına bir iğne atarak ona göndermek üzere konumlarını belirtti. Ama telefon bipledi - sinyal yoktu. "Ha, bu kasabada sevilmecek bir şey daha," dedi. "Dağınık sinyal!"

"Şurayı deneyelim." Wolfie Squires'e doğru yokuşu işaret etti. Telefonunu kaldıran Pippa, Wolfie'yi takip etti ve cihazı çubuklar için görevde salladı. "Adımlarınıza dikkat edin!" Wolfie ısrar etti ama tam bunu söylediği anda ayağı bataklık bir zemine saplandı ve dengesini kaybetti. Bir çığlık atarak aniden öne fırladı, Pippa'ya çarptı, ağırlığı onu yere düşürdü ve ikisini de yamaçtan aşağı yuvarlanmaya gönderdi, squelching, soğuk, çamurda kare iniş yaptı.

Pippa nefes almak için birkaç saniye bekledi ama kendini Wolfie'nin kucağında, poposu ve bacakları çamura bulanmış halde buldu. Wolfie'nin durumu da pek iyi değildi. İkisi de tek kelime edemedi Juniper oradaydı ve sanki "Siz kimsiniz?" dercesine büyük bir merakla etraflarında dolanıyordu.

Pippa Wolfie'ye baktı, onu öfkeli bulmayı bekliyordu ama Juniper'in kocaman burnu yan tarafını dırterken o kıkırdıyordu.

"İşte buradasın, yaşlı kız." Juniper'in kaba başını okşadı. "Senin için endişelenen birkaç kişi var." Juniper homurdandı ve Wolfie sanki konuşuyormuş gibi başını salladı. "Pekâlâ, kalkıyorum." Wolfie biraz zorlanarak kendini ayakta durur pozisyona getirdi, kaygan zeminde ilerlerken dudakları konsantrasyonla büzülmüştü. Sonra elini Pippa'ya uzattı. "Bütün gün orada mı kalacaksın?"

Pippa onun elini tuttu ve adam onu sanki havadan daha hafifmiş gibi yukarı çekti. Kekeleyerek teşekkür etti ve bunu yaparken telefonu Todd'a gönderdiği mesajın nihayet ulaştığını gösterdi.

"Sanırım Squires'a dönüp temizlensek iyi olacak," dedi Wolfie. Pippa onun elini bırakmadığını fark etti. Bunun kendisini ne kadar hoppa hissettirdiğine sinirlenerek elini onun elinden çekti. Tanrım, ona karşı tam bir okul çocuğı gibi ydi. Ama Alex'le on yılı aşkın bir süredir ilişki içinde olmak onu başka bir erkeğın sinyallerini okumakta tamamen işe yaramaz hale getirmişti. İçgüdüleri Wolfie'ye karşı bir tür cesaretlendirme göstermesi için bağırıyordu ama nasıl yapacağını bilmiyordu. Ayrıca, onun bir kız arkadaşı olup olmadığından hâlâ emin değildi. Eğer varsa, o zaman onun elini bu şekilde tutmaya hakkı yoktu. Juniper ayaklarının etrafındaki zeminle meşgul olurken, Pippa titreyerek geri adım attı ve zayıf bir şekilde gülümsedi.

"İyi fikir. Misafirim gelecek," dedi Pippa. "Öyle mi?"

Wolfie'nin yüzünde hafif bir endişe ifadesi belirdi.

"Evet," dedi. "Merak etmeyin. Bugünkü işlerimi yakında halledeceğim."

"İstediğın kadar zamanın var," dedi Wolfie. "Satışın yakında gerçekleşmesini bekliyorum, bu yüzden çok fazla endişelenmene gerek yok. Bu başkasının sorunu olacak."

Sesi o kadar neşeliydi ki Pippa arkasını dönmek zorunda kaldı. "Tamam."

Todd'un sesi aniden yamacın tepesinden aşağı yankılandı. "Juniper! Tanrıya şükür!"

Artık Wolfie'yle yalnız olmadığı için rahatlayan Pippa arkadaşına el salladı. "O iyi, Todd."

Todd olağanüstü bir çeviklikle tepeden aşağı koştu ve kollarını tamamen şaşkın Juniper'e doladı.

Başını Pippa ve Wolfie'ye doğru kaldırmadan önce, "Nasıl birisin sen?" diye azarladı onu. "Milyonlarca kez teşekkür ederim," dedi. "Onunla çamur banyosu falan mı yaptığınıza inanamıyorum?"

Pippa güldü. "Ya da başka bir şey," dedi. "İyi olduğuna sevindim."

"Juniper'i tek başına geri getirmeyi başarabilir misin?" Wolfie sordu

Kibarca.

"Tanrım, evet." Todd cebinden bir kurşun ve küçük bir çanta çıkardı. "Yeni bir silahım var. Kızarmış kestane! Bir tanesi için neredeyse kafasının üstünde duracak." Juniper sanki bir işaretmiş gibi Todd'un ayak bileklerine saldırdı, küçük kuyruğu neşeyle bir o yana bir bu yana sallanıyordu. Todd gülümsedi. "Gördün mü? Onu sorunsuzca geri çekeceğim."

"Tamam o zaman." Pippa el sallayarak vedalaştı ve uzaklaştı, Wolfie de onu takip etti. Onun sohbet etmek istediğini hissediyordu ama tüm sinirleri açığa çıkmış gibi hissediyordu. Ona karşı hissettiği duygular her düşüncesini, her nefesini gölgeliyordu. Onunla herhangi bir konuşma girişiminde bulunsan bile, çektiği eziyeti göreceğinden emin miydi?

Kısa sürede eve döndüler ve Pippa saate baktığında kızların buluşmaya gelmesine kırk dakika olduğunu fark etti.

"Önce duş almamın sakıncası var mı?" Wolfie sordu. "Bu sabah Rotherham'daki toplantımdan önce bazı telefon görüşmelerim var."

"Devam et," dedi Pippa, az önce yaşadıklarını sindirebilmek için ondan uzak durmak istiyordu. Wolfie yukarı çıkarken, Pippa bir şeyler içmek için aceleyle mutfığa gitti ve kafasını boşaltmak için birkaç bardak soğuk su içti. Acil olarak mantıklı düşünmeye ve plan yapmaya ihtiyacı vardı. Gerçeklere odaklanmak zorundaydı: Wolfie satıyordu ve Hurst Bridge'den ayrılacaktı. Bu yüzden Pippa ne hissederse hissetsin, Wolfie'nin beklediği gibi satış gerçekleşirse en başa döneceği gerçeğini planlamak zorundaydı: evsiz ve işsiz. Frankie onu birkaç günlüğüne misafir edebilirdi ama yine de onu uzun süre ikna edemezdi. Mae'nin barda yeri sınırlıydı ama belki orada yatıp birkaç vardiya çalışabilirdi. Ancak bu sadece kısa vadeli bir çözüm olabilirdi.

Bunun ötesini Pippa gerçekten bilmiyordu. "Kendime çeki düzen vermem gerekiyor," diye mutsuzca konuştu.

Kapının ziline sesi onu hayal aleminden çıkardı. Saate baktığında kızların gelmesine daha otuz dakika olduğunu gördü ama belki de erken gelmişlerdi. İç çekerek çamurlu kıyafetlerine baktı. En azından çabucak temizlenirken onları bir fincan çayla rahatlatabilirdi.

Kapıları açmak için düğmeye uzandığında, daha birkaç gün önce cilaladığı ahşap zeminlerde kir izleri olduğunu dehşetle fark etti. Küfrederek kızları içeri almak için düğmeye bastı ve bir temizlik bezi ile dezenfektan sprey alarak mutfığa koştu.

Son pisliği de aceleyle silerken kapı çaldı. Koşarak ön kapıya gitti. "Saat kaçta-"

"Pippa, merhaba." Alex ellerini ceplerine sokmuş, bir zamanlar çok tanıdık olan pırıl pırıl gözleri alışılmadık bir şekilde kasvetli, öylece duruyordu.

"-Bu mu?" Pippa başlangıçta niyetlendiği selamlamanın sonunu ağzından kaçırdı çünkü diğer tüm sözcükler onu başarısızlığa uğratmıştı.

"Umarım sakıncası yoktur ama Finn bana burada olduğunuzu söyledi," dedi.

"Ben buradayım." Ayrılığın hemen ardından Pippa, Alex'i tekrar gördüğünde ona ne söyleyebileceğine dair sayısız kombinasyon üzerinde çalışmıştı. Yıkıcı sözlerin ve bazı duygusal gerçeklerin provasını yapmıştı. Ama şimdi Alex karşısında duruyordu ve Pippa'nın söyleyecek hiçbir şeyi yoktu. Alex bir zamanlar onun dünyasının merkeziydi. Saçlarını kesmiş, özel günler için kıyafetlerini seçmiş, erkek gribi atakları boyunca ona bakmıştı. Hatta bir kayak kazasında bacağını kırdığında aylarca onun ayakkabı bağcıklarını bağlamak zorunda kalmıştı. Bir zamanlar onun için oksijen kadar önemliydi. Oysa şimdi, onun yüzünü takmış bir yabancıyı görmeye benziyordu. Hep böyle mi dururdu? Gömleği yeni miydi yoksa eski bir gömleği mi farklı giyiyordu?

"Böyle geldiğim için özür dilerim," dedi Alex. "İçeri girebilir miyim?" Pippa başka ne yapacağını bilemediği için geri adım atarak Alex'in içeri girmesine izin verdi. Alex koridora girer girmez bakışlarını yukarı çevirerek yüksek tavanları ve kapalı avizeyi inceledi. "Vay canına," diye nefes aldı. "Şuraya baksana." Burnunu çekti. "Fareleriniz var mı?" Etrafa uzman gözleriyle baktı ve Pippa birkaç yıl önce süt sağma kulübelerinde yaşadıkları fare istilasını hatırladı.

"Muhtemelen," diye mırıldandı, onun dikkati kemirgenleri aramaya dalmışken, onun görüntüsünü seyrediyordu. Bunun kendisini nasıl hissettirdiğini anlamaya çalıştı. Adam iyi görünüyordu - biraz yorgun olsa da - ve saçları daha uzun, daha gösterişliydi. Her zaman saçlarını uzatmasını istemişti ama Alex her zamanki pratikliğiyle saçlarını düzgün tutmuştu. Şimdi daha vahşi görünüyor, kare çenesini ve pembe tenini vurguluyordu. Kendini onun kucağına gömme dürtüsünü, o eski arzunun onu içine çekmesini bekledi. Bekledi. Ve bekledi. Ama Pippa'nın hissettiği tek şey kaybolmaktı. Ve kafası çok karışık.

"Neden buradasın?" diye sordu.

"Konuşmak istiyorum." Alex bir adım öne çıktı, gözleri onunkileri arıyordu. "Seni özledim."

İşte oradaydılar. Bir daha duyacağını hiç düşünmediği ama ayrılığın ilk günlerinde özlemle beklediği sözler. Pippa kendine sarıldı. "Ya Kent?"

Alex huffed. "Kent... Bilmiyorum. Tek bildiğim sensiz bir hiç olduğum." Elini tuttu, üzerindeki kiri umursamadı bile. "Pip, seni geri istiyorum. Sana hayatımda ihtiyacım var."

"Ve bunu anlamak bu kadar uzun mu sürdü?" Pippa onun elinden kurtuldu. "Seni hemen dışarı atmamam için bana iyi bir neden söyle."

"Haklısın, tamamen haklısın!" Alex ellerini yatıştırıcı bir şekilde salladı. "Seni hayal kırıklığına uğrattım ve bunun için kendimden nefret ediyorum. Lütfen, konuşabilir miyiz?"

"Konuşmak mı? Ve ne söyleyeyim?" Pippa talep etti. "Beni evsiz ve işsiz bıraktın. Beni sadece terk etmedin Alex; bildiğim hayatıma da son verdin."

o."

Alex'in gözleri yaşlarla doldu. "Biliyorum. Anlıyorum, lütfen..." Onun Sesi kesildi ve dizlerinin üzerine çöktü. "*Lütfen*. Bunu telafi etmem için bana bir şans verin."

Pippa ona baktı. Bir zamanlar taparcasına sevdiği adamı bu kadar savunmasız görmek rahatsız ediciydi. "Ayağa kalk," diye mırıldandı.

Alex kendisine söyleneni yaptı, bakışları özlem doluydu. "Tanrım, seni gerçekten özledim."

Pippa uzaklaştı. Öfke içinde köpürüyordu. O korkunç, ilk haftalarda onu çok özlemişti. O zamanlar, onun bu sözleri söylediğini duymak için adam öldürebilirdi. Aslında, eski hayatını geri almak için muhtemelen kırık camların üzerinden sürünerek geçirdi ama Alex gitmişti ve ona bıraktığı artıklardan yeni bir hayat kurmaktan başka çaresi yoktu. Karşısında alçakgönüllü ve ağlamaklı gözlerle dururken çok zavallı görünüyordu. Pippa konuşmak için kendini zorladı. "Ben de seni özledim." Her kelimeyi boğuk bir sesle çıkardı.

Alex öpmek için başını eğdi ve Pippa geri çekildi. Adam irkildi. "Özür dilerim."

"Ne oluyor lan?" diye bağırdı.

Çaresizce eliyle işaret etti. "Beni özlediğini söylemiştin."

"Evet, *geçmiş zamanda olduğu* gibi özledim, Alex!" Adamın bu kadar kalın kafalı olduğuna inanamıyordu. "Seni özlemekle geçen haftalarım... aylarım oldu. Ve şimdi, nihayet sensiz yaşamayı öğrendiğimde, seni kollarımı açarak karşılayacağımı düşünerek buraya mı geliyorsun?"

"Tabii ki hayır!" Tekrar kızın ellerine uzandı. "Aramızda çok özel bir şey vardı ve ben bunu mahvettim." Gözleri onunkileri aradı. "Pip. Hayatımızın neredeyse yarısını birlikte geçirdik. Senden bir şey istemeye hakkım olmadığını biliyorum ama lütfen beni dinle."

Öfke vücudunu sarmış olsa da Pippa onun ne demek istediğini anlayabiliyordu. Derin bir nefes aldı ve oturma odasını işaret etti. Muhtemelen

En azından söyleyeceklerini dinlemek için, sadece bir kapanış yapmak için bile olsa. "Git ve otur. Ben çaydanlığı koyayım."

Alex'in gözlerinde bir umut ışığı parladı. "Tamam. Harika. Teşekkür ederim." Alex kısa bir süre Pippa'nın yanağını okşadıktan sonra oturma odasına yöneldi. Pippa telaşla mutfığa koştu ve Alex'in görüş alanından çıkar çıkmaz gözyaşlarının akmasına izin verdi. Su ısıtıcısını açtıktan sonra arka bahçeye fırladı ve orada açıkça, acı içinde ağladı. Derinden gelen hıçkırıklar vücudunu ele geçirmiş, onu nefessiz ve dizlerinin bağı çözülmüş bir halde bırakmıştı. Ne yapmalıydı? Bir yanda *Alex vardı*. Bir zamanların müstakbel kocası, tüm hayatını ve amacını üzerine kurduğu adam. Onsuz yaşamayı öğrenmek yeni bir uzuv yetiştirmek gibiydi ama yine de başarmıştı. Ama gerçekten de bir köpek surat ifadesi ve anlamlı bir el tutuşla hayatına geri dönmenin aralarındaki tüm sorunları çözeceğine inanıyor muydu? Öfke, hayal kırıklığı ve mutsuzluk egemenlik için birbirleriyle itişip kakışıyordu.

Pippa derin bir nefes aldı ve bir nefes daha alarak taze esintinin tenini kurutmasına izin verdi. Burada çok uzun süre kalırsa Alex'in onu aramaya geleceğinden kuşkusu yoktu ve ağladığını görerek ona fayda sağlamak istemiyordu. Hayır, bu konuşmayı yapmak zorundaydı. Aralarındaki ilişki onu tamamen göz ardı edemeyeceği kadar önemliydi, Alex bu konuda haklıydı. Ama onu geri almaya gelince... Pippa cevap için kendi içine baktı. Ancak, aylar önce orada olması gereken o ezici 'evet' yoktu. Onun yerine, umuda çok benzeyen ateşli ve inatçı bir şey vardı. Pippa içgüdüsel olarak bu duyguyu beslemek, kendine saklamak istediğini biliyordu. Alex'ten saklamak.

Kararlı bir şekilde kendini eve geri bıraktı ve lavaboda yüzünü yıkadıktan sonra çayları hazırladı, bunu yaparken Mae'ye mesaj atarak buluşmalarını ertelemesini istedi. Sonra çayları oturma odasına taşıdı.

Alex sırtı ona dönük bir şekilde duruyordu, iri gövdesi büyük pencerenin önünde koyu bir hat oluşturuyordu. Ayaklarını genişçe açmış, bir elini kot pantolonunun arka cebine sokmuştu. Pippa o kadar güçlü bir anıyla sarsıldı ki neredeyse

Sonbaharın ilk günü onu sırtına alıp çiftlik bahçesinde dolaştırırken, ikisi de boğazlarını acıtacak kadar çok gülüyorlardı. O gün aşklarından o kadar emindi ki, aynı gelecek vizyonunu paylaştıklarından o kadar emindi ki. Ne kadar yanıldığını düşünmek onu öldürüyordu.

Ama sonra Pippa'nın aklına geldi; sürünerek geri dönen *Alex'ti*, kendisi değil. Utanacak hiçbir şeyi yoktu. Bundan güç alarak odaya girdi ve ona bir fincan uzattı. Alex diğer elini çekingen bir tavırla uzatıp Pippa'nın sırtının üst kısmını okşadı.

"Teşekkürler," dedi usulca.

Pippa onun dokunuşundan uzaklaştı ve kanepeye doğru başını salladı. "Hadi oturalım," dedi. Kendini kanepeye bıraktığında kıyafetlerinin ne kadar kirli olduğunu fark etti, bu yüzden mobilyayı korumak için aceleyle yan taraftan biraz gazete kağıdı aldı.

Tam o sırada Wolfie'nin ayakları merdivenlerden gümbürdeyerek indi ve telefonu kulağında koridora çıktı. Pippa'nın ağzı onu görünce kurudu. Alex pozisyon değiştirdi ve bacakları Pippa'nın bacaklarına yapıştı.

"Bu yakalanması zor Wolfie Squires mı?" Alex ona sordu. Sesi Wolfie'nin dikkatini aramasından uzaklaştıracak kadar yüksekti. Arayanın söylediklerini dinlerken gözleri Pippa'dan Alex'e kaydı ve tekrar Alex'e döndü. O anda Pippa'nın aklına, Alex'in o sabah kırdaki kendisine bahsettiği kişi olduğunu düşündüğü geldi. Pippa aniden kanepenin üzerinden atlayıp durumun böyle olmadığını açıkça belirtmek istedi.

"Öyle," diye onayladı Pippa Alex'e. Konuşurken kurnazca ondan uzaklaşıyordu.

Wolfie telefonda, gözleri Pippa'nın gözlerine dalarken bile, "Lafı bile olmaz," diye mırıldandı. "Lütfen izin ver."

Pippa bakışlarını kaçırdı ve kupasına baktı. Kız arkadaşı olmalıydı. Pippa çayından bir yudum aldı ve sıcaklığın o anda hissettiği acıyı yok edeceğini umdu.

Wolfie aramayı bitirdi ve telefonu cebine koydu. Oturma odasına girerken "Merhaba," dedi.

"Merhaba." Pippa onu elinden geldiğince neşeyle, sanki her şey tamamen normalmiş ve dünyası başına yıkılmıyormuş gibi karşıladı.

"Alex Goodman." Alex ayağa fırladı, elini uzattı. "Tanıştığımıza memnun oldum." "Anlıyorum." Wolfie Alex'in elini sıktı, bakışları soğukkanlılıkla değerlendiriyordu. Döndü ve Pippa'ya. "Her şey yolunda mı?" "İyi," diye güvence verdi.

Alex, "Sonunda seninle tanışmak güzel," dedi. "Pip burada yaptığı her şeyi bana anlatmak üzereydi." Onun omzunu sıktı.

Wolfie'nin gözleri Alex'in ona dokunduğu yere kaydı ve Pippa sinirlenerek elini hafifçe itti. Alex ona bu kadar yakın bir şekilde dokunma hakkını kazanmamıştı.

"Harika bir iş çıkarıyor," dedi Wolfie sonunda. "Burayı satıyor olmam çok yazık, çünkü mükemmel bir bekçi oldu. Azgın domuzlar bir yana."

Pippa bir kahkaha attı. Alex kaşlarını çatarak ona baktı. "Evin satılık olduğundan bahsetmemiştin." Alex sanki Pippa'yla son zamanlarda defalarca konuşmuşlar gibi, sanki aralarında hiçbir çatlak yokmuş gibi konuşuyordu. Pippa bu sözler karşısında dişlerini sıktı.

Wolfie kaba bir tavırla, "Artık satılık değil," deyince Pippa'nın kalbi kısa süreliğine yerinden çıkacak gibi oldu ama Wolfie, "Satıldı," diye açıkladı. İki elini de ceplerine soktu. "Henüz hiçbir şey imzalanmadı, ama çok yakında evrak işlerinin tamamlanmasını bekliyorum."

"Peki burası satıldığında sana ne olacak?" Alex, yakışıklı yüzü endişeyle buruşan Pippa'ya sordu.

Pippa rahat bir gülümsemeye zorladı. "Bir şeyler ayarlarım." "Doğru, vay canına! Şanslı alıcı kim?" Alex sordu.

Wolfie'nin bakışları karşılıksızdı. "Resmiyet kazandığında herkes öğrenmiş olacak." Pippa'ya döndü, yüzünde bir parça endişe vardı.

"Lütfen endişelenme," dedi. "Seni sokağa atmayacağım."

Pippa'nın kalbi onun şefkati karşısında küçük, komik bir sıçrama yaptı.
Ne oldu da

Bu ne anlama geliyor?

"Her neyse." Wolfie gitmek için döndü. "İkinizi de ... bu her neyse onunla baş başa bırakmalıyım."

Pippa ayağa fırladı, Wolfie'nin gerçeği bildiğinden emin olmak istiyordu. "Alex kalmıyor," diye ağzından kaçırdı.

Wolfie odadan çıkarken, "Beni ilgilendirmez," diye karşılık verdi.

Wolfie gittikten sonra Alex, "Burayı sattığına inanamıyorum," dedi. "Kasaba ayağa kalkacak. Bunu bilmeyecek kadar kalın kafalı olmalı."

Pippa, Wolfie'nin sözlerini yineleyerek, "Bu gerçekten de kasabayı ilgilendirmez," dedi, ancak ifadesinin ikiyüzlülüğü gözünden kaçmamıştı. Ne de olsa bu satışı öğrendiği anda kendi işi haline getirmemiş miydi? Ama şimdi Wolfie'nin motivasyonu hakkında biraz daha fazla şey bildiğinden, başkalarının da bu karara katılması konusunda son derece savunmacı hissediyordu. Aslında, bildikleri Alex'in burnunu sokmasını daha da müstehcen kılıyordu. "Onu tanımıyorsun, o yüzden tanıyormuş gibi davranma."

Alex'in ağzı, düşünürken her zaman yaptığı gibi büküldü. "Ne?"

Pippa sordu.

"Sen gerçekten sadece bekçi misin?" diye sordu.

"Bu da ne demek oluyor?" Pippa ona döndü.

"Hey, sakın ol." Alex onu yatıştırmak için ellerini uzattı. "Bu çok açık bir soru. Burada tek başınasın. O da burada ve hadi ama, adam ek iş olarak iç çamaşırı modelliği yapıyor gibi görünüyor."

"Sana çok açık bir soru gibi gelebilir ama bunu sormaya hakkın yok!" Pippa ağladı. Wolfie'nin Alex'in burada olmasıyla ilgili ne düşündüğünü Tanrı bilirdi ama Alex'in hakkında hiçbir şey bilmediği bir durumla ilgili suçlamalarda bulunması Pippa'da çığlık atma isteği uyandırdı.

"Haklısın. Özür dilerim, tamam mı?" Alex söyledi.

Pippa ona öldürücü gözlerle baktı. Bir elini saçlarında gezdirdi, aniden Alex'in çok uzakta olmasına ihtiyaç duydu. "Bak, hâlâ yapmam gereken bir sürü iş var ve benim de bir duşa ihtiyacım var, o yüzden söyleyeceklerini söyleyip gidebilir misin?"

"Vay canına." Alex ayaklarına baktı ve başını salladı. "Eskiden bana karşı hiç bu kadar açık sözlü olmazdın."

Pippa çenesini kaldırdı. "Eskiden bensiz hayatını değiştirecek büyük kararlar almazdın, o yüzden sanırım ödeştik."

Alex onun ses tonundan irkildi. "Adil." Elindeki kupayı sehpaye bıraktı ve Alex'in ellerini kendi ellerinin arasına aldı. "Seni ne kadar özlediğimi göstermeme izin ver. Birlikte kaliteli zaman geçireceğiz. Akşam yemeği... kahve... hatta Lancaster'daki o güzel pansiyona bile gidebiliriz... bunu nasıl yapmak istersen."

"Ne yapmak?" Pippa sordu.

Alex'in ağzı açık kaldı ve bir kolunu aralarında salladı. "Bu. Ben ve sen. Tekrar bir araya gelmek. Ne gerekiyorsa yapalım."

Pippa bir zamanlar tüm varlığıyla sevdiği adama baktı ve kalbinin etrafında bir tiksinti damlası kıvrıldı. "Yaptıklarından sonra birkaç akşam yemeğinin ve bir yerlerde bir hafta sonunun bunu telafî edeceğini gerçekten düşünüyor musun?" Sesi buz gibi sakindi.

"Biliyorum. Tam bir aptaldım," dedi Alex, gözleri kıpkırmızıydı. "Hırsım ve aptal benmerkezciliğim beni kör etti. Beni geri almanı talep edemeyeceğimi ve bunun hiçbir garantisi olmadığını biliyorum ama lütfen denememe izin ver. Ne kadar gerekirse o kadar kalmaya hazırım."

Pippa merakla ona baktı. "Peki ya Kent?" Elbette ona orada ihtiyaç vardı.

Alex yer değiştirdi. "Bir süreliğine kendi başının çaresine bakabilir," dedi. "Sen daha önemlisin. Buradan ayrılmayacağım-"

"Hayır." Pippa titreyen elini kaldırdı. "İstediğin şeyi sana veremem," dedi. "Beni neredeyse yok ediyordun ve bunun geri dönüşü yok."

"Şimdi böyle söylüyorsun," diye ona güvence verdi. "Ama sana ne kadar üzgün olduğumu göstermeme izin verirsen, farklı hissedebilirsin."

"Bana istediğin her şeyi gösterebilirsin," dedi yumuşak bir sesle. "Ama bu demek değil ki
-."

Alex ağlamaklı bir sesle, "Sen denemeye değersin, Pip," diye araya girdi. "Keşke bunu gitmeye karar vermeden önce fark etseydin," diye fısıldadı. Alex ağlamaklı bir şekilde nefes verdi, duygularına rağmen utangaç bir gülümsemeyi başardı.

"Sen de ben de." Ayağa kalktı. "Bak, sanırım seni kendi gününle baş başa bıraksam iyi olacak, ama seni daha sonra arayabilir miyim, bir öğle yemeği falan ayarlayabilir miyim? Söylemek istediğim daha çok şey var."

"Bilmiyorum." Pippa öğle yemeklerinin ya da uzun konuşmaların bir anlamı olduğunu düşünmüyordu. Kararını vermişti. "Mesele şu ki, çok fazla boş zamanım olmuyor. Ev ve Yaz Fuarı organizasyonu arasında... Oldukça meşgulüm. Aksini iddia etmen adil değil."

Alex yutkundu. Başını salladı. "Vay canına. Tamam." Ayrılacakmış gibi döndü ama sonra durdu. "Bu arada, Yaz Fuarı hakkında çok şey duydum. Kulağa harika geliyor. Yardıma ihtiyacınız olursa lütfen bana haber verin. En azından bunu yapmama izin ver."

"Teşekkürler." Onu tekrar görmenin verdiği acıya rağmen, Pippa fazladan bir çift ele daha ihtiyaçları olduğunu kabul etmek zorundaydı. "Eğer gerçekten buralarda takılacaksan, eminim senin için yapacak bir şeyler bulabiliriz." Onu kapıya kadar geçirdi ve kapıyı açtı.

Alex, "Hoşça kal Pip," dedi. Pippa cevap veremeyecek kadar boğuk bir sesle gülümsemekle yetindi. Alex gitmek için döndü, sonra durdu ve onun elini sıktı. Ciddi gözleri onunkilerle buluştu. "Pip. Bilmeni isterim ki... Seninle geçirdiğim zamanı tekrar yaşasaydım, gitmene asla izin vermezdim."

Bir süre sonra, Alex gittikten ve duş aldıktan sonra, Pippa kapıyı açtığında elinde iyi bir şişe kırmızı şarap ve fırtınalı bir yüz ifadesiyle Mae'yi görünce rahatladı.

"SİNİR!" Mae haklı bir öfke girdabına kapılmış bir halde eve daldı. "O adamın lanet olası SESSİZLİĞİ."

"Görüyorum ki mesajımı almışsın." Pippa onu mutfığa götürdü.

Mae şarap şişesini salladı. "Neden bende bu var sanıyorsun?"

"Saat sabahın 11'i," dedi Pippa skandala uğramış bir ifadeyle.

"O zaman hepsini içmeyeceğiz." Mae anahtarlığına takılı tirbuşonu kullandı.

Pippa avucunu gözlerinin üzerine ovuşturdu. "Siktir et. Yaşadıklarımın sonra sabah şarabının iyi bir fikir olduğunu düşünüyorum."

"Ben onlarla doluyum." Mae kıkırdadı. Mantar dışarı fırladı ve neşeyle sıırttı. "Bardak mı?"

Pippa bardakları buldu ve bir tanesini ağzına kadar doldurarak Mae'ye Alex'le olan konuşmasını anlattı. Mutfak masasına yerleştiklerinde, "Bundan ne anlam çıkaracağımı bilmiyorum," dedi. "Sanki bir yabancıyla konuşuyor gibiydim. Onu bir zamanlar sevmiştim. Bir zamanlar o adamla evlenmek istemiştim ama... bana her dokunduğunda tek yapmak istediğim onu itmek ve cildimi fırçalayarak temizlemektir."

"Eyvah," dedi Mae, özellikle büyük bir lokmayı yutarken.

Pippa, "Kocaman bir yuh," diye inledi. "Konuşmaya devam etti, af diledi, bana bir şans vermem için yalvardı. Ama o konuştuğunda ben daha da sinirlendim, anlıyor musun? Birbirimizi severdik, birbirimiz hakkında her şeyi bilirdik ama söylediği hiçbir şey bana ne yaptığını gerçekten anladığını düşündürmedi. Ve sonra Wolfie'nin etrafında garipleşti."

Mae gözlerini kıstı. "Tuhaf mı?"

"Sahiplenici gibi. Sanki hâlâ onun kız arkadaşımıymışım gibi üzerimde geziniyor."

"Ah." Mae kaşlarını salladı. "Alex devasa bir dangalak olabilir ama işleyen gözleri olan bir dangalak."

"Ne demek istiyorsun?" Pippa yutkundu, çünkü Mae'nin ne ima ettiğini zaten biliyordu.

Mae şarabından bir yudum aldı ve dudaklarını şapırdattı. "Belli ki sen ve Wolfie Squires aynı ortamda bulunduğunuzda etrafta uçuşmaya başlayan öfkeli feromonları fark etmiş."

Pippa omuzlarını dikleştirdi. "Neden bahsettiğinizi bilmiyorum." Her şeyden öte, Wolfie'nin kendisinde uyandırdığı duyguları kabul etmeye hazır değildi. Özellikle de Alex'in beklenmedik gelişinden sonra, bu duyguları sindirmek çok zordu.

"Sadece gördüğümü söylüyorum!" Mae kıkırdadı. "Wolfie sana karşı bir şeyler hissediyor." "Kapa çeneni!" Ama Pippa meraklanmıştı. "*Bir şey derken neyi kastediyorsun?*"

Mae hıçkırdı. "Sizi daha önce yeni penis hakkında yaptığımız konuşmaya yönlendiriyorum."

"Aman Tanrım," dedi Pippa. "Bunu durdurmalısın." "Senden hoşlanıyor," dedi Mae açıkça.

"Bunu bilemezsin." Pippa nefes almaya cesaret edemedi, sanki Mae, Wolfie'nin uyandırdığı gizemli duyguları isimlendirirse uğursuzluk getirebilirdi.

"Sen öyle diyorsan." Mae gözlerini devirdi. "Ama Alex seni gerçekten geri istiyorsa, zengin, yakışıklı, gizemli Wolfie Squires tarafından tehdit edilmesi kaçınılmaz."

"Ama Alex'in hakkı yok!" Pippa ağladı. "Hayatımı altüst edip içeri dalmaya, *Pip bana evin satılacağından hiç bahsetmedi...*" Burnunu kaldırdı ve Alex'i taklit edercesine omuzlarını dikleştirdi.

"Aynen öyle," diye sıırıttı Mae. "Eğer sonunda işsiz kalırsan, o zaman belki bir empresyonist olarak kariyer yapmayı düşünebilirsin."

"Bu düşündüğünüzden daha erken olabilir, çünkü satış kesinlikle gerçekleşiyor." Pippa Mae'ye Wolfie'nin anlattıkları hakkında bilgi verdi. "Her şey karmakarışık!"

"Oi." Mae onu işaret etti. "Hayır, öyle değil. İyi olacaksın. Dağınıklık konusuna gelince, buna katılmıyorum. Fuar harika durumda ve bu büyük ölçüde senin sayende. Bu işi çok iyi organize edeceğini biliyordum ve ettin de."

"Hâlâ sağlık görevlilerimiz yok!" Pippa feryat etti. "Olmak zorunda-"

Mae elini kaldırdı. "Yanılıyor olabilirsiniz. Sadece bir saat önce ilgilenen özel bir kiralık tıbbi gruptan bir telefon aldım. Büyük çaplı konserlere ve ünlülerin etkinliklerine katılıyorlar ama o gün müsaitler. Kurtarıcımız olabilirler!"

Pippa, "Kulağa pahalı geliyor," diye söylendi. "Harcamak zorundayız-"

"Mümkün olduğunca az, evet, evet." Mae elini ırptı. "Mesele şu ki, görünüşe göre daha fazla hayır işi yapmak istiyorlar. Bedavaya. Bir nevi kendilerini pazarlıyorlar."

"Küçük bir köy panayırında mı?" Pippa şaşırmıştı. "Biraz garip."

"Biliyorum," diye kabul etti Mae. "Sanki bir şekilde bağlantılı oldukları izlenimine kapıldım."

"Bağlandı mı?" Pippa tekrarladı.

"Evet." Mae başını salladı. "Konuştuğum kişi '*acil ihtiyacımızın onları etkilediğine*' dair bir şeyler söyledi, bu da bana her ne kadar güneydoğuda yaşıyor olsalar da buralardan birinin onlardan gönüllü olmalarını istemiş olabileceğini düşündürdü."

Pippa rahatlayarak iç çekti. "Dinle, eğer koğer iseler, nereden geldikleri umurumda değil. Lanet olası Mars'tan bile gelebilirler! Hadi onları kontrol edelim ve-"

"Evet, evet, evet, ilgileniyorum!" Mae ilan etti. "Şu anda çok şey yaşıyorsun ve yeterince sıkı çalışıyorsun." Pippa'ya kararlı bir bakış fırlattı. "Harika bir etkinlik düzenleyeceğiz ve arkadaşımızın okulu için yığınla para toplayacağız. Öyle mi?"

"Evet." Pippa, Mae'nin coşkusuna ayak uydurmak için elinden geleni yaptı ama başaramadı. Kalbini kıran adam şehre geri dönmüşken nasıl mutlu ve kaygısız olabilirdi ki?

On Sekizinci Bölüm

Pippa esnedi. Bir gece önce çok az uyumuştı. Alex'in beklenmedik ortaya çıkışı. Zihni rahatlamayı reddetmiş, bunun yerine yeniden bir araya gelmelerinin her saniyesini analiz etmiş, her kelimeyi, her hareketi incelemişti. Alex'in ziyaretinden sonra ağlamaklı bir hale gelmemiş olması onu rahatsız etmeli miydi? Aslında, ezici his kızgınlık olarak kalmıştı. Hayır, Pippa kararlıydı. Alex istediği kadar yalvarsın, verdiği zararı asla onaramazdı.

Bir önceki gün Mae ile yaptığı görüşme, kırmızı şarabın kesinlikle yardımcı olmasına rağmen, meşgul beynini yatıştırmak için çok az şey yapmıştı. Fuar iyi durumdaydı, bu doğrudu ama daha yapılması gereken çok şey vardı: yolların güvenliğini sağlamak için bariyerler, basılması gereken bir sürü tabela ve bir de gönüllü olarak hizmet veren gizemli sağlık şirketi vardı - günü kurtarabilecekler miydi? Hurst Köprüsü'nden biri mi onları çağırıyordu? Eğer öyleyse, kim?

Gece boyunca şiddetli yağmur yağmış ve Pippa yatak odasının perdelerini açtığında yemyeşil tepeler mücevherli bir halı gibi önüne serilmişti. Gri bulutlar tepede belirmeye devam etse de, parlak ve berrak mavi cepler kalmıştı. Pippa tüm pencereleri açtı ve temiz havanın içeri dolmasına izin verdi. O kadar cezbedici kokuyordu ki, günün ilerleyen saatlerinde yürüyüşe çıkmaya karar verdi.

Mutfakta kahve içerken ev işleriyle ilgili dosyayı karıştırırken Wolfie'nin derin sesinin evin içinde yankılandığını duydu. Sesi kütüphanede çalışıyormuş gibi geliyordu. Bugünkü görevi oradaki tüm rafların tozunu almaktı ama eğer bütün gün kütüphanede olmayı planlıyorsa, başka bir iş seçmesi gerekecekti. Pippa kendini elikleştirdi, Mae'nin 'yeni penis' sloganını düşünmemeye çalıştı ve kütüphaneye doğru yola ıktı.

Kapıdan kafasını uzattığında Wolfie'nin bir video görüşmesini bitirmekte olduğunu gördü. Kız odaya girdiğinde Wolfie pencereyi kapatmıştı ama kız görüşmedeki diğer kişilerden biri olan *Top Stay*'den Steffany'yi tanıdı. Onların teklifini kabul etmiş olmalıydı. Pippa'nın tahminine göre durum buydu. Bir otel. Bu güzel bina yerine yavan, kurumsal bir tuğla bloğu. İnanılır gibi değildi.

Duyguları yüzünden okunuyor olmalıydı çünkü Wolfie onun yüz ifadesini fark ettiği anda yüzünü buruşturdu. "Size de iyi günler," dedi keskin bir sesle, bir yandan da defterine bir şeyler yazıyordu.

"O zaman *Top Stay*'e satıyorsun," diye karşılık verdi Pippa.

Wolfie sandalyesinde arkasına yaslanarak, "Sözleşmeler imzalanana kadar hiçbir şeyi teyit etmeyeceğim," dedi. "Ama satış devam ediyor. Biz konuşurken evraklar avukatım tarafından hazırlanıyor ve gözden geçiriliyor." Sandalyesinde arkasına yaslandı. "Eğer kalacak bir yer konusunda endişeleriniz varsa, lütfen endişelenmeyin. Bir şeyler ayarlarız."

"Kendim için endişelenmiyorum." Pippa onun kol kaslarının tişörtünün kollarını zorlamasına vücudunun verdiği tepkiyi görmezden geldi. Bazı şeyler daha önemliydi.

"Evet, Hurst Köprüsü halkı. Sevgili Squires'ları olmadan nasıl başa çıkacaklar?" Gözlerini devirdi.

Sanki dün Hurst Köprüsü hakkında yaptıkları konuşma hiç yaşanmamış gibiydi. Pippa onun evi sevmemek için kendince nedenleri olduğunu anlıyor ve bu nedenlere tamamen saygı duyuyordu. Ama ev hakkında bu kadar duygusuz olmak zorunda mıydı?

Evin yakınında yaşayan insanlar için önemi nedir? "Böyle yapma."

"Ne gibi?" Wolfie dedi ki. "Bu konudaki hislerinizi biliyorum ama burada pratik davranmak zorundayım."

Pippa dünkü Wolfie'nin, hasarlı bahçeyi onarmaya çalışan ve kaçan bir domuzun bulunmasına yardım eden açık hava insanı, güler yüzlü adamın nerede olduğunu merak etti. "Neyin var senin?"

"Hiçbir şey." Omuz silkti. "İşimle ilgileniyorum, hepsi bu."

"Bunun nedeni Alex mi?" Pippa aniden sordu.

Wolfie'nin dudakları inceldi. "Kim? Oh, erkek arkadaşın." "Eski erkek arkadaşım," diye düzeltti onu.

"Seninle oldukça samimi görünüyordu," dedi Wolfie. "Bak, eğer ikiniz tekrar bir araya geliyorsanız ve taşınmanız gerekiyorsa, benim için sorun değil."

"Daha fazla-" Pippa yutkundu. "Gerçekten gitmemi sorun etmiyor musun?"

Wolfie kayıtsızca başını salladı. "Satışa kadar burayı tek başıma idare edebileceğime eminim." Kıs kıs güldü. "O kadar çok iş yapmıyorsun, değil mi?"

Pippa onun kendisine karşı soğukluğu karşısında şaşkına dönmüştü. Aralarındaki kıvılcımı hayal mi etmişti? Delirecekmiş gibi hissediyordu. "Dosyayı gördün mü?" dedi. "Bu lanet olası bir İncil."

"Önemli değil." Wolfie başparmağını dudaklarının üzerinde gezdirdi.

"Tamamen idare edilebilir." "Cidden, neler oluyor?" Pippa ona doğru yaklaştı. "Sanırım biz

- "Derin bir nefes aldı. "İyi geçiniyorduk." "İyi olmadığımızı kim söyledi?"

"Alex ve ben tekrar birlikte değiliz," dedi.

"Dediğim gibi, beni ilgilendirmez." Wolfie dizüstü bilgisayarına doğru dönmeye başladı. "Peki, hepsi buysa...?"

Pippa'nın gözleri yaşlarla doldu. Tuhaf tavırlarından çok, bu kadar aptalca davranmasına uzaktan izin vermiş olmasıydı.

bu adama karşı bir şeyler hissediyordu. "Şimdi anlıyorum," dedi. "Neyi anlıyorsun?"

"Sanırım senin gibi bir adamı anlıyorum," dedi.

Wolfie dondu kaldı, sandalyesinde dönüp ona baktı. "Peki sen ne anladığını sanıyorsun?"

Pippa, "Sana sahip çıkması gereken insanlar tarafından hayal kırıklığına uğratıldığın için üzgünüm," dedi. "Bu, birine güvenmeyi gerçekten zorlaştırıyor olmalı."

Kıpırdamadan durdu. "Neden bahsettiğini bilmiyorsun." "Oh, ama ben biliyorum." Bir damla gözyaşı yanağından aşağı süzüldü ve onu sildi.

"Alex'in bana ne yaptığını biliyorsun. Ve belki de bu yüzden onu geri çevirdiğim için aptalın tekiyim, bunu zaman gösterecek ama senin aksine, sonuç olarak *herkesi geri çevirmiyorum*."

"Yaptığım şey bu değil," diye itiraz etti Wolfie.

"Öyle değil mi?" Pippa ağladı. "Aramızdaki şeyin ne olduğunu bilmiyorum -ve bir şey var-" diye cesurca ilan etti, o daha inkâr edemedi. "Ama sırf korkuyorsun diye duvarlar örüp bana tek kullanımlıkmışım gibi davranamazsın."

"Korktun mu?" Wolfie kabadayılık taslamaya çalıştı, ama Pippa onun gözlerinde parlayan acıyı görebiliyordu.

"Evet." Kendini çelikleştirdi. "Beni Alex'le gördün ve ona geri döneceğimi düşündün. Bu evi terk edeceğimi ve seni bırakacağımı; seni terk edeceğimi ya da herkesin yaptığı gibi sana zarar vereceğimi sandın."

"Doğru, şimdi de amatör bir psikolog mu oldun?" diye homurdandı. "Bırak artık şunu."

Pippa yumruklarını sıktı. Onu dinlemeyen erkeklerden bıkmıştı artık.

"Peki," dedi. "Nasıl istersen öyle olsun. Belki de kaçınılmaz olana boyun eğer ve şimdi taşınırım. Bilirsin, bu evin geri kalan günlerini yalnız bir canavar gibi sinsice yaşamana izin veririm. Arkadaşın yok, yok-"

Pippa *aşk* demekten kendini alıkoydu. Daha fazla gözyaşı dökeneğini hissediyordu ve bu iğrenç aptalın onları görmesine izin verirse lanetlenenekti. Gitmek için döndü, sonra durdu. "Biliyor musun," diye devam etti. "Bu kasabayı ve buradaki insanların bu evi sevme biçimini istediğin kadar küçümseyebilirsin. Pek de parlak olmayan bir çocukluk geçirdiğin ve bunun gözünün önündekini görmeni engellediği için üzgünüm." Wolfie konuşmaya çalıştı ama Pippa'nın dinleyecek hali yoktu. "Belki de en iyisi budur. Satmak. Kaç. O zaman Hurst Köprüsü'nün küçük, önemsiz insanlarını unutabilirsin." Ve Pippa kafası karmakarışık bir halde mutfığa geri döndü. Belki de bu şekilde konuşmak pek akıllıca değildi ama başka seçeneği yokmuş gibi hissetmişti. Wolfie ile aralarındaki bağlantı konusunda yanılmış mıydı? Pippa ilişkiler konusunda çok tecrübeli olmadığını biliyordu ama o bakışları, vücudunun onun varlığıyla nasıl uyandığını hayal etmemişti herhalde? Wolfie'nin kayıtsızlığı öyle olduğunu gösteriyordu ve bu aşağılanma acı vericiydi. O adamın yüzüne bir daha nasıl bakabilirdi?

Wolfie onun adını bağırdı. Panikleyen Pippa mutfaktan kaçtı. kapıdan bahçeye çıktı. Wolfie ona tekrar seslendi ve o da evin yanından dolanarak ana kapıdan çıkıp yola daldı. Pippa ona bağırp bağırmayacağını ya da utanç dolu gözyaşları içinde ayaklarının dibine düşüp düşmeyeceğini bilmiyordu; ne olursa olsun Wolfie'ye daha fazla duygusal enerji harcayamazdı. Ondan uzaklaşmaya ihtiyacı vardı ve bu yüzden yürümeye devam etti. Temiz hava ciğerlerine o kadar iyi geliyordu ki durmamaya ve tepelere çıkma isteğine boyun eğmeye karar verdi. Üzerinde sadece terlik ve tozluk ile bir tişört vardı ama hava pek de soğuk değildi. Ayrıca, daha mantıklı ayakkabılar istiyorsa eve geri dönmesi gerekecekti ve bu da olmayacaktı.

Pippa, şu anda gitmekte olduğu ana yolun hemen dışında tepelere doğru giden bir patika olduğunu biliyordu. Sadece alçıpanda dar bir kesikle tanımlanabiliyordu ve üzerinde bir zamanlar muhtemelen

rotanın gerçek adını ilan etti. Ancak yerel halkın böyle bir yönlendirmeye ihtiyaı yoktu - 'Clough'a çıktıklarını' söylediler. Yolu bulması uzun sürmedi - oraya son gidişinden biraz daha fazla büyümüştü - ama hava o kadar yeşil ve gr kokuyordu ki mutlu bir şekilde yoluna devam etti. Sadece birkaç adım attı ve üzerine bir huzur çöktü; öyle ki arkasındaki yoldan geçen arabalar bile sadece bir sessizliğe büründü. Çok geçmeden kasları gevşemeye, zihni yavaşlamaya başladı.

Patika onu, yaprak dökmeyen ağaçların gökyüzüne doğru cesurca yükseldiği dik bir kıyıya götürdü. Buradaki yol kayalıktı, bazı büyük taşlar gece yağan yağmurdan dolayı kayganlaşmıştı. Yılmayan Pippa yoluna devam etti. Glgeliklerin korunaklı olmasına rağmen, rüzgâr ormanın içinden acımasızca ıslık çalmaya başladı ve Pippa tişörtünün kollarını aşığı çekti. Kısa süre sonra eğim daha da dikleşt ve Pippa'yı etrafındaki ağaçları kaldıraç olarak kullanmaya zorladı. Toprak burada daha ıslak ve amurluydu, bu da ayakkabılarının kaymasına neden oluyordu. İleride eğim dzleşt ve Pippa manzaranın buna değeğini bilerek kendini ileriye doğru sürükledi.

"İşte orada." Sonunda Pippa ağaçların arasından çıktı ve önünde kır çiçekleri ve liken yamalı kayaların serpiştirildiği, iyi çiğnenmiş bir patikanın Clough Tepesi'ne uzandığı en güzel, en gr ayır uzanıyordu. Kk bir çocukken o ve Frankie kayaların arasında saklanır, büyüdükçe de endişeli annelerinin zn tsnden kayalara tırmanmaya başlarlardı.

Gözleri nostaljiyle buğulanan Pippa, tepesinde bulutlar toplanmaya başladıkça titreyerek çayırda ilerledi. Baktığı her yerde anılar görüyordu: Frankie'nin bir fare yuvası bulduğu hendek; onuncu yaşı gününde düşüp bileğini kırdığı kirpi şeklindeki kaya; vahşı yaşamı incelemek için buraya bir okul gezisi yaptıkları ve Pippa'nın sırt çantasına gizlice yavru bir kurbağa soktuğu zaman. Bu ona bir hafta ceza aldırılmıştı. Bir de yeşil alandaki ördek havuzunu koruyan çitleri onarmak için para toplamak amacıyla kırlarda yapılan sponsorlu yürüyüş vardı.

Vincent Squires, tüm yürüyüşçüler için bahçesinde sıcak şarap ve parkin eşliğinde bir kutlama düzenlemiş ve bu kutlama yerel gazetede yer almıştı. Pippa o günün kupürünü hâlâ bir yerlerde saklıyordu. Onu saklamıştı çünkü alt köşede kendisinin, Frankie'nin ve Mae'nin, on üç yaşındaki gülümsemeleri yapış yapış, mis kokulu parkinle kaplanmış halde uzandıkları hoş bir fotoğraf vardı. O gün sadece onun için değil, herkes için önemliydi.

Anılar o kadar yoğundu ki, önündeki bataklık alanı fark etmedi ve ani, şiddetli bir hamleyle Pippa kendini sırtüstü yatarken buldu. Nefes nefese kalmıştı, bir an kıpırdayamadı, ayak bileğindeki keskin acının farkındaydı ve ciğerleri hava almak için hırıldıyordu.

Yavaş yavaş şok azaldı ve Pippa oturma pozisyonuna geçmek için yeterli gücü topladı. Üstünde gökyüzü daha da karardı, daha önce uğursuz gri ağırlıklarıyla duran şişman bulutlar yerlerine sağlam bir şekilde yerleşti. Bir fırtına yaklaşıyordu. Hemen alçak bir yere gitmesi gerekiyordu.

Pippa ağırlığını geçici olarak zonklayan ayağının üzerine verdi ve tüm bacağına yayılan acıyla anında pişman oldu. Nefes nefese kalarak bileğini dürttü ve bir çılgılığı bastırdı.

"Kahretsin." Yüzünü buruşturarak bileğine elinden geldiğince masaj yaptı, sonra ağırlığı tekrar denedi ama bir kez daha büküldü ve tekrar yere yığıldı. Uzaklardan hafif bir gök gürültüsü sesi geldi. Paniğe kapıldı; bir fırtına sırasında burada topal ve yalnız mı kalacaktı? Pippa yola doğru inen patikaya baktı; yüksek yerden aşağıya doğru çamurda kayabilir miydi?

Kalın yağmur damlaları başına düşmeye başladığında, Pippa en azından ağaçlık eğimin sığınağına ulaşmaya karar verdi ve geri yürümeye çalışmadan önce yağmurun en kötüsünü bekleyebileceğini umdu. Hiç de hanımefendiye yakışmayan homurdanmalarla ilerledi ve soğuk çamur kışına ve üstünün altına süzülürken yüzünü buruşturdu. Tembel tıkırtılar daha ısrarlı hale geldi, kafatasına sertçe çarptı ve saçlarını kafa derisine yapıştırdı. Pippa

Ağırlığını ellerinin üzerine verdi ve kaymaya devam etti, ayak bileği en küçük hareketten bile şikâyet ediyordu. Yağmur durmak bilmiyordu, damlalar teninde acı verici bir şekilde sekiyordu ve iç çamaşırına kadar sırlıslam olması uzun sürmedi.

"Ne düşünüyordum ki?" Böyle bir yürüyüşe kalkılabileceğini hayal ettiği için kendine lanet okudu, özellikle de bu hava koşullarında hiçbir işe yaramayan dayanıksız ayakkabılarıyla. Ne kadar zamandır burada yaşıyordu? Havanın bir anda nasıl değişebileceğini kaç kez kendi gözleriyle görmüştü?

Uzun dakikalar sonra, patikada sadece birkaç metre aşağı kaymayı başarmıştı; ağaçlar kilometrelerce uzakta bile olabilirdi. Perişan ve titreyen Pippa bir kez daha ayakta durmaya çalıştı. Acı içinde zorlukla nefes alarak, orantısız bir duruş elde etmeyi başardı ama henüz yol alamadığı önündeki yamaca bir bakışıyla hayal kırıklığının taze gözyaşları fişkırdı. Küçük su akıntıları kayalık patikadan aşağı dökülmeye başladı. Bu son muydu? Pippa merak etti. Bütün bozkır, içinde boğulacağı dev bir göle mi dönüşecekti?

"Pippa!" Tanıdık bir ses ağaçların arasında yankılandı.

Dondu kaldı. Birinin ona seslendiğini mi hayal etmişti? Hayır, çünkü işte oradaydı, adı tekrar tekrar haykırılıyordu. Wolfie'ydi. Çılgınca, dik durarak saygınlığını yeniden kazanmaya çalıştı. Yine yaralı bileği ona ihanet etti ve tekrar yere düştü, omurgası düşmekten ağrıyordu. Wolfie onu bu halde, kendisinden böylesine dramatik bir şekilde kaçtıktan sonra zayıf ve çaresiz göremezdi. Ama aniden onun yanındaydı, tişörtü şeffaflık noktasına kadar ıslanmıştı. "Pippa?" Açılı yüzünden aşağı su damlaları akıyordu. "Tanrı'ya şükür. Sen iyi misin?"

"Düşüm." Yağmur o kadar şiddetliydi ki bağırmak zorunda kaldı. Pippa kendinden emin bir şekilde ıslak saçlarını yüzünden çekmeye çalıştı ve elinden yanağına kalın bir çamur lekesi bulaştığını hissedince yüzünü buruşturdu.

"Gel hadi." Wolfie elini uzattı. "Bu fırtına saatlerce sürecektir. Burada olmak güvenli değil."

"Yürüyemiyorum," diye itiraf etti, onu tek bacaklı tehlikeli bir duruşa çekmesine izin vererek. "Ayak bileğim."

Aşağı baktı. "Üzerine ağırlık koyabiliyor musun?"

Zekice bir adım atmaya çalıştı. Acı bacağını bıçak gibi kesti. "Hayır. Pek sayılmaz."

"Doğru." Wolfie kolunu onun omuzlarına doladı. "Bana yaslan."

Pippa tam da bunu yaptı, kendini yaslanmış bulunduğu kas duvarına tepki vermemeye çalışıyordu. Ayak bileği öfkeyle zonklarken, Pippa kendini onun gücünü koltuk değneği olarak kullanmaya odaklanmaya zorladı. Birlikte kayaların arasından ağaçların arasına doğru ilerlediler; yaprakların üzerindeki yağmurun sesi kulakları sağır ediyordu.

"Dikkatli olun," diye bağırdı Wolfie. Önlerindeki eğimli yol inanılmaz derecede kaygan görünüyordu, çakıl taşlarının arasından küçük akıntılar akıyordu. Pippa yutkundu.

"Oraya inebileceğimi sanmıyorum," dedi. Bir insan koltuk değneğiyle bile ıslak kayalar çok tehlikeli görünüyordu.

Wolfie öfkeyle homurdandı, ama tam cevap verecekmiş gibi görünürken ağaçların arasından beyaz bir ışık parladı ve hemen ardından bir gök gürültüsü duyuldu. Yüzü gerildi. "Daha alçak bir yere gitmeliyiz," dedi. "Hemen."

Pippa çaresizce ayak bileğini işaret etti.

"Ah," dedi Wolfie. "Bunun için üzgünüm o zaman." Onun beline doğru eğildi, kolları vücudunu sardı.

Pippa çığlık attı. "Sen ne-?"

Sözleri, aniden itfaiyeci tarzında omzunun üzerinden çevrilmesiyle kesildi. Adam doğruldu ve Pippa ıslak dalların omuzlarına sürtünmesiyle ciyakladı.

"Lanet kafanı aşağıda tut!" Wolfie emretti ve Pippa kendisine söylenenden başka bir şey yapamayacak kadar şok olmuştu. Wolfie'nin sırtına tutunarak başını olabildiğince aşağıda tuttu, bir yandan da

Poposu adamın yanağına yaslanmıştı, ince taytı derisine kadar ıslanmış ve çamurla kaplanmıştı. Nasıl görünmesi gerektiği fikri yanaklarını yaktı.

Yine de kendini güvende hissediyordu. Pippa, tehlikeli yamaçtan aşağı inerken bile kendisini ona yakın tutan ellere tamamen güvendiğini fark etti. Belirsiz araziye ve fazladan ağırlığına rağmen Wolfie kendinden emin ve sakindi. Gök gürültüsü o kadar şiddetliydi ki sanki dünya onun etrafında yıkılıyormuş gibi hissediyordu ama Wolfie sabit kaldı. Her kası gergindi, her adımı dikkatle düşünülmüştü. Pippa onun başının arkasına bakmak için boynunu büktü, garip bir duygu dalgası onu ele geçirdi. Kaç erkek fırtınalı bir havada dışarı koşar ve Wolfie'nin şu anda yaptığı gibi kendini riske atarak birini güvenli bir yere taşırdı? Pippa, varlığının her zerresiyle Alex'in muhtemelen bundan çekineceğini biliyordu. En azından ayrılmadan önce, onu hafife aldığı zamanlarda bunu yapardı. Çünkü Wolfie yokuşun son birkaç basamağında ilerlerken Pippa, Alex'in tüm ilişkileri boyunca onu hafife aldığını anlamıştı. *Onun koltuk değneği*, desteği olmuştu. Çiftliğin başarısı tamamen ona bağlıydı. Birlikte kurdukları ortak bir hayal değildi bu; Alex'in geleceğe dair vizyonuydu ve bu vizyon Alex'e uymayana kadar gayet iyiydi.

Wolfie duyulabilir bir rahatlamayla daha alçak, daha düz patıkaya ulaştı ve çömeldi ve kadının omuzlarından kaymasına izin verdi. Doğruldu ve yüzü onunkiyile aynı hizaya geldiğinde durakladı.

"Buradan bana yaslanmak ister misin?" Yağmur damlaları acımasızca yüzüne vuruyordu.

Pippa, onun zarif elmacık kemiklerinden birinin üzerinde gezinen tek bir yağmur damlasıyla büyülenmişti. Rüya gibi başını salladı. "Evet. Seviyorum." Adamın beline uzandı ve kolunun ağırlığı bir kez daha omuzlarına dolandı. İkili patikadan aşağıya doğru yavaş bir yolculuğa başladı. Wolfie'nin yardımını hareket etmeyi kolaylaştırırsa da, her adımda acı verici sarsıntılar yaşıyordu.

ve alçıpanı, yola açılan boşluğu gördüğünde rahatlayarak ağlamak istedi.

Yola çıktıklarında, kaldırımdan geçmek daha kolaydı, ancak yağmur acımasızca çarparak bacaklarına sıçratıyordu. Ama çok geçmeden Squires'a geri döndüler ve ön kapıdan içeri yığıldılar.

"Tanrım!" Wolfie kendini bir köpek gibi salladı, damlacıklar her yere sıçradı. Pippa kıkırdadı ama o kadar çok titriyordu ki sesi garip bir şekilde boğuk çıkıyordu. Wolfie hemen harekete geçti, kısa bir süreliğine oturma odasında kayboldu ve bir fırlatışla yeniden ortaya çıktı.

"Al." Wolfie battaniyeyi ona sarıp kollarını ovuşturdu. Pippa ona izin verdi, onun şefkati karşısında afallamıştı. Yüzü onunkinden birkaç santim uzaktaydı ve ısınmasını sağlamaya niyetliydi. Pippa'nın bakışları amansızca onun dolgun dudaklarına ve keskin beyaz dişlerine çekildi. İçinde bir elektrik çekirdeği titreşmeye başladı. "Şimdi daha sıcak hissediyor musun?"

"Evet," diye mırıldandı Pippa, ağzı kurumuştı. Wolfie ona baktı ve yüzü endişeyle buruştu.

"Çok solgunsun," diye mırıldandı.

Pippa cevap veremedi. Vücudu titriyordu ama bunun nedeni soğuk değildi. Her şeyin yerli yerine oturmasının, Wolfie'nin bu kadar yakınında olmasının, onu sıkıca tutmasının büyüklüğüydü. Onun gözleri önünde nasıl parçalandığını görmüyor muydu? Sonra Pippa kaşlarını çatı. Sırılsıklam olan tek kişi o değildi. Wolfie'nin dudakları neredeyse maviydi.

"Üşümüştün." Onun kaygan koluna dokundu.

"Ben iyiyim. Bana bileğini göster," diye sertçe emretti. Oturmak için en yakın yer merdivenlerdi ve Wolfie'nin yardımıyla Pippa kendini hantal bir şekilde alt basamaklardan birine attı ve yaralı bacağına uzattı. Yüzü konsantrasyonla dolu olan Wolfie onun önünde diz çöktü ve bir eliyle baldırını kavradı, diğer eliyle de ıslak taytının eteğini hafifçe geriye iterek kabarık deriyi yokladı. Pippa irkildi. Çünkü Wolfie'nin parmakları çıplak bacağına değdiği anda, onu şiddetle arzulamaya başladı.

O kadar güçlüydü ki başını döndürüyordu. Arzu onu parçalara ayırmakla tehdit eden bir güçtü, iliklerine kadar, kemiklerine kadar. Onu tekrar bir araya getirebilecek tek şey onun dokunuşuydu. Wolfie utangaçça sırtıttı. "Sana ikinci kez mi acil tıbbi müdahale yapıyorum, Pippa Munro?"

Belli ki onun gülmesini bekliyordu ama bu Pippa'nın yapmak isteyeceği son şeydi. Kızın yüzü ciddiyetini koruduğunda, Pippa da sustu. "Ne oldu?"

Pippa'nın bakışları acil bir emirle onunkileri delip geçti. "Öp beni."

Şaşkına dönen Wolfie'nin gözleri dudaklarına kaydı. "Seni öpmemi mi istiyorsun?" Pippa yavaşça başını salladı. "İstiyorum."

Wolfie saygıyla ayağını indirdi ve Pippa yıkıcı bir an için onun yürüyüp gideceğini düşündü. Ama sonra Wolfie onun üzerine eğildi, bir elini basamağın üzerindeki kalçasının iki yanına koydu ve yüzünü onunkine yaklaştırdı. "Tanrı'ya şükürler olsun," diye mırıldandı.

Pippa o ana kadar yapabileceğini bilmediği bir vahşilikle adamın yüzünü kavradı ve ağzını kendi ağzına çekti. Wolfie de onun dudaklarına aynı hararetle bir öpücükle karşılık verdi. Tadı yağmur gibiydi, iri elleri Pippa'nın saçlarını tarayarak nazıkçe yüzünden uzaklaştırdı. Ancak Pippa kibarlık istemiyordu; şimdi kendini tutma zamanı değildi. Pippa onun, düzgün tavrının altında gizlendiğini bildiği o gücü serbest bırakmasını istiyordu. Hayır. İstemekten de öte, ihtiyacı vardı. Bunun için yanıp tutuşuyordu.

"Kendini tutma," diye onun ağzına karşı nefes nefese kaldı. Eğer adam içindeki gücün her zerresiyle onun ırzına geçmezse, kesinlikle hayal kırıklığından yanacağını biliyordu.

"Emin misin?" Dudakları onunkilere değdi.

"Eminim." Pippa'nın dili adam elmasının üzerinde gezindi ve adam yutkundu. Kendini Pippa'nın dizlerinin arasına itti, elleri Pippa'nın arkasına doğru kayarak onu vücudunun sertliğine doğru çekebildi. Pippa inledi. Onu o kadar çok istiyordu ki, ıslak saçlarının kafatasına yapışmış olması ya da koyu çamurla kaplanmış olması umurunda değildi. Pippa'nın umurunda bile değildi.

Ayak bileđi deli gibi acıyordu; tek dūřındūđū Wolfie ve onun ađzının kendisine ne yaptıđı, ne yapabileceđiydi.

Elini Wolfie'nin gōđsünden aşağıya, gōmleđinin eteklerine doğru uzattı. Wolfie elini yolundan çekti ve üstünü çıkardı. Çıplak gōđsünden iri yağmur suyu damlaları süzölürken Pippa eğildi ve onu havlusuyla gōrdüđünden beri hayalini kurduğu şeyi yaptı: dilini uzatıp ıslak tenini yaladı. Wolfie ürperdi. Elleri tekrar kızın saçlarına gitti ve ağzını kendi ağzına doğru çekti. Sert öpücükleriyle Pippa'yı merdivenlere doğru itti, tüm ağırlığıyla Pippa'nın üzerindeydi.

Pippa sabırsızlıkla elini adamın pantolonunun fermuarına doğru kaydırđı ve orada kendisini bekleyen şeyin büyüklüğü karşısında ağzı anında kurudu. Wolfie onun ne yaptığına baktı.

"Bundan emin misin?"

Pippa kemerini çektişirdi. Çatal çentiğinden kaydı. "Emin değilmişim gibi mi görünüyor?"

Cevap sırtışı hınzırcaydı.

Saatler sonra, nihayet merdivenlerden inip Wolfie'nin odasına çıktıklarında, dışarıda yağmur hâlâ şiddetle yağarken, onun yatağında çarşaflara dolanmış bir şekilde yatıyorlardı. Sırt üstü uzanıp soluklanmaya çalışırken Pippa kendini tamamen huzur içinde hissediyordu. Wolfie'yle sevişmek o güne kadar yaşadığı hiçbir şeye benzemiyordu. Doğru, referans çerçevesi son derece sınırlıydı ama bunun bir önemi yoktu. Bir aşık olarak Wolfie aynı anda hem şefkatli hem de doymak bilmezdi, bedenini tüketirken aklını başından alıyordu. Ve yine de, her şey çok doğru geliyordu. Doğal.

Kalp atışları normale döndüğünde Pippa yüzünü ona dönmek için yan yattı. Wolfie'nin uzun parmakları saçlarına uzandı ve yüzünü düzeltti. Ellerini adamın geniş gōđsünde ve gōđüs kafesindeki dövmede gezdirdi. Wolfie onun bakışlarını '*Talih Cesurdan Yanadır*' yazan koyu renkli yazıya kadar takip etti.

"Alayımın sloganı." Wolfie, Pippa'nın sorusundan önce davranarak parmaklarıyla yazının arasına dolanmış iki kırmızı gelinciğe dokundu.

Daha yakından baktı. "Bunlar ne için?"

"Adamlarımdan ikisi bir daha geri dönmedi," diye cevap verdi kısık sesle.

"Tanrım, çok üzgünüm." Pippa'nın eli hareketsiz kaldı. Bunun nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemiyordu. "Orada çeneni mi yaraladın?" Dudaklarını yara izinin gümüşü yolunda gezdirdi.

"Bu mu?" Wolfie gözlerini devirdi. "Hayır. Gerçi bu benim orduda olmamla ilgili bir şey."

"Nasıl?"

Wolfie dirseklerinin üzerinde doğrulup boğazını temizledi. "Oturma odasındaki panellerde fark ettiğin şu göçük var ya?"

Konunun aniden değişmesine şaşırان Pippa merakla başını salladı.

"Babam. Bu hasara o sebep oldu," diye devam etti. "Ona Londra'da iş ya da hukuk gibi 'erkeksi' bir şey yerine müzik okumak istediğimi söylediğimde yaptı. Bardağını bana fırlattı ama o kadar sarhoştı ki ıskaladı. Duvara çarpıp parçalandı ve bir cam parçası çeneme isabet etti." Wolfie başparmağıyla yara izini yokladı. "İşte o zaman bana hiçbir oğlunun müzik okumaması gerektiğini, çünkü bunun 'gerçek erkeklerin' yaptığı bir şey olmadığını söyledi. Sorun şu ki, müzik dışında okula ya da akademiye hiç ilgim yoktu. Müziği seviyordum, çok *seviyordum*. Yıllarca bu benim kaçış yolum olmuştu ve o-" Ağzı alaycı bir şekilde buruştu. "Her neyse, ertesi gün askere yazıldım. Ondan sadece birkaç ay sonra da gemiye bindim."

"Baban sana zarar mı verdi?" Çok sakindi, diye düşündü Pippa. Çok ölçülüydü. "Babam bana zarar vermeye *çalıştı*," diye düzeltti Wolfie onu nazikçe. "Neredeyse hep başarısız oldu. Bu sefer ilk ve son kez başarılı oldu." "Peki ya annen?"

Pippa sordu. "Neden tedavi etmesine izin verdi? Hoşuna gitti mi?"

Wolfie duraksadı, dingin soğukkanlılığı kayboldu. "Annem de... o da bir kurbandı. Ona hiç vurmadı ama zihinsel şiddet uyguladı.

her gün. Ona karşı çaresizdi. Bunun için onu affetmeye çalışıyorum, inanın bana. Bunu hak ediyor."

"Tanrım." Pippa doğrulup oturdu. Kendini hasta hissediyordu. Onca yıl mükemmel Squires ailesinin, hayallerindeki evin hayalini kurmuş, ama Wolfie bütün bu süre boyunca tam bir kâbus yaşamıştı. Yetişkinlik hayatının çoğunu buradan uzakta geçirmiş olmasına şaşmamalıydı. Sonra kadın çıkagelmiş, elindekinin kıymetini bilmediğinden, evi ailede tutmayı kasabaya borçlu olduğundan dem vurmıştı... söz konusu evin içinde yaşanan dehşetten bihaber insanlarla dolu bir kasaba. "Hiçbir fikrim yoktu. Neden bana daha önce söylemedin?"

"Pippa Munro, birbirimizi birkaç haftadır tanıyoruz. Bu beni aldı. Bir terapistle bunları anlatmak için *aylar gerek*." Wolfie'nin gülümsemesi küçük ama titrekti. "Terapiye mi gidiyorsun?" Pippa söyledi.

"Bütün iyi insanlar öyledir." Onun neşeli bir ses tonu takınmaya çalışması Pippa'nın yüreğini sızlattı. Uzun zamandır onun sakinliğini fark etmişti - bu onda en çekici bulduğu şeylerden biriydi - ama şimdi böyle bir travma karşısında böyle bir tavır takınması düpedüz takdire şayandı.

Pippa kendini tekrar yere bıraktı ve bakışları Pippa'nınkilerle tamamen aynı hizada olacak ve Pippa onun samimiyetini görebilecek şekilde kıpırdandı. "Beni yargılamak yok." Yastık kılıfındaki bir çamur lekesi dikkatini çekti. "Tanrım, özür dilerim. Çamaşır yıkayacağım."

"Bunu sonra hallederiz." Wolfie onun beline sarıldı. "Benimle kal." Dışleri kızın omzunu sıyırdı ve elleri güneye doğru ilerlemeye başladığında Pippa'nın içi döndü. Ama çamurun görüntüsü bir soruyu tetiklemişti ve ellerinin ona yaptıklarından ne kadar zevk alsa da, sormak zorundaydı.

"Wolfie. Neden beni Clough Hill'e kadar takip ettin?"

Durakladı ve yüzündeki bir tutam saçı fırçaladı. "Seninle o şekilde konuştuğum için özür dilemek istedim. Söylediğin her şey doğrudu ve sana hemen orada söylemezsem asla söyleyemeyeceğimi ve bu şansı kaçıracağımı fark ettim... bilirsin işte." Utangaç bir şekilde sıırıttı. "Bu yüzden seni dışarı kadar takip ettim."

ama sen azgın bir canavar gibi hızla uzaklaşıyordun.

."

"Kudurmak mı?" Pippa kıkırdayarak yankıladı.

"Söylediğimi söyledim." Tekrar omzunu ısırdı. "Ne kadar piç olduğumu düşünmen için seni yalnız bırakmayı düşündüm. Ama sonra gökler açıldı ve telefonuma fırtına alarmı geldi."

Pippa'nın göğsüne bir sıcaklık yayıldı. "Ve sonra sen peşimden geldin," dedi.

Gözleri onunkilerle kilitlendi. "Ve sonra senin peşinden geldim."

Pippa onun bakışlarını tutarken içinde bir şeyler kıpırdandı ve saf bir memnuniyet damarlarına doldu. "Teşekkür ederim."

"Ne zaman istersen, Pippa Munro," diye mırıldandı ve bir öpücük daha almak için eğildi. "Her zaman."

On Dokuzuncu Bölüm

Pippa gözlerini açtı. Oda kapalı olduğu için loştu. ama yağmurun durduğunu söyleyebilirdi. Kafası karışmış bir halde doğrulup oturdu. Wolfie'nin odasında olduğunu ve vücuduna yayılan lezzetli ağrının onun sayesinde olduğunu anlaması bir saniye sürdü. Giysilerinin nerede olduğundan emin değildi - hafızası yanıltmıyorsa, merdivenlerden yukarı ve sahanlık boyunca dağılmış olduğuna şüphe yoktu. Wolfie yanında değildi ama yatak hâlâ sıcaktı. Gideli çok olmamıştı. Çarşafı üzerine sararak pencereye doğru ilerledi. Gökyüzü hâlâ uğursuz bir griydi ve bozkıra gölge düşürüyordu.

Alt katta bir hareket duyunca odasına gidip giyinmeye karar verdi ve Wolfie'nin yastığının üzerinde bir not fark etti.

BAŞBAKANIM,

Aşağıda bir konferans görüşmesi yapıyorum. Seni uyandırmak istemedim. Sevgiler, W.

Pippa parmağıyla yazıyı takip etti. Wolfie gibi zarif ve etkiliydi. Ve ayrıntılardan arınmış olmasına rağmen, imzası karnının dönmesine neden oldu. "Senin" diye yazmıştı. Daha güzel bir kelime var mıydı?

Pippa odasına dönerken, Wolfie'ye şüphelendiği kız arkadaşı hakkında soru sormadığını fark etti. Giyindi

Zihni tüm olasılıkları gözden geçirirken körü körüne. Varsayımı yanlış olmalıydı. Belki de Squires'ın satış kârını bu kadın için harcama sözü verdiği telefon konuşmasını yanlış duymuştu. Wolfie ilişkisi varken biriyle yatacak türden bir adam değildi herhalde? Onu öpüş şekli, içine girerken gözlerinin onunkilerle birleşmesi, Pippa'nın kendini gezegendeki tek kadın gibi hissetmesine neden olmuştu. Bunu yanlış anlamasına imkân yoktu.

Saçlarını taramak ve parfüm sıkamak için biraz özen gösterdi ama şiş dudakları ve uykulu gözleri için yapılacak bir şey yoktu. Pippa aynada kendini incelerken sırttı. Bunu gizlemek mümkün değildi; günün büyük bir kısmını hayatının en iyi seksini yaparak geçirmiş biri gibi görünüyordu. Pippa aşağı inerken Wolfie'yi tekrar göreceği düşüncesiyle nefesi hızlandı. Öğleden sonrayı adamla çırlıçıplak geçirmişti ama yine de beklentiyle kıvranıyordu. Ona ne söyleyecekti? Ancak endişesi neşesini maskeleyemedi ve çok geçmeden kendi kendine aptal gibi gülümsemeye başladı. Merdivenlerin dibine yaklaştığında telefonu Frankie'den gelen bir aramayla çaldı.

"Merhaba!" diye mırıldandı.

"Dışarıdayız." "*Biz* mi?" Pippa tekrarladı.

"Evet, ben ve Theo," dedi Frankie. "Bu hafta fuar organizasyonunda kullanman için arabamı bırakıyorum, hatırladın mı? Sen istemiştin?"

Pippa inledi. "Evet. Bunun için teşekkürler."

Frankie, "Onca dırdırdan sonra unuttuğuna inanamıyorum," diye düşündü.

"Belki de aklımda çok şey vardı," dedi Pippa, olabildiğince rahat bir şekilde.

"Doğru. Her neyse, Theo arkamda arabasında." Durakladı ve Pippa onun yüzündeki kocaman sırtışı hissedebildi. "Birazdan arkadaşlarıyla yemeğe çıkacağız."

"Oh, arkadaşlarla yemek yeme aşamasındayız, değil mi?" Pippa alay etti. "Bir şapka almalı mıyım?"

"Sende şapka takacak kafa yok," diye karşılık verdi Frankie. "Bunu 2017'deki f  tr fiyaskosundan sonra konuşmuştuk. Her neyse, madem buradayız, Theo'ya s  z verdiğin evi hızlıca gezdirebilir misin diye merak ettim."

"şey..." Pippa bir an d  ş  nd  . Aralarındaki ilişki bu kadar yeniyken kuzeninin Wolfie'yle karşılaşma ihtimali karşısında ne hissettiğinden emin değildi. O kadar yeniydi ki buna bir isim koyamıyordu ve şu anda da koymak istemiyordu.

"Plllllleeeaaase," diye yalvardı Frankie. "Theo'yu ger  ekten etkilemek istiyorum.

Squires hakkında   ok meraklı."

Pippa d  ş  nd  . Wolfie bir iş g  r  şmesi olduğunu s  ylemişti.   nceki deneyimlerinden Wolfie'nin saatlerce k  t  phanede kilitli kalabileceğini biliyordu, bu y  zden sessiz kalırlarsa ne zararı olabilirdi ki? "Peki," diye homurdandı. "Ama ona s  yle, l  tfen hayret soluklarını minimumda tutsun - Wolfie   alışıyor."

Birka   dakika sonra Frankie ve Theo giriş hol  ndeeydi, Theo'nun yakışıklı y  z   evin i  ini seyrederken şaşkınlıktan kaybolmuştu. Pippa, kuzeninin yeni erkek arkadaşına h  lyal   h  lyal   baktığını, g  zlerinin mutluluktan parladığını g  r  nce sevincini zor zapt etti.

"Ne d  ş  n  yorsun?" diye sordu Theo'ya.

"Erken Viktorya d  nemi mimarisinin   arpıcı bir   rneği," diye nefes aldı. "Parke d  şeme..." Eliyle aşağıyı işaret etti. "Yaya trafiği y  z  nden yıpranmış ama eminim   ok iyi parlıyordur."

"Ekoloji alanında   alıştığını sanıyordum?" Pippa s  yledi.

"Evet." Theo başını salladı. "Ama pek   ok vakıf ve g  rkemli ev i  in danışmanlık yapıyorum. Konu eski binalar olunca inek gibi oluyorum." Dudakları inceldi. "Bu ev bir zamanlar   ok g  rkemli olmalıydı. Ciddi bir bakımsızlıktan muzdarip olduğunu s  yleyebilirim."

"  yle," dedi Pippa. Bu bakımsızlığın, Carmichael Squires'in evin bakımı i  in gereken parayı kendi   zel zevkleri i  in harcayan devasa bir m  srif olmasından kaynaklandığını eklemeye zahmet etmedi.

"Lütfen dolaşabilir miyim?" Theo sordu.

"Elbette," dedi Pippa. "Kütüphaneden uzak durabilirsiniz iyi olur çünkü Wolfie orada çalışıyor."

Theo başını geriye attı. "Bir kütüphane! Bu evde." Frankie'nin kolunu okşadı. "Geliyor musun?"

"Turu ben yaptım," dedi Frankie. "Sen önden git." Adamlar birbirlerine tatlı tatlı gülümsediler ve Theo, yüzü meraklı bir heyecanla ışıldayarak uzaklaştı.

Pippa, Theo oturma odasından çıktıktan sonra, "Tamam, itiraf etmeliyim," dedi. "O mükemmel biri."

"Öyle değil mi? Bu arada arabanın anahtarları burada." Frankie onları küçük bir sehpanın üzerine bıraktı. "Bazen birlikte takılıyoruz ve ben ona bakıp böyle bir tanrının benim gibi bir ölümlüyle ne işi olduğunu merak ediyorum."

"Hey." Pippa onu dürttü. "Kuzenim hakkında böyle konuşma."

"Ne demek istediğimi biliyorsun." Frankie kızardı. "Düşünüyorum da, Alex'le birlikte olduğunda sen de böyle hissetmiş olmalısın, değil mi? Heyecan verici ve yeni ama aynı zamanda olması gereken."

Pippa omuz silkti. Alex onun erkek arkadaşı olduğunda genç bir kızdı. O zamanlar *her şey* baş döndürücü ve dramatikti. "Bu uzun zaman önceydi," dedi. "O zamandan bu yana çok şey değişti."

Frankie'nin yüzü sempati içinde buruştu. "Onu tekrar görmek gerçek bir kafa sikici olmalı."

"Gerçek dışıydı," dedi.

"Biliyorsun barın etrafını kokluyor, Mae'ye fuara yardım etmek için ne yapabileceğini soruyor." Frankie onun omzunu sıktı. "Sanırım seni etkilemeye çalışıyor."

"Yardım etmek için istediği her şeyi yapabilir. Bir fark yaratmayacak." Pippa derin bir nefes verdi; düşünceleri karmakarışık. Teninde hâlâ Wolfie'nin kokusu varken Alex hakkında konuşmak yanlış geliyordu.

"Buna amin derim," diye homurdandı Frankie.

Tam bunu söylediği sırada Wolfie kütüphaneden çıktı. Geriniyordu, tişörtü kaya gibi sert gövdesini gösterecek şekilde yukarı kalkmıştı. Pippa'yı gördü ve şaşkın bir gülümsemeye büründü, Frankie'nin onun arkasında durduğunu fark edince yüzünü hızla düzeltti. Onu son gördüğünden bu yana çok az zaman geçmiş olmasına rağmen, Pippa sanki çok uzun zaman geçmiş gibi bir telaş hissetti. Koridorun yarı aydınlığında, boynundan aşağı uzanan sinirli bir çizgi gördü ve dilini o çizgide gezdirmeyi ne kadar çok istediğini düşündü. Frankie'nin onu merakla izlediğini fark etti ve yüzünü nötr, sersemlemiş olmayan bir ifade olmasını umduğu şekilde yeniden düzenledi.

"Merhaba." Wolfie kuzeninin elini sıkmak için ona doğru yürüdü.

"Wolfie Squires." "Pippa'nın kuzeni, Francis Munro." Frankie sırttı.

"Ama bana

Frankie. Umarım erkek arkadaşımın evinizi merak etmesine aldırmazsınız."

Theo koridora geri dönerken Frankie'yi "Profesyonelce ineklemek," diye düzeltti. "Oturma odasının manzarasına bayılıyorum," diye Wolfie'ye seslendi.

Wolfie şaşkın bir ifadeyle, "Teşekkürler," dedi.

"Theo eski binalarla ilgili pek çok iş yapıyor," diye açıkladı Pippa hemen. "Ziyaret etmek için can atıyordu, ben de senin için sorun olmayacağını düşündüm."

"Doğru düşünmüşsün, Pippa Munro. Bileğin nasıl bu arada?" Wolfie'nin kayıtsız kalma çabası başarısız oldu; gözlerindeki açlığı gizleyemiyordu. Pippa bir sırıtışı bastırdı, Frankie'ye bakmaya cesaret edemedi, oysa kuzeninin müthiş algılama yeteneğinin kendisinin ve Wolfie'nin zayıf kurnazlık girişimini göreceğini çok iyi biliyordu.

Wolfie'nin sorusuna cevap olarak ayağını oynattı. Eklem yeri biraz ağrıyordu ve adımlarına dikkat etmesi gerekiyordu ama o kadar da kötü görünmüyordu. "Üzerinde yürüyebiliyorum, yani bu bir gelişme." Ona takılmadan duramadı. "Sanırım saatlerce sırt üstü yatmak gerçekten yardımcı oldu."

Wolfie'nin dudakları kıpırdadı. "Bunu duyduğuma sevindim."

"Bileğini mi incittin?" Frankie ona sordu, bakışları hızla ikisi arasında gidip geliyordu.

Pippa başını salladı. "Ben iyiyim, merak etme." Kuzeniyle göz göze geldi ve kuzeninin yüzünde önce bir şüphe, ardından da bir sevinç ifadesi belirince içten içe inledi. Kesinlikle tahmin etmişti.

"Harika, harika. Evet, Wolfie." Frankie'nin sesi yaramazcaydı. "Satıyor musun?"

Wolfie bakışlarını Pippa'nın ağzından Frankie'ye çevirdi. "Öyleyim."

"Çok yazık," dedi Frankie. "Eminim burayı gerçekten ama gerçekten özleyeceksin. Ve bazı insanları."

"Frankie..." Pippa uyardı. "Bırak onu."

"Sadece söylüyorum." Frankie'nin gözleri etkilenmiş bir masumiyetle irileşmişti. "Senin gibi bir adamın Hurst Bridge'de kalması için pek çok neden olduğunu düşünmüştüm." Bir kolunu Pippa'nın omuzlarına atarak onu pervasızca süzdü. "Öyle değil mi?"

Pippa utancından bir deliğe girmek istedi. Wolfie'ye karşı hisleri ne kadar güçlü olursa olsun, aralarındaki ilişki onun Hurst Bridge'de kalmasını gerektirmeyecek kadar yeniydi. Ve Frankie'nin kışkırtmalarının Wolfie'yi uzaklaştırma ihtimali de vardı. "Aldırma ona Wolfie," dedi hemen. "Frankie ortalığı karıştırmaya bayılır."

"Hayır, sorun değil," diye güvence verdi Wolfie. "Satıştan sonra ne olacağını pek düşünmedim. Ama...." Wolfie dudağını ısırdı ve Pippa bundan sonra olacakları beklerken her zerresinin gerildiğini hissetti. Geçici bir gülümseme sundu. "Asla bilemezsin."

"Bilmiyor musun?" Pippa ciyakladı. *Bu* ne anlama geliyordu? Telefonu çaldı ve dikkatini dağıttığı için sevinerek ona uzandı. Acele ederken başparmağı kaydı ve hoparlör fonksiyonuna bastı.

"Selam aşkım." Alex'in sesi koridorda yankılandı. Pippa Wolfie'ye bakmasa da onun yüzünün düştüğünü hissedebiliyordu.

"Alex? Ne?" Beceriksizce, hoparlörler kapanana kadar ekranı dürtükledi. Alex'e her zamanki yapmacıklığı için lanet okuyarak Wolfie'den uzaklaştı ve kendini sakın görünmeye zorladı. "Ne oldu?"

"Bir dakikan var mı?" diye sordu. "Bir şey itiraf etmem gerekiyor."

"Oh Tanrım." Pippa onun daha fazla açıklama yapmasını bekleyecek durumda değildi.

"Panik yapmayın, panik yapmayın," diye kıkırdadı. "Geçen gün Squires'a geldiğimde ima etmişim ama fuarda gönüllü olarak çalışmaya karar verdiğimi bilmen gerektiğini düşündüm."

"Oh?" Pippa şaşırmış gibi görünmeye çalıştı.

"Evet," dedi. "Yardım etmek istiyorum. Bu sizin için önemli."

Pippa ikilemde kalmıştı. Bir yandan, mümkün olan her türlü yardıma ihtiyaçları vardı. Öte yandan, Alex'le düzenli olarak omuz omuza gelmeyi pek istemiyordu, özellikle de Alex gönüllü olmasının ilişkilerini yeniden canlandırmalarına yol açabileceğini düşünüyorsa. "Anlıyorum."

"Sorun değil, değil mi?"

Pippa derin bir nefes aldı. Fuar için en iyisi buydu. Ve Alex'in yakında Kent'e döneceği kesindi. Bu geçici bir durumdu. "Peki. Yardım edebileceğini söylemişim."

"Harika." Sesi rahatlamış gibiydi. "İyi oldu, zaten oldukça meşguldüm."

Pippa kaşlarını çatı. "Sen neden bahsediyorsun?"

Adamın kendini beğenmişliğinin telefon hattına yayıldığını hissedebiliyordu. "Finn geçtiğimiz haftalarda beni birkaç kez arayıp fuar için neler yapabileceğimiz konusunda tavsiye istedi, Julie'yle birlikte bu işe giriştiler. Yani her şeyden haberdar sayılırım. Her neyse, Mae ve Erin'le konuştum."

"Evet, Mae'yle konuştuğunu duydum," dedi Pippa kuşkusunu gizleyemeyerek. "Hayatta kaldığın için aferin."

Alex ıslık çaldı. "Evet, özellikle çok öfkeliydi."

"Bağırışmalar oldu mu?"

"Bir bağırış *senfonisi* vardı," diye doğruladı. "Ama hak ettiğimden daha az değil. Her neyse, Mae ve Erin'i gerçekten yardım etmek istediğime ikna ettiğimde, onlar da istemeye istemeye, ancak sen izin verdiğin takdirde bana izin verdiler."

"Peki." Pippa sırf Alex'ten geldiği için ekstra yardımı reddedemeyeceğini biliyordu. "Peki meşgul derken neyi kastediyorsun?"

"Bağlantılarımı iyi bir şekilde kullanabildim," dedi biraz gülerek. "Eminim siz de bu gösterinin *gerçekten işe y a r a y a c a ğ ı n ı* göreceksiniz."

Pippa bir an düşündü. Ne demek istiyordu? Ama sonra aklına geldi. Gizemli hayırsever. "Sağlık görevlileri mi? O *sen miydin*?" Ağlamak istedi. *Elbette* Alex'ti. Ona geri dönmek için ne gerekiyorsa yapmaya hazır olduğunu söylemişti ve Finn'le konuştuktan sonra neye ihtiyacı olduğunu anlamış olmalıydı.

"I-"

Pippa minnettarlık duygusu ağır bastığı için sözünü bitirmesine izin vermedi. "Kelimenin tam anlamıyla canımızı kurtardın!" diye bağırdı. "Bunu yapmamış olsaydınız etkinlik gerçekten iptal edilecekti."

"Aa. Lafı bile olmaz," dedi boğuk bir sesle.

"Bizi onlarla kimin buluşturduğunu merak ettik." Mae'nin örgütün Güneydoğu merkezli olduğundan bahsettiğini hatırlıyordu. İnledi. Kent Güney Doğu'daydı! Bunu nasıl fark etmemiştii? "Size ne kadar teşekkür etsem azdır."

Bir süre sessizlik oldu ama sonra Alex konuştu, sesi daha güçlüydü. "Bana teşekkür etmene gerek yok. Bu fuarın senin için çok şey ifade ettiğini biliyorum. Sen de benim için çok şey ifade ediyorsun. Ne gerekiyorsa yapacağım - bunu sana söylemiştim."

Gitme kararı aldığıında bu enerjinin nerede olduğunu sormamak için Pippa'nın tüm gücünü kullanması gerekti. "Jestin için teşekkür ederim." Frankie'yle sohbet etmekte olan Wolfie'ye bakarken, *tamamen boşuna olsa da, diye* düşündü. Ona bakmamasına rağmen, Pippa onun her hareketini izlediği gibi garip bir hisse kapıldı

Çevresel görüşünün içinden. Onu sessizce ele geçirmesi, vücudunda lezzetli bir ürperdi yarattı.

"Her neyse," diyordu Alex. "Benim de söylemek istediğim Şey, bir arkadaşımdan harika bir kiraz kuşu anlaşıması yaptığımdı. Biraz uğraşımam gerekecek ama sanırım yeşil alana asabilirim ve gerçekten Őenlikli görünmesini sağlayabilirim."

"ok güzel," dedi Pippa. Kırılardan gelen taze esintiyle dalgalanan kiraz kuşları, yeşil alandaki yiyecek kamyonlarını ve tezgahları inceleyen festival katılımcıları için hoş bir dokunuş olacaktı.

"Teşekkürler," dedi Alex. "Yarınki kurulum gününde görüşecek miyiz?"

"Yarın," diye yineledi Pippa. Tanrım, yarın fuardan önceki sondan bir önceki gündü ve son bir gündür bunu neredeyse hiç dşnmemiştı. Hafızasına bir sürü görüntü hücum etti: Wolfie'nin zayıf vücudu, teninde yakıcı izler bırakan ağzı... O gün panayırın en önemli kaygısı olmamasına Őaşımamalıydı. "Bak, gitsem iyi olacak," dedi. Wolfie kütüphanede gözden kaybolmuştı ve Frankie kollarını kavuşturmuş, ayak parmaklarını yere vurarak ona bakıyordu. "Her Şey için teşekkürler." Alex daha fazla yorum yapamadan telefonu kapattı.

"Seni sinsi sürtük." Frankie onun omzunu dürttü.

Pippa etrafına bakınarak Wolfie'yi aradı ve kütüphane kapısının kapalı olduğunu hemen fark etti. "Ne?"

"Uzun, Sarışın ve Düşünceli'ye bir Şeyler oldu, değil mi?" Frankie kıkırdadı. "Dışarı çıktığında sana bakışı... Yemin ederim, orijinal Almancasıyla '99 Kırmızı Balon' Őarkısını söylerken ıplak Twister oynamaya başılayabilirdim ve bana doğru bir bakış bile atmazdı."

"Bu kadar aptal olma," dedi Pippa. "Şarkı söyleme sesin mkemmел Frankie, tabii ki bakardı."

Frankie tereddüt etmedi. "Bunu inkâr etmiyorsun." Pippa kızardı. "Neyi inkâr etmiyorum?"

"Sen ve Wolfie!" Frankie ağladı. "Ne oldu? Öpüştünüz mü yoksa -" Kızın yanaklarına vurdu ve ortaya çıkan çığlık muhtemelen Clough Hill'in tepesinden duyulabilirdi. "Yapmadın!"

Pippa, "Söylemem mümkün değil," dedi ama Frankie'nin acımasız bakışları altında boyun eğdi. "Tamam, evet. Bu öğleden sonra bir şey oldu."

"Bir şey mi?" Frankie tekrarladi.

"*Bir şey.*" Pippa'nın ses tonu ne demek istediği konusunda hiçbir şüpheyi yer bırakmıyordu. "EVET!" Frankie haykırdı.

Pippa içini çekti. "Evet, ama sanırım Alex'in az önce araması yanlış bir izlenim bıraktı. Wolfie çok çabuk ortadan kayboldu, değil mi?"

"Bebek gibi davranmayı bırakması gerekiyor." Frankie yüzünü buruşturdu. "Alex hayatından çıktı, değil mi?"

"Büyük zaman!" Pippa haykırdı. Birlikte geçirdikleri öğleden sonra Wolfie'nin başka bir şeye inanmasına hafifçe **s i n i r l e n m i ş t i .**

"Wolfie'yi yola getireceksin," dedi Frankie. "Ama daha da önemlisi" - onun omuzlarını kavradı- "Söyle. Bana. Her şeyi."

Yirminci Bölüm

W olfie kütüphaneden çıkmadı, hatta vedalaşmak için bile Frankie ve Theo. Pippa son birkaç saati endişeli ve sinirli bir halde geçirmişti. Alex'in kötü zamanlanmış telefon görüşmesine tepki verdiği açıktı ama Pippa, Alex'in durumuyla ilgili olarak Wolfie'yi yatıştırmak için koşturacaksa lanetlenmişti. Eğer bugün kalbinin nerede olduğunu açıkça ortaya koymadıysa, neyin koyacağından emin değildi.

Pippa, evdeki çeşitli mobilyaları temizlemek, tozunu almak ve parlatmak gibi bekleyen görevlerini yerine getirerek yaşadığı hayal kırıklığını unutmaya çalıştı. Akşamın erken saatlerinde, arka cebindeki telefonu çalmaya başladığında mutfak lavabosunu pırıl pırıl parlatıyordu.

"Bay Rogers!" diye selamladı arayan kişiyi. "Beni geri aradığınız için teşekkürler." "Size geri dönmem uzun sürdüğü için üzgünüm." Kasabın sesi hırıltılı ama nazıkçe. "Oldukça çılgınca birkaç hafta oldu."

"Bunu duyduğuma üzüldüm." Pippa temizlik bezlerini lavaboya bıraktı. "Umarım her şey yolundadır?"

"Merak etme," dedi. "Kızım boşanma sürecinde. Uzun hikâye," dedi Pippa sempatik sesler çıkarırken aceleyle. "Ve biz de bununla meşgulüz. Ancak işlerin iyi gittiğini bildirmekten memnuniyet duyuyorum."

"Bunu duymak harika," diye cevap verdi Pippa. "Ve yapmayı umduğum teklife de uygun."

"Evet, e-postalarınızı gördüm," dedi Bay Rogers. "Sesli mesajları da duydum. Hurst Köprüsü Yaz Fuarı! Geçmişten ne güzel bir anı."

"Gerçekten de öyle," dedi Pippa. "Pigs in Clover'ın hâlâ yeşil alanda bir yer kiralamakla ilgileneceğini umuyordum. Bir yerimiz kaldı." Pippa, diğer işletmelerden gelen birkaç son dakika teklifine karşı direniyor ve ünlü kasabı ikna edebileceğini umuyordu. "Burası birinci sınıf bir yer," dedi. "Ve ücretiniz değerli bir amaca gidecek."

"Biliyorum. Reddedecektim," dedi Bay Rogers ve Pippa'nın yüreği ağzına geldi. "Ama Iris - kızım - katılmam için ısrar etti."

"Gerçekten mi?"

"Evet. Bana bir zamanlar fuarların ne kadar güzel olduğunu hatırlattı. Ve," diye kabul etti, "katıldığımız son fuarların hesaplarını kontrol ettim, ki bu bir süre önceydi. Rakamlar yalan söylemiyor - fuarlar her zaman iyi iş yapıyordu."

"Bu da öyle olacak," dedi Pippa kendinden emin bir şekilde. "Bölgenin dört bir yanından daha iyi otobüs güzergahlarına sahip olduğumuz için, daha fazla olmasa da aynı düzeyde ziyaretçi bekliyoruz."

"Atışı durdurabilirsin," diye güldü adam. "Teklif ettiğiniz fiyata varım."

Pippa sevinçle bağırmamak için kendini zor tuttu. Yoncadaki Domuzlar için pazarlık yapmaya hazırdı ama buna gerek kalmaması büyük bir avantajdı. "Pişman olmayacaksın."

"Eminim yapmayacağım," dedi. "Anlaşmayı imzalayacağım ve e-posta ile göndereceğim. Ödül töreni Squires'da değil, değil mi?"

"Öyle," dedi Pippa. "Tıpkı eski günlerdeki gibi."

"Fevkalade," dedi Bay Rogers. "Biliyorsun, Iris ev bakıcılığı işi için oraya başvurdu."

Pippa dondu kaldı. "Öyle mi yaptı?"

"Evet," diye yanıtladı. "Dan'den ayrıldıktan sonra temiz bir sayfa açmayı hayal etti ama mülakata bile davet edilmedi."

Pippa'nın aklı karmakarışıkta. Wolfie ona rol için başka kimsenin başvurmadığını söylemişti. "Iris'in kesinlikle başvurduğundan emin misin?" diye sordu aptalca. "Squires için mi?"

"Evet. Çarşamba günü için bir görüşme ayarlamıştı ve Salı gecesi pozisyonun artık müsait olmadığını söyleyen bir telefon aldı." Hafifçe kıkırdadı. "Mükemmel bir mülakat tekniğin olmalı." Pippa ağzı açık kaldı. Mülakatı Salı günü yapılmıştı, değil mi? Ama Wolfie neden işle ilgilenmediği konusunda yalan söylesin ki? Alex'le ilgili acıklı hikâyesi Wolfie'yi o kadar etkilemişti ki, ona işi teklif etmek zorunda hissetmişti kendini. "Her neyse, Iris'in harika bir işi var, yani her şey yolunda gitti," diye devam etti Bay Rogers dostça. "Bakın, gitsem iyi olacak ama anlaşmayı e-posta ile göndereceğim, tamam mı?"

Pippa aramayı elinden geldiğince kibarca sonlandırdı, başı dönüyordu. Dik durabilmek için lavaboya tutunmak zorunda kaldı. O görüşmede tam bir enkaz gibiydi, değil mi? Bir eve ve işe duyduğu ihtiyaç muhtemelen küçük, çılgın atan bir güneş gibi üzerine yayılmıştı. Wolfie tüm yüküne rağmen onun acısını fark etmiş ve bu yüzden ona can simidi atmış olabilir miydi? Sonra aklına bir şey geldi, kırlarda Ardıç'ı ararlarken Wolfie'nin kendisinin de dikkat çektiği bir şey.

Telefonunu tekrar çıkardı.

"Merhaba sevgilim!" Eileen Munro güneşleniyordu, ıslak saçları dağınık bir topuz halinde geriye taranmıştı. "Bu ne güzel bir sürpriz."

"Merhaba anne," dedi Pippa. "Seni rahatsız etmiyorum, değil mi?"

"Hiç de değil!" Eileen güneş gözlüklerini taktı. "Sadece havuza girdim. Bu akşam komşularımızı bir yemekte ağırlayacağız, bu yüzden kaos başlamadan önce dinleniyorum."

"Kulağa eğlenceli geliyor." Pippa annesinin akşam yemeği partilerini özlemişti.

"Öyle olmalı. Size nasıl yardımcı olabilirim?" Eileen şefkatle sordu. Pippa'nın gözleri beklenmedik bir şekilde yaşlarla doldu ve Eileen telaşla ayağa fırladı. "Tanrım, sorun ne? Alex mi? Hamile misin?" Son cümleyle birlikte Pippa'nın yüzü son derece umutlu bir hal aldı.

"Hayır, Alex değil ve sakın ol, kesinlikle hamile değilim." Pippa gözlerini ovuşturdu. "Neden ağladığımdan emin değilim, sadece..." Derin bir nefes aldı. Bu an garip bir şekilde anlamlı geliyordu. "Sana bir sorum var."

"Ohh." Eileen merakla dudaklarını büzdü. "Devam et." "Florida'ya taşınmanıza ne sebep oldu?"

Eileen keskin bir kahkaha attı. "Neden sordunuz?"

Pippa sanki tüm geleceği annesinin bir sonraki sözüne bağlıymış gibi hissediyordu. "Bana söyleyebilir misin?"

Eileen yumuşak bir şekilde gülümsedi. "Oldukça basit.

Babanı seviyorum." "Ama Hurst Köprüsü'nü seviyordun," dedi Pippa.

Eileen'in gözleri nemlendi. "Doğru. Yani, hâlâ öyle. Onu özlüyorum. Seni özlediğim gibi. Ama... baban bana ilk günden beri en büyük hayalinin Florida'da emekli olmak olduğunu söylemişti. Bunun onunla birlikte olmanın bir parçası olduğunu hep biliyordum."

"Ve sen onu kalması için ikna etmeye bile çalışmadın mı?" Pippa kuşkuyla sordu.

Eileen hafifçe güldü. "Elbette denedim! Ama özümde onu neyin mutlu edeceğini biliyordum ve dürüst olmak gerekirse, zamanı geldiğinde doğru olduğunu hissettim." Kameraya bakarken sıcak gözleri kilometrelerce öteye uzanıyordu. "Size şunu söyleyeyim, birini yeterince sevdiğinizde, bunun gibi büyük fedakârlıklar yapabilir ve yine de mutlu olabilirsiniz."

Pippa, "Babamı gidecek kadar çok seviyordun," dedi.

"Oldukça basit, evet." diye gülümsedi annesi. "İmkânlarımız ve özgürlüğümüz vardı. Sen -ya da biz öyle sanıyorduk- yerleşmiştin, yani sana gelince işimiz bitmişti. Nihayetinde benim evim o adamın yanı, yani o nereye giderse ben de peşinden giderim. Onun için de aynı şey geçerli. Eğer ayağımı yere bassaydım

Bir yerde yaşamak benim için önemli olsaydı, Pete bunu yapardı."

"Ve bundan her zaman emin miydin?" Pippa sordu.

Annesi kararlı bir şekilde, "Bu dünyadaki her şeyden daha saf," dedi. "Seni sevmek dışında tabii ki."

Pippa yeni gözyaşlarını kırpıştırdı. İşte buydu, tam orada. Kesinliğin hiçbir zaman Alex'in yanında olmadığı açıktı, önemli olduğunda değil. Koridorda ayak sesleri duydu.

"Gitsem iyi olacak," diye mırıldandı.

"Her şey yolunda mı?" Eileen sordu.

"Kesinlikle," dedi Pippa buğulu bir şekilde gülümseyerek. "Sadece bazı şeyleri çözmeye çalışıyorum." "Bana ihtiyacın olursa ben her zaman buradayım," dedi annesi ona, yüzü hayranlıkla parlıyor.

"Seni seviyorum," dedi Pippa.

"Sana dönüyorum." Eileen el salladı ve telefon kapandı.

Yavaşça nefes veren Pippa telefonu indirdi. Pencerenin yansımasında, mutfağın kapısına yaslanmış olan Wolfie belirdi. Pippa lavaboyu temizleme işine geri döndü, içinden geçen güçlü duygularla sarsılıyordu. Sonunda konuşacak kadar cesur hissetti.

"Az önceki konuşmanın kulağa kötü geldiğini biliyorum," dedi, kelimeleri birbirinin üzerine yuvarlanarak, "Alex bana *aşkı*m diyor, ama değil... eğer bunca zamandır açık olmadıysa, o ve ben artık birlikte değiliz."

"Pekâlâ," dedi yumuşak bir sesle.

Pippa eski bir kahve lekesini öfkeyle ovaladı. "O zaman neden bütün öğleden sonra çalışma odanda saklandın? Çünkü ben yanlış bir şey yapmadım ve eğer böyle düşünüyorsan-"

Wolfie daha cümlesini tamamlayamadan Pippa'nın arkasındaydı, elleri belinde dolaşıyordu.

"Özür dilerim," dedi. "Sadece... o kadar uzun süre hayatınızın önemli bir parçası oldu ve o kadar çok ortak geçmişiniz var ki bunu oldukça ürkütücü buluyorum. I

Buna alışmak zorunda kalacağımı biliyorum ama ondan gerçekten hoşlanmıyorum."

"Ondan hoşlanmanı beklemiyorum." Pippa Wolfie'ye doğru kıvrıldı. Çok güzel kokuyordu. "Demek istediğim, o benim kalbimi çok acımasız bir şekilde kıran eski sevgilim."

Wolfie, "Hem öyle hem de çekilmez bir hödüğe benziyor," diye mırıldandı. "Tamam, tamam, ama lütfen, bir dahaki sefere bir şey varsa, söyle bana. Kendini kapatma." Pencerenin yansımasında onun gözleriyle buluştu, gün batımının ateşli parlaklığı sayesinde gözlerini kısmıştı. "Bana karşı açık olabilirsin, umarım bunu biliyorsundur."

Wolfie bunu düşündü. Sonra onun saçlarına sokuldu. "Benimle gel."

"Nereye?"

Birkaç dakika sonra dışarıdaydılar ve Wolfie'nin uzattığı elinde bir kaskla motosikletinin yanında duruyorlardı.

"Ciddi misin lan sen?" Pippa kaskı sanki bir bombaymış gibi nazıkçe kabul etti. "Ben mi? O şeyin üzerinde mi?"

"Sizin *deyiminizle* bu şey bir MV Brutale Dragster." Wolfie deri koltuğu okşadı. "Hafif ama tam bir canavar."

"Canavar mı?" Pippa tekrarladı. "Tamam, evet, şimdi ona binerken gerçekten rahatım."

Wolfie onun alaycılığı karşısında iyi huylu bir şekilde iç çekti. "Sana bir şey göstermek istiyorum," dedi. "Ama çabuk hareket etmeliyiz çünkü güneş batıyor." Kızın elinden miğferi aldı ve kafasına geçirdi. "Sadece bana güvenmen gerekiyor. Ben yıllardır ata biniyorum; sana bir şey olmaz."

Yüzü umutla öylesine açıldı ki, Pippa onu reddedemedi. "Tamam," diye yumuşadı. "Ama ölürsem, torunların şeytan çıkarıcı çağırarak kadar çok sana musallat olmak için geri döneceğim."

"Sana hiçbir şey olmayacak, Pippa Munro." Kaskın sağlamlığını kontrol ederken dudakları şehvetli bir şekilde kıvrıldı. "En azından senin istemediğin bir şey olmayacak."

"Bu ne cüret," dedi arzudan zayıf düşmüş bir halde. "Ben bir hanımefendiyim."

Ona göz kırptı. "Bu konuda benden herhangi bir itiraz duymayacaksın." Kızın motora binmesine yardım etti, sonra da bacağını zahmetsizce kızın önündeki bisikletin üzerine attı. "Bu şey saatte 200 kilometre hıza ulaşabilir, o yüzden sıkı tutunsan iyi olur."

"Evet ama sen hiç o kadar hızlı sürmezsın, değil mi?" Onun omzuna doğru kıkırdadı. Wolfie karşılık olarak hafifçe gülünce Pippa çığlık attı ve kollarını bir mengene gibi ona doladı. "Unutma, senin canına okumaya hazırım."

Wolfie anahtarı çevirdi, motor gırtlaktan gürültüyle devirleniyordu. "O zaman bırakmamanızı önerebilir miyim?" Yumuşak, ani bir sıçrayışla motosiklet havalandı. Motosiklet açık yola çıkar çıkmaz Wolfie daha da hızlandı ve bununla birlikte Pippa'nın adrenalini yükseldi, heyecanlı çığlığı ani hız yüzünden ağzından çalındı. Wolfie'nin sırtını kavrayan Pippa, vızıldayarak geçen tepelere baktı, tepelerin güzelliği batan güneşin ışıltısıyla öpüşüyordu. Kendini hiç bu kadar canlı hissetmemişti; hızla giden bir bisikletin arkasında, elbisesinin altından çıplak bacaklarına doğru esen serin rüzgârın altında savunmasız ve korunmasızdı. Kafası, altındaki motorun agresif kükremesini neredeyse bastıran bir vınlama sesiyle doluydu, her kası kaymadığından emin olmak için çalışıyordu. Saatte 100 kilometreden fazla hızla gidiyorlardı, bundan emindi, sağlarındaki tepelerin acımasız düşüşüyle birlikte. Bir patinajla aşağıdaki kayalık vadiye düşeceklerdi. Pippa'nın dehşete düşmesi gerekirdi. Ama korkmuyordu. Hayatında hissettiği en büyük heyecandı bu.

Tepenin zirvesine ulaştıklarında yol düzleşti ama Wolfie yavaşlamadı. Sola saptı, açık bozkırdan geçerek en dar şeritten Hadley Boğazı'na doğru diğer yamaçtan aşağı inmeye başladı. Hadley Boğazı, Pippa'nın çocukken en sevdiği yerlerden biriydi; dar, ağaçlarla çevrili bir vadiydi ve dibinde kristal berraklığında bir dere, eski ormanlık alanın peri benzeri yosunlu mağaraları arasından akıyordu. Patikalara doğru inmeden önce Wolfie gizlenmiş küçük bir patikadan aşağı döndü

neredeyse tamamen sık ağaçlarla kaplıydı. Korunaklı bir noktada motoru durdurdu ve park etti. Sonra motosikletten atladı ve kaskını çıkardı, gözleri parlıyordu.

"Nasıldı?" diye sordu, attan inmesine yardım ederken.

Pippa kaskını çıkardı ve nefes almak için bir saniye bekledi. "Söz yok," dedi dürüstçe.

Gurur duyduğu her halinden belli olan Wolfie parmaklarını onunkilerin arasından geçirdi. "Bu taraftan o zaman," dedi.

Pippa, kısa süre sonra tek sıra halinde yürümek zorunda kalacakları kadar daralan küçük patıkada ona rehberlik etmesine izin verdi. Ağaçlar bir kiliseyi andıran tonozlu bir tavan gibi üstlerini kapatıyordu. Son derece huzurluydu. Wolfie onun önünde, yüzüne çarpmasınlar diye dalları geride tutarak yaprak dökmeyen bir ağaç kümesinin arasından sıyrıldı. Sonra Hadley Boğazı'nın yukarısındaki kayalık bir çıkıntıya çıktılar.

Pippa'nın nefesi ikinci kez kesilmişti. Wolfie'nin seçtiği nokta, gün batımının en çarpıcı manzarasını sunmak için mükemmel bir konumdaydı. Göz kamaştırıcı güneş şu anda iki yüksek tepe arasında batıyor, ışınları doğrudan vadiye vuruyor ve akarsuyu koyu zümrüt vadinin tüm uzunluğu boyunca parlayan bir ateş şeridine dönüştürüyordu. Tepede, derinleşen gökyüzü, dönüp duran tarlakuşları ve ara sıra görülen yarasalar dışında berraktı. Tam bir sessizlik hakimdi.

"Wolfie..." Pippa memleketinin bu yeni ve güzel manzarası karşısında o kadar duygulandı ki gözleri yaşardı. "Daha önce hiç bu kadar güzel bir şey gördüğümü sanmıyorum."

Yanağından süzülen bir damla yaşı silmek için parmağını kaldırdı. "Aynen."

Bakışlarını panoramadan ayırıp ona baktı. "Bana bunu gösterdiğin için teşekkür ederim."

"Beni buraya getiren Grantham'dı," dedi kabaca. "Çocukken. Evde işler ne zaman zorlaşsa beni buraya getirirdi ve konuşurduk. Ya da konuşmazdık. Bazen sessizce oturur ve hiçbir şey konuşmazdık. Neye ihtiyacım olursa." Pippa bir şey söylemesine gerek olmadığını hissetti. O

Elini tuttu ve konuşmasına izin verdi. "O adam bana araba kullanmayı öğretti," diye devam etti Wolfie. "İlk banka hesabımı açmama yardım etti ve bana nasıl çek imzalanacağını gösterdi. Bana erkek olmanın ne demek olduğunu gösterdi. Joan da öyle. Onlar olmasaydı ben bir hiç olurdum."

"Buna inanmıyorum," dedi Pippa.

Wolfie başını salladı. "Evet, öyle. Her şeyimi onlara borçluyum. Ve o inatçı ihtiyar ona yardım etmeme izin vermiyor."

"Ona nasıl yardım edeceksin?" Wolfie'nin yüzündeki hayal kırıklığıyla ilgili bir şey Pippa için taşların yerine oturmasını sağladı. "Wolfie, Squires'ı sadece Carmichael'ın borçlarını ödemek için satmıyorsun, değil mi?"

Gözleri kızardı. "Hayır."

"Sen satıyorsun..."

"Joan," dedi yumuşak bir sesle. "Çok özel bir bakıma ihtiyacı var. Ve bu, şey..."

"Pahalı," diye bitirdi Pippa.

"Son derece." Yüzünü buruşturdu. "Grantham'a Squires'ın satışından kalan kârı bu iş için kullanacağımı söyledim. Hesap yaptım ve babamın borçları ödendikten sonra geriye en azından birkaç yıllık bakımı karşılayabilecek büyük bir meblağ kalacaktı. Ama bana izin vermiyor. Satış gerçekleşirken onu ikna edebileceğimi umuyordum ama benden bir kuruş bile almayacak." Ayaklarıyla yeri eşeledi.

Pippa bu açıklama karşısında nefesini zor tuttu. Bir zamanlar huysuz ve umursamaz diye küçümsediği bu adam, sevdiği bir insanın iyiliğini sağlamak için her şeyden vazgeçmeye hazırdı. Çocukluğunun acımasızlığına ve atlatmak zorunda kaldığı travmaya rağmen sevgi galip gelmişti. Wolfie'yle de her zaman kazanacaktı. Pippa burada uğruna her şeyi yapabileceği ve her yere gidebileceği bir adam olduğunu biliyordu.

"Bana söylediğin için teşekkür ederim," dedi, sesi yumuşaktı. "Ve asla bilemezsin, Grantham kendine gelebilir. Ama dönmezse, başka şekillerde onun yanında olabilirsin. Bu tür durumlarda para her zaman en önemli şey değildir."

türden durumlar." Frankie'nin babasıyla yaşadıklarından sonra Pippa bunu herkesten daha iyi biliyordu.

"Biliyorum, biliyorum," dedi. "Ben sadece... Bir şeyleri düzeltememekten nefret ediyorum."

Pippa onun yüzündeki saçları geriye doğru okşadı. "Anlıyorum," dedi. "Ama biraz kafam karıştı. Bir kız arkadaşın olduğunu sanıyordum, biliyor musun?"

Wolfie'nin yüzü buruştu. "Ne? Hayır, kimsem yok- Yani, şimdi sen varsın ama başka kimse yok. Neden böyle düşündün ki?"

Pippa yarı mahcubiyet, yarı gergin bir rahatlamayla güldü. Onun yaptığı telefon konuşmalarına kulak misafiri olduğunu açıkladı. "Kalpsiz bir servet avcısını etkilemeye çalıştığına dair varsayımlarda bulundum," diye bitirdi sözlerini, yüzü kızararak.

Wolfie kahkahalarla inledi. "Peki o zaman, şimdi anlaşıldı. Neden bazen bana karşı biraz ketum davranıyorsun?"

"Cagey?" Pippa tekrarladı.

"Oh, ben sadece flört etme konusundaki beceriksizliğimden kaynaklandığını düşünmüştüm." Kızın yüzündeki bir tutam saçı fırçaladı. "Ne zaman seninle tatlı tatlı konuşmaya çalışsam, bana şaşkın şaşkın bakardın. Bunu tamamen oyun eksikliğime bağlıyordum ama şimdi anlıyorum. Zaten bir kız arkadaşım olduğunu sanıyordun."

"Emin değildim, hepsi bu."

Onu kendine çekti, dudaklarını yanağına değdirdi. "Şimdi emin misin?"

"Eminim bunu bana sormana bile gerek yoktur." Boğazını temizledi ve ona baktı. "Ama sana bir şey sorabilir miyim?"

"Herhangi bir şey."

"İş görüşmesine gittiğimde sanki başka kimse başvurmamış gibi davrandınız." Pippa bunun tamamen önemsiz olabileceğini düşündü, ama bilmek zorundaydı. "Mesele şu ki, bugün en az bir kişinin daha başvurduğunu öğrendim."

"Ah." Gırtlaktan güldü. "Yakalandım."

"Acınası bir evsiz olduğum için mi?" Pippa sordu. "Bana acıdınız, öyle mi?"

"Hayır." Wolfie dehşete düşmüş görünüyordu. "Tanrım, hayır." "Peki, o zaman ne?" diye sordu.

"Bunun biraz aptalca olduğunu düşünebilirsiniz," dedi. "Devam et."

"İşi sana verdim çünkü..." Tereddüt etti, düşündü. Sonra kararlı bir şekilde başını salladı. "Çünkü benimle buluşmaya geldiğin gün, seni kapımın önünde dururken gördüğümde, güzel, kararlı ve dürüst olalım, biraz da küstah, içimde çok garip bir his vardı."

"Tanrım, ne?" Pippa'nın içi sıkıştı.

Yumuşak bir şekilde gülümsedi. "Hayatımda ilk kez eve dönmenin nasıl bir his olduğunu anladım."

Pippa'nın boğazı duygusallıkla kapandı. "Eve mi?"

"Evet. Kulağa garip geliyor mu?" Bir kahkaha mırıldandı. "Görüşüğüm ilk kişi olan seni işe almanın ev bakıcısı sorununu çözmenin en basit yolu olduğunu söyledim kendime ama öyle olmadı." Yüzü sakinleşti. "Yalan söylediğim için kızgın değilsin, değil mi?"

"Wolfie, ben..." O anda pek çok duygu yaşadı ama kızgınlık bunların en azıydı. İşte o zaman Pippa Wolfie Squires'a aşık olduğunu anladı. Bu kadar basitti. Belki de onunla tanıştığı anda başlamıştı bu iniş; tam olarak emin değildi. Wolfie'nin duygu yeteneğinde çok *şiddetli* bir şey vardı. Duygularını yüksek duvarların ardında korunan bir hazine gibi saklıyordu ama savunmasını indirdiğinde, bir insana kalbini emanet ettiğinde, bu muhtemelen Pippa'nın şimdiye kadar karşılaştığı en büyük güç oluyordu. Sessizce güldü ve başını salladı. "Tam seni çözdüğümü sandığım anda böyle şeyler söylüyorsun."

Wolfie sevimli bir şekilde boş baktı. "Neyi söyleyeyim, gerçeğı mi?"

"Yani, beni diken üstünde tutacağını söyleyebilirim," dedi. "Her zaman tahmin ediyorsun."

Gülümsemesi şeytani bir hal aldı. "Oh, tahmin etmene gerek yok *her şeyi*." Adamın maksatlı bakışları kızın ağzına kayd ve kız dizlerinin üzerine çöktü.

zayıflamış.

"Bu doğru mu?" Adam ona doğru yaklaşp burnunu onunkine değdirirken alay etti.

"Senin olup olmadığımı merak etmene asla gerek kalmayacak." Wolfie ellerini Pippa'nın kalçalarına koydu ve onu kendine doğru çekti; Pippa, Wolfie'nin ona duyduğu arzusun her santimini hissedebiliyordu. "Benim misin, Pippa Munro?"

Şehvet, Pippa'nın vücudunu kelimeleri zorlukla oluşturabileceği noktaya kadar doldurdu. "Evet."

Sırtını yosunlu bir meşenin geniş gövdesine verene kadar onu nazıkçe ağaçlara doğru yönlendirdi. "Çünkü, eğer açık değilse, seni benim olarak görüyorum."

Onun gözlerine cesurca baktı. "O zaman beni alsan iyi olur."

Öpücüğü kararlı ve güçlüydü, onu nefessiz bıraktı, ağacın kabuğu sırtına batıyordu. Ve sonra Wolfie'nin dizi bacaklarını ayırıyor, eli çıplak teninden göbeğine doğru ilerliyordu. Ağzı kızın boynuna doğru ilerlerken, parmakları da kendinden emin bir şekilde kızın kalçalarının arasında gezinmeye başladı.

"Bana benim olduğunu söyle," diye emretti. Pippa ağzından sözcükler çıkarabilmek için mücadele etti. Onu hiçbir şeyi ya da hiç kimseyi istemediği kadar çok istiyordu ama dışarıda olduklarının da farkındaydı. Yine de birkaç saniye içinde adamın ısrarcı, şehvetli dokunuşu onu tüm mantığını terk etmeye zorladı. Kısa süre sonra, nerede oldukları umurunda değildi, sadece yaptığı şeyi yapmayı bırakmasını istemiyordu.

"Ben seninim," diye inledi Pippa. Adamın kot pantolonunun fermuarına uzandı, ona ustalıkla verdiği hediyeği geri vermek istiyordu ama adamın gücü onu yerinde tuttu. Adam kulak memesini ısırarak onu nazıkçe azarladı.

"Henüz değil," dedi yüzünü izleyebilmek için arkasını dönerek. "Seni görmeme izin ver. Göster bana." Parmakları daha hızlı, daha sert hareket etti. "Hoşuna gitti mi?"

Pippa can havliyle ona tutunurken sadece başını sallayabildi. Zevk titremeleri kısa sürede vücudunu sarstı, öyle yoğun bir dalgaya yükseldi ki

parlak bir şekilde dünya kısa bir süreliğine beyaza büründü ve bu geçici, çılgın körlük sırasında görebildiği tek şey sevgilisinin gözlerinin mavi sıcaklığıydı.

Bölüm Yirmi Bir

"D Gitmek zorunda mısınız?" Pippa Wolfie'nin dudaklarını öptü. Boğaz. O özel yamaçta birkaç saat geçirmişler, güneş ufukta battıktan çok sonra Squires'a dönmüşlerdi. Şafak söküyordu ve neredeyse hiç uyumamış olmalarına rağmen kadın hâlâ ona doyamıyordu. Neyse ki o da aynı şeyi hissediyor gibi görünüyordu. Ellerinin üzerinde olmadığı ya da ağzının teninde gezinmediği bir an bile geçmiyordu. Pippa onun ilgisinin hiç bitmesini istemiyordu. O yüksek duvarların ardında saklanan adam hiç bitmeyen bir zevk labirentiydi ve Pippa onun içinde tamamen, zevkle kaybolmuştu.

"Liverpool'da erken bir randevum var," diye hayıflanarak başucundaki saate baktı. "Müşteri acil durumu." Kadının çenesini kavradı ve yüzünü eğerek gözlerinin içine bakmasını sağladı. "Ama oraya giderken ve dönerken tüm hız sınırlarını aşacağıma söz veririm, öğle yemeğinden önce evde olurum. Her neyse, senin de yoğun bir günün yok mu?"

Pippa çenesini onun göğsüne dayadı. "Evet." Yarın fuar vardı ve yapılması gereken çok fazla hazırlık vardı. Yorucu bir gün olacağına benziyordu. "Hiç uyumadığım için pişman olabilirim."

"Dün gecenin hiçbir noktasında şikâyet ettiğini hatırlamıyorum." Kızın hırıltılı saçlarını yüzünden geriye doğru iterken hınzırca sırıttı. "Ama dediğim gibi, çok uzun süre uzak kalmamalıyım. Belki yardımcı olabilirim?"

Pippa kendini ayağa kaldırdı. "Sen mi?" Teatral bir inançsızlık gösterisiyle gözlerini büyüttü. "Panayıra yardım mı edeceksin?"

Yüzünde tuhaf bir gülümseme belirdi. "Daha garip şeyler de oldu."

Wolfie'nin gönüllülerle birlikte hareket ettiği ve kasaba halkıyla etkileşime geçtiği görüntüsü Pippa'nın yüreğini burktu. "Bu harika olurdu."

Onu kucakladı ve ağzına derin bir öpücük kondurdu. "O zaman duşa girsem iyi olacak."

Pippa gerindi. "Yol için sana bir kahve yapayım mı?"

Çırılçıplak, odanın bir köşesini kaplayan devasa berjer koltuğa asılı olan sabahlığa uzandı. "Hayır, endişelenme. Olduğun yerde kal," dedi nazikçe. "Biraz dinlenmeye çalış."

Pippa, Wolfie'nin görkemli bir şekilde duşa gidişini izlerken, o dönene kadar uyanık kalmaya yemin etti ama uyuyakaldı ve alarmı sekizde çaldığında Wolfie çoktan gitmişti. Bir veda mesajı atmıştı:

Seni uyandırmak istemedim. Sonra görüşürüz. Sevgiler, W.

İşte yine o harika kelime, *senin* kelimen. Kemiklerindeki yorgunluğa rağmen, Pippa duşa doğru dans ederek ilerledi, hassas ayak bileğinin bu çaba karşısında ara sıra itiraz ettiğini fark etmedi bile. O kadar mutluydu ki duş suyunun soğuk ve kesik kesik akmasını, kahvesini mutfak masasının üzerine dökmesini ya da Wolfie'nin tereyağı bıçağını reçele saplayıp kavanozda izler bırakmasını umursamadı. Hiçbir şey onun ruh haline dokunamazdı.

Kasabaya doğru ilerlerken, Pippa radyoda çalan retro şarkılara eşlik etmekten kendini alamadı. Neyse ki önceki günkü fırtına geçmişti ve gökyüzü kapalı olmasına rağmen Pippa güneşin doğmak için beklediğini hissedebiliyordu. Arabayı Mae'nin ilkel bir komuta merkezi kurduğu Hand and Flower otoparkına çekti. Kasaba merkezi de bir faaliyet merkeziydi;

Yeşil alan yeni biçilmişti ve belediyeden biri, sürücülerin nereye park edip edemeyeceklerini tam olarak bilmelerini sağlamak için çevredeki bazı sarı çizgileri ve park yerlerini yeniden boyamıştı.

Pippa arabadan indiğinde, telefonla konuşarak otoparkta volta atan Erin'e el salladı; yarışlar için gözetmenleri belirliyordu: katılımcıların güvenliğini sağlamak için telsizlerle yarış pistine yerleştirilecek sorumlu kişiler. Çoğunlukla öğretmenlik yaptığı çocukların ebeveynlerini işe almış, onlara çocuklarının gazeteler için çekilen tüm fotoğraflarda ön sıraya itileceği vaadiyle rüşvet vermişti. Mae yarış kupalarını cilalıyor ve Pippa'nın onları Squires'e götürüp ödül törenine hazırlayabilmesi için kutuluyordu. Pippa Frankie'nin arabasını kilitlerken, Mae elinde kupa kutusuyla bardan çıktı.

"Günaydın!" Mae ışınladı. "Bunun için hazır mısın?" "Olabileceğim kadar." Pippa bir esnemeyi bastırdı. "Özür dilerim." Mae bir kaşını kaldırdı. "Vay canına, gece geç mi yattın?"

"Öyle değil, nispeten erken yattım." En azından bu doğrudu. Pippa, Mae'nin kollarındaki kutuyu işaret etti. "Gitmeye hazır mı?"

"Evet. Taşımak için yardıma ihtiyacın olacak mı?" Mae kutuyu Pippa'nın kollarına bıraktı.

"Hayır." Pippa onu sıkıca kavradı. "Squires'da işe başladığımdan beri oldukça güçlendim. Bütün o ev işleri ve bahçe işleri, kim bilebilirdi ki?"

"Evet, formda görünüyorsun." Mae hınzırca sırıttı. "Wolfie'nin de öyle düşündüğünü duydum."

Pippa'nın yüzü kıpkırmızı olurken, Erin heyecanlı bir solukla Pippa'nın telefonundan çekildi. "Üzgünüm Bayan Murgatroyd, bir saniye!" Eliyle telefonu kapatarak devam etti. "Sen ve Wolfie mi?! Bu doğru mu...?"

"Nasıl olur-?" Pippa dudak büktü. "Frankie. Tanrım, ağzı var dili yok."

"Sosyal medyasının her yerinde var." Pippa elindeki kutuyu indirip telefonuna atladığında Mae kahkahalarla kükredi. "Şaka yapıyorum! I

Bu sabah onunla konuştum ve ağzından kaçırdı." Pippa inledi. "Onu öldüreceğim."

"Senin adına çok mutlu." Mae onun omzunu kavradı ve Pippa'ya ciddiyetle baktı. "Ben de öyle. Yeni penis, Pip. Başardın!"

Erin boğazını temizledi. "Üzgünüm Bayan Murgatroyd, daha sessiz bir yere taşınacağım." Mae'ye uyarıcı bir bakış attı.

"Pekâlâ, bu kadar yeni penis yeter." Pippa güldü.

"Özür dilerim, özür dilerim." Mae hiç de üzgün görünmüyordu. "Ama en azından bu sabah neden tamamen harap görüldüğünü açıklıyor. Belli ki dün gece ciddi bir aksiyon yaşamışsın!"

Pippa ilkel bir tavır takındı. "Bunu söylemem mümkün değil," diye burnunu çekti.

Mae ona dirsek attı. "Belki yapamazsın ama boynundaki aşk ısırığı çok şey anlatıyor."

Pippa kızararak üstünün yakasını düzeltti. "Bu... bir çürük." "Ne yani, kazayla Wolfie'nin ağzına mı girdin?" Mae kıkırdadı acımasızca. "Dinle, önümüzde yoğun bir gün var ve çalışmaya devam etmeliyiz. Ama bir noktada bana *her şeyi* anlatmalısın. Yani her şeyi. Sıcak mıydı? Eminim sıcaktı. Frankie, Wolfie'nin seni canlı canlı yemek istiyormuş gibi baktığını söyledi."

Pippa alaycı b i r i f a d e y l e gülümsedi ve elektronik anahtarların açabilmesi için kalçasını arabanın bagajına vurdu. "Belki, belki."

Mae bir kaşını kaldırdı. "Bu... ciddi mi?"

Pippa kutuyu bagaja koydu ve dudağını kemirerek kapattı. "Öyle olmasını istiyorum," dedi. "Bu delilik, biliyorum, Al'dan bu kadar kısa süre sonra-"

"Hayır, kızgın değilim." Mae başını sertçe salladı. "Wolfie'den yeterince hoşlanıyorsan, kızgın değilsindir."

"Kendimi güvende hissetmemi sağlıyor," diye ağzından kaçırdı Pippa. "Komik değil mi? Burada yaşarken kendimi daha güvende hissedebileceğimi sanmıyordum. Ama o bunu yapıyor."

"Bunu duyduğuma sevindim." Mae'nin kalçasındaki telsiz cızırdadı ve

gözlerini devirdi. "Zamanlama." Birkaç saniye dinledi ve inledi.

"Görünüşe göre portatif tuvaletlerle ilgili bir sorun var. Ben hallederim."

"Sen devam et," dedi Pippa. "Benim görevlerim var." Mae Pippa'ya bir öpücük kondurdu ve telsizinden emirler yağdırarak yeşil alana doğru fırladı. Pippa arabayı kilitlediğinde telefonu çaldı. Telefona uzanıp arayanın Wolfie olduğunu umdu ve gerçekten de o olduğunu görünce çok sevindi. Onu duşa giderken izleyeli sadece altı saat olmuştu ama sanki yıllar geçmiş gibi gelmişti.

"Pippa Munro," diye usulca selamladı onu. Pippa'nın karnı yana yattı. Onun adını söyleme şeklini seviyordu.

"Merhaba," dedi. "Müşteriyle her şey yolunda gitti mi?" "Öyle oldu," diye cevap verdi. "Sana dönmek için yola çıktım bile."

Sana, demişti. *Squires'a* ya da *Hurst Bridge'e* değil. *Sana*. "Çok çabuk oldu," dedi. "Saat daha 10'u yeni geçti."

"Sabah 7'ye göre rekor bir sürede evine vardım," dedi arabanın göstergesi aşağı doğru tıklarken. "Ve bir saat içinde güvenlik operasyonunu yeniden yapılandırdık. Sonuçlandırmak için finans ve hukuk departmanlarını aramam gerekti ama... hepsi tamam. Yollar gerçekten sakın, o yüzden çok yakında sizinle olacağım."

"Harika." Pippa sabırsızlanıyordu. "Hâlâ fuara yardım etmek istiyor musun?" "Kesinlikle," dedi. "Eğer bana ihtiyacın olursa."

"Size bir şeyler bulacağımızdan eminim," dedi. "İnsanların sizi kasabada sosyalleşirken görmenin şokuyla düşme ihtimaline karşı doktorun hazır olmasını sağlamamız gerekebilir. İnsanlarla konuşurken."

"Bunun biraz alışılmadık bir durum olduğunu biliyorum. Bu tamamen senin hatan," dedi Wolfie.

"Affedersiniz?" Pippa gülerek şöyle dedi.

"Her şeyin değişmesinden tamamen seni sorumlu tutuyorum," dedi ciddiyetle.

"Açıklamak zorunda kalacaksın," dedi Pippa. Birkaç saniye sessizlik oldu, çünkü Pippa onun hangi kelimeleri kullanacağını düşündüğünü duyabiliyordu.

seçin.

"Sana çocukluğumun nasıl geçtiğini anlattım," dedi sonunda. "Böyle bir babayla büyüyörsünüz ve *ev* kirli bir kelime haline geliyor. Kaçtığınız bir şey." Sesi kesildi, sesli bir şekilde yutkundu. Pippa konuşmadı. Konuşursa içinde bulundukları büyüünün bozulacağından ve Wolfie'nin aklından geçenleri açıklamayacağından korkuyordu. "Ben de öyle yaptım. Kaçtım ve kaçmaya devam ettim."

"Bence senin yerinde çoğu insan aynı şeyi yapardı," dedi yumuşak bir sesle. "Belki," diye izin verdi. "Her zaman hareket etmek zorundaymışım gibi hissettim, asla durmak, asla yerleşmemek. Bu şekilde anılardan kaçabilirdim. Sonra sen çıkageldin." Pippa onun sesindeki gülümsemeyi duyabiliyordu. "Dünyamı yavaşlattın, Pippa Munro. İyi anlamda. En çok ihtiyacım olan şey buydu ve ben bunu bilmiyordum. Dolambaçlı bir yoldan söylemeye çalıştığım şey, eğer bana ihtiyacın olursa, ne bileyim, çıplak ellerimle utangaç bir hindistan cevizi yapmamı istersen, yaparım. Senin için."

Pippa sersemlemiş, adını koyamadığı bir duygu seli içinde kalmıştı. Nefes almakta zorlanarak boşluğa bakakaldı.

"Hâlâ orada mısın?" Birkaç saniyelik sessizlikten sonra sordu.

"Evet, üzgünüm." Onu görmeye, ona sarılmaya ihtiyacı vardı. Hemen şimdi. "Buraya, yanıma gel."

"Yola çıkıyorum." Sesinde öyle bir umut vardı ki, Pippa'nın eli ayağına dolaştı. Pippa bir an için ne fuarı ne de memleketini umursadı. Wolfie'yle yeniden baş başa kalmayı, çarşafllara sarılıp dünyadan kopmayı arzuluyordu.

"Pip!" Mae otoparkın karşısından bağırdı. "Hemen buraya gel!"

Wolfie gülerek, "Sanırım bu telefonu kapatman için bir işaret," dedi.

"Öyle." Pippa *bir ara* Mae'ye el salladı. "Kasabaya gel," dedi. "Ben barda ya da yeşil alanın yakınlarında bir yerde olacağım."

"Birazdan görüşürüz," dedi Wolfie.

Vedalaştıktan sonra, Pippa nefes alış verişini dengelemek için bir an durdu. Yüzündeki sırtışı silebileceğinden emin değildi ve Mae'ye yaklaştığında arkadaşı ona bir bakış attı ve inledi.

"Bugün işe yaramayacaksın, değil mi?"

Pippa çenesini kaldırdı. "Kapa çeneni. Sorun nedir?"

Mae, "Babam bir vardiya almak zorunda kaldı," dedi. Wally Grant, tüm kamyonlar ve tezgahlar için yeşil alandaki sahaları işaretleyen ekibi yönetiyordu. "O yüzden gitmesi gerekiyor. Mesele şu ki, kamyonların bazıları öğleden sonra gelmeye başlayacak."

"Onun yerine ben bitirebilirim," dedi Pippa.

"Teşekkürler." Mae rahatlamıştı. "Emin misin?"

"Evet." Pippa başını salladı. "Bunu yaptıktan sonra kupaları bırakabilir ve Squires'in ödül töreni için süslendiğinden emin olabilirim. Yarış bariyerleri ne zaman kurulacak?"

"Bu gece teslim edilecekler," dedi Mae ona. "Ama onları ancak yarın yollar gerçekten kapandığında dikebiliriz. Bunun için bazı öğretmenlerden yardım aldık."

"Anladım." Pippa Mae'ye sarıldı ve arkadaşının ne kadar gergin olduğunu görünce yüzünü buruşturdu. "Her şey tamam." Sonra aceleyle yeşil alana indi ve Wally'yi bir köşede çizgi işaretleme makinesiyle buldu. O ve Grantham, Mae'nin kendilerine verdiği ve her satıcının nerede olacağını gösteren planı inceliyorlardı.

"Pip, aşkım!" Wally ona sarıldı, tanıdık sigara ve sakız kokusuyla onu sarmaladı. "Bunun için üzgünüm."

Pippa ona, "Sorun değil," diye güvence verdi. Wally, Chesterfield Hastanesi'nde Baş Kapıcıydı ve işini çok ciddiye alıyordu.

"Ekibimden biri grip olduğu için eve gidiyor," diye açıkladı. "Onun vardiyasını benim almam gerekiyor."

"Merak etmeyin." Pippa işaretleme makinesinin kolunu kavradı.

Özür dileyerek devam etti: "Biliyorum işiniz başınızdan aşkın," dedi.

"Wally, sorun yok." Yeşilin etrafını işaret etti. "Şimdiden çok şey yaptın. Neredeyse bitti."

"Pekâlâ canım." Wally onun omzuna babacan bir şaplak attı, sonra da Grantham'ın başını sallamasına izin verdi. "Görüşürüz."

O gittikten sonra Grantham ellerini çırpı. "Hadi başlayalım, olur mu?" İkisi birlikte kalan satıcı alanlarını işaretlemeye başladılar; Grantham, Pippa dikdörtgenleri işaretlerken ona rehberlik etti, sonra da her alanın ortasına ilgili satıcı numarasını boyadı. Boyama zahmetliydi ama her satıcı geldiğinde herhangi bir karışıklık olmadan doğrudan kendilerine ayrılan yere gidebilecekleri anlamına geliyordu.

Tam son noktayı işaretledikleri sırada, yeşil alanın tepesinden gelen gürültü Pippa'nın dikkatini çekti. "Oh iyi!" Açık kasa bir kamyon yeşil alana geri dönmüştü ve iki adam içindekileri boşaltmakla meşguldü.

"Saman balyaları mı?" Grantham gözlemledi.

"Evet, ucuz koltuklar!" Pippa doğruladı. "Mick Dunstan bağışladı. O- Oh." Balyaları taşıyan adamlardan biri Alex'ti.

Grantham onun sıkıntılı ifadesini fark etti. "Burada işimi bitirebilirim," dedi. "Eğer gitmen gerekiyorsa."

"Teşekkürler Grantham." Pippa işaretleme makinesini uzattı. "Bunu Hand and Flower'a geri götürebilir misin? Kiralama şirketi bu akşam onu almaya gelecek."

"Sorun değil," dedi.

"Teşekkürler." Koşarak uzaklaşmadan önce Pippa durdu. "Joan nasıl? Kusura bakma, son zamanlarda çok manik olduğum için sormadım."

Onu telaşlandıran Grantham'ın gözlerinin sulanması oldu. "Korkarım o kadar iyi değil. Artık onu evde tutamam." Bıkkın bir gülümsemeyi zorladı ama Pippa bunun ardındaki acıyı görebiliyordu.

"Oh, Tanrım, özür dilerim." Pippa, Alex ve Wolfie ile ilgili tüm düşünceleri aklından uzaklaştırdı. "Yapabileceğim bir şey var mı?"

"Şimdi yapıyorsun," dedi nazikçe. "Bunun hakkında konuşmak yardımcı oluyor."

"Her zaman," diye söz verdi ona. "Lütfen, başka bir şey olursa bana haber verin."

"Belki seni bu konuda ikna ederim," dedi. "Şimdi, bırak da işimi bitireyim."

Pippa onun yanağına bir öpücük kondurduktan sonra yeşil alanda ilerledi. Alex iş arkadaşını balyaların yerini değiştirmesi için bırakmış, kendisi de bir kâğıt çuvalından örtüleri çıkarıyordu. Gökkuşağının tüm renklerini içeren bu örtünün mükemmel olduğunu kabul etmek zorundaydı.

"Ağaçlardan sarkarken iyi görünecek," dedi selamlamak için. Alex gülümsedi, gözleri her zaman ki gibi kırıştı. Pippa, sırtışının artık Alex'in üzerinde aynı etkiyi yaratmadığını fark edince bir memnuniyet parıltısı hissetti.

bir zamanlar olduğu gibi.

"Her şey nasıl gidiyor?" diye sordu.

"Oraya varıyoruz." Çelengi başıyla işaret etti. "Yardımanız için teşekkürler."

"Bir şey değil." Ayağa kalktı, elleri kalçalarında. "İyi görünüyorsun."

Pippa kararsızca kendine baktı. Bol bir kot pantolon ve defalarca yıkanmış eski bir bando tişörtü, bir zamanlar maviyken artık grinin gelişigüzel bir tonuna dönüşmüştü. "Teşekkürler."

"Sana o bluzu aldığım zamanı hatırlıyor musun?" Alex bir adım daha yaklaştı. "Grapes'te o grubu izlemiştik."

"Evet." Eğlenceli bir gece olmuştu. Grup biraz berbattı, detone ve çığlık çığlığa, bu yüzden Alex ve Pippa gürültüyü bastırmak için biraya dönmüşlerdi.

"Çok güldüm." Alex gülümsedi.

"Ben de," dedi Pippa. "Kendilerini gerçekten de bir sonraki Arctic Monkeys sanıyorlardı."

"Öyle yaptılar." Başını öne eğdi. "Çok eğlendik, değil mi?"

"Eğlendik." Pippa bu gerçeği inkâr edemezdi.

Alex'in gözleri yaşardı ama onları silmek için hiçbir harekette bulunmadı. Onun bakışlarını tuttu. "Bunu özleyorum."

Pippa kollarını kavuşturdu. "Biliyorum."

"Her neyse." Alex herkesin içinde olduğunun bilinciyle burnunu çekti. "Her Şeyi ayarlayacağım. Erin bazı tabelalar hakkında bir Şeyler söyledi; onlara daha sonra bakabilirim."

"Harika." Pippa sağlık görevlilerini hatırladı. "Size gerçekten büyük bir teşekkür borçluyum." Yüzünü buruşturdu. "Bunu itiraf etmek benim için ne kadar zor olsa da."

"Affedersiniz?" Alex'in ağzı çarpıldı.

"Biliyorsun!" Pippa dedi ki. "Sağlık görevlileri olmasaydı, sigortalı olamazdık. Sigorta olmasaydı, tahmin edersiniz ki tüm bu etkinlik devam edemezdi. Bu yüzden onları buraya getirmek için yaptığınız her türlü torpil için teşekkür ederim."

"Ama ben -" Alex durdu ve onunla göz göze geldi. "Bir Şey değil. Yani, neye ihtiyaın olursa, senin için buradayım."

"Buna minnettarım." Pippa onun cömertliği ve son zamanlardaki mutluluğu karşısında bir yücelik dalgası hissetti. "Umarım bu garip kısmı atlatabiliriz, biliyor musun?"

Bir kaşını kaldırdı. "yle mi?"

"Elbette." Pippa kızgınlığını sonsuza dek içinde tutamayacağını fark etti. Alex Őehri terk etmiş olabilirdi ama ailesi buradaydı. Sonuç olarak Pippa'nın hayatından asla tamamen ıkamayacaktı, bu yüzden en azından aralarındaki iliŐkiyi medeni bir Şekilde sürdürmenin bir yolunu bulmaları gerekiyordu. "EĞer yapabilirsek arkadaş kalmak isterim."

"Arkadaş mı?" Alex donuk bir ifadeyle tekrarladı. "Evet."

Başını salladı.

"*Arkadaş mı?*" Bu sefer kelimeyi tükürdü. "Ne, bu kadar mı? Kararını verdin mi? Gerçekten fikrini deĐiŐtirmeyecek misin? Bunca zaman yalnız kaldıktan sonra artık beni gerçekten istemiyor musun?"

Pippa ona baktı, onun küstahlığı karşısında çileden çıkmıştı. "Yeterince açık değil miydin?"

Alex homurdandı. "On yılı aşkın süredir birlikteydik Pip. Aramızda zel bir Şey vardı! Bunu öylece yok sayamazsın!"

"Beni terk ettiğinde yaptın," dedi Pippa buyurgan bir tavırla. Adamın bu

tür suçlamalarda bulunmaya nasıl cüret ettiğini merak ediyordu. "Beni bunun için suçlayamazsın.

hayatıma devam ediyorum."

"Hareket-?" Alex başını eğdi ve öfkeyle onun yüzüne baktı. "Başka biri daha var, değil mi?"

Pippa yanaklarına hücum eden kanı durduramadı ve dehşet içinde geri çekildi. "Bu... bu ne burada ne de orada," diye mırıldandı.

Alex kollarını havaya kaldırdı ve ellerini saçlarında gezdirdi. "Hayır. *Hayır.*" Gözleri yaşlarla doldu. "Bu gerçekleşiyor olamaz."

"Özür dilerim," dedi Pippa dürüstçe.

"Bunu kabul edemem." Birden kollarından tutup onu kendine çekti. "Bana bunun doğru olmadığını söyle."

"Alex!" Kendini kurtarmaya çalıştı ama adamın tutuşu güçlüydü. "Bırak beni."

"Bunu düzeltmeme izin vermelisin," diye açıkladı. "Birbirimiz için ne ifade ettiğimizi hatırla. Her şeyi bir kenara atmaya cüret etme."

"Alex, için ve milyonuncu Zaman, Ben değil ve bir kim attı ilişkimiz biter." Pippa sakın kalmaya çalıştı.

"Hatırlamalısın," diye bağırdı. "Lütfen, hatırlamak zorundasın."

"Alex. Hadi ama, dur," diye nazıkçe uyardı Pippa. Ona Wolfie'den bahsetmesinin doğru olacağına karar verdi. Çünkü her an buraya gelebilirdi ve Alex ilişkilerini ilk öğrendiğinde onları birlikte görürse gerçek bir olay çıkarabilirdi ve Pippa bunu istemiyordu. "Bak, bilmelisin ki-" Sözleri Alex'in dudaklarının aniden kendi dudaklarına konmasıyla kesildi. Alex'in bedeninin boğuk gücü Pippa'nın bedenine baskı yaptı ve Pippa bir anlığına donup kaldı. Sanki teslim olmasını isteyen hastalıklı bir kas hafızası gibiydi. Ama mantığı galip geldi ve geri çekilerek uzaklaştı. "Hayır!"

Alex haşlanmış gibi geriye sıçradı. "Özür dilerim. Tanrım.

Çok, çok özür dilerim." "Ne yaptığını sanıyorsun sen?" Pippa ağzını sildi.

"Eskiden nasıl olduğunu hatırlamanı istedim," dedi savunmacı bir tavırla. "Düşündüm ki... eğer sana hatırlatırsam, belki-"

"Ne yani, bir öpücük verdiğin korkunç zararı geri mi alacak?" Pippa kendini hasta hissetti.

Alex başını salladı. "Hayır, hayır, demek istediğim bu değil, bunu biliyorsun." Ellerini saçlarının arasında gezdirdi. "Neye hayır dediğini tam olarak bildiğinden emin misin? Neyi çöpe attığını."

"Neyi çöpe atıyorum?" diye öfkeyle yankılandı. "Atacak hiçbir şeyimiz *kalmadı!* Bunu sen sağladın. Sahip olduğumuz şeyi sen bozdun, ben değil, *sen bozdun ve artık* geri dönemeyiz. Asla." Pippa daha fazlasını duymaya dayanamıyordu. Alex'e Wolfie'den bahsetmek zorundaydı, yeter ki ne demek istediğini açıkça anlatabilsin. Ama Alex kül rengine dönmüştü ve kusacakmış gibi görünüyordu. "Ne oldu?"

"İşler kötüye gidiyor." Sesi o kadar kısıktı ki Pippa yanlış duyduğunu düşündü.

"Ne?"

"Perakende parkı. Zorlanıyorum." Elini yüzünde gezdirdi, saçları dağılmıştı. "Elden ele para kaybediyorum."

İroni çok fazlaydı. Alex, projesi başarısızlığa uğradığında, onu terk ettiğinde neler kaybettiğini fark etmiş olabilir miydi? Onu geri kazanma arzusunun, servetini geri kazanma ihtiyacından kaynaklanıp kaynaklanmadığını merak etti ve öfke yerini kasvetli bir acımaya bıraktı.

"Finn öyle demedi," dedi Pippa alaycı bir ifadeyle. "Ailenin haberi var mı?"

Alex onun ellerini tuttu. "Hayır. Lütfen Pip, eğer yapabilirsen-"

"Dur." Pippa başını salladı. "Sadece. Dur." Birkaç uzun dakika boyunca sessizlik oldu. Büyük bir kamyon geçti ve adil gönüllüler şoförü el sallayarak ve kahkahalarla selamladı. Alex onun önünde solgunlaşırken, göğsü duygularla kabarırken, Pippa Wolfie'yi düşündü ve kendini özgür hissetti. Alex'in talihsizliğini paylaşamazdı çünkü bu artık onun talihsizliği değildi. Derin bir nefes aldı. "Alex. İşler istediğin gibi gitmediği için gerçekten üzgünüm."

istedim." Etrafını işaret etti. "Ama sen kendi seçimini yaptın, şimdi ben de kendi seçimimi yaptım."

Gözyaşlarıyla ıslanmış yüzünü kaldırdı. "Pip-"

"Hayır." Pippa bir adım geri çekildi, sonra bir adım daha. "Fuarda bize yardım etmeyi bırakmak istiyorsan sorun değil. Gitmekte özgürsün. Ama bir an için bile seni geri alacağımı düşünme." O anın önemini kavramak için kısa bir süreliğine de olsa ona doğru dürüst bakmaya izin verdi. "Güle güle, Alex."

Ve böylece Pippa bir zamanlar tüm dünyası olan adama sırtını dönerek uzaklaştı. Yürürken Yeşil'e baktı ve sonra telefonunu kontrol etti. Wolfie'den haber yoktu. Nerede olduğunu öğrenmek için bir mesaj gönderdi ama cevap vermedi. Hâlâ yolda olmalı, diye düşündü ve Mae'yi kontrol etmeye karar verdi.

O otoparkı geçerken, Grantham bardan çıktı.

"Kiralama şirketi boya makinesini almak için birini göndereceklerini söyledi," dedi.

"Harika," dedi Pippa. "Mae orada mı?"

"Evet, telefonda." Grantham etrafına baktı. "Wolfie yanında değil mi?"

"Yola çıktı." Pippa'nın göğsüne sıcak bir parıltı yayıldı. "Yeteneklerini gönüllü olarak kullanmak istiyor."

"Zaten burada olduğunu sanıyordum." Grantham kaşlarını çattı. "Yani, arabasını gördüm."

"Öyle mi?" Pippa onu hiçbir yerde göremiyordu.

Grantham, "Evet, tam siz Alex'le konuşurken park ediyordu," dedi. "Onu görmediğinize şaşırdım; sizden çok uzakta değildi."

Pippa gözlerini Alex'le birlikte bulundukları yeşil alana dikti.

Wolfie'nin arabası yakınlarda bir yere park edilmemişti. "O olduğuna emin misin?" "Tamamen." Grantham omuz silkti. "Acaba neden kalmadı?"

Pippa'nın içinde hastalıklı bir his oluşmaya başladı. Tahmin edebiliyordu. Alex'in kendisini ona doğru attığı sırada ortaya çıksaydı, Wolfie yanlış bir izlenime kapılabilirdi. Aslında, söz konusu duyguları olduğunda ne kadar savunmasız olduğu düşünülduğünde, Pippa bunu neredeyse garanti edebilirdi. "Squires'a geri dönmem gerekiyor," diye yutkundu.

Grantham ona bilge gözlerle baktı. "Bana söylemek istediğin bir şey mi var?"

"Hayır." Pippa telefonunu kontrol etti; Wolfie'den hâlâ cevap gelmemişti. Grantham'a ilişkileri hakkında bilgi verecek zaman yoktu. "Yani, şimdi değil." Arabasına koşar adımlarla geri döndü, tüm adil hazırlık düşünceleri bir kenara bırakılmıştı.

Daha dönmedin mi? Kemerini bağlarken bir gözünü ekrandan ayırmadan Wolfie'ye tekrar mesaj attı. Motoru çalıştırdığında bile cevap gelmedi. Grantham cama vurdu ve o da motoru kapattı.

Yaşlı adam kapıya yaslandı ve ona nazik bir gülümsemeyle baktı. "Konu Wolfie olunca," dedi. "Israrcılık anahtardır. Bu çocuğun kocaman bir kalbi ama inatçı bir aklı var."

Pippa sıcak gözyaşlarını yutkunarak geri çekti. Bu özelliklerin farkındaydı ve Wolfie'yi her ikisi için de seviyordu. "Tamam."

"Bazı karanlık yerlerde bulunmuş." Grantham'ın dudağı titredi. "Ama bence bir şey gerçekten parladığında bunu böyle fark ediyor. Ona tutunması gerektiğini." Başıyla onu onayladı. "Onun hayatında olduğun için mutluyum."

"Teşekkür ederim," dedi Pippa. Yaşlı adamın sözlerini ne kadar takdir etse de, Squires'a dönmek için yanıp tutuşuyordu.

Grantham memnun bir şekilde başını salladı ve kapıya hafifçe vurarak geri çekilip Pippa'nın yola çıkmasına izin verdi. Dakikalar sonra Pippa arabasını Squires'in önüne çekti ve Wolfie'nin arabasını evin önünde park etmiş görünce rahatlayarak ağlayabilirdi. Kupa kutusunu kaptığı gibi kendini eve attı, giriş holünde Wolfie'yle karşılaşınca yüreği ağzına geldi. Ama sonra kapının yanında bekleyen yeni paketlenmiş gece çantasını gördü.

"Ne...? Nereye gidiyorsun?" Pippa kutuyu yere indirdi. "İşe mi?"

Wolfie başını sıkıca salladı. "Hayır."

"Ne oldu?" Ses tonu Pippa'nın omurgasından aşağı bir ürperti gönderdi ve duvarlarının tekrar yükseldiğini anladı.

"Gördüğüm şey buydu." Wolfie boğuk bir kahkaha attı. "Sen ve Alex tüm kasabanın gözü önünde birbirinize girdiniz."

Pippa kısa süreliğine gözlerini kapattı ve Alex'e duyduğu içsel öfke karşısında soğukkanlılığını korumak için mücadele etti. "Göründüğü gibi değildi. Beni öpmeye çalıştı; kesinlikle *üzerime atlamadı*. Onu ittiğimi görmedin mi?"

"Hayır." Wolfie'nin gözleri kızardı. "Durduğum yerden oldukça mutlu görünüyordun."

"Öyle bir şey söz konusu değil. O ve ben tamamen bittik, söz veriyorum." Wolfie'ye doğru uzandı ama Wolfie onun dokunuşundan uzaklaştı.

"Biliyorum. Bana sen söyledin. Ama seni onunla gördüm, sana nasıl baktığını gördüm," diye karşılık verdi Wolfie. "Sizi birbirinize bağlayan tüm bu ortak geçmişiniz var, bu kasabadaki herkes evleneceğinizi düşünüyordu. Sana bir iş verip sonra da aniden onun yanında yer almamı nasıl karşılayacaklar? Seni orada *onunla* görmek bana sadece buraya ne kadar ait olmadığımı hatırlattı."

Pippa ondan duyduklarına inanmakta güçlük çekiyordu. Daha dün gece ona hayatının en yoğun orgazmını yaşatırken kendisinin olduğuna dair yemin ettirmişti. Ve o da aynen böyle yemin etmişti, şimdi olduğu gibi o zaman da ettiği yeminin her zerresinde ciddiydi. Soğukkanlılığını korumak için mücadele etti.

"Wolfie, bunu yapma. Elbette buraya aitsin. Sen bana aitsin."

Ürperdi. "Gözlerimi kapatıyorum, tek görebildiğim sen ve o. Burada kalmak, hayatımın geri kalanında bunu göreceğim ve bunu yapamam." Wolfie çantasını almak için eğildi. "Buradan gitmem gerek, tamam mı?"

"Hayır, bu iyi değil!" Pippa tersledi. "Lütfen, kal. Konuş benimle. Alex'in davranışlarının aramızdaki her şeyi mahvetmesine izin veremezsin."

Ama Wolfie onun sözlerine karşı bağıışıklık kazanmıştı. "Bu akşam yeğenimin doğum günü çayı var, ben de Cumbria'ya gidip ona sürpriz yapmaya karar verdim." Salondaki masanın üzerinde duran kalın bir zarfı işaret etti. "Bu evin satışı için imzalanmış evraklar. Kurye yarın öğleden sonra 3 gibi gelecek. O evraklar gittiğinde, satış tamamlanmış olacak. Ben buradan gidiyorum."

"Wolfie, bekle-"

"Nerede yaşayacağınız konusunda endişeleriniz varsa, Top Stay planlarını koordine ederken altı hafta kadar daha burada kalabileceğinizi kabul etti," diye sert bir şekilde devam etti.

Panik Pippa'yı boğmakla tehdit ediyordu. Bunu ona nasıl yapabilirdi? "Wolfie, nerede yaşadığım umurumda değil. Lütfen, konuş benimle." Ama sanki hiç konuşmamış gibiydi.

"Sözleşmelerin teslim alındığından emin olmak için geri dönmeyi hedefliyorum, ancak dönmezsem zarfı teslim edebileceğinizi umuyorum."

"Hayır." Pippa başını salladı.

"Satıyorum," dedi Wolfie. "Gerçekleşiyor. Evraklar gönderildikten sonra buradan elimi eteğimi çekeceğim. Ben gidiyorum."

"Gazetelerden bahsetmiyorum!" Pippa öfkeden hasta olabileceğini düşündü. Alex'in varsayımsal davranışı nasıl bu duruma yol açabilirdi? "İstersen onları özel jetle aldır, umurumda değil." Alex'e yaklaşıarak onu göz göze gelmeye zorladı. "Benim için önemli olan sensin. Sadece seni. Aramızda gerçekten özel bir şeyler olduğunu düşünmüştüm ama bir yanlış anlaşılma her şeyi berbat etmene yetiyorsa, sanırım gerçekten buradan gitmelisin."

Wolfie neredeyse fısıltıyla konuştu. "Teslim almak için buralarda olacak mısın?"

Gözlerinden sıcak yaşlar aktı. "Yarın fuar var. Öğleden sonra evin dışında olacağım."

"O zaman Grantham'a burada olması gerekebileceğini söyleyeceğim."

"Wolfie, *lütfe*." Pippa elini onun koluna koydu, sanki hayatında önemli olan tek şey oymuş gibi onunla sevişen adamın bu olduğuna inanamıyordu.

Yıllardır ona ilk kez gerçekten yaşadığını hissettirmişti. Ve yine de çok anlamsız bir şey yüzünden tüm bunları yok etmeye hazırdı. "Alex kendini bana attı, bana inanmalısın. Sırf sağlık görevlilerini ayarlayarak ve biraz bayrak asarak bizi zor durumdan kurtardığı için koşarak ona geri döneceğimi sandı ama ben onu yola getirdim." "Sağlık görevlileri mi?"

Wolfie durdu, gözleri onunkilere dikilmişti. "Bu Alex'ti, değil mi?"

Pippa başını salladı. "Evet. Beni yanlış anlamayın, çok takdir ettiğim bir jestti ama fikrimi değiştirmem için yeterli değildi."

Wolfie yutkundu. "Doğru. Anlıyorum. Peki söyle bana, 'Alex'i yola getirirken' ona benden bahsetmeyi uygun gördün mü? Bizim hakkımızda?"

Pippa yutkundu. "Hayır." Wolfie başını sallayıp kapının koluna uzandığında kalbi dehşetle çarptı. "Denedim, tam anlamıyla denemek üzereydim, gerçekten denedim ama sonra o-"

"Özür dilerim." Wolfie kapıyı açtı, sesi çatlıyordu. "Ama bunu yapamam." Ve böylece gitti.

Yirmi İkinci Bölüm

T Fuar günü Pippa'nın umabileceği kadar mükemmel bir gündü. Sadece birkaç bulutun olduğu masmavi bir gökyüzü ve kırlardan gelen en taze, en tatlı esinti. Her zaman erkenci olan Mae, sabahın 5'inde bahçesindeki yoga matının üzerinde, yüzü heyecandan parlayan bir selfie gönderdi. Ancak Pippa arkadaşının sevincini paylaşamadı. Wolfie'nin ayrılışından sonra kurulumu bitirmek için canla başla çalışmasına rağmen gecenin çoğunda uyuyamamıştı. Emeğin, bedenini fiziksel olarak acıtan ıstırabını dindireceğini ummuştu. Yine de tüm bu efordan sonra bile uyku ondan kaçmış ve geceyi tavana bakarak, Wolfie'nin acı dolu sözlerini zihninde tekrar tekrar oynatarak geçirmişti. Alex'e böyle bir cürette bulunduğu için öfkелendi ve tam Wolfie arabasıyla yanaşırken bunu yapmayı seçtiği için kötü şansa lanet okudu. Ama en çok da kendine kızılıyordu. Wolfie'nin gerçekten ne kadar savunmasız olduğunu ve kalbini ona emanet ettiğinde ona nasıl bir hediye verdiğini göremediği için kızgındı. Alex'in artık onu asla geri almayacağını kesin olarak bildiğine dair ona güvence veremediği için kızgındı. Sabahın erken saatlerinde Pippa tüm uyuma numaralarını bir kenara bırakıp kendini aşağıya sürükledi ve mümkün olduğunca çok kahve içerek karnını doyurdu. Gözleri okuma yeteneğini hisseder hissetmez fuar planlarını gözden geçirdi, hiçbir boşluk olmadığından emin olana kadar zamanlamaları ve lojistiği son bir kez kontrol etti. Sabah 6 civarında Mae, Hurst Bridge'deki tüm yolların fuar süresince kapalı olacağına dair bir mesaj attı.

öğleden sonra, trafik kasabanın etrafında bir döngü halinde yönlendirildi. Yerel polis acil ve gerekli durumlarda trafiği kapalı yollardan yönlendirmek için hazır bulunacaktı ve Pippa Erin'e mesaj atarak tüm yarış gözlemcilerinin bundan haberdar olduğundan emin oldu. Daha sonra kendini duşa attı ve sisi dağıtmak için buzlu suyla kendini yıkadı.

Ne yazık ki, kahve ve soğuk su kombinasyonu gerekli mucizeleri yaratmadı. Pippa aynadaki yansımasına baktı. Yüzü çizilmiş, gözleri çökmüştü. "Bok gibi görünüyorum," diye tısladı kendine. Fuar organizatörlerinden biri olarak yüksek bir profile sahip olduğu düşünüldüğünde, bu hiç de iyi değildi. Kozmetik çantasını çıkarıp karıştırdı, keşke kaliteli makyaja önem veren ve onunla ne yapacağını bilen biri olsaydı. Göz torbalarını kapatmak ve yanaklarına biraz renk katmak için elinden gelenin en iyisini yaptı, ancak dünyadaki hiçbir makyaj gözlerindeki sefaleti veya ağzındaki kalbi kırık çöküşü gizleyemezdi. Kendini neşelendirmek için Wolfie'nin hayran olduğu en sevdiği elbisesini giydi. Ama işe yaramadı. Yansımasını kontrol ederken, kıyafeti yırtıp atmamak ve yatağa geri sürünmemek için elinden gelen tek şey buydu. Ancak Mae ve Erin'den gelen mesajlar ona görevlerini hatırlattı ve Pippa saçlarını geriye atıp dik durdu. Ona ihtiyaçları vardı. Kasabanın ona ihtiyacı vardı. Sadece bugünü atlatması gerekiyordu ve sonra istediği kadar profesyonel bir standartta üzülebilirdi.

Pippa kendini Mae ve Erin'in bulunduğu yeşil alana götürdü. tezgahlarını ve kamyonlarını kuran satıcıların arasına karıştı. Erin, Vietnam salatası kamyonunun çok yakışıklı sahibiyle derin bir sohbete dalmıştı, bu yüzden Pippa onu görünce gözleri dolan Mae'nin yanına gitti.

"Vay canına!" Mae Pippa'ya sıkıca sarıldı. "İnanılmaz görünüyorsun. Üzerimi değiştireyim mi?" Desenli bir çay elbisesi ve başörtüsü içinde her zamanki gibi zahmetsizce şık görünüyordu. Pippa böyle bir şey giyerse 1950'lerden kalma dandik bir ev kadını gibi görüneceğinden oldukça emindi ama Mae'nin kırpılmış saçları ve dövmeleri onu çok havalı gösteriyordu.

"Kapa çeneni, harika görünüyorsun," diye mırıldandı Pippa.

"Frankie'den haber aldın mı?" Mae sırtarak Pippa'dan uzaklaştı. "O ve Theo daha sonra uğrayacaklar." Pippa'nın arkasından bir bakış attı. "Aşık Çocuk gelmiyor mu?" Pippa'nın gözyaşlarına boğulmamak için yapabileceği tek şey buydu ve Mae'nin sevinci dehşete dönüştü. "Ne?"

"Wolfie gitti," dedi Pippa. "Alex'in bana asıldığını gördü ve tekrar birlikte olduğumuzu sandı. Çılgına döndü ve kaçtı."

"Şaka yapıyorsun!" Mae, Pippa'yı bir saman balyasının yanına götürdü ve oturmasını sağladı. "Açıkladın mı?"

"Denedim." Pippa ellerini sıktı. "Sadece duymak istemedi." Pippa Wolfie'nin sözlerini aynen aktarmayı düşündü ama bunu yapmanın imkânsız olduğunu biliyordu. "Ve şimdi, Alex'in iğrenç zamanlaması yüzünden korkuyor. Gitti."

"Ona söyledin, değil mi?" Mae talep etti. "Wolfie'ye Alex'in tarih olduğunu mu söyledin?"

"Tekrar tekrar." Pippa başını salladı. "Bana inanması için yeterli değildi. Kimseye güvenmekte zorlanıyor ve Alex'in yaptığı şey bana olan inancını yerle bir etti. Bize olan inancını." Wolfie'nin geçmişi ve güven sorunlarının ardındaki nedenler hakkında bir şey söylemekten kaçındı. Bu ona saygısızlık gibi geliyordu.

"Ondan gerçekten hoşlanıyorsun." Mae bir tutam saçı Pippa'nın kulağının arkasına sıkıştırdı. Bu bir soru değildi.

"İstiyorum." Pippa'nın tüm varlığı ağrıyordu. Gözlerini Mae'ninkilere kaldırdı. "Sanırım

Yani, *biliyorum...* Mae, ona aşığım." "Oh, bebeğim." Mae onun kolunu okşadı.

"Ama yeğenini görmek için bir gecede Cumbria'ya gitti. Aramalarım ya da mesajlarıma cevap vermiyor." Pippa başını ellerinin arasına gömdü. "Keşke beni duymasını nasıl sağlayacağımı bilseydim!"

Mae iç çekti. "Geri dönecek mi?"

Pippa kederli başını kaldırdı. "Evin satışıyla ilgili belgelerin alındığından emin olmak için bugün üç gibi geri gelebileceğini söyledi."

Mae ayağa kalktı, yüzü son derece ciddiye. "O zaman Squires oraya vardığında sen de orada olmalısın. Onun mantıklı düşünmesini sağla."

Pippa etraflarını işaret etti. "Tüm bunlar olurken nasıl yapabilirim?"

Mae elini salladı. "Bah. Bu fuarın bokunu çıkardık. Sen ve Wolfie daha önemlisiniz. Erin ve ben her şeyi halledebiliriz."

"Ama ya ortaya çıkmazsa?" Pippa, Wolfie'yi bir daha asla göremeyebileceğini düşündükçe k e n d i n i kötü hissediyordu. "Ya gerçekten Grantham'ı gönderirse?"

"Ya da, ya Wolfie ortaya çıkarsa?" Mae söyledi. "Bu riski göze almalısın."

Pippa'nın boğazına bir yumru sıkıca yerleşti. "Dinleyeceğinden emin değilim."

Mae homurdandı. "İkinizle de aynı odada bulundum. Birbirinize nasıl baktığınızı gördüm. Adam belli ki senin için deli oluyor ve bir süredir de öyle. Dinlemek *istediğine* bahse girerim ama denemekten korkuyor. Sen usta bir müzakerecisin Pip. Denemesini *sağla*." Eğildi ve Pippa'nın gözlerinin içine baktı. "O adamın neyi bir kenara attığını anlamadan hayatından çıkmasına izin verme." Alex'le yapılan bu sözsüz karşılaştırma Pippa'nın içinde bir şeyleri harekete geçirdi. Grantham'ın ısrarla ilgili uyarısı aklından geçti ve Mae'nin haklı olduğunu biliyordu.

"Tamam." Pippa kararlılıkla başını salladı. "Saat üçten önce Squires'a gideceğim. Ama o zamana kadar burada kalacağım."

"İşte benim kızım." Mae göz kırptı. "Bu arada bara gitmemiz gerekiyor çünkü yarış gözlemcilerinden bazıları henüz giriş yapmadı ve ben de sensiz her şeyin üstesinden gelebileceğim konusunda yalan söylüyordum."

Pippa Mae'nin eline uzandı ve kendini yukarı çekti. "Yolu göster, dostum." Bara doğru ilerlerken iki özel ambulans yanlarından geçti. Pippa inlemek istedi. Onları görmek ne kadar güzel olsa da, sağlık görevlileri Alex'le ayrılmaz bir bağ içindeydi ve bu da Pippa'nın kusmak istemesine neden oluyordu. Mae endişeyle Pippa'ya baktı.

"Onları benim halletmemi ister misin?"

Pippa çenesini kaldırdı. Alex onu her şeyi organize etme yeteneğinden mahrum bırakmayacaktı. "Ben hallederim," dedi. "Sen monitörlerle başla, ben de bunları kontrol ettikten sonra gelip sana yardım edeceğim." Mae, Pippa'nın başına bir öpücük kondurdu ve bara girdi. Nefes alan ve damarlarına bir şekilde kahve enjekte edebilmeyi dileyen Pippa, barın otoparkına park etmiş ve dışarı fırlamakta olan sağlık görevlilerine doğru yöneldi. Askeri hassasiyetle ütülenmiş, düğmeleri pırıl pırıl parlayan ve ayakkabıları ışıldayan şık gri ve leylak rengi üniformalarını görünce etkilendi. Sert kırmızı bukleleri ve kireç yeşili gözlükleriyle uzun boylu bir kadın açıkça işin başındaydı ve araçlarının dışında toplanan ekibini yönlendiriyordu. Kızıl saçlı kadın Pippa'yı görünce sıcak bir şekilde gülümsedi.

"Mae Grant?" diye sordu.

"Hayır, Pippa Munro." Pippa selamlamak için elini uzattı. "Ben Mae ile çalışıyorum. Yarış monitörleriyle ilgili bir sorunla ilgileniyor ama sizi kontrol edebilirim."

"Memnun oldum. Ben Sue. Bu ekibin başındayım." Kadınlar el sıkıştı ve Sue iş arkadaşlarının isimlerini saydı, yorgun Pippa hepsini anında unuttu. "Pekâlâ, bizi nerede istiyorsunuz?" Sue beklentiyle ellerini ovuşturarak sözlerini bitirdi.

"Birkaç kilit nokta tespit ettik." Pippa elini çantasına attı ve şehrin fotokopiyle çoğaltılmış haritalarını uzattı. "Yeşil alanda ve yarışın bitiş çizgisinde birer düzeneğiniz olmalı."

Sue haritayı inceledi ve başını sallayarak onayladı. "Mantıklı. Ayrıca ekibin bir kısmını parkur güzergâhı boyunca birkaç stratejik noktaya yerleştirmek istiyorum."

"Kesinlikle." Pippa rahatlayarak nefes verdi. "Dürüst olmak gerekirse, burada olmana çok sevindim. Hepimizle ilgilenen profesyonellerin olması harika bir duygu."

"Benim için bir zevk!" Sue mükemmel beyaz dişlerini göstererek gülümsedi.

Pippa, "Benimle bara gelin ve size telsiz ayarlayalım," dedi. "Sizinle iletişim kurabilmek istiyoruz."

"Yolu göster." Kadınlar bara doğru ilerlerken adım atmaya başladılar.

"Bu sizin şirketiniz mi?" Pippa sordu. Sue o kadar neşeli ve sıcaktı ki, hemen onun hakkında her şeyi öğrenmek istedi.

"Öyle," diye gururla cevap verdi Sue. "Tıp fakültesini bitirdim, tüm zaman boyunca A&E doktoru olacağımı düşünüyordum ama sonra Irak Kuveyt'i işgal etti ve..." Utangaç bir tavırla omuz silkti. "Orada içime sinmeyen bir şeyler vardı."

"Askere mi yazıldın?" Pippa yaşlı kadına saygıyla baktı.

"Evet." Sue yüzünü buruşturdu. "Yani, denedim. O zamanlar kadınların sadece destek rollerinde görev almasına izin veriliyordu, bu yüzden gerçek bir çatışmaya hiç giremedim. Her halükarda, hastanelerde personel olarak çalışmak üzere pek çok farklı savaş bölgesine gönderildim, sonra da eğitime geçtim. Hâlâ pek çok asker ve kadını acil yardım konusunda eğitiyorum, savaşta oldukları zamanlar için."

Pippa'nın zihninde bir şüphe belirmeye başladı. "Sue, bu iş için seninle kimin temasa geçtiğini sormamın bir sakıncası var mı?"

Sue durdu. "Neden bilmek istiyorsun?"

"Sadece, söyle bana." Pippa sabırsızlığını gizleyemedi. "Alex adında bir adam mıydı?"

Sue şaşkınlıkla başını salladı. "Hayır. Eski öğrencilerimden biriydi. Gemiyle gitmeden önce ona ben öğretmiştim. Şimdiye kadar tanıdığım en cesur ve en zeki adamlardan biri olduğu için buraya gelmek benim için büyük bir zevkti. Wolfie. Wolfie Squires. Onu tanıyor musunuz?"

Yirmi Üçüncü Bölüm

H Pippa'nın sesi sürekli tezahürat yapmaktan boğuk çıkıyordu; Fuar öğlen saatlerinde başlamıştı ve şu ana kadar gerçek bir başarı elde edilmişti. Pippa ve gönüllülerden oluşan ekibi her şeyi büyük bir ustalıkla halletmişti ve coşkulu kalabalık sadece eğlenmekle kalmıyor, aynı zamanda her şeye bolca para harcıyordu. Buraya kadar her şey mükemmeldi ve Pippa gururla dolup taşıyordu. Çocukken panayırı nasıl hatırlıyorsa neredeyse aynen öyleydi. Hava tüm yiyecek kamyonlarından yayılan lezzetli kokularla doluydu ve her yaştan misafirin dans ettiği, sohbet ettiği ve güldüğü yeşil alanda yerel bir grup rock yapıyordu. High Street'in tamamını kaplayan minyatür bir panayır alanı, atlıkarıncaların kibar çanlarına ve heyecanlı çocuklar yüzleri dondurma ya da barbekü sosuna bulanmış halde bir binekten diğerine koşarken hindistan cevizinden utangaç tezahürlara katkıda bulundu.

Ancak Pippa'nın gururunun altında o kadar acı verici bir kalp kırıklığı yatıyordu ki, dikkatini dağıtan şeylerin arasından kısa süreliğine su yüzüne çıkmayı başardığı anlarda, bu onu nefessiz bırakıyordu. Wolfie henüz hiçbir aramasına ya da mesajına cevap vermemişti ama onun yokluğu üzerinde duracak zamanı yoktu. Pippa'nın ona söylemesi gereken o kadar çok şey vardı ki... Alex'i sağlık görevlilerini bulmakla görevlendirdiği için büyük bir özür dilemekten başlayarak. Sağlık görevlilerinin bulunmasından eski sevgilisinin sorumlu olduğunu nasıl düşünebilirdi? Tüm yetişkinlik hayatını o adamın en azını yapmasını izleyerek geçirmişti, bu yüzden onun adına şirketleri araştırmış ve onları fuarda çalışmaya ikna etmiş olabileceğine inanması tamamen aptalcaydı.

Alex'in şansına, fuardan uzak duruyor gibi görünüyordu. Pippa rahatlamıştı; yalanları yüzünden Alex'e o kadar kızgındı ki ona ne söyleyebileceğini bilemiyordu.

Çocuklar ve gençlerin el arabası yarışları kısa bir süre önce sona ermişti ve sırada yetişkinler ve son olarak da yarışların zirvesi olan kostümlü dayanıklılık yarışı vardı. Bu sadece en formda yarışmacılar içindi; kostümle tamamlanması gereken iki millik yorucu bir rota. Pippa yarışmacılardan bazılarını görmüştü bile. Bir cadı, iki dinozor ve ışın kılıcıyla tam teçhizatlı bir Darth Vader saymıştı. Pippa bunun nasıl sonuçlanacağını görmek için sabırsızlanıyordu.

Saatler ilerledikçe Pippa'nın içini kemiren endişeli bir sızı giderek artıyor, durmaksızın ilerleyen saati tekrar tekrar kontrol etmesine neden oluyordu. Ama çok geçmeden Squires'a doğru yola çıkma vakti geldi. Tüm yollar trafiğe kapalı olduğundan, Pippa oraya kadar yürümek için bolca zaman ayırmak istedi. Mae ve Erin'e hızlı bir mesaj atarak uzaklaştığını bildirdi; Mae anında sevgi dolu kalp emojileriyle cevap verdi.

Pippa insan kalabalığının arasından ilerlemeye başladı. Kalabalığı görmek onu ne kadar heyecanlandırırsa da, bu durum hareketlerini yavaşlatıyordu. Bay Dmitri onu durdurarak bedava uzo ikram etti, tam da Bayan Mayhew'in sıkı çalışmasının ödülü olarak sarılmak istediği sırada. Pippa bu mutlu ilgiden ne kadar hoşlansa da, ilerlemesini geciktirdi ve Squires'a giden tepelik yolun dibine vardığında zamanı tükeniyordu ve dahası, ayak bileği yine şikâyet etmeye başlamıştı. Squires'e doğru aceleyle yokuşu tırmanırken ağrı kısa sürede neredeyse dayanılmaz hale geldi ama Pippa yoluna devam etti. Wolfie'yi görmek için eve zamanında varmak zorundaydı. Onun gerçeği görmesini sağlamalıydı.

Pippa eve vardığında bileği zonklamaya başlamıştı. Ön kapıdan geçerken salondaki masaya baktı ve dehşet içinde zarfın orada olmadığını gördü. Saatini kontrol etti. Saat 14.45'ti. Kurye

erken gelmiş olmalıydı ve Wolfie'yi kaçırmıştı. Kapıyı arkasından çarparak kapının üzerine yaslandı. Kalbi ayak parmaklarına kadar battı. "Bu kadar o zaman."

Wolfie'nin kafası kütüphaneden dışarı fırladı. "Neymiş o?" Pippa onu gördüğünde içine dolan aşkın gücüyle neredeyse dizlerinin üzerine çökecekti. Fiziğine uygun kesilmiş şık takım elbisesi ve alnına zarifçe dökülen gür sarı saçlarıyla her zamanki gibi kusursuz görünüyordu.

"Buradasın!" diye bağırdı.

"Evet." Aniden başını salladı. "Her şeye rağmen kurye için burada olmaya karar verdim, bu yüzden Emilia'dan erken ayrıldım çünkü yolların kapalı olduğunu biliyordum." Eliyle belli belirsiz bir işaret yaptı. "Hadley Gorge'dan aşağıya doğru uzun bir yoldan gelmek zorunda kaldım-"

"Fuar için sağlık görevlilerini senin organize ettiğini biliyorum," diye umutsuzca araya girdi Pippa. "Alex'in değil, senin yaptığını biliyorum." Ona doğru topallayarak yürüdü. "Neden bana söylemedin? Neden onları onun ayarladığını düşünmeme izin vererek çekip gittin?" Sue panayırda bağlantısını açıkladığında, Pippa için her şey yerli yerine oturmuştu. Wolfie'nin onun için doğru kişi olduğunu gösteren bir işaret varsa, işte o işaret açık ve netti.

"Bunun bir işe yarayacağından emin değildim," dedi, alışılmadık bir uysallıkla.

"Bu saçmalık," diye karşılık verdi. "Bence sen bir çıkış yolu arıyordun. Çekip gitmek için bir fırsat gördünüz ve bunu değerlendirdiniz."

Yanaklarında ikiz pembe lekeler belirdi. "Bu doğru değil."

"Korkuyorsun," dedi Pippa. "Sanırım elimizdeki şey seni korkutuyor." Bir an için Wolfie iddialarını reddedecekmiş gibi göründü ve Pippa buna dayanamadı, bu yüzden konuşmaya devam etti. Kelimeleri ağzından çıkarmak zorundaydı. "Bu kasabayla, bu evle ilgili kötü çağrışımların olduğunu biliyorum ve seni suçlamıyorum. Alex ve beni görmenin nasıl bir şey olduğunu, nasıl görüldüğünü hayal bile edemiyorum. Yani, anlıyorum. Neden burayı toz içinde bırakmak istediğini anlıyorum. Ama... Ben artık buradayım. Ve bir şey gibi görünmek için değil

ama aptal bir adam değilsin, bu yüzden lütfen başına gelebilecek en iyi şeyi görmezden gelme." Wolfie'nin gözleri nemlendi ve başını eğdi. Pippa onun tam önüne gelene kadar iki kararlı ve acı dolu adım daha attı. Elini yüzüne doğru kaldırdı ve gözlerindeki samimiyeti görebileceği şekilde eğdi. "Evi sat, evi satma. Her neyse. Mutlu olmayı hak ediyorsun Wolfie ve bu tuğla yığınının satmak bunu sağlayacaksa, lütfen yap. Yakıp kül et, en yüksek teklifi verene sat, umurumda değil." Başparmağı adamın şakağını okşadı. "Alex'le gördüğün şey? Yemin ederim görüldüğü gibi değildi. Sana dün gece söyledim ve hayatımın sonuna kadar her gece söyleyeceğim. Ben *seninim*." Pippa'nın kalbi o kadar yüksek sesle çarpıyordu ki canı gerçekten acıyordu.

"Benim." Wolfie bu kelimeyi sanki ilk kez tadıyormuş gibi yavaşça söyledi. "Senin," diye devam etti. "Olmamı istediğin her şekilde."

Yüzünde küçük bir gülümseme kırıntısı belirdi. "Benimki."

Onun yanağını okşadı. "Ama cidden Wolfie, neden bana sağlık görevlilerini bulanın sen olduğunu söylemedin?"

Zararsız bir şekilde kızardı. "Mae bana yaşadığın sorunu anlattığında çok endişeli görünüyordun. Yardım etmek istedim, ben de ettim. Senin için sorun olmadığından ve haddimi aşmadığımdan emin olmak için sana söyleyecektim ama bir türlü fırsat bulamadım. Sonra sana karşı bir şeyler hissetmeye başladım." Daha da çok kızardı. "Seni etkilemeye çalışıyormuşum gibi görünebileceğini düşündüm ve buna nasıl tepki vereceğini bilmiyordum. Gerçi seni etkilemeyi gerçekten çok istiyordum." Kaşlarını çatı. "Tanrım, flört etme konusunda çok kötüyüm, değil mi?" Elleri kızın beline doğru kaydı.

"Bu işte yeterince iyisin, Wolfie Squires." Pippa başparmağını onun dudaklarında gezdirdi. "Çünkü fark ettin mi bilmiyorum ama ben de sana karşı bir şeyler hissediyorum."

"Birkaç işaret vardı, evet." Alnını onunkine bastırarak usulca kıkırdadı. "Aptal gibi kaçıp gittiğim için çok özür dilerim."

Pippa o kadar rahatlamıştı ki bayılabileceğini düşündü. "Öp beni o zaman, aptal."

Wolfie ona doğru eğildi, sonra dudaklarından milimetrelerce uzakta dondu kaldı. Gözlerini kırıştırdı. "Siktir," dedi.

Dudakları aralandı, Pippa iç çekti. "Ne?"

Geri çekildi ve ona baktı. "Bu evi satamam." Ele geçirilmiş bir adam gibi kadının elinden kurtuldu ve çantasına doğru koştu.

Pippa doğru duyduğundan emin değildi. "Ciddi misin sen?"

Wolfie çantasını karıştırdı ve telefonunu çıkardı. "Tamamen." Onun yanına gitti. "Yapmak zorunda değilsin, benim için değil."

"Sizin için de bizim için de aynı şey," dedi. "Kahretsin! Orada değil!" Telefonu dudaklarına götürdü, zihnindeki çarklar açıkça dönüyordu.

Pippa sevincinden yanma isteğiyle sürekli savaşıyordu. "Ne değil ki?"

"Kuryenin cep telefonu numarasının bir e-postada olmasını umuyordum, böylece onu arayabilir ve evrakları geri alabilirdim," dedi.

"Merkez ofis numarası var mı?" Pippa google'da aramak için kendi telefonuna uzanarak sordu.

"Hayır, avukatın kuryesiydi," diye yanıtladı telefonu karıştırarak. "Hangi şirketi kullandıklarını bilmiyorum."

"Avukatını ara!" Pippa ısrar etti.

Wolfie telefonunu kaldırdı ve içinden bir sesli mesaj çıktı. "Bugün Cumartesi. Kimse yok." Öfkeyle telefonu kapattı. "Başka bir şirket kullanmalılar. Şoför kabalığın da ötesindeydi, yolun kapalı olması nedeniyle sağa sola küfrediyordu. Mızımızlanıyordu-" Gözleri büyüdü.

"Ne?"

Wolfie Pippa'ya doğru ilerledi. "Hurst Bridge'deki SPAR'a gidip oradaki toplama noktasından bazı paketler alması gerekiyordu."

Pippa Wolfie'nin ne demek istediğini anladı. "Buradan doğrudan şehir merkezine gidemez çünkü yol kapalı. Büyük sapaktan gitmesi gerekiyor ki bu da şu anlama geliyor-"

"Yani şimdi gidersek tepeden aşağı koşabilir ve belki de onu SPAR'da yakalayabiliriz!" Wolfie saatine baktı. "Tahminime göre en az on dakika daha oraya varamaz. O süre içinde yolunu kesebiliriz!"

"Gerçekten başarabilecek miyiz?" Pippa endişelendi.

Wolfie onu işaret etti. "Sen ve ben her şeyi yapabiliriz, Pippa Munro." Wolfie tekrar Pippa'nın eline uzandı ve Wolfie'nin sıcak tutuşu parmaklarını sararken Pippa sevinçten patlayacakmış gibi hissetti.

"Kesinlikle haklısın, yapabiliriz," dedi, ayak bileğinin ısrarlı sızlamasını kararlılıkla görmezden gelerek. Evden ıktılar ve ana kapıdan yola ıktılar. Wolfie kuzeye, kırlara doğru işaret etti.

"Kurye Foxhouse'u geçtikten sonra A yoluna geri dönmek zorunda kalacak, böylece SPAR mağazasının bulunduğu şehrin diğer tarafına geri dönebilecek." Daha sonra, sadece birkaç metre ötede bariyerlerin yolu trafiğe kapattığı yokuş aşağısını gösterdi. Yüksek görünürlüklü ceket giymiş bir monitör onlara yaslanmış, tepeden aşağıya, karınca byklğindeki el arabası yarışılarının tırmanmaya başladığı yere bakıyordu. "Yani bu tepeden aşağı inersek bizi doğrudan dükkâna götürecektir. Yeterince hızlı olursak kuryeyi geçebiliriz."

Pippa kordon altına alınmış tepeden aşağı baktı. Tepenin aşağısında küçük bir kaldırım vardı ama orası da seyircilerle doluydu. "Peki ya onlar?"

"O zaman ana yoldan gideriz," dedi Wolfie. "Ne de olsa trafiğe kapalı."

"Evet, araba yok!" Pippa, yol boyunca kendilerine doğru ilerleyen yarışmacı ordusunu işaret ederek bağırdı. "Sadece o kalabalık tarafından ezilmediğimizden emin olmalıyız. lmek için oldukça görkemli bir yol." *nce bileğim düşmezse, diye düşündü.*

Wolfie omuz silkti. "İyi bir hayatım oldu."

"El arabasıyla lm." Pippa güldü. "Ben varım o zaman."

Neyse ki yarış gözlemcisi Bayan Allen'ın oğluydu ve Pippa'yı hemen tanıdı ve yarış öncesi tüm güvenlik eğitimlerine rağmen Pippa ve Wolfie'nin barikatı geçip yola çıkmasına izin verdi. Geçtikten sonra Wolfie ve Pippa tepeden aşağıya doğru olabildiğince hızlı bir şekilde inmeye başladılar. Ancak çok geçmeden Pippa'nın ayak bileğindeki ağrı dayanılmaz hale geldi ve kısa süre içinde eklem endişe verici bir şekilde şişti. Yarışçılar gittikçe yaklaşırken Pippa ve Wolfie'nin hızı yavaşladı. Pippa yüzüzlük etmeye çalıştı ama nefes alışları sabırsız tıslamalara dönüştü. Wolfie ona baktı ve kaşlarını çattı. "Bileğin."

"Evet. Acıyor." Hızları emeklemeye dönüşürken Pippa hayal kırıklığıyla soluk soluğa kaldı. "Seni yavaşlatmak istemiyorum. Bensiz devam et."

"Ve seni yaralı bir porsuk gibi yolda mı bırakayım?" Başını iki yana salladı. "Asla olmaz! Sana bir doktor bulmalıyız. Yeşil alandalar, değil mi?"

"Evet ama- Aman Tanrım!" Wolfie onu kucağına alıp kocaman bir bebek gibi taşırken Pippa ciyak ciyak bağırdı. İlk yarışçılar yanlarından hızla geçip giderken Pippa çılgınca elbisesini düzeltti, içlerinden birden fazlası yarışın akışına karşı yokuş aşağı ilerleyen çifte meraklı bakışlar gönderdi. Başlangıçtaki tempoları hızlı olsa da Wolfie'nin bunu sürdürmesi zordu ve ilerlemeleri bir kez daha yavaşladı.

"Wolfie, SPAR'a asla zamanında varamayacaksın," diye homurdandı Pippa. "Cidden, beni yolun kenarında bırak. Sözleşmelere git!"

"Sözleşmelerin canı cehenneme." Wolfie'nin yüzünde boncuk boncuk ter vardı. "Bileğine bir baktıralım. Sue seni iyileştirebilir."

"Sadece bir burkulma," diye ısrar etti Pippa. "Yaşayacağım. Bunun önemini yasal belgeleri geri almakla kıyaslayalım, olur mu?"

"Her şey yolunda mı?"

Pippa gözlerini kırıştırdı. Yedi metrelik neon-pembe bir dinazor, Todd'un sesiyle konuşarak önlerinde durdu. Todd'un yüzü dinazorun boynundaki kafesli pencereden dışarı bakıyordu. El arabasında oturan Pat, şef beyazları giymiş ve komik derecede büyük bir takma bıyık takmıştı.

"Hayır," diye itiraf etti Pippa. "Wolfie'nin hemen SPAR'a gitmesi gerekiyor ama ben onu yavaşlatıyorum." Ayak bileğini işaret etti.

Todd'un küçük dinazor kolları endişeyle sallandı. "Aşkım, iyi misin?"

"İyi olacağım," dedi. "Mesele şu ki, köye gitmeli ve kurye minibüsü gidiyor. Hemen şimdi."

"Büyük bir romantik jest yapmaya çalışıyorum," diye açıkladı Wolfie. "Ama o gerçekten incindi."

"Bileğin kötü görünüyor." Pat kaşlarını çattı. "Sanırım yeşil alanda bir sağlık istasyonu var, eğer-"

Todd kostümünün içinden ellerini çırpmaya çalıştı. "Romantik jestlere bayılırım! El arabasını al!"

"Ne?" Pippa onu yanlış duyduğunu umarak belli belirsiz bir sesle "Ne?" dedi.

Pat'in başı komik bir şekilde geriye doğru eğilerek kocasına baktı. "Bekle, kupa ne olacak?"

Dinazor kollarını kalçalarına dayadı. "Bazı şeyler ödüllerden daha önemlidir, Pat."

Pat iç çekti. "Kahvaltıda söylediğin bu değildi." Sonra el arabasından dışarı kayd. "Ama sevgilim romantik bir jسته karşı koyamayacağına göre, lütfen buyurun."

"Ciddiyim." Todd sağlam ve neyse ki temiz el arabasına başıyla işaret etti. "Al bunu. Bu özellikle yarış için alındı. Şimdiye kadar hiç domuz pisliği bulaşmadı."

"Wolfie, devam et," diye yalvardı Pippa. Bir tür sakat gibi tepeden aşağı taşınmak yeterince aşağılayıcıydı ama aşk uğruna buna katlanmıştı. Pat'in önerdiği şey saçmalığın da ötesindeydi.

Wolfie'nin gözleri ona doğru parladı. "Seni burada bırakmayacağımı söyledim ve bunda ciddiydim." Bununla birlikte, Pippa'yı el arabasına taşıdı ve Pippa, atılmış bir patates çuvalı gibi dibinde kibarca yayıldı. "Teşekkürler, dostlar."

"Sanki bir filmde çıkmış gibi!" Todd ellerini birbirine vurarak heyecanlandı.

Pippa kaşlarını çatarak ona baktı. "Kadınların istekleri dışında el arabalarına atıldığı ne tür filmler izlediğinizi bilmek istiyorum!"

Wolfie takım elbisesinin ceketini çıkardı ve bir top haline getirdi. Çifte, "Bugün sona erdiğinde, kostüm temasının arkasındaki düşünceyi duymayı çok isterim," dedi. "Bir dinozor ve bir şef mi?"

Pat homurdandı, "Todd'un bir kızartma tavası olması gerekiyordu ama hayır, o sadece haydutluk yapmak *zorunda kaldı*."

"Yeğenim dinozorlara bayılır!" Todd en azından biraz özür dileme nezaketini gösterdi ama sonra dinozor kollarını Wolfie ve Pippa'ya doğru manidar bir şekilde salladı. "Boş verin şimdi bunu, siz gidin!"

Wolfie'nin ikinci kez söylemesine gerek yoktu. Ceketini Pat'e fırlattı, el arabasının kollarını kaldırdı ve koşmaya başladı. Pippa'nın tek yapabildiği tutunmak ve SPAR'a canlı varmayı ummaktı. Tepenin eğimi dikleşti ve biraz hız kazanmalarını sağladı. Hava, kulaklarında yüksek sesle uğuldayarak tenini delip geçiyordu ve Wolfie üzerlerinden geçerken yoldaki her tümseği hissediyordu. Yarışçılar yanlarından ters yönde koşarak geçtiler, bazıları kostümsüzlükleri ya da yön duygusuzluklarıyla ilgili şakalar yaptı. Yarışı izleyen kalabalık da onları alkışlıyordu, merakları açıkça görülüyordu.

Ama Pippa bunların hiçbirini umursamıyordu. Artık burkulan bileği bile umurunda değildi. Gözlerini Wolfie'nin yüzüne diktiğinde, tam bir güven ve memnuniyet duygusu hissetti. Hantal pozisyonuna ve bileğine gerçek bir hasar vermiş olma ihtimaline rağmen, Pippa tam olarak olması gereken yerde olduğunu ve her şeyin yoluna gireceğini biliyordu. Elbette, ev bakıcılığından başka bir planı yoktu ve evet, eğer Wolfie Squires'i satarsa teknik olarak evsiz kalacaktı. Ama bunların hiçbirinin önemi yoktu. Önemli olan tek şey bu andı.

El arabası köşeyi döndü ve Pippa irkilerek tepenin dibine vardıklarını fark etti. Boynunu bükerek yeşil alanı görebildi ve Mae'nin de herkesle birlikte yarışçılara tezahürat yaptığını gördü. Mae el arabasının yanlış yöne gittiğini fark edince itiraz etmek için ağzını açtı, o sırada Pippa arsızca bir el salladı ve Mae'nin gözleri büyüdü.

"Pip?" diye bağırdı. Sonra Mae el arabasını kimin ittiğini fark etti ve kelimenin tam anlamıyla çenesi düştü. Mae daha fazla bağırmaya devam etti ama sözleri tezahürat yapan kalabalığın genel kakofonisi içinde kayboldu.

"İşte orada!" Wolfie nefes nefese kaldı, yüzü yorgunluktan pembeleşmişti. SPAR, yeşil alanın diğer tarafında, vitrini parlak renkli bayraklarla kaplı olarak duruyordu. Onlar yaklaşırken köşeden beyaz bir transit minibüs belirdi ve dışarıya park etti. "Kahretsın!" Wolfie hızını artırdı. "Bu o."

Pippa bağırdı, "Çabuk!"

Wolfie içeri daldı, rüzgâr sarı saçlarını çılgınca savuruyor ve göğsünde ter lekeleri oluşuyordu. Pippa gözlerini minibüsten ayırmadan döndü. Pearl Jam tişörtü giymiş, sağlam yapılı, yorgun görünümlü bir adam araçtan inip dükkâna doğru yürüdü. Wolfie yeşil alanın etrafından dolanarak yoldan aşağı indi ve yarış pistini çevreleyen çitlere ulaştıklarında şaşkın bir monitör geçmelerine izin verdi. Pippa artık yarış pistinde olmadıkları için rahat bir nefes aldı ama sonra yollarından çekilmek zorunda kalan yaya alanındaki panayır ziyaretçilerinden özür dilemeye başlamak zorunda kaldı.

Wolfie şimdi SPAR'dan metrelerce uzaktaydı. Şoför, bir elinde küçük bir koli yığınıyla geri döndü. Etraftaki kalabalık yeşile ve kapalı yollara baktı ve başını hüznle salladı. Wolfie'nin yüzü kıpkırmızı kesildi ve adam aracına binmeden önce ona ulaşmaya çalıştı.

Pippa bağırmaya başladı. "Dur! Dur! Dur!"

Şoför durdu, Pippa'nın ona bağılıyor olabileceğini fark etmeden önce etrafına bakındı. "Ne, ben mi?"

"Evet." Wolfie durdu, el arabasının kollarını indirdi. "Sen. Selam."

Şoförün yüzünde tanıma ifadesi belirdi. "Sen şu evdeki herifsin," dedi. "Süslü olan."

"Dayan," diye hırladı Wolfie ve zor nefes alarak eğildi.

"Ona biraz zaman verin," dedi Pippa, artık hareketsiz duran el arabasının içinde beceriksizce sallanarak. "Az önce beni bu şeyin içinde kasabanın içinden geçirdi."

Şoför bekledi. Wolfie nefes almaya çalışarak öksürdü.

"Bu uzun sürecek mi?" Şoför minibüsüne doğru ilerledi. "Sadece yoğun bir programım var, o yüzden..."

"Sana verdiğim zarf..." Wolfie tekrar öksürdü ve doğruldu. "Onu geri almam gerek."

Şoförün dudakları inceldi. "Yapamam. Makbuzu aldığımdaya girişini yapıyorum, bu yüzden yasal olarak kurye merkezine iade etmek zorundayım, böylece hedeflenen alıcıya teslimatı koordine ediyoruz."

"Anlamıyorsunuz," dedi Wolfie. "O belgeler evimin satışı içindi. Artık evimi satmıyorum."

Şoförün bakışları el arabasının içinde yüzükoyun yatan Pippa'ya kaydı. "Yani bana o belgeleri verdiğin zaman ile şimdi, burada her ne oluyorsa" - Pippa'ya başıyla işaret etti- "satışla ilgili fikrini mi değiştirdin?"

"Evet," dedi Wolfie.

"Bu delilik," dedi şoför. "Hayır, bu aşk," dedi Wolfie.

"Ne?" dedi kafası çok karışmış olan sürücü.

"Ne?" Pippa el arabasından bir çığlık atarak yankılandı. Wolfie döndü ve ona baktı. "Evet. Sorun olur mu?"

"İyiden de öte." Pippa onun az önce söylediklerinin destansı 'iyiliği' karşısında zorlukla nefes alabildi.

"Hurst Bridge'de kalıyorum," diye devam etti Wolfie, "bu yüzden satmayacağım."

"Emin misiniz?" Pippa söyledi. "Kalmanı istemiyorum eğer-"

"Ben kalıyorum, Pippa Munro." Wolfie sırttı. "Squires'da kalıyorum. Ve seninle kalıyorum." Adamın gözleri kızın kileri yakaladı ve kız onlarda ne bir kurnazlık ne de bir belirsizlik gördü. Ona, dünyanın çok uzun zamandır mahrum kaldığı bir hazineymiş gibi bakıyordu.

"Her ne kadar romantik olsa da, gitmem gerekiyor." Şoförün sinirli sesi büyüü bozdu. Pippa ve Wolfie'nin kafaları onun orada olduğunu unutmuş gibi döndü. "Dediğim gibi, yardımcı olamam. Eğer zarfı geri almak istiyorsanız, bu konuyu alıcıyla görüşmeniz gerekecek. Eğer teslimatı reddeder ve göndericiye iade edilmesini isterlerse, o zaman size iade edebiliriz." Öksürdü. "Tabii ki ücrete tabi olarak."

"Lütfen!" Pippa dedi ki. "Bu durumda bir istisna yapamayacağınıza emin misiniz?"

"Hayır," dedi şoför yorgun bir sesle. "Paketi tarattım. Kaydedildi. Kilit açılmaz."

Pippa, "Bu gerçekten çok önemli," diye ısrar etti.

"Aslında önemli olan, umurumda olmaması." Şoför omuz silkti ve kapıları açmak için minibüsün arkasına doğru yürüdü.

"Hadi, bize yardım et!" Wolfie dedi ki. "Belgeleri geri almak için büyük bir romantik jest yaptım."

"Beni bir el arabasına itti!" Pippa seslendi. "Tepeden aşağı deri ayakkabılarla koştu, Tanrı aşkına! Bundan daha dramatik bir şey olamaz."

"Kiliselerin de brogları var!" Wolfie artık aşınmış ve bağcıklarından biri yıpranmış olan şık ayakkabılarını işaret etti. "Mahvolmuş!"

Şoför gözlerini kırıştırdı. "Ne kadar umursamadığımı anlatamadım mı?"

Wolfie öfkeyle ellerini havaya kaldırdı. "Bilmediğini biliyorum! Hadi ama, eminim aşık olmuşsundur? Birini etkilemek için çılgınca bir şey yaptın mı?"

Kadın mı?"

Şoför bir geçirmeyi bastırdı ve taşıdığı paketleri minibüse itti. "Hayır ama hâlâ evli olsaydım, karımın protokolü ihlal ettiğim için işimi kaybetmemi romantik bulmayacağını söyleyebilirim."

Wolfie cebini karıştırdı. "Biraz param var. Yapabilirim-"

"Hey, hayır." Şoför geri çekildi, ellerini kaldırdı. "İşten atılmam için birkaç sterlin kabul edilebilir mi sizce?" İçini çekti, yenilmişti ve küçük bir broşür çıkarmak için minibüsünün kabinine uzandı. "Merkez ofisi arayın. Numara orada yazıyor ve 7/24 hizmet veriyor. İtiraz ederseniz paketi merkezde tutabiliriz. Bana yanlış zarfı verdiğinizizi söylerseniz teslimatı askıya alırlar. Bu size bunu düzeltmek için zaman kazandırır, değil mi?"

Wolfie el ilanını aldı. Gözleri şoföre kaydı. "Bu numarayı aramak varken bu kadını el arabasıyla kasabanın içinden mi geçirdim?"

Şoför dudak büktü. "Evet, öyle yaptınız. Şimdi müsaadenizle, şu lanet olası yol kapanmaları yüzünden bir sonraki aracıma ulaşmak için yolumdan yirmi mil uzağa gitmem gerekiyor."

Kurye uzaklaşırken, Wolfie hâlâ el arabasında yatan Pippa'ya döndü. Yanına yaklaştı ve aşağıya baktı. "Ee, şimdi ne olacak Pippa Munro?"

Ona arsızca baktı. "Sence evinin süslü olduğunu mu yoksa *senin* süslü olduğunu mu kastetti?"

"Buraya gel," diye hırladı.

Pippa mutluluktan havalara uçarak el arabasının içinde ayağa kalktı ve kollarını Wolfie'nin boynuna doladı. El arabası ani hareket nedeniyle tehlikeli bir şekilde sallanıyordu ama Pippa bunu umursamadı.

Wolfie ellerini kızın sırtına doladı ve onu kendine doğru çekti. El arabası neredeyse devriliyordu ama Wolfie'nin tutuşu onu güvende tuttu.

Burun buruna, Pippa fısıldadı. "Bana sorunuzu tekrar sorun."

Wolfie ona bakabilmek için başını arkaya doğru eğdi. Gözleri parlıyordu ve Pippa hiç kimsenin sevgisinden bu kadar emin olmamıştı.

"Şimdi ne olacak, Pippa Munro?" dedi.

Pippa öpücük için eğildiğinde gülümsedi. Bu sorunun cevabını tam olarak bilmiyordu, tam olarak o anda değil, ama bunu çözmek için ihtiyacı olan her şeye sahip olduğunu biliyordu. Ve şu an için önemli olan tek şey buydu.

Yirmi Dördüncü Bölüm

P İppa, Squires'a şiddetli bir memnuniyet parıltısıyla baktı. Squires'in bahçesi mutlu panayır ziyaretçileriyle doluydu; yarışçılar ödülleri almak için heyecanla beklerken şeker gibi çocuklar çimlerin üzerinde birbirlerini kovalıyordu. Bir tarafta yerel bir bando hafifçe oompah-pa yaparken, birkaç emekli dans ediyordu, yanakları kızarmıştı, güneşten mi yoksa Mae'nin barının o gün topluca sattığı lezzetli Pimm kokteyllerinden mi, Pippa emin değildi.

"Elinde uzo olan adam kimdi?" Wolfie onun yanındaydı ve fincanını şüpheyle kokluyordu.

"Bay Dmitri," dedi Pippa. "Emekli olmadan önce eczane işletiyordu. Şimdi ölümcül derecede alkollü içkiler üretiyor ama onlara zanaatkâr içkileri diyor, böylece fiyatların yükselmesini haklı çıkarabiliyor."

"Komik biri," dedi Wolfie içkisini yudumlarken ve öksürmemek için kendini zor tutarken. "Tanrım!"

"Seni uyarmıştım!" Pippa güldü.

"Wolfie, Wolfie!" Todd yanlarında belirdi, yanakları heyecandan kızarmıştı. "Satışın iptal olduğunu duyduk!"

Wolfie'nin gözleri kısıldı. "Vay canına, Hurst Köprüsü'nde laflar gerçekten de hızlı yayılıyor."

Todd, "Siz ikiniz tüm kasabanın önünde oldukça tutkulu bir performans sergilediniz, bu yüzden dedikodu değirmenini aşırı hızlandığı için suçlayamazsınız," dedi. "Sizin adınıza çok mutluyuz."

Pat geldi ve kocasına bir şişe su uzattı. "Gerçekten öyleyiz. Wolfie, dinle, lütfen seni büyükannem Agnes ile tanıştırmama izin verir misin?" O kadar ufak tefek ve o kadar çok yünlü giysiye sarınmış yaşlı bir kadına el salladı ki, bir çaydanlığı andırıyordu. "Bu evin sahibiyle tanışmayı çok istiyor. Evlenip taşınmadan önce gençken burada çalışmış."

Wolfie'nin gözleri büyüdü. "Benim için bir onurdur." Pippa'ya baktı. "Sorun olur mu?"

"Elbette!" Onu dürttü. "Git ve kaynaş."

Parlak bir gülümsemeyle teşekkür etti, sonra Todd ve Pat'i takip etti, yürürken onlarla rahatça sohbet etti.

"Bana her şeyi anlatmak zorundasın." Frankie aniden onun kolunu arkadan kavradı. "Bütün kasaba sen ve Wolfie Squires hakkındaki dedikodularla çalkalanıyor."

Pippa hiç şaşırmamış bir şekilde gözlerini devirdi. "Herkesin fuarın başarısına değil de buna odaklanmasına sevindim."

Frankie güldü. "Birinin sana ne kadar büyük bir başarıya imza attığını söylemesine gerçekten ihtiyacın var mı?" Etrafındakileri işaret etti. "Şu kalabalığa baksana. Eminim bağış toplama hedefini tutturmuşsunuzdur?"

Pippa başını sallarken bir gurur dalgası hissetti. Mae daha birkaç dakika önce, şampanyayla doldurulduğu neredeyse kesin olan emojilerle dolu bir mesajla bunu doğrulamıştı. "Ve dahası."

"Belki de bu tekrar yıllık bir etkinlik haline gelir?" Frankie umutla sordu. "Sonsuza dek mi?"

Pippa Wolfie'ye baktı. "Umarım öyledir."

"Her neyse. Bu kadar sıkıcı sohbet yeter." Frankie ona dirsek attı. "Bana söyleyecek misin?"

Pippa bir kaşını kaldırdı, alaydan hoşlanıyordu. "Sana ne diyeceğim?"

Frankie neredeyse çılgın atacaktı. "Wolfie Squires'in sizi neden bir el arabasıyla kasabanın içinden ittiği ve *neden* birbirinizle öpüşürken görüldüğünüz hakkında

SPAR'ın dışında birbirlerinin suratlarını mı dağıtıyorlardı? Bayan Allen'in çok müstehcen olduğu için fazladan bir doz anjina ilacı almak zorunda kaldığını duydum!"

Pippa kıkırdarak, "Bayan Allen kendi işine baksın," diye karşılık verdi.

"Pip." Frankie ters ters baktı.

"Tamam." Pippa sevinç dalgasına engel olamadı. "Birlikteyiz. Evi satmıyor."

Frankie onun kolunu tuttu, gözleri şişti. "Ciddi misin sen?" Kadın başını salladı ve Frankie kaşlarını çattı. "Peki ya para meselesi? Babasının eski borçlarını falan ödemesi gerekmiyor mu?"

"Evet." Pippa ayıldı. O anın romantizmine o kadar kapılmıştı ki, satışın ardındaki pratik nedenleri unutmuştu. Wolfie kafasını kurcalayan eski borcu nasıl çözecekti? "Ayrıntılara girmedik ama eminim her şey onun elindedir. Bunu halledeceğiz."

"Şimdiki zaman gibisi yok." Frankie Wolfie'yi işaret etti.

"Ne, şimdi mi?" Pippa inledi. "Ödül törenine kadar bekleyemez mi? Daha Pimm's'imi bile bitirmedim!"

"İçebilir ve konuşabilirsiniz!" Erin ve bazı öğretmen arkadaşlarıyla dostça gülüşen Theo'ya sevgiyle baktı. "Benden duymuş olun, en iyisi tüm kartlarınızı en baştan masaya koymaktır."

Pippa iç çekti. Frankie haklıydı. Ne de olsa o ve Alex de bu engele takılmamışlar mıydı? Alex'in hayatından gerçekten ne istediğini bilseydi, belki de bu ilişkiye son kullanma tarihinin ötesinde tutunmazdı. Frankie'nin kolunu sıktı ve Wolfie'nin Pat'in büyükannesiyile derin bir sohbeta daldığı yere doğru ilerledi. Yaşlı kadın onun elini küçük elleriyle kavramıştı ve gözleri Pippa'ya takıldığında ışıldadı.

"Hakkında çok şey duyduğum kadın siz olmalısınız!" Agnes onu selamladı.

"Benim hakkımda dedikodu mu yapıyordun?" Pippa Wolfie'ye şöyle dedi. "Senden sadece bir kez bahsetti," diye onu rahatlattı Pat.

"Evet, ama senden bahsetme şekli..." Pat'in büyükannesi parmağını salladı, "adeta bir deneme gibiydi. Anlattığın kadar güzel bir kız."

Wolfie kadını nazıkçe azarlayarak, "Agnes, aramızda her şeyin bittiğini sanıyordum," dedi.

"Biliyor musun, ben de tam onun büyükbabasını tanıdığımı ve gerçek bir beyefendi olduğunu söylüyordum," diye devam etti Agnes. "Büyüleyici, tıpkı senin gibi genç adam. Bence bu kasaba sana sahip olduğu için çok şanslı."

Wolfie yutkundu, gözle görülür bir şekilde duygulandı. Eli Pippa'nın elini buldu ve sıkıca kavradı. "Büyükbabam iyi bir adamdı," dedi kısık sesle.

Pippa onun elini çekti. "Sen de öylesin," dedi. Wolfie ona gülümsedi ve Pippa aşkla doldu taşı. Wolfie'nin ona bakışı, ona dokunuşu... Eşsizdi. Aşkı Alex'le tanıdığını sanıyordu ama Wolfie'nin yanında olmak bile derisinin altında milyonlarca havai fişek patlıyormuş gibi hissetmesine neden oluyordu.

Todd boğazını temizledi. "Pekâlâ muhabbet kuşları," dedi. "Ödüller ne zaman verilecek?"

Pippa gülerek, "Belediye Başkanı ne zaman gelirse," dedi.

Wolfie, "Belediye başkanımızı en son Dmitri'nin uzosunu yudumlarken gördüm," dedi. "Onun için bir süre bekleyebiliriz."

Pippa, Erin'e mesaj atarak belediye başkanının gelişiyile ilgili son durumu sordu ve *on dakika içinde geleceğini öğrendi*. Rahat bir nefes aldı. "Fazla uzun sürmez," diye hepsine güvence verdi. "Bu adamı bir süreliğine ödünç almam gerekiyor." Wolfie'nin kolunu çekti.

"Sizinle tanışmak bir zevk." Wolfie durdu ve Agnes'in elini sıktı. "Sizi tekrar görmek dileğiyle."

"Her zaman!" Agnes gülümsedi.

"Ne var ne yok?" Wolfie onları duymazdan gelir gelmez sordu.

"Sana bir şey sormam gerekiyor," dedi Pippa. "Ve bu-" Sözü Mae'nin kız kardeşi Katie tarafından kesildi, Mae'nin nerede olduğunu öğrenmek istiyordu. Pippa ona "Kapılarda," diye bilgi verdi. Tekrar Wolfie'ye döndü, ancak Gençler El Arabası Yarışı'nın kazananları ödüllerin ne zaman verileceğini öğrenmek için yaygara kopararak araya girdiler. "On dakika," dedi onlara, hayal kırıklığını belli etmemeye çalışarak.

"Bir dakika bile huzur bulamayacaksınız!" Wolfie'nin gözleri etrafı taradı. "Beni takip edin." Onu bahçenin dibine kadar götürdü. İnsanların aşırı büyümüş labirentin içinde dolaşmasını engellemek için buraya bir kordon dikilmişti. Wolfie onu kaldırdı ve Pippa'ya yol gösterdi. "Haydi."

Pippa'nın çabaları sayesinde merkeze giden yol biraz daha az büyümüştü, ancak henüz yürümeye hazır değildi. Ancak Wolfie bir patika açmakta ısrar etti ve kısa süre sonra, nihayet bankın hâlâ durduğu labirentin ortasına vardıklarında kalabalığın kakofonisi sihirli bir şekilde sustu.

"Ee, ne var ne yok?" Wolfie tekrar sordu.

"Satmaman beni ne kadar heyecanlandırırsa da," dedi Pippa, "burada neyi üstlendiğin konusunda emin olmanı istiyorum. Hâlâ Carmichael'ın borçlarını temizlemen gerekiyor."

"Bu konuda endişelenmenize gerek yok," dedi.

"Wolfie." Pippa onun çenesini tuttu. "Tüm kartlar masada. İlerlemenin tek yolu bu."

Ayık bir şekilde başını salladı. "İyi, iyi. Gerçek şu ki, emin değilim. Bir yolunu bulacağım." Onu yanındaki banka çekti. "Dürüst olmak gerekirse Squires'ı satmak tek seçeneğim değildi; sadece o anda en cazip seçenek gibi görünüyordu. Ama bir yolunu bulacağım."

"Emin misiniz?" Pippa dedi ki. "Çünkü lütfen benim yüzümden mali durumunuzun boka sarmasına izin vermeyin. Yapılacak en iyi şey buysa evi sat."

Adam gülerek ona baktı. "Benim için yapılacak en iyi şey burada seninle kalmak. Bunu anlamıyor musun? Para konusunda iyiyimdir, bir şeyler düşünürüm."

"Vay canına." Pippa inanamayarak başını salladı. "Gerçekten de satın kolay yolu seçmeyecek misin?"

Wolfie omuz silkti. "Doğru şeyi yapmak her zaman kolay değildir ama yapmaya karar vermek kolaydır." Onun gözlerine ciddiyetle baktı. "Eğer sen de istiyorsan, ben bu işe girişmeye hazırım."

Pippa, yetersiz eşyalarını Squires House'a taşıdığı o kasvetli günde Frankie'nin ona söylediği bir şeyi hatırladı. Bazen başınıza gelebilecek en kötü şeyin en iyisi olabileceğini söylemişti. En iyi şey tam önünde duruyordu ve Pippa gerçekten de bu adama duyduğu aşkla patlayabileceğini düşündü. "Wolfie," dedi ciddiyetle. "Senin için Kent'e taşınırım."

Şaşkın bir kahkaha attı. "Ne?"

"Bakın, bu kasaba benim evim ve burayı seviyorum," dedi. "O kadar ki Alex beni buradan götürmek istediğinde onu takip etmeyi reddettim. Ama sen? Seni takip ederdim. Kent'e. Ya da Roma'ya. Ya da Sibirya'ya. Neresi olduğu fark etmez."

Wolfie omuzlarını dikleştirdi. "Beni takip mi edeceksin? Söyle bana, neden?"

Pippa güneşi utandıracak türden bir gülümseme takındı. "Çünkü sana aşığım, Wolfie Squires."

Wolfie onun elini tuttu ve dudaklarına götürdü. "Ben de sana, Pippa Munro."

Sonsöz

BİR YIL SONRA

"Neden çıkaramıyorum?" Pippa göz bağıını tırmaladı.

"Çünkü ben öyle dedim," dedi Wolfie kibirle. "Adımlarınıza dikkat edin."

Dışarıdaydılar, Pippa bu kadarını biliyordu, Squires'in bahçesinde bir yerdeydiler. Akşam serinliyordu ve güneşin tepelerin ardına doğru kaydığını hissedebiliyordu.

"Çok yorgunum," dedi. "Paket servis alıp televizyonda bir şeyler izleseک olmaz mı?"

Wolfie sıçradı. "Kıpırdama, atan kalbim."

Pippa, "O zaman burada neler olduğunu hemen açıklamam gerekecek," dedi.

"İlk öpüşmemizin birinci yıldönümünün özel olması gerektiğini düşündüğüm için beni bağışlayın," dedi Wolfie, dudakları Pippa'nın kulağına yaklaşırken. Pippa'nın kalbi hızlandı; bu adamı karşı konulmaz bulmaktan asla vazgeçmeyecekti.

"Birdenbire gözlerimi bağlamaya karar verdim," diyerek ona doğru uzandı.

"Uh-uh-uh," diye küstahça dudak büktü. "Her şeyin zamanı var, Pippa Munro."

Pippa gülümsemesine engel olamadı. Adını böyle söylemesi hâlâ hoşuna gidiyordu. Wolfie'nin eli sırtının alt kısmına kaydı ve Pippa onun dokunuşuna doğru eğilerek kendisini yönlendirmesine izin verdi. Wolfie'nin rahmetli babasının isteklerine karşı gelerek Carmichael'ın değerli şarap koleksiyonunun büyük bir kısmını satmak gibi cesur bir adım atmasıyla başlayan çılgın bir yıl olmuştu. Wolfie'nin mantığı, "İçmek için burada olmayacak, değil mi?" şeklindeydi ve annesi ya da kız kardeşinden hiçbir direnişle karşılaşmamıştı. Satışlardan elde edilen fonlar Carmichael'ın neredeyse tüm borçlarını silmiş ve birlikte yeni bir hayale yelken açtıkları evde kalmalarını sağlamıştı.

Squires B&B hemen ertesi gün halka açılacaktı ve Wolfie ile Pippa eski evi şık ama rahat bir butik otele dönüştürmek için mümkün olan tüm mesailerini harcadılar. Pippa'nın iş zekası ve Wolfie'nin geniş bağlantıları sayesinde, yaz şimdiden çok sayıda rezervasyonla inanılmaz derecede yoğun geçecek gibi görünüyordu. Ortak işleri projeksiyonları takip ettiği sürece, oynadıkları büyük kumarın karşılığını fazlasıyla alacaklarmış gibi görünüyordu. Buna rağmen, Wolfie tadilat devam ederken güvenlik danışmanlığı işini sürdürmek zorunda kalmıştı - bir araya getirebilecekleri her kuruşa ihtiyaçları vardı - bu yüzden Pippa işlerin çoğunu tek başına yürütmek zorunda kalmıştı. Ancak girişimin inandıkları gibi başarılı olması halinde danışmanlık işini yakında sonlandırmayı umuyordu. Onlarınki gerçek bir ortaklıktı, Alex'le paylaştıklarından ışıık yılları kadar uzaktı.

"Joan bugün nasıldı?" Pippa, Alex'le ilgili tüm düşünceleri memnuniyetle aklından uzaklaştırarak sordu.

"Güzel." Wolfie'nin sesi, Joan hakkında konuşurken genellikle olduğu gibi alçaldı. Grantham'ın gururla finanse ettiği özel bir bakım evine taşınmıştı, ancak Wolfie ve Pippa'nın istedikleri zaman ziyaret etmelerine ve onu neşelendirmek için istedikleri ikramları getirmelerine izin veriyordu. Pippa, Wolfie'yi kadınla birlikte her izlediğinde ona daha derinden aşık oluyordu. Kötü günlerinde Joan'a çorba verir ya da saçlarını tarardı.

Saçları. Ne yazık ki konuşma yeteneğini kaybetmişti ve çoğu zaman boşluğa bakarken bulunabilirdi, ama Pippa, Wolfie içeri girdiğinde gözlerinin parladığına, Squires ya da bahçeleri hakkında konuştuğunda ağzının yarım bir gülümsemeyle kıvrıldığına yemin ederdi. "Yaptığın havuçlu kekten biraz yedi," diye devam etti. "Sanırım o da beğendi."

"Aw." Pippa sıırttı. Havuçları bu yaz özellikle iyiydi.

"Pekâlâ, kendine dikkat et." Hava aniden biraz daha sessizleşti ve Pippa labirentin yüksek çitlerinin arasında olduğunu anladı.

"Ne yapıyoruz biz?" diye sordu. Labirent onların zahmetli ama bir o kadar da önemli bir projesiydi. Pippa bunun Squires'a gelen konuklar için eşsiz bir satış noktası olacağını düşünüyordu. Ne de olsa kaç tane B&B'nin Yorkshire Moors manzaralı kendi labirenti vardı? Ancak bakımsızlık çok fazlaydı ve düzgün bir şekilde onarılması masraflı ve zaman alıcı olmuştu. Wolfie'nin işi onu meşgul ettiği için Pippa labirentin son düzenlemesini tamamlamakta gerçekten zorlanmıştı ve ne yazık ki otel açıldıktan en az birkaç hafta sonrasına kadar ziyaretçilerin kullanımına sunulamayacaktı.

"Göreceksin," dedi Wolfie. "Gel bakalım." Döne döne birkaç adım daha yürüdüler. Pippa onun kendisini labirentin kalbine doğru götürdüğünü biliyordu. Çok geçmeden durdular.

"Şimdi çıkarabilir miyim?" diye yalvardı. Wolfie cevap olarak kumaşı çekiştirdi ve gözlerinden uzaklaştırdı. "Aman Tanrım."

Labirent değişime uğramıştı. Eskiden yırtık pırtık olan çitler şimdi sağlıklı ve canlıydı, havayı taze yeşil bir kokuyla dolduruyordu. Pippa'nın ayaklarının altındaki çimenler yemyeşil ve düzgündü; etrafta kokulu mineçiçeği ve çarpıcı yüksükotları vardı. Çitlerin etrafına asılan flamanlı ışıktandırma, alanı altın rengi bir ışıltıya büründürüyordu. Büyüleyiciydi.

"Wolfie," diye kıkırdadı Pippa. "Bitirmişsin. Nasıl yaptın-?"

Wolfie yüzünü buruşturdu. "Hiç sorma. Frankie ve Theo'ya birkaç kadeh içki borcum var diyelim."

Pippa inanamayarak başını salladı. "Peki ya piyanonuz? O neden burada?" Kütüphanedeki devasa piyano, taburesi ve her şeyiyle açıklanamaz bir şekilde tam ortaya yerleştirilmişti.

Wolfie, üzerinde 'Joan'ın Bankı' yazan basit bir pirinç plakette sevgiyle restore edilmiş eski bankı işaret etti. "Otur."

"Tamam." Sorularla dolu olan Pippa kendisine söyleneni yaptı.

Wolfie piyanonun başına oturdu ve boğazını temizledi. Parmaklarını tuşların üzerinde gezdirirken elleri titredi. "Pippa Munro," dedi usulca.

Merak yerini göğsünde kabaran beklentiye bıraktı. "Evet?" "Bir şarkıya hazır mısın?"

"Her zaman." Geçtiğimiz yıl boyunca Wolfie'nin yavaş yavaş müziğe geri dönüşünü, aklındaki müziği çalmak için değerli boş anlarını ayırmasını izlemek gerçek bir keyifti.

"Güzel. Çünkü küçük bir şey yazdım." Kızardı. "Kendime ait bir şarkı."

"Oh." Pippa dik oturdu, meraklanmıştı. Wolfie'nin kendi şarkılarını yazdığını bilmiyordu. B&B'deki konuklar için bir tür müzik eğlencesi sağlaması hakkında konuşmuşlardı, ancak Wolfie hala bunu taahhüt etmek için çok utangaçtı, müziğinin hediyesini yalnızca güvendiği insanlarla sınırlıyordu.

"Evet." Parmakları tuşların üzerinde kayıyordu. "İzin verirseniz şimdi sizin için söylemek istiyorum."

Pippa başını salladı, iyice meraklanmıştı. "Elbette."

Wolfie tekrar boğazını temizledi, sarı saçları sevimli bir şekilde gözlerinin içine düşüyordu.

Sonra gergin bir nefes alarak başladı.

Önce ağır ve yavaş, derin notalar geldi; hemen ardından neşe dolu yumuşak bir melodi geldi. Sonra kısa bir duraklama ve Wolfie şarkı söylemeye başladı:

Hayatın ne olduğunu bildiğimi sanırdım, aşkın ne olduğunu bildiğimi sanırdım.

*Hayatın sadece koşmak için olduğunu ve aşkın herkes için
olduğunu düşündüm Ama bir kız, inançla, bir kız, dedi ki...
Benim için Kent'e taşınacağını söyledi.
Ve sonra görmeye başladım.*

Burada ona gülümsedi ve Pippa hayranlıkla parıldadı. Bunca zamandır onun şarkı söylediğini hiç duymamıştı. Her kelimedenden yayılan sınırlara rağmen sesi net ve güçlüydü.

*Ama onun için yapacağım şey şu olurdu.
Kelimenin tam anlamıyla, çünkü eminim,
Onu fırtınada taşırdım, o tepeden aşağı koşardım
Ona bir yuva vermek için hayatımı alt üst ederdim
Ben onun evi olacağım, çünkü o benim.
Ama şimdi bu kıza sormak zorundayım, benim için ne yapabilirsin?*

Wolfie burada durdu ve ona bakmak için koltuğunda döndü. Bir kaşını kaldırdı. Biraz şaşkın olan Pippa "kim ben?" dercesine göğsüne dokundu. 'Evet, sen' der gibi başını salladı. Pippa hemen cevap vermeyince ona gizemli bir sırıtış attı ve anahtarlara geri döndü.

*Oldukça basit, duymadın mı?
Senden tek istediğim, Pippa Munro, tek bir kelime.*

Wolfie tek bir hareketle oturduğu yerden kalktı ve kadının önünde diz çöktü. Cebinden küçük kadife bir kutu çıkardı.

Pippa ellerini ağzına kapattı, gördüklerine inanmakta güçlük çekiyordu. Wolfie kutunun kapağını çevirdi ve bir yastığın üzerinde en zarif pırlanta yüzük duruyordu. İnce beyaz altın, mükemmel, yuvarlak bir tektaş.

"Tek bir kelime," diye tekrarladı Wolfie, nefesi kesilmiş bir halde. "Tek ihtiyacım olan bu."

Kısa ve güzel bir an için Pippa konuşamadı. Mutluluk varlığının her zerresine yayılmıştı. "Ben - planladığınızı bilmiyordum - neden..." Mutluluktan nefesi kesildi ve kelimeleri tükendi.

Wolfie bir kaşını kaldırdı. "Cidden beni ortada mı bırakacaksın?"

Pippa güldü. Yüreği ağzına gelerek elini uzattı, tırnakları yırtık pırtık ve yıpranmıştı. Wolfie'nin ondan istediği tek şey bir kelimeydi ve bunu ona vermekten çok mutluydu. Bütün yarınları için adil bir takas gibi görünüyordu. "Evet," diye zar zor ciyakladı. Wolfie yüzüğü kızın parmağına geçirirken rahatlama ve sevinç karışımı bir duyguyla gülümsedi, sonra da yüzünü kızinkine yaklaştırmak için ayağa kalktı. Wolfie onu öpmeden önce Pippa parmağını Wolfie'nin dudaklarının üzerine koydu. "Umarım artık seni benim olarak gördüğüm çok açıktır."

Parmak uçlarının altında Wolfie'nin ağzı gerçek bir gülümsemeye dönüştü. "Senin," dedi usulca. "Her zaman."

Teşekkür

Birden fazla yazar arkadaşım (ooh, bana bakın, yazar arkadaşlar, çoğul) ikinci kitabın her zaman en zoru olduğunu söyledi. Ve yalan söylemiyorlardı. Elbette pandeminin en yoğun olduğu dönemde ikinci çocuğumu doğurmam ve çocuğum beş aylıkken işe dönmem yazma sürecine kesinlikle yardımcı olmadı. Bu hikayeyi zaman fakiri, doğum sonrası beynimden çıkarmak yorucuydu. İşte bu nedenle, ne olursa olsun, bu hikayeyle son derece gurur duyuyorum. Hikâye, ev bakıcıları hakkında bir makale okuduğumda başladı ve hemen gözümde bakımsızlıktan acı çeken güzel ve eski bir ev ve etrafında dolaşan yakışıklı, Bay Darcy benzeri bir karakter canlandı. Ve bu beni ev kavramı hakkında düşünmeye itti. Ev bir yer midir yoksa bir kişi mi? Aşk yaşadığınız yerin ötesine geçebilir mi?

The House Sitter'in geçtiği yerden milyonlarca kilometre uzakta olmayan bir bölgede büyüdüm ve çocukluğum boyunca her yaz yerel el arabası yarışlarına katılırdım, bazen okul arkadaşlarımla birlikte katılırdım. Köyün bir araya gelişinin anısı asla kaybetmeyeceğim bir anı ve topluluğun gücünün yerinde bir göstergesidir. Pippa bu gücün vücut bulmuş hali, Wolfie gibi ev kavramına olan tüm inancını yitirmiş bir adam için mükemmel bir yol arkadaşı.

Jennie Rothwell'e ve OMC ekibine çok destekleyici ve cesaretlendirici oldukları için, sabırlı olduklarından bahsetmiyorum bile (hahaha şu Temmuz son teslim tarihi!) ve tabii ki LBA'daki harika, ödüllü menajerim Hannah Schofield'a milyonlarca teşekkürler. Ayrıca, 'Bibi'ye Vaatler' açık artırmasını kazanarak kendi adını taşıyan bir karaktere sahip olma ödülünü kazanan Erin Mitchell adlı harika bir insandan da bahsetmek istiyorum. 'Bibi için Vaatler', yüksek riskli nöroblastom hastası Beatriz Maia-Farmer için bağış toplamak amacıyla düzenlenen bir açık artırmaydı. Anne ve babası Laura ve Thiago

İhtiyacı olan ve şu anda NHS'de bulunmayan tedaviyi alabilmesi için canla başla mücadele ediyor. Bir ebeveyn olarak bunun nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemiyorum. Bibi hakkında daha fazla bilgi edinmek için lütfen şu adrese göz atın: <https://www.solvingkidscancer.org.uk/children/bibi/>

En iyi arkadaşlarım Sarah Salmon ve Kerry Cookson'a sürekli amigolarım oldukları ve ilk romanımın küçük kitap lansmanına geldikleri için özel olarak teşekkür etmeliyim. Bunun benim için anlamı çok büyüktü ve eğer her kadının sizin gibi arkadaşları olsaydı dünya daha iyi bir yer olurdu. Muhteşem kocam Neil'in desteğı ve anlayışı olmasaydı bu kitap da tamamlanamazdı, ancak kızlarım Lila ve Beatrix'in müdahaleleri olmasaydı daha hızlı gerçekleşebilirdi. İyi ki sizi seviyorum, değil mi? Uyumama izin verirsiniz mükemmel olursunuz. Ve ilk romanım *The Reunion*'i okuyan/satın alan/inceleleyen herkese ne kadar minnettar olduğumu kelimelerle ifade edemem. Eğer ilk kitabımı beğendiyseniz, umarım bunu da aynı şekilde beğenirsiniz.

Son olarak, bu kitap ailem Ruth ve Nigel Harrison'a ithaf edilmiştir. Baba, bir keresinde bana küçük hayalperestim demiştin ve tek söyleyebileceğim, bir hayalperesti tanımak için bir hayalperest gerekir. Küçük yaşlardan beri kafamda uçuşan hikayeleri bir gün basılı olarak görmeyi umdum ve bunu başardığıma hala tam olarak inanamıyorum. Anne, bana kitap sevgisini aşıladığın ve mükemmel derecede sert ama adil bir eleştirmen olduğun için teşekkürler. İkiniz de olmasaydınız şu an olduğum yerde olamayacağımı söylemek abartı olmaz.

ON E A/O RE CHA PTE R

Yazar Incl OneMore Chr pter herkese teşekkür etmek ister

o c o u o u o o o

Ana lytioa
Abiga i1
Fryer ñAcirici
Osci

ter
Bethan Moore

Tfza **HarperCollins**
Dağıtım Ekibi

Ses
Fionnno la Barrett
Cicira Briggs

Mo rketinjg & PuDlici'€y'
Chloe Cummings
Hakları Emmo Petfield

HarperCollins
Finans ve Telif
Teorrz

Georgina Hoffman
Florence ShephercJ

Mel issci Okoscinyci
Hannah Stamp

HarperCollins
Le@O I TeO rñt

HarperCollins
Teknoloji Ekibi

Tasarım
Lucy Bennett
oğlu
Fiona Greenway
Hal ly lv'ocdonold
Lienne Payne
Dean Russell

Emily Chr n
Denis Mean

Tro<lo Pazarlama
BenH ord
Eleanor Slater

Francesca TcJzseo

Haklar

Lana Beckwith
Rachel McCorron
Agnes Rigou
HonY Sheikh
Mohamed
Zoe Shine
Aisling Smyth

İngiltere
Satış Laura
GctrpenTer
Isobel Coburn
Jay Cochrane
Tom D inston
Sabina Lewis
Er""n White
Horriet Willio ms
LeOI WOOc s

Dijital delikler
Lydio Grainge
Emily Score r
Georgina Ugen

EelitDriol
Arsa lan lsa
So rod Khan
Charlotte Ledger
Bonnie Maclean
Jennie Rothwell
Gciroline Scott-
Bowden
Kimbe rley
Young

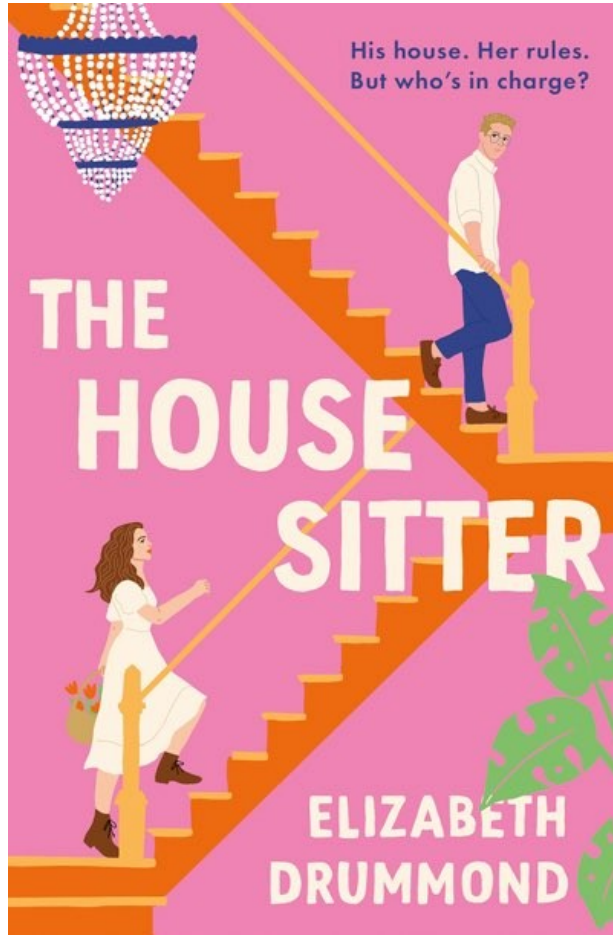
Teslimatçılardan
kitapçılara,
dağıtımçılardan
kitapçılara ve diğer tüm
önemli kuruluşlara
kadar

Elizabeth Drummond tarafından da yazılmıştır

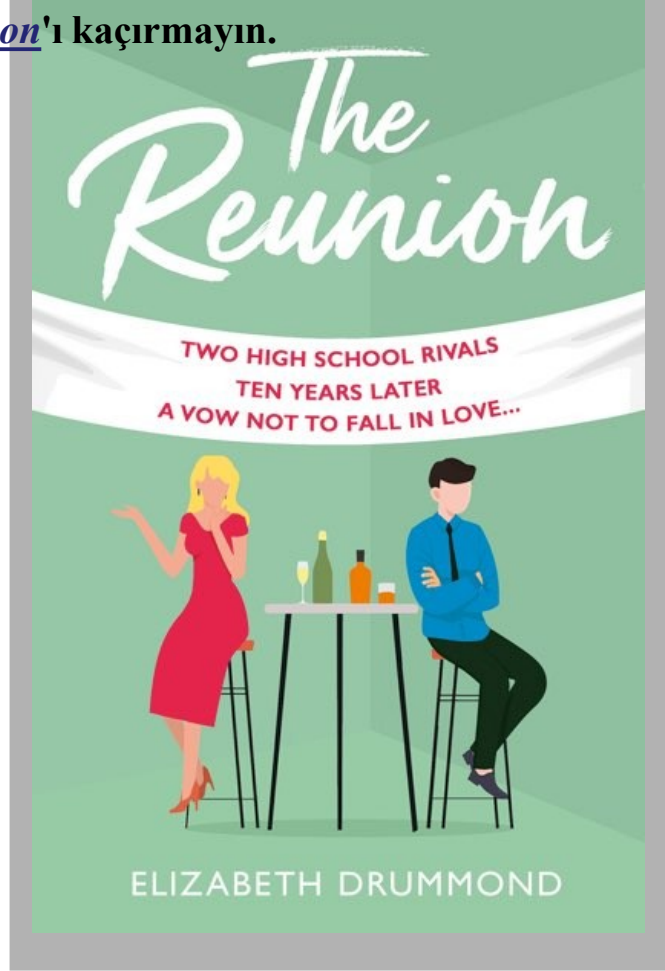
Yeniden Birleşme

Okuduğunuz için teŖekkürler...

Umarız *The House Sitter*'ı beğenmişsinizdir!
Sözcüklerin yayılmasına yardımcı olmak için tercih ettiğiniz tüm
platformlarda bir inceleme bırakın!



Mhairi McFarlane ve The *Love Hypothesis* hayranları için düşmanlardan aşıklara bir romantik komedi olan The Reunion'ı kaçırmayın.



İki lise rakibi. On yıl sonra. Aşık olmamak için bir yemin.
Okul buluşmaları: eski arkadaşlarla hasret gidermek, eski düşmanların gözlerini kamaştırmak ve temelde herkese hayatınızın daha iyi gidemeyeceğini göstermek için mükemmel bir fırsat.
Ancak Lucas O'Rourke ve Posy Edwins için durum pek de öyle değildir. Lucas işini kaybetmek üzeredir ve Posy'nin babası onu finansal olarak kesmiştir. Ve bir buluşma, rakibinizle yüz yüze gelmek için en kötü andır.

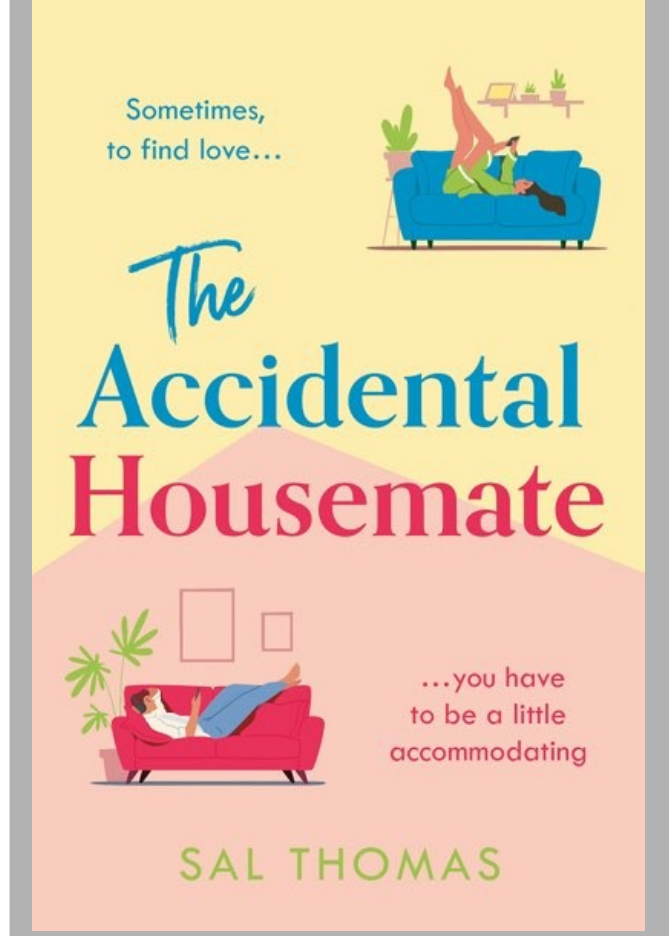
On

Yıllar önce birbirlerinden nefret ediyorlardı, o zamandan bu yana ne değişmiş olabilir ki?

Kopyanızı bugün sipariş edin!

Mhairi McFarlane ve Sophie Kinsella hayranları için son derece zeki

ve komik bir romantik komedi olan *The Accidental Housemate*'i okudunuz mu?



Bazen, aşkı bulmak için biraz uyumlu olmanız gerekir.

Cath Beckinsale'in başı dertte. Üç çocuklu bekâr bir annedir, 40. yaş günü yaklaşmaktadır ve işinde istikrarsızdır. Ve külleri hâlâ mutfak masasının üzerindeki vazoda duran merhum kocası Gaz'ı bir türlü unutamıyor. Geçinmek için bir öğrenci kiracı mükemmel bir çözüm gibi görünmektedir - sonuçta, evde bir çocuk daha ne olabilir ki? Ancak Dan ABD'den gitarı ve göğüs kıllarıyla geldiğinde, onun bir genç değil, hayatı beklenmedik bir yöne sürükleyen biri olduğu hemen anlaşılır.

İyi okumalar!

Elizabeth Drummond Yorkshire'dan geliyor ve New York'ta kısa bir süre kaldıktan sonra (Carrie Bradshaw'a hiç benzemediğini anladığında) şu anda Essex'teki evinde film sektöründe çalışıyor. *The House Sitter* onun ikinci romanıdır.



BİR BÖLÜM DAHA

00 _ 100

Bir Seçim Daha+^_ '* °°
owo rd-winning g lobol
HarperCollins'in bir bölümü.

En son e-Kitap fırsatlarımızı almak ve
tüm yeni sürümlerimizden haberdar
olmak için bültenimize abone olun!

[gnup.orpercollins.co.uk/
join/signup-omc](http://gnup.orpercollins.co.uk/join/signup-omc)

www.onemorechoppter.com
adresindeki ekiple tanışın

Bizi takip edin!

- O [@OneMoreChappter](https://twitter.com/OneMoreChappter)
- O [OneMoreChappter](https://www.facebook.com/OneMoreChappter)
- O [onemorechappterkc](https://www.instagram.com/onemorechappterkc)

Tartışmasız bir kurgu mu yazıyorsunuz?

Yeni sesleri duymayı seviyoruz.

Romanınızı nasıl göndereceğinizi şu adresten öğrenin

www.onemorechoppter.com/submissions



Yayıncı Hakkında

Avustralya

HarperCollins Publishers Australia Pty. Ltd.
Level 13, 201 Elizabeth Street
Sydney, NSW 2000,
Avustralya
www.harpercollins.com.au

Kanada

HarperCollins Kanada
Bay Adelaide Centre, East Tower
22 Adelaide Street West, 41. Kat
Toronto, Ontario M5H 4E3,
Kanada www.harpercollins.ca

Hindistan

HarperCollins India
A 75, Sektör 57
Noida, Uttar Pradesh 201 301, Hindistan
www.harpercollins.co.in

Yeni Zelanda

HarperCollins Publishers New Zealand
Unit D1, 63 Apollo Drive
Rosedale 0632
Auckland, Yeni Zelanda

www.harpercollins.co.nz

Birleşik Krallık

HarperCollins Publishers Ltd.

1 London Bridge Street

Londra SE1 9GF,

Birleşik Krallık

www.harpercollins.co.uk

Birleşik Devletler

HarperCollins Publishers Inc.

195 Broadway

New York, NY 10007

www.harpercollins.com